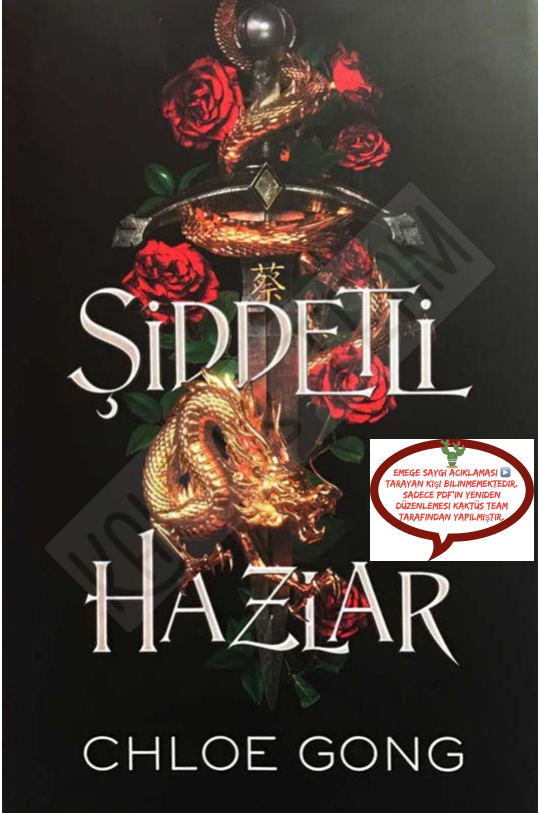

蔡
ŞİDDETLİ
HAZLAR
CHLOE GONG
EMEĞE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KİŞİ BİLİNMEMEKTEDİR;
SADECE PDF'İN YENİDEN
DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

CHLOE GONG

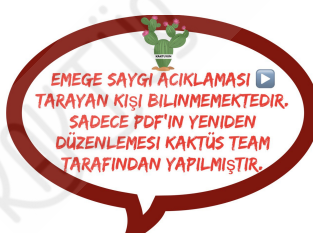
ŞİDDETLİ HAZLAR

Çeviren: Emre Sezai Utaş

MARTI

SENİN İÇİN SEVGİLİ OKUR

"Bu şiddetli hazların şiddetli sonları olur,
Zaferleri ölümdür, tıpkı ateşle barut gibi,
Öpüşürken yok olan."
—Shakespeare, *Romeo ve Juliet*

KAKTÜS TEAM

ÖNSÖZ

Işıltılı Şanghay'da bir canavar uyanıyor.

Huangpu Nehri'nin göbeğinde gözleri açılıveriyor, sulara sızan pis kanı tatmak için hemen çenesini aralıyor. Bu antik şehrin modern sokaklarında, kaldırım taşlarında tıpkı damarlar gibi ağlar kuran kızıl çizgiler kayıp gidiyor ve damla damla, bu damarlar nehrin sularına karışıyor, şehrin yaşam özünü bir başka varlığın ağzına akıtıyor.

Hava kararkıkça canavar kendini dalgaların arasından belli ediyor, tıpkı unutulmuş bir tanrının ağır hareketleriyle yüzeye çıkarak. Kafasını yukarı kaldırınca, yalnızca gökyüzünde asılı duran dolgun ayı görüyor.

Derin bir nefes alıyor. Sinsice yaklaşıyor.

İlk nefesi soğuk bir esintiye dönüşüyor, soluğu sokaklarda hızla dolanıyor ve Şeytan'ın saatinde eve dönmeye çabalayan talihsizlerin bileklerinde sürtünüyor. Bu mekân ahlaksızlığın tınısını mırıldanıyor. Bu şehir kirli ve sonu gelmez günahların pençelerinde hapsolmuş, ahlaksızlığın öpücüğüyle öyle lekelenmiş ki gökyüzü burada keyif içinde yaşayan herkesi parçalayıp yok ederek cezalandırmakla tehdit ediyor.

Ama görünürde bir ceza yok... Şimdilik. Döneme ahlaki sınırları çoktan bulandırmış bir laçkalık hâkim durumda. Batı bu bitmeyen partide kendini kaybetmiş, Çin de yaşı geçkin savaş beylerinin ve imparatorluğun kalıntıla-

rı altında parçalarına ayrılmışken Şanghay kendi köşesinde gücünü koruyor: *Doğu'nun Paris'i, Batı'nın New York'u.*

Çıkmaz ara sokaklarından akıp duran zehre rağmen bu şehir oldukça, fazlaca *canlı.* Canavar da yeniden doğmuş.

Bu şehrin insanları, habersizce hayatlarına devam ediyorlar. İki adam en sevdikleri genelevin açık kapısından sendeleyerek çıkıyorlar, kahkahaları geceyi delip geçiyor. Gecenin sessizliği az önce çıktıkları yerin gürültülü hareketliliğiyle zıtlık yaratıyor ve bu yüzden iki adamın kulakları bu ani geçişten dolayı çınlarken alışmakta zorlanıyor.

Adamlardan biri kısa ve tıknaz, öyle ki yere uzanıp yuvarlanmaya başlasa bir bilyeyi andırır; ötekiyse uzun ve hantal, sırık gibi. İkisi de kolunu bir ötekinin sırtına atmış, nehrin önünde tökezleyerek denizin yanında, tüccarların her gün ithal mallarla geldikleri toprak parçasına doğru yürüyorlar.

İki adam da bu limanlara aşina; ne de olsa, müdavimi oldukları caz kulüplerinde oturmadıkları ya da yabancı bir ülkeden yeni gelmiş şarap şişelerinin başına çökmedikleri zaman buralarda haber taşıyorlar, tüccarları koruyorlar, oradan oraya mal taşıyorlar... Hepsi de Kızıl Çete için. Bu iskeleyi avuçlarının içi gibi biliyorlar, normalde bin farklı bayrağın altında kulaklarına çalınan bin farklı dilin yarattığı gürültünün gelmediği şu an bile.

Bu saatte yalnızca yakınlardaki barlardan yükselen boğuk tınılar ve her rüzgârda dalgalanan dükkân afişlerinin hışırtısı var.

Bir de Beyaz Çiçekler'den beş kişinin hararetle Rusça konuşmaları.

Gelen curcunayı daha erken duymamaları bu iki Kızıl'ın suçuydu, ancak damarlarındaki alkolden akılları bulanmış ve hisleri keyif içinde kapanmıştı. Beyaz Çiçekleri gördükleri anda, iskelelerden birinde hasımlarıyla bir şişeyi elden ele dönerken, kahkahalar içinde birbirlerine omuz atıp, göğüslerini çarpıştırırken göz göze geldikleri anda, iki taraf da itibar kaybetmeden geri adım atamazdı.

Beyaz Çiçekler doğruldular, hepsi de sarışın başlarını rüzgâra doğru dönmüşlerdi.

"Yürümeye devam edelim," diyor kısa olan Kızıl, arkadaşına fısıldayarak. "Lord Cai'nin Beyaz Çiçeklerle alakalı ne dediğini biliyorsun."

Hantal olan yalnızca yanaklarının içini ısırıyor, bunu yaparken de kendini beğenmiş, sarhoş bir hayalete benziyor.

"Bir şeyleri başlatan siz olmayın dedi. *Kavga edemeyeceğimizi* asla söylemedi."

Kızıllar kendi şehirlerinin lehçesinde konuşmaya başlıyorlar. Dilleri ağızlarında hareketsizmiş gibi duruyor ve sesleri tok çıkıyor. Seslerinin tonunu kendi alanlarında olmalarının güveniyle arttırırken bile tedirginler, çünkü artık bir Beyaz Çiçekler'in bu dili bilmemesi çok nadir bir durum... Hatta bazen, aksanlarını bir Şanghay yerlisinden bile ayırt etmek imkânsız.

Bu durum da Beyaz Çiçekler'den birinin sırıtıp bağırmasıyla kanıtlanıyor: "Ee, kavga mı arıyorsunuz?"

Uzun olan Kızıl gırtlağından boğuk bir ses çıkarıyor ve Beyaz Çiçekler'e doğru tükürüyor. Tükürüğü en yakındakinin ayağına yakın bir yere düşüyor.

Anında birbiri ardına silahlar çekiliyor; herkesin kolları havada ve tetiği çekmeye hevesli. Bu artık kimsenin dikkatini çeken bir sahne değil; bu artık havası ağır Şanghay'da kalın bir tütün çubuğundan yükselen afyon dumanından daha alışılageldik bir sahne.

"Hey! Hey!"

Keskin bir ıslık ağır sessizliği bozuyor. Mekâna gelen polis karşısındaki sahneye yalnızca bıkkınlık belirtiyor. Bu sahnenin aynısını sadece bu hafta üç kere görmüş. Hasımları hapis hücrelerine kapatmış; çete üyeleri birbirini öldürmüş ve birbirlerini kurşunlamışlarsa da temizlik ekibini çağırmış. Günün yorgunluğu üzerinde; yalnızca eve gitmek ve ayaklarını sıcak suya sokmak, karısının masaya bıraktığı soğuk yemeği yemek istiyor. Eli şimdiden copuna gitmiş, karşısındaki adamları döverek akıllarını başlarına getirmek, birbirlerine kişisel bir kin gütmediklerini ve onları körükleyen tek şeyin Cailer ve Montagovlara duydukları kör sadakat olduğunu hatırlatmak için sabırsızlanıyor.

"Şu saçmalığı bitirip dağılalım mı?" diye soruyor polis yorgunca. "Yoksa benimle gelip..."

Lafı yarıda kesiliyor.

Sulardan bir *hırıltı* yankılanıyor.

Böylesi bir sesten duyulan tedirginlik göz ardı edilebilir bir his değil. Tenha bir yol ayrımında takip edildiğini düşündüren bir paranoyaya ya da evde yalnız olduğunu düşünürken döşemelerin gıcırtısına yükselen bir paniğe benzemiyor. Yoğun, fiziksel olarak hissedilebilir türden... Neredeyse havaya nem katıyor, insanın tenine baskı uyguluyor. Suratına doğrultulmuş bir silah kadar

bariz bir tehdit, ancak yine de bir tepkisizlik, bir tereddüt anı yaratıyor. Aralarından ilk kısa ve tıknaz Kızıl silahını elinden düşürüyor, hızla iskelenin ucuna bakıyor. Eğiliyor, bulanık, karanlık derinliklere göz gezdiriyor, suyun ufak dalgalarının arasındaki çırpıntılı hareketleri takip etmek için gözlerini kısıyor.

Tam da arkadaşının nehrin içinden fırlayan şeye korkudan çığlık atıp, ona dirsek atarak yere sereceği boyda.

Küçük, kara lekeler.

Kısa adam yere kapaklanıp ayaklarının altındaki sert zemine yapışınca dünya küçük noktalar halinde gözlerinin önünde akıyor gibi hissediyor... Bakışlarını sabitleyemediğinden ve mide bulantısından öğürmekten dolayı göremediği garip şeyler. Yalnızca küçük iğnelerin ona battığını, kollarını, bacaklarını boynunu kaşındırdığını hissediyor; arkadaşının çığlıklarını, Beyaz Çiçekler'in birbirine anlaşılması imkânsız Rusça kelimelerle haykırışlarını, polisin İngilizce attığı çığlığı duyuyor: "Alın şunu üzerimden! Alın şunları!"

Yerdeki adamın kalbi davul gibi atıyor. Alnı toprakta, bu korkunç uğultuların sebebini görmeye gönülsüz, kendi kalp atışlarında kayboluyor. Bütün duyularını bastırıyor; ancak bacağına kalın ve ıslak bir şeyin yapışmasıyla korku içinde sıçrayabiliyor. Öylesine çırpınıyor ki ayakkabıların biri fırlıyor ve onu geri almayı düşünmüyor bile.

Kaçarken arkasına dahi bakmıyor. Dostunun yardıma ihtiyacı olup olmadığına ve kesinlikle bacağını yakalayan o yapışkan, koyu şeyin ne olduğuna dönüp bakmıyor. Adam yalnızca koşuyor, koşuyor ve koşuyor, tiyatronun sönmeye yüz tutmuş neon ışıklarını geçiyor, genelevlerinin kapısının altındaki fısıltıları geçiyor, tüccarların altı para dolu yataklarında uyurken gördüğü tatlı rüyaları geçiyor.

Şanghay'ın limanlarında ölü adamlar boğazları parçalanmış, gözlerini geceye dikmiş ve ay gözbebeklerinden yansır bir şekilde yatarken o çoktan gözden kayboluyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

Eylül, 1926

Kızıl Çete'nin bölgesinde, gidilecek en iyi yer bir burlesk kulübüydü.

Tarih sezonun sonuna yaklaşıyordu, takvimin her yaprağı düşerken sararan ağaç yapraklarından daha hızlı uçuşuyordu. Zaman hem hızla akıyor hem geçmek bilmiyordu, günler gittikçe kısalıyor ve aynı anda sonu gözükmüyordu. Gerçekten gitmeyi hedeflediklerî bir yer olsun ya da olmasın işçilerin her zaman aceleyle gittikleri bir yer vardı. Arkada hep bir ıslık sesi, sokaklara işlenmiş paslı raylardan ilerleyen bir tramvay ya da sıkışık apartmanların pencerelerinden tıpkı market afişleri gibi sarkan çamaşırlara dahi sinmiş ve bütün mahalleye işlemiş bir hınç kokusu vardı.

Bugün bir istisnaydı.

Saat Sonbahar-Ortası festivalini gösterirken durmuştu: Batılı takvim metotlarına göre ayın yirmi ikisiydi. Eskiden, gaz lambası yakmak ve acıklı hikâyeler anlatmak, avuçlarında ayın ışığıyla atalarının saygı gösterdiklerine tapınmak gelenektendi. Şimdiyse yeni bir dönemdi... Kendini atalarından daha üstün gören bir dönem. Kimin bölgesinde olurlarsa olsunlar, Şanghay halkı gündoğumundan itibaren modern kutlamaların ruhuyla koşuşturuyorlardı. Çanların dokuz kez çalmasıyla kutlamalar daha yeni başlıyordu.

Juliette Cai kulübe göz gezdiriyor, olası bir belanın ipuçlarını arıyordu. Mekân tavandan sarkan ışıldayan avizelerin bolluğuna rağmen loştu; ortamdaki hava karanlık, bulanık ve nemliydi. Tuhaf, çürük bir koku havada dalgalanıyor ve burnuna çalınıyordu, ama kötü yapılmış tadilat da kulüpteki yuvarlak masalarda oturan müşterilerin keyfini kaçırıyor gibi durmuyordu. Dikkatleri etraflarındaki durmak bilmez aktiviteden dağınıktı. Çiftler tarot kartlarının üzerinde fısıldaşıyor, erkekler birbirlerine coşkulu alkışlarla tempo tutuyor, kadınlar gaz lambalarının titrek ışıkları altında kendilerine anlatılan hikâyelere feryat edip iç çekiyorlardı.

"Biraz kederli gibisin."

Juliette sesin kaynağını tanımak için dönüp bakma ihtiyacı duymadı. Gerek yoktu. Onunla İngilizce konuşacak, hele anadili Çince olup ve Fransızcayla yetiştirilmiş birinin aksanı olacak çok fazla kişi zaten yoktu.

"Öyleyim. İçim dışım keder." Bunu söyledikten sonra sırtarak ve gözlerini kısarak kuzenine doğru döndü. "Senin az sonra sahnede olman gerekmiyor mu?"

Rosalind Lang omuzlarını silkti ve kollarını kavuşturdu; ince ve kahverengi bileğindeki yeşim taşı bilezik kostümünün parlak boncuklarında şangırdadı.

"Gösteriyi bensiz başlatamazlar," dedi Rosalind rahatça, "o yüzden çok da endişeli değilim."

Juliette kalabalığa yeniden göz gezdirdi, bu sefer aklında aradığı biri vardı. Rosalind'in çift yumurta ikizi ve Juliette'in en yakın kuzeni Kathleen'i buldu; köşede, karanlıkta kalmış bir masanın başında, tepsiyi belinde tutuyor ve İngiliz bir tüccarın içki siparişini anlamıyormuş gibi yapıyordu. Rosalind burada sözleşmeli bir dansçıydı; Kathleen ise ne zaman canı sıkılsa tüccarlarla uğraşmak için garson olarak çıkar gelirdi, sırf eğlencesine dişinin kovuğunu bile doldurmayacak bir maaş alırdı.

Juliette iç geçirdi, ellerini meşgul tutmak için çakmağını aradı, sonra da odada yankılanıp duran müziğin ritmine uygun olarak yaktı. Kuzeninin burnunun altında ufak, dikdörtgen bir gümüş kutu salladı. "İster misin?"

Rosalind kıyafetlerinin katları altına sıkıştırdığı bir sigarayı çıkararak karşılık verdi.

"Sen sigara içmezsin ki," dedi Rosalind, Juliette çakmağının ateşini yaklaştırırken. "Niye o şeyi yanında taşıyorsun?"

Juliette ciddiyetle cevap verdi, "Beni bilirsin. Koşuşturmaca. Hayat. Kundakçılık."

Rosalind ciğerlerindeki dumanı verdi, sonra da göz devirdi. "Tabii."

Bundan daha büyük bir gizemse Juliette'in çakmağı nereye sakladığıydı. Burlesk kulübündeki bütün kızlar, dansçı ya da patron, Rosalind gibi giyinirdi: Şanghay modasını bir orman yangını gibi sarmış qipao. Bilekten kalçaya kadar çıkan cesur yırtmacıyla ve boğaza tıpkı tasma gibi oturmuş yüksek yakasıyla, kıyafetin tasarımı Batı'nın ihtişamı ve Doğu'nun köklerinin mükemmel bir karışımıydı ve iki dünyanın arasında kalmış bu şehirde kadınlar bu durumun yürüyen temsilleriydi. Ama Juliette... Juliette baştan aşağı farklıydı, ufak ve cepsiz "flapper" elbisesinin boncukları her hareketinde salınıyordu. Göze çarptığı tartışılmazdı. Parlak, alev alev yanan bir yıldız gibiydi; Kızıl Çete'nin canlılığını ortaya koyan liderlik sembolüydü.

Juliette ve Rosalind dikkatlerini sessizce sahneye çevirdiler. Sahnede bir kadın ikisinin de aşina olmadığı bir dilde bir şarkıyı mırıldanıyordu. Şarkıcının alçak sesi sevimli ve cezbediciydi, ışıltılı elbisesi koyu tenine tezat oluşturuyordu ama bu tarz bir gösteri kabareye uygun değildi ve bu iki kız dışında onu dinleyen yoktu.

"Bana bu akşam burada olacağını söylememiştin," dedi Rosalind bir süre sonra, dumanını hızla üfleyerek. Sesinde ihanet vardı, sanki bu bilginin ihmali karakterine hiç uygun değilmiş gibi. Geçen hafta dönen Juliette dört sene önce giden Juliette ile aynı değildi, ancak değişim iki tarafa da hâkimdi. Juliette'in dönüşünde, daha eve adımını dahi atmadan, Rosalind'in tatlı dili ve gayret gerektirmeyen şıklığı kulağına çalınmıştı. Dört yıl uzak kalışından ve şehrin şekil değiştirmesinden sonra şu an, kuzenlerini eski anılarından hatırladıklarıyla tanımlayabileceğini bilemiyordu. Anılarının hiçbirinin zamana karşı dayanabilmiş olacağını düşünmüyordu.

"Her şey çok ani oldu." Juliette, Kathleen'in İngiliz tüccarın karşısında ahmağı oynamaya devam edişini izliyordu. Adam pantomime başlamıştı ama Kathleen bu role devam etmekte kararlıydı. "Bâba, Walter Dexter adında bir tüccarın buluşma ısrarından sıkılmıştı, o yüzden ne istediğini öğrenmek için geldim."

"Sıkıcı görünüyor," diye mırıldandı Rosalind.

Juliette alınmış gibi yaparak mağrurca burnunu çekti. "Hepimiz Paris'te dans eğitimi alamadık."

"Bak ne diyeceğim, sen benim gösterimi yap ve *ben* bu şehrin yeraltı imparatorluğunun yeni vârisi olayım."

Juliette gülerek yaslandığı duvardan doğruldu. "Pekâlâ, görev bekler. Evde görüşürüz."

Rosalind hafifçe el sallayarak gitmesine izin verdi ve sigarasını yere atıp yüksek topuklu ayakkabısının altında ezerek söndürdü. Juliette'in onun bu hareketine bir nasihat çekmesi gerekirdi ama yerler daha kirli olamazdı, o yüzden ne anlamı vardı ki? Buraya girdiği andan beri, ayaklarının altına beş farklı tür afyon yapışmıştı bile.

"Buradan sonrasını ben halletlerim."

Kathleen şaşırarak kafasını kaldırdı, saçları geriye doğru süzülünce sol yanağındaki derin yaralar bir anlığına ortaya çıktı. İngiliz tüccarın yanına oturan kişinin Juliette olduğunu görünce yüzündeki şaşkınlık hemen gülümsemeye döndü.

"Bir şey isterseniz hemen haber verin," dedi Kathleen sevimli bir ses tonuyla, Fransız aksanlı İngilizcesi ile.

Kathleen uzaklaşırken, Walter Dexter'ın ağzı açık kaldı. "Bunca zamandır beni anlayabiliyor muydu?"

"Zamanla öğrenirsiniz Bay Dexter," dedi Juliette masanın ortasındaki mumu alıp kokusunu içine çekerken. "Birinin daha baştan İngilizce konuşmadığını varsayarsanız, sizinle dalga geçecektir."

Walter gözlerini kırptı, sonra kafasını salladı. Bu kısa an içinde Juliette'in kıyafetini, Amerikan aksanını ve ismini bildiğini fark etti.

"Juliette Cai," dedi çıkarım yaparak. "Babanızı bekliyordum."

Kızıl Çete kendini bir aile işi olarak tanımlıyordu ama bu tanım bununla sınırlı değildi. Cailer bu işin kalbiydi, ama çetenin kendisi her türlü gangsterlerin, kaçakçıların, tüccarların ve arabulucularının oluşturduğu bir örgüttü, her biri Lord Cai'ye bağlıydı. Daha ilgisiz olanlar Kızıllara gizli bir cemiyet diyordu.

"Babamın geçmişi belirsiz tüccarlara ayıracak zamanı yok," diye cevapladı Juliette. "Eğer önemliyse, ben mesajınızı iletirim."

Ne var ki Walter Dexter, iş konuşmaktansa lafazanlık yapmaya daha meraklıydı.

"Son duyduğuma göre, New York'a taşınmıştınız."

Juliette mumu masaya geri bıraktı. Alev titredi, orta yaşlı tüccarın üstünde garip gölgeler oluşturdu. Işık alnındaki kırışıklıkları derinleştiriyordu.

"Ne yazık ki Batı'ya yalnızca eğitim için yollanmıştım," dedi Juliette, kıvrımlı koltuğa yaslanarak. "Şimdi aile işine katkıda bulunacak yaşa geldim, o yüzden beni buraya geri sürüklediler."

Tüccar kızın şakasına gülmedi, tıpkı Juliette'in planladığı gibi. Yerine, elini şakağına götürdü, kırlaşmış saçlarını karıştırdı.

"Birkaç sene önce de kısa bir süreliğine dönmemiş miydiniz?"

Juliette gerildi, yüzündeki gülümseme soldu. Arkasındaki masada birkaç müşteri aralarında yaptıkları bir şaka sonrasında kahkahalar patlattılar. Gürültü ensesi boyunca yürüdü, tenindeki terin üzerinden geçti. Seslerin alçalmasını bekledi, bu kesintiyi hızla bir şeyler düşünmek için kullandı.

"Yalnızca bir kez," diye cevap verdi Juliette dikkatlice. "New York, Birinci Dünya Savaşı esnasında çok güvenli değildi. Ailem endişelenmişti."

Tüccar konuyu kapatmadı. İmalı bir ses çıkardı. "Savaş sekiz sene önce bitti. Siz dört sene önce buradaydınız."

Juliette'in gülümsemesi tamamen yok oldu. Yüzüne düşen saçı geriye attı.

"Bay Dexter, benim özel hayatımı konuşmak için mi buradayız yoksa bu buluşmanın bir sebebi var mı?"

Walter'ın benzi attı. "Özür dilerim Bayan Cai. Oğlum sizin yaşınızda, oradan biliyorum..."

Juliette'in keskin bakışlarını görünce uzatmadı. Boğazını temizledi.

"Babanızla yeni bir ürün için bir buluşma talep etmiştim."

Bu belirsiz kelime seçimine rağmen Walter Dexter'ın neyi ima ettiği anında anlaşılıyordu. Kızıl Çete her şeyden önce bir gangster örgütüydü ve gangsterlerin karaborsayla alakadar olmadığı bir zaman dilimi neredeyse yoktu. Kızıl Çete'yle başka herhangi bir çetenin arasındaki tek fark, Kızılların Şanghay'a bütünüyle hâkim olmasıydı. Şehrin hâlâ Çinlilerin yoğunlukta olduğu yerlerinde, Kızıl Çete yalnızca yasanın üstünde değildi, yasanın *ta kendisiydi.* Tüccarlar olmadan, gangsterlerin yapabileceği çok iş yoktu. Harika bir ortaklıktı... Aynı zamanda Beyaz Çiçekler tarafından sürekli tehdit altında olan bir ortaklık; Kızıl Çete'yi karaborsada alt etme şansına gerçekten sahip olan, Şanghay'ın öteki tarafında konumlanmış rakip bir çete. Ne de olsa nesillerdir bunun için çabalıyorlardı.

"Bir ürün, öyle mi?" Juliette tekrarladı. Etrafına boş gözlerle baktı. Sahnedekiler değişmişti, spot ışığı bir saksafonun ilk notalarıyla kısılmıştı. Benzersiz kostümünün içinde hayranlık uyandıran Rosalind sahneye süzüldü. "En son bir İngiliz Şanghay'a *yeni bir ürün* getirdiğinde ne olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Walter somurttu. "Afyon Savaşları'nı mı söylüyorsunuz?"

Juliette tırnaklarını inceledi. "Öyle mi yapıyorum?"

"Ülkemin yaptığı bir hata için beni suçlayamazsınız."

"Ah, bu işler öyle olmuyor mu?"

Bu sefer kayıtsızlık sırası Walter'daydı. Arkasındaki sahnede elbiseler uçuşup tenler parıldarken ellerini birleştirdi.

"Yine de Kızıl Çete'nin yardımına ihtiyacım var. Elimden çıkarmam gereken fazla *lernicrom* var ve markette en çok talep görecek bir sonraki afyon türü olacağı kesin." Walter boğazını temizledi. "Bu aralar bir koz aradığınızı sanıyorum."

Juliette eğildi. Bu hızlı hareketiyle elbisesindeki boncuklar şakırdayarak arkadaki yumuşak caz müziğine uyuşmazlık yarattı. "Bu kozun *siz* olabileceğinize mi inanıyorsunuz?"

Kızıl Çete ile Beyaz Çiçekler arasındaki çatışma bir sır değildi. Hatta tam tersiydi çünkü bu kan davası yalnızca Cai ve Montagov isimleri arasında değildi; iki tarafın sıradan üyelerinin de neredeyse doğaüstü bir öfkeyle üstlendikleri bir davaydı. Şanghay'a gelen yabancılara daha hiçbir şey öğrenmeden yapılan ilk uyarı şuydu: Bir taraf seç ve bunu hemen yap. Eğer bir kez Kızıl Çete'yle alışveriş yaptılarsa, tam anlamıyla bir Kızıl olurlardı. Kızılların bölgesinde sahip çıkılırlardı ve eğer Beyaz Çiçekler'in alanına girme hatasına düşerlerse oracıkta öldürülürlerdi.

"Bence," dedi Walter yavaşça, "Kızıl Çete kendi şehrinin kontrolünü kaybediyor."

Juliette arkasına yaslandı. Masanın altında, eklemlerinde kan kalmayana kadar yumruklarını sıktı. Dört sene önce Şanghay'a baktığında gözleri parıldıyordu, Kızıl Çete onu umutla dolduruyordu. Şanghay'ın kendi ülkesinde yabancı bir şehir olduğunu anlayamamıştı. Şimdi anlıyordu. İngilizlerin elinde bir parça vardı. Fransızların elinde bir parça vardı. Rus Beyaz Çiçekler teknik olarak Çin yönetiminde kalmış nadir kısımları hâkimiyeti altına alıyordu. Bu

kontrol kaybı beklenen bir şeydi... ama Juliette bunu hiçbir şeyden anlayamayan bir tüccara öylece itiraf etmeden önce dilini koparırdı.

"Size ürününüzle alakalı bir dönüş yapacağız Bay Dexter," dedi uzun bir aradan sonra, yalandan gülümseyerek. Gerginlikten karnında artık acı noktasına gelmiş sıkışmayı rahatlatmak için fark ettirmeden nefesini bıraktı. "Şimdi izin verirseniz..."

Bir anda kulübe sessizlik çökünce Juliette'in sesi bir anda çok çıktı. Walter bakışlarını başka yöne, Juliette'in omzunun arkasında bir yere sabitlenmişti.

"Vay canına," diye yorumladı Walter. "Şu Bolşeviklerden biri."

Tüccarın sözleriyle Juliette buz kesti. Yavaşça, çok yavaşça, Walter Dexter'ın baktığı yeri incelemek için döndü, burlesk kulübünün girişinde dans eden dumanlar ve gölgeleri yokladı.

Lütfen olmasın, diye yalvardı. *Herkes olur ama o...*

Gözleri bulanıklaştı. Çok korkunç bir saniye içinde dünya tersine döndü ve Juliette düşecek gibi oldu; ayakta zor duruyordu. Sonra ayağının altındaki zemin tekrar yörüngesine oturdu, nefes almayı başarabildi ve sırtını dikleştirip boğazını temizledikten sonra durum hakkındaki kontrolünü kanıtlarcasına yalnızca şunları söyleyebildi: "Montagovlar Bolşevik devriminden çok önce göçtüler Bay Dexter."

Kimse fark etmeden Juliette kıyafetinin parıltısını solduran ve topuklarının çıkardığı sesleri dindiren gölgelerin arasına karıştı. Bu kadar önlem alması lüzumsuzdu; kulüpteki bakışların çoğu şu an mekânda yolunu bulmaya çalışan Roma Montagov'a sabitlenmişti. İlk kez Rosalind kimsenin pür dikkat dinlemediği bir gösteri sergiliyordu.

İlk bakışta, bu şaşkın bakışların ve yuvarlak masalardan yükselen hayretin sebebi sanki bir yabancının içeriye girmesinden kaynaklanıyor gibiydi. Ama bu kulübün kalabalığına çok fazla yabancı karışıyordu ve siyah saçları, siyah gözleri ve soluk teniyle Roma, Çinlilerin arasında anca kırmızı gelinciklerin arasına çizilmiş bir beyaz gül kadar uyum sağlayabilirdi. Sebebi Roma Montagov bir yabancı olduğundan değildi. Asıl sebep Beyaz Çiçekler'in vârisinin Kızıl Çete'nin bölgesinde bir düşman olarak tanınmasındandı. Juliette gözünün ucuyla birtakım hareketlilikleri seçmeye başlamıştı bile: Bellerden çekilen silahlar ve bıçaklar doğrultulmuştu, masalar öfkeyle kaynıyordu.

Juliette gölgelerin arasından çıktı ve en yakın masaya doğru elini kaldırdı. Bu hareketin anlamı açıktı: *Bekleyin.*

Gangsterler durdu, diğer gruplar da onları örnek alıp sabit kaldılar. Bekleyip Roma Montagov masalarının yanından dikkat dolu bakışlarla geçerken sohbetlerine devam ediyormuş gibi davrandılar.

Juliette yavaşça yaklaşmaya başladı. Elini boğazına götürdü ve oradaki yumruyu yutmaya çabaladı, kendini panik gözyaşlarından kurtaracak bir gülümseme takınıp gün ışığı kadar doğal gözükene kadar nefesini düzenlemeye zorladı. Eskiden Roma bütün bunların ardındaki gerçeği görebilirdi. Ama artık dört sene geçmişti. Roma da, Juliette de değişmişti.

Juliette uzanıp ceketinin arkasına dokundu. "Selam yabancı."

Roma döndü. Bir anlığına, sanki karşısında gördüğünü anlamamış gibiydi; bir anlık gecikme yaşandı. Buranın Kızıllar için önemli bir yer olmasına ve Juliette'in onların başında olmasına rağmen karşısına çıkanın kim olduğunu anlamamış gibi durdu.

Sonra da Kızılların vârisinin karşısında durması başından aşağı kaynar sular gibi döküldü. Roma'nın dudakları aralandı, bir nefes verdi.

Onu son gördüğünde ikisi de on beş yaşındaydı.

"Juliette," diye haykırdı, gözleri fal taşına dönmüş halde. Hemen sonra artık birbirlerine isimleriyle hitap edecek kadar yakın olmadıklarını fark etti ve aynı nefeste kendini düzeltti. "Bayan Cai. Ne zaman Şanghay'a döndünüz?"

Hiç gitmedim ki, demek istedi Juliette ama bu doğru değildi. Aklı burada kalmıştı... Düşünceleri hep bu sokaklardan yayılan kaosun, adaletsizliğin ve ateş gibi yanan öfkenin etrafında dönmüştü... Ama vücudunu güvende olsun diye bir kez daha okyanusun karşısına giden gemiye yüklemişti. Bu durumdan nefret etmişti, buradaki gizli barlardan ve partilerden uzak kalmak zorunda oluşundan öyle nefret etmişti ki bu durum onu neredeyse ateşlere sokmuştu. Şanghay'ın ağırlığı kafasına çivilenmiş demirden bir taç gibiydi. Başka bir dünyada ona bir şans verilseydi, belki kaçıp suçluların ve tüccarların imparatorluğuna vâris olmayı reddederdi. Ama hiç seçme şansı olmamıştı ve hayatı buydu, şehri burasıydı, bunlar onun insanlarıydı ve onları sevdiği için, çok uzun zaman önce olduğu kişinin en iyi hali olmak için yemin etmişti çünkü bir başkası olamazdı.

Hepsi senin suçun, demek istiyordu. *Senin yüzünden beni şehrimden uzaklaştırdılar. Benim insanlarımdan. Benim kanımdan.*

"Bir süre önce döndüm," dedi Juliette bir çırpıda yalan söyleyerek, sonra

da belini solundaki boş masaya yasladı. "Bay Montagov, bu soruyu sorduğum için beni affedin ama *burada* ne arıyorsunuz?"

Roma'nın elinin hafifçe hareket edişini izledi, saklı silahlarından birini kontrol etmek istediğini tahmin etti. Onu gözleyişini, cümlelerini seçişini izledi. Juliette'in kendini hazırlamaya zamanı olmuştu: şehre gelmek ve burada onunla arasında geçen her şeyi aklından silmek için yedi gün ve yedi gece. Roma'nın bu kulübe gelirken bulmak istediği şey her neyse, bu *Juliette* değildi.

"Lord Cai ile konuşmam lazım," dedi Roma sonunda elini beline koyarak. "Önemli bir konu."

Juliette bir adım yaklaştı. Eli kıyafetinin katları arasında duran çakmaktaydı; o düşünceli bir şekilde mırıldanırken parmakları çakmağın aleviyle oynuyordu. Roma sanki yabancı bir tüccar gibi, *Cai,* demişti ağzını açarak. Çinliler ve Ruslar Cai için aynı sesi kullanıyordu: *tsai*, sanki kibrit yakar gibi. İsmini bu şekilde bozuk söylemesi kasıtlı bir hareketti, durumun bir gözlemiydi. Juliette Rusçada iyiydi, Roma ise Şanghay'ın kendine has lehçesinde, ancak yine de ikisi de İngilizce konuşuyorlardı. Bunu da farklı aksanlarla, sanki sıradan tüccarlarmış gibi yapıyorlardı. Birinin anadilinde konuşmak sanki taraf tutmak gibi olurdu, o yüzden ortada buluşmuşlardı.

"Öyle sanıyorum. Buraya kadar geldiğinize göre." Juliette omuz silkti. "Onun yerine benimle konuşun, ben de mesajınızı ileteyim. Bir vâristen diğerine Bay Montagov. Bana güvenebilirsiniz, değil mi?"

Gülünecek bir soruydu. Sözleri başka bir şeyden bahsediyordu, ancak gözleri bambaşka şeyler anlatıyordu... *Benim bölgemdeyken bir hata yap bakalım. Seni kendi ellerimle öldürürüm.* O Roma'nın güveneceği son kişiydi ve bu hisler karşılıklıydı.

Ama Roma'nın ihtiyacı her neyse, ciddi olmalıydı. Karşı çıkmadı.

"Başka bir yere..."

Eliyle yanını, gölgeleri ve loş köşeyi, sanki burada ikinci bir gösteri çeviriyorlarmış gibi değil de daha az izleyicinin onları seyredebileceği yerleri gösterip Juliette'in hareket etmesini bekledi ki başlayabilsinler. Juliette dudaklarını sıkarak onu takip etmesini ima etti ve onu kulübün arka tarafına götürdü.

"Başla o zaman," dedi durduklarında.

Roma etrafına bakındı. Konuşmaya başlamadan önce kafasını eğdi, Juliette'in onu duymakta zorlanacağı kadar sesini alçalttı. Juliette gerçekten zorlanıyordu; ona, zorunda olduğundan daha fazla yaklaşmayı reddetti.

"Geçen gece, beş Beyaz Çiçekler iskelede öldü. Boğazları parçalanmış."

Juliette gözlerini kırptı.

"Yani?"

Juilette ilgisiz görünmeye çalışmıyordu ama ikisinin de çeteleri zaten her hafta birbirlerini öldürüyorlardı. Juliette bile ölümlere katkıda bulunmuştu. Eğer suçu ona atmaya çalışıyorduysa, Roma zamanını harcıyordu.

"*Yani,*" dedi Roma gergince, *lafımı bitirmeme izin verirsen* dememek için yutkunarak, "seninkilerden biri de ölmüş. Onların yanında bir bölge polisi de. İngiliz."

Bunu duyunca Juliette kaşlarını çattı. Evde birilerini Kızıllardan birinin ölümüyle hakkında konuşurken duyup duymadığını anımsamaya çalıştı. İki çetenin de suç yerinde kurbanlarının olması tuhaftı çünkü çoğu zaman bu tür olaylar pusudan dolayı gerçekleşirdi; daha da tuhaf olan bir polisin de ölmesiydi, ama buna da alışılmadık diyemezdi. Yalnızca ilgisizce Roma'ya tek kaşını kaldırdı.

Ta ki Roma lafına devam edene kadar, "Bütün yaraları kendi kendilerine yapmışlar. Bu bölgeyle alakalı bir kavga değil."

Juliette onu yanlış duymadığından emin olmak için kafasını salladı. Kulağında hiçbir şey olmadığından emin olduktan sonra şaşkınca cevapladı, "*Kendi kendilerine* açtıkları yaraları olan yedi ceset mi?"

Roma kafasını salladı. Sürekli kulübün etrafını gözlüyordu, sanki masalarda oturan gangsterlerden ona saldırmalarına karşın kendini korumak istermiş gibi. Ya da belki onlara hiç bakmıyordu; yalnızca Juliette ile göz temasından kaçınıyordu.

"Buraya yalnızca bir açıklama bulmak için geldim. Babanızın bunlardan haberi var mı?"

Juliette iç geçirdi, çıkan ses derin ve kindardı. Beş Beyaz Çiçekler'in, bir Kızıl'ın ve bir polis memurunun iskelede buluşup kendi boğazlarını parçaladığını mı söylemek istiyordu? Sonu olmayan kötü bir şaka yapmaya hazırlanıyor gibiydi.

"Size yardım edemeyiz," dedi Juliette.

"Herhangi bir bilgi neler olduğunu aydınlatmak için çok mühim olacaktır Bayan Cai," diye ısrar etti Roma. Kaşlarının arasında ne zaman rahatsız olsa hilale benzeyen bir çentik belirirdi. Şimdi de oradaydı. Anlattığından daha

fazla ölüm vardı; basit bir pusuyu bu kadar dert etmezdi. "Ölenlerden biri sizden..."

"Beyaz Çiçeklerle işbirliği yapmayacağız," diye lafını kesti Juliette. Sorularında yapmacık kibarlıklardan eser kalmamıştı. "Lafımın devamı etmeden önce şunu açıkça belirteyim: Babamın geçen gece ölümlerden haberi olsun ya da olmasın, bunu sizinle paylaşmayacağız ve bizim işimizi riske atabilecek hiçbir iletişim kanalını açık tutmayacağız. Şimdi, *iyi günler* beyim."

Roma açıkça baştan savsılmıştı ama yine de aynı yerde duruyor, sanki ağzında kötü bir tat varmış gibi Juliette'e bakıyordu. Juliette çoktan arkasını dönmüş, çıkmaya hazırlanıyordu ki tam da o anda Roma birçoğu özdaştı, "Sana ne oldu böyle?"

Her türlü cevabı verebilirdi. Uzakta kaldığı yıllar boyunca biriktirdiği zehri şimdi seçtiği kelimelerle tükürebilirdi. Roma'nın dört yıl önce ne yaptığını ona hatırlatabilir, suçluluğun hançerini kasatana kadar içirebilirdi. Tam ağzını açtığı sırada, kulişten diğer bütün sesleri bastıran bir çığlık sesi yükseldi; öyle bir çığlıktı ki sanki başka bir frekanstaydı.

Salmadaki dansçılar donup kaldılar. Müzik aniden durdu.

"Neler oluyor?" diye mırıldandı Juliette. Tam inceleneye giderken Roma atılıp kolunu yakaladı. Ondan daha atikti. Bekmak için parmaklarının ucunda durması gerektiğini gördü.

"Juliette, yapma."

Dokunuşu Juliette'in derisini ateş gibi yaktı. Juliette kolunu sanki alev almış gibi hızla çekti. Omzunun üstünden ona bakarken gözleri öfkeyle parlıyordu. Onu tutmaya hakkı yoktu; onu korumak istiyormuş gibi yapma hakkını çoktan kaybetmişti.

Juliette nefes nefese çığlığın geldiği tarafa doğru yürüdü, Roma'nın onu takip etmiş gerçeğini görmeden geliyordu. Duyabildiği tek şey kulübün öteki tarafındaki karmaşanın büyüdüğüydü ve başta *neyin* bu karmaşaya sebep olduğunu anlayamamıştı. Ta ki kalabalığı itmeye kadar.

Sonra bir adamın yerde olduğunu, kendi parmaklarının da boynunu tutmadığını gördü.

"Ne yapıyor?" diye çığlık attı öne atılarak. "Birinizi onu durdurun!"

Ancak tırnaklarının çığlı boynundaki kasılara çoktan ulaşmıştı. Juliette azeleyle insanları itindi ve yardım istedi ama adam sanki hayvanı bir güçle

boğazını tırmalıyordu... Sanki *orada*, teninin altında başka kimsenin göremediği, sürünen bir şey varmış gibi. Gittikçe derine, derine, daha da derine, ta ki parmakları boğazına tamamen girene kadar soktu. Şimdi de tendonlarını, damarlarını ve arterlerini koparıyordu.

Birkaç saniye sonra kulübe derin bir sessizlik çöktü. Yere yığılan boğazı yırtık, elleri kendi kanına ve et parçalarına bulanmış kısa ve tıknaz adamın güçbela aldığı nefesler dışında en ufak ses duyulmuyordu.

KAKTÜS TEAM

İKİNCİ BÖLÜM

Sessizlik çığlıklara döndü. Çığlıklar feryatlara. Juliette elbisesinin parıltılı kollarını yukarı kıvırdı. Dudaklarını bastırmış, kaşlarını çatmıştı.

"Bay Montagov," dedi karmaşanın arasından, "gitmeniz gerek."

İleri yürüyüp yakındaki iki adamı çağırdı. Adamlar hızla gelerek Roma'yı süzdüler ve ellerini silahlarına götürdüler, ancak Juliette onları sert bir bakışla durdurdu. Roma bunu fark etmişe benzemiyordu. Onu duymuş gibi bir hali bile yoktu. Ölen adamın yanına çömelmişti ve adam nefes almak için çabalarken dahi, onca şeyin yanında adamın *ayakkabılarını* inceliyordu.

"Tanrı aşkına," dedi nefesinin altından. Parmağıyla iki Kızıl'a, Roma'yı gösterdi. "Ona dışarıya kadar eşlik edin."

Adamların beklediği de buydu. Biri hemen Beyaz Çiçekler'in vârisini sertçe ittirdi. Roma kanla dolu yere düşmemek için kendini tutunca ayakkabısından bir ses çıktı.

"Eşlik edin dedim," diye bağırdı Juliette bunu yapan Kızıl'a. "Sonbahar-Ortası festivalindeyiz. Kabalaşmayın."

"Ama Bayan Cai…"

"Görmüyor musun?" diye böldü Roma soğuk bir sesle. Eliyle yerde yatan adamı gösterdi. Yüzünü Juliette'e çevirdi. Çenesi kasılmıştı. Gözleri sadece ondaydı. Orada Juliette'ten başka kimse yokmuş, iki adam ona bıçak çekmemiş, tüm kulüp çığlıklarla yıkılıp yerdeki kanın etrafında koşturmuyormuş

gibi davranıyordu. "Geçen gece de aynısı oldu. Bu tek seferlik bir kaza değil, bu bir *delilik*..."

Juliette iç geçirip elini gevşekçe salladı. Kızıllar Roma'yı sıkıca omuzlarından tuttu. Roma dudaklarını sıktı ve çenesini kapattı. Kızılların bölgesinde bir olay çıkarmazdı, sırtında kurşun yarası olmadan buradan ayrılabilecek olması zaten büyük şanstı. Bunu biliyordu. Sokaklarda öldürebileceği bir adam tarafından böyle çekiştirilmesine sabır göstermesinin tek sebebi buydu.

"Anlayışın için teşekkürler," dedi ve sırıttı.

Roma götürülürken hiçbir şey demedi. Juliette gözlerini kısarak onu izledi ve gittiğinden emin olduktan sonra önündeki karmaşaya odaklanabildi. İç çekerek öne doğru bir adım attı ve ölen adamın yanına diz çöktü.

Böylesi bir yarayla adamı kurtarmanın imkânı yoktu. Kan hâlâ sızıyor, boynundaki deliklerden yere kızıl bir gölet gibi birikiyordu. Kan kesinlikle kıyafetine de bulaşmıştı ama Juliette fark etmedi bile. Adam bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Juliette ne dediğini anlayamadı.

"Istırabına son vermekle iyi edersiniz."

Neredeyse merak dolu bir ifadeyle Walter Dexter olay yerine gelmişti ve şimdi de Juliette'in omzunun üstünden adama bakıyordu. Garsonlar kalabalığı ittirdiğinde ve izleyenlere dağılmalarını söyleyerek etrafı çevrelediklerinde bile hareket etmedi. Rahatsız edici bir biçimde, Kızıllardan hiçbiri Walter'ı alıp götürmekle uğraşmadılar... Öyle bir hali vardı ki işgal ettiği yerde bulunmayı hak ediyor gibiydi. Juliette Amerika'da onun gibi birçok adamla tanışmıştı: dünyanın onların titiz hassasiyetlerine ve *uygar* rollerine göre tasarlandığı için istedikleri her yerde olabileceklerine hakları olduğunu düşünen adamlar. Böylesi bir özgüven sınır tanımazdı.

"Sessiz ol," diye patladı Juliette öfkeyle, ölen adamı duyabilmek için yaklaşırken. Eğer son sözleri varsa, bunların duyulmasını hak ediyordu...

"Bunu daha önce gördüm ben. Bir bağımlının son hezeyanları. Belki metamfetamindir ya da..."

Juliette tüccarın sözlerini duymazdan geldi. İyice pür dikkat kesildi, ta ki ölen adamın ağzından çıkanların etrafındaki histerinin gürültüsünü bastırana kadar.

"Guài. Guài. Guài."

Guài mi?

Juliette hızla ve iyice düşündü, adamın sayıkladığı kelimeyi ona benzeyen her kelimeyle karşılaştırdı. Yalnızca bir tanesi mantıklı geliyordu...

"Canavar mı?" diye sordu adamın omzunu tutarak. "Bunu mu demeye çalışıyorsun?"

Adam aniden dondu. Bakışları bir saniyeliğine korkunç bir şekilde sabitleşti. Sonra hızla, "Huò bù dān xíng," dedi. Bir nefes aldı, verdi, gözleri parıldadı, sonra da donuklaştı.

Juliette uyuşmuş gibi uzandı ve adamın gözkapaklarını kapadı. Ölen adamın son sözlerini tam olarak anlayamadan önce Kathleen geldi ve adamın üzerine bir masa örtüsü serdi. Roma'nın biraz önce baktığı parçalanmış ayakkabılı ayakları dışarıda kalmıştı.

Eş değiller, diye fark etti aniden Juliette. Ayakkabılardan biri bakımlı ve parlaktı, hâlâ atılan son cilayla ışıldıyordu; diğeriyse ayağına göre çok küçüktü ve tamamen farklı renkteydi, kumaşı parmakların üzerinden üç kere geçirilmiş ince bir iple bir arada duruyordu.

Tuhaf.

"Neydi o öyle? Ne dedi?"

Walter hâlâ Juliette'in dirseğinin ardında dikiliyordu ve hâlâ arkasından çekilmesi gerektiğini anlayamamıştı. Juliette'in sersemlemiş bir surat ifadesiyle boş boş etrafına baktığını, Roma'nın ziyaretinin bu ölümle nasıl da denk geldiğini merak ettiğini umursuyor gibi durmuyordu.

"Bela asla tek başına gelmez," diyerek adamın sözlerini çevirdi Juliette, en sonunda curcunaya katılarak. Walter Dexter ona anlamsızca baktı, ölen bir adamın neden bu kadar belirsiz bir atasözünü söylediğini anlamaya çalışıyordu. Çinlileri ve atasözlerine olan sevgilerini asla anlamlandıramamıştı. Ağzını açtı, büyük ihtimalle uyuşturucu dünyasıyla alakalı engin bilgilerini, güvenilmez adamlardan mal almanın tehlikelerini anlatacaktı. Juliette parmağını kaldırıp daha o konuşmaya başlamadan susturdu. Bir şeyden emindi ise, o da bu sözlerin aşırı dozdan ölen bir adamın son sözleri olamayacağıydı. Bu sözler görmemesi gerektiği bir şeyi gören bir adamın son sözleriydi.

"Daha farklı bir deyişle söyleyeyim. Siz İngilizlerin daha iyi bir alternatifi var bu söz için," dedi. "Geldi mi üst üste gelir."

Beyaz Çiçekler'in evindeki su sızdıran borularının ve küflü halılarının arasında, Alisa Montagova çatının ahşap kirişlerine tünemiş, çenesini dizine koymuştu ve gizlice aşağıdaki toplantıyı dinliyordu.

Montagovlar cüzdanlarına uygun büyük, gösterişli bir evde yaşamıyorlardı. Her şeyin ortasında, sokaklarda çöp toplayan kirden kararmış yüzlerin arasında konumlanmayı tercih ediyorlardı. Dışarıdan bakıldığında yaşadıkları evin, şehrin bu kalabalık sokağına dikilmiş apartmanlardan en ufak farkı yoktu. İçeride, eskiden apartman olan binayı koca bir ofisler ve merdivenler labirentine çevirmişlerdi; bakımını da uşaklar ve hizmetçilerle değil, hiyerarşiyle sağlıyorlardı. Burada yalnızca Montagovlar değil, Beyaz Çiçekler çetesinde herhangi bir rolü olan herkes yaşıyordu ve bu eve girip çıkan herkes arasında, evin içinde ya da dışında, bir düzen vardı. Lord Montagov en tepedeydi ve Roma, en azından ismen, onun sağ eliydi; ancak hiyerarşinin daha aşağılarında roller sürekli değişiyordu: kan dökmekten ziyade iradeyle. Kızıl Çete her şeyi bu ülke imparatorluktan kopmadan da öncesine kadar giden ilişkilerle idare ederken, Beyaz Çiçekler işleyişlerini kaosa ve sonu gelmez bir hareketliliğe dayandırıyorlardı. Güce yükseliş bir tercihti, çetede düşük seviyede olanların durumu tamamen gönüllülüktendi. Bir Beyaz Çiçekler olmanın amacı güç ya da servet değildi; Montagovlar'dan gelen bir emri beğenmezlerse çekip gidebilme özgürlüğüydü; bir gurur meselesiydi, bir göz temasında, başını öne eğmeyle verilen bir onayda, bir anlayıştaydı... Bu sebeple, yolu Şanghay'a düşmüş her Rus mülteci Beyaz Çiçekler'e katılmak için, Bolşevikler geldiğinde kaçarken arkalarında bıraktıkları aidiyet duygusuna yeniden sahip olabilmek için her şeyi yapardı.

Bu en azından erkekler için böyleydi. Beyaz Çiçekler'in içinde doğma şansına sahip olamamış Rus kadınları yalnızca dansçı ve metres olarak iş bulabiliyorlardı. Daha geçen hafta Alisa, İngiliz bir kadının Uluslararası İskân içinde olan olağanüstü hal için ağladığını duymuştu... Siberya'dan gelen serveti olmayan, yalnızca alımlı bir figüre ve yaşama arzusuna sahip güzel yüzlü insanlar tarafından dağılmış aileler için. Bu mültecilerin hayatta kalması için gereken ne varsa yapmaları gerekiyordu; açlığın karşısında ahlaki kuralların hiçbir anlamı kalmıyordu.

Alisa sıçradı. Gizlice dinlediği adam birden fısıldamaya başlamıştı. Bu ani değişiklik dikkatini aşağıdaki toplantıya çekti.

"Politik gruplar gereğinden fazla iğneleyici yorumlar yaptılar," dedi boğuk bir ses. "Bu deliliğin altında politikacıların parmağının olduğu aşikâr, ancak şu an Kuomintang'ın mı yoksa Komünistlerin mi olduğunu söylemek zor. Çoğu kaynak Zhang Gutai diyor ama... yani, *ben* inanmakta çekiniyorum."

Başka bir ses alaycı bir tonda cevapladı: "Lütfen, Zhang Gutai Komünist Parti'nin genel sekreteri olmakta o kadar kötü ki, geçenlerde toplantı afişlerinden birine yanlış tarihi bastırdı."

Alisa babasının karşısında oturan üç adamı çatının aralıklarından görebiliyordu. Kalasların arasından düşmeyi göze almadan yüzlerini görmekte zorlanıyordu, ama aksanlı Rusçaları yeteri kadarını ortaya koyuyordu. Bu adamlar Çinli casuslardı.

"Yöntemleri hakkında ne biliyoruz? Bu delilik ne kadar yayıldı?"

Şimdi konuşan babasıydı; boğuk sesi karatahtaya sürülen çivi kadar belirgindi. Lord Montagov öylesi buyurgan bir tonla konuşurdu ki karşısındakini onu dinlememenin günah olduğuna inandırabilirdi.

Çinli adamlardan biri boğazını temizledi. Ellerini gömleğine öyle sertçe siliyordu ki Alisa hareketi yanlış anlayıp anlamadığını görebilmek için gözlerini kısarak kalasların üzerine eğildi.

"Bir canavar."

Alisa az kalsın düşecekti. Elleriyle kirişleri son anda yakaladı, rahatlayarak tuttuğu nefesini bıraktı.

"Anlayamadım?"

"Bu deliliğin kaynağını bir istisna dışında kanıtlayamıyoruz," dedi üçüncü adam. "Her şey bir canavarın görülmesine bağlanıyor. Kendi gözlerimle gördüm. Huangpu Nehri'nde gümüş renkli gözler gördüm. Hiçbir insanın yapamayacağı bir şekilde göz kırpıyordu..."

"Yeter, yeter," diye lafını kesti Lord Montagov. Sesi sert çıktı; toplantının geldiği noktadan ötürü sabrını kaybetmiş gibiydi. "Bir canavar saçmalığını dinlemek istemiyorum. Eğer bittiyse, ertesi sabahki toplantımızı bekleyeceğim."

Alisa suratını asarak kirişlerin arasından sekerek odadan çıkan adamları takip etti. Şimdiden on iki yaşındaydı ama ufacıktı; ufak bir fare gibi gölgelerden gölgelere kayıp geçerdi. Aşağıdaki kapı kapanır kapanmaz, bir kirişten ötekine atladı ve adamların tam üstündeki kalasa uzandı.

"Korkmuş görünüyordu," dedi adamlardan biri.

Ortadaki adam ötekini susturdu, ancak söylenmiş olan sözler çoktan dünyada yerini bulmuş, hedefsiz sivri oklara dönmüş, yalnızca yıkıma yol açan bir yolu takip ediyorlardı. Adamlar ceketlerini sırtlarına geçirip kaynayan, kaosun hüküm sürdüğü Montagov evini arkalarında bıraktılar. Ancak Alisa, çatıdaki küçük köşesinde kaldı.

Korku. Babasının çoktan unuttuğunu düşündüğü bir histi bu. Korku yalnızca silahsız adamlara göre bir kavramdı. Korku Alisa gibi insanlar içindi: küçük ve hafif ve sürekli omzunun arkasından bakanlar için.

Eğer Lord Montagov korkuyorsa, kurallar değişiyordu.

Alisa çatıdan içeri atlayıp koşmaya başladı.

KAKTÜS TEAM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Saçına son tokayı iliştirirken koridora adım attığından çoktan geç kaldığını biliyordu.

Bu kısmen hizmetçinin suçuydu, onu kaldırması gereken zamanda kaldırmamıştı. Şanghay'a döndüğünden beri alışkanlık edinmeye çalıştığı gibi gündoğumuyla kalkmaması da kendi suçuydu. Gökyüzünün aydınlanmaya başladığı, evdeki kimsenin uyanık olmadığı o zaman dilimi bu evde insanın huzur elde edebileceği birkaç dakikaydı. Soğuk havayı içine çekebildiği, balkonunda sessizlik içinde geçirebildiği o günler en sevdiği günlerdi. Kimse onu rahatsız etmeden evde dolaşabilir, mutfağa gidip aşçılardan dilediği yemeği isteyebilir, sonra da boş yemek masasında dilediği yere oturabilirdi. Ne kadar hızlı yediğine bağlı olarak oturma odasında, camlar açık ve kuş sesleri eşliğinde dilediği kadar zaman geçirebilirdi. Yatağından yeterince erken çıkamadığı günlerse evdeki diğer insanlarla kahvaltı masasında oturup somurtmak demekti.

Babasının ofisinin önünde durup nefesinin altından bir küfür savurdu. Bugün sadece uzak akrabalarını görmezden gelmekle ilgili değildi. Lord Cai'nin toplantılarından birine burnunu sokmak istiyordu.

Kapı yavaşça açıldı. Juliette doğal görünmeye çalışarak bir adım geri gitti. *Kesinlikle çok geç kaldım.*

"Juliette," dedi Lord Cai kaşlarını çatarak. "Saat çok erken. Neden uyanıksın?"

Juliette ellerini çenesinin altında birleştirdi. Masumluğun bir resmini çiziyordu. "Bir ziyaretçimiz olduğunu duydum. Selamlarımı sunmak istedim."

Bahsi geçen ziyaretçi kaşlarını kaldırdı. Milliyetçilerden biriydi. Saygıdeğer bir olup olmadığı anlaşılmıyordu çünkü üzerinde Batılı kıyafetler vardı ve normalde Kuomintangların üniforma yakalarında yer alan süsler onunkinde yoktu. Kızıl Çete, siyasi bir parti olarak kurulduklarından beri Milliyetçilerle yani Kuomintanglarla iyi geçiniyordu. Son zamanlarda Komünist "düşmanları" yükseldiği için ilişkileri daha da iyileşmişti. Juliette döneli daha bir hafta olmuştu ama babasının, gangsterlerin desteğini isteyen bu endişeli adamlarla beş farklı toplantısına şahit olmuştu bile. Her birinde dışarıda oturup yakalayabildiği her bilgiyi yakalamak yerine geç kalıp mahcup olmuştu.

Milliyetçilerin korktuğunu biliyordu. Çin'in yeni tomurcuğu Komünist Parti, üyelerini Kuomintang'a katılmaları için cesaretlendiriyor, Milliyetçilerle işbirliği yapmak istediklerini göstermeye çalışıyorlardı. Ancak Kuomintang'a katılan Komünistler işbirliği ortamı kurmak yerine Milliyetçileri tehdit ediyordu. Ülke bu skandalı konuşuyordu ancak özellikle Şanghay'da, hükümetlerin doğduğu ve öldüğü bu kanunsuz yerde daha çok konuşuluyordu.

"Ne kadar naziksin Juliette ancak Bay Qiao'nun yetişmesi gereken bir toplantısı var."

Lord Cai bir hizmetçiye Milliyetçi adama eşlik etmesi için işaret verdi. Bay Qiao nazikçe şapkasını eğdi ve Juliette de iç çekme isteğini bastırarak gülümsedi.

"Bir toplantıya katılmama izin vermekten zarar gelmez Bâba," dedi Bay Qiao gözden kaybolur kaybolmaz. "Bana işi öğretiyor olman gerek."

"Sana yavaşça öğretebilirim," dedi Lord Cai kafasını sallayarak. "Henüz siyasete karışmak istemezsin. Sıkıcı bir iş."

Ancak Kızıl Çete bu grupları eğlendirmekle bu kadar lanet zaman harcıyorsa gerekli bir işti. Özellikle Juliette ona Beyaz Çiçekler'in vârisinin kulüplerine geldiğini söylediğinde gözünü bile kırpmayıp haberi olduğunu ve sabah bu konu hakkında konuşabileceklerini söylüyorsa.

"Hadi kahvaltıya gidelim, olur mu?" dedi babası. Elini Juliette'in ensesine yerleştirip kaçma riski varmışçasına onu merdivenlere yönlendirdi. "Dün gece hakkında da konuşabiliriz."

"Kahvaltı harika olur," diye mırıldandı Juliette. Kahvaltıdaki kalabalık Juliette'e baş ağrısı veriyordu. Bu evde sabahları Juliete'in huzurunu kaçıran

bir şeyler vardı. Akrabaları ne hakkında konuşurlarsa konuşsunlar, ne kadar sıradan bir konu olursa olsun –pirince gelen zam gibi– kurdukları her cümlede entrika ve nüktedanlık parlıyordu. Konuştukları her şey gölgelerin cilalı parkelerin üzerinde gezindiği ve hizmetçilerin odalarına çekildiği, her şeyi gizlice izleyen gözlerin yalnızca şöminenin üzerindeki tabloda olduğu geceye daha uygundu.

"Juliette, tatlım," dedi bir halası, babasıyla masaya yaklaştıklarında. "İyi uyudun mu?"

"Evet, Ā yí," dedi Juliette dişlerini sıkarak, "çok iyi uyudum. Neyse…"

"Yine saçını mı kestin sen? Öyle olmalı. Bu kadar kısa olduğunu hatırlamıyorum."

Yeterince can sıkıcı değillermiş gibi bir de Cai hanesine Juliette'in *umursayamayacağı* kadar uzak akraba girip çıkıyordu. Rosalind ve Kathleen en yakın kuzenleri ve en yakın arkadaşlarıydı; bütün ihtiyacı da buydu. Kalan herkes yalnızca bir isimden ve belki bir gün bir şeye ihtiyacı olursa hatırlaması gereken bir ilişkiden ibaretti. Kulağının dibindeki bu çenebaz teyze de yakın gelecekte yarar sağlayacak gibi değildi, öyle ki Juliette bir anlığına durup bu kadının yanındaki koltuğa oturabilme fırsatını nasıl yakaladığını düşünmek zorunda kaldı.

"Dà jiě, Tanrı aşkına, bırak da çocuk nefes alsın."

Juliette sırıtarak kafasını masanın öteki ucundan gelen sese doğru çevirdi. Görünüşe göre duyguları o kadar da körelmemişti: En sevdiği amcası Bay Li de buradaydı.

Xiè xiè, diye fısıldadı.

Bay Li Juliette'in teşekkürlerini kabul edercesine çay bardağını kaldırdı ve göz kırptı. Teyzesi homurdandı ama konuşmayı bıraktı. Sonunda gelen sessizlikte, Juliette de kendi çay bardağını babasına doğru kaldırdı.

"Bàba dün gece," diye lafa girdi. "Duyduğuma göre adamlarımızdan biri limanda beş Beyaz Çiçekler'e rastlamış. Sonra da kendi boğazını deşmiş. Bu konu hakkında ne düşünüyorsun?"

Lord Cai uzun, dikdörtgen masanın başından etrafına göz gezdirdi. Düşünceli bir şekilde mırıldandı, sonra da iç geçirerek burnunun kemerini ovaladı. Juliette babasının en son ne zaman entrikalarla, endişelerle ve toplantılarla bölünmemiş güzel bir uyku çektiğini düşündü. Yorgunluğu alışmamış göz için anlaşılır değildi, ama Juliette görüyordu. Juliette hep görüyordu.

Ya da belki de şu masanın başında oturup, sabahın köründe herkesin de-

dikodusunu dinlemekten yorulmuştu. Juliette gitmeden önce bütün Çin masalarının olması gerektiği gibi bu masa da yuvarlaktı. Juliette bu değişikliğin toplantıya gelen Batılıların ilgisini çekmek için yapıldığını düşündü, ama sonuç fiyaskoydu: Yuvarlak masada oturup herkesi görüş alanına alabilen aile üyeleri artık istedikleri herkesle konuşamıyorlardı.

"Bàba," dedi tekrar ama babasının hâlâ düşündüğünü biliyordu. Babası çok konuşkan bir insan değildi ancak Juliette de sessizliğe katlanabilen bir kız değildi. Etrafları mutfağa girip çıkan hizmetkârlardan, gelip giden yemeklerden ve masada yüksek perdeden konuşulan her türlü konudan gürültülü olmasına rağmen, babasının hemen cevap vermesindense soruyu böyle havada bırakmasına dayanamıyordu.

Sorun şuydu ki, Lord Cai şu an ona müsamaha gösterse de bu sözüm ona delilikle yalnızca ilgilenirmiş gibi yapıyordu. Juliette farkındaydı... Babasının dikkatini çeken korkunç listenin karşısında bu çocuk oyunu gibi kalıyordu. Sonuçta Komünistlerin ve Milliyetçilerin ayaklanmaları, silahların çekilmesi, orduların marşa hazır olması gibi sorunlar varken şehrin sularından yükselen *canavar* dedikoduları kimin umurunda olurdu?

"Roma Montagov'un bütün anlattıkları bunlar mıydı?" dedi sonunda Lord Cai.

Juliette irkildi. Elinde değildi. Dört yılını bu adamın adını duymanın dahi uygunsuz bir şey olduğu fikriyle geçirmişti, bir de bu ismi babasından duyması tamamen farklı bir meseleydi.

"Evet."

Babası parmaklarını yavaşça masaya vurdu.

"Sanırım daha çok şey biliyor," dedi Juliette. "Ancak dikkatli davranıyordu."

Lord Cai yeniden sessizliğe büründü; etrafındaki sohbetin gürültüsünün önce başlamasına, sonra büyümesine, en sonunda da yeniden sönmesine izin verdi. Juliette o an babasının aklının nerede olduğunu merak etti. Beyaz Çiçekler'in vârisinin Kızıl Çete'nin en büyük burlesk kulübüne ziyaretinden ötürü oldukça bıkkın bir hali vardı. Aralarındaki bu kan davası Kızıl Çete için oldukça önemli bir mevzuydu ancak babasının, Roma Montagov'un ziyareti üzerine ciddi tepki vermemesi politikanın daha önemli bir mesele haline geldiğini kanıtlıyordu.

Babası tekrar konuşmaya başlamadan önce mutfağın asma kapıları duvara öyle sert çarptı ki Juliette'in yanında oturan teyze çayını devirdi.

"Eğer Beyaz Çiçekler'in bizden daha fazlasını bildiklerini düşünüyorsak, niye oturup konuşmaya devam ediyoruz?"

Juliette dişlerini gıcırdatarak elbisesine dökülen çayı temizledi. Böylesine iğrenç bir ses ancak kuzenlerinin arasında en rahatsız edicilik ödülünü kazanmış olan Tyler Cai'den çıkabilirdi. Uzakta kaldığı dört yıl boyunca, aynı yaşta olmalarına rağmen sanki hiç büyümemişti. Hâlâ uygunsuz şakalar yapıyor, herkesin ona boyun eğmesini bekliyordu. Eğer elinden gelseydi, ne kadar gerçekçilikten uzak olursa olsun, sırf kendisi daha uygun olduğunu düşünüyor diye dünyanın öteki yöne dönmesini isteyebilirdi.

"İçeri gelmektense konuşmayı dışarıdan gizlice dinleme alışkanlığı mı edindin?" dedi Juliette alaycı bir şekilde. İğneleyici yorumunu takdir edilmeden geçildi. Tyler'ın gelişiyle akrabaları ayağa kalkmış, bir sandalye getirmek, yeni bir bardak çay koymak, masaya bir tabak –büyük ihtimalle altın kaplamalı ve kristallerle donatılmış bir tabak– daha yerleştirmek için koşuşturuyorlardı... Juliette Kızıl Çete'nin vârisi olmasına rağmen ona asla böyle davranmazlardı. O bir kadındı. Onların gözünde, ne kadar meşru olursa olsun, asla yeteri kadar iyi olamayacaktı.

"Bana oldukça basit görünüyor," diye devam etti Tyler. Bir sandalyeye oturdu ve tahta oturmuşçasına arkasına yaslandı. "Şu Beyaz Çiçekler'e bu şehirde en güçlü olanın kim olduğunu göstermenin zamanı geldi. Bildiklerini bize anlatmalarını talep edelim."

"Sayı ve silah üstünlüğü bizde," diye mırıldandı köşede kalmış amcalardan biri, kafasını sallayıp sakalını okşayarak.

"Politikacılar da bizden yana olacaktır," dedi Juliette'in yanında oturan kadın. "Zorundalar. Beyaz Çiçekler'e katlanamıyorlar."

"Bir bölge savaşı akıllıca değil..." dedi bir başkası.

Sonunda, diye düşündü Juliette, en yaşlı ikinci kuzenine doğru dönerek, *masadan mantıklı bir ses çıktı.*

"...ama senin uzmanlığınla Tyler, sınırlarımızı kim bilir ne kadar ilerletebiliriz."

Juliette yumruklarını sıktı. *Her neyse.*

"Yapacağımız şey şu," diye başladı Tyler heyecanla. Juliette babasına bir bakış attı, ama o sessizlik içinde yemeğini yemekten memnun gözüküyordu. Tyler dönüşünden beri Juliette'i gölgede bırakabilmek için gerek uzun konuşmalarla, gerek bir köşeden yaptığı yorumlarla elinden geleni yapmıştı ama her seferinde, bu teyzelere ve amcalara asıl vârisin kim olduğunu hatırlatmak, Tyler'a yaptıkları kayırmacılığın hiçbir kazanç getirmeyeceğini göstermek için Lord Cai onu susturmuştu.

Ama bu sefer Lord Cai sessiz kaldı. Juliette onun bu sessizliğinin yeğeninin taktiklerinin komik olmasından mı yoksa gerçekten Tyler'ı ciddiye aldığından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Babasının Tyler'ı ciddiye alma düşüncesi midesinin asitlenerek kasılmasına sebep oldu.

"...ayrıca sanki yabancı güçler karşı çıkabilecek konumdalar," diyordu Tyler. "Eğer bu ölümler kurbanların kendi ellerinden çıkmışsa, bu herkesi etkileyebilecek bir şey demektir. Söz konusu yardımımıza ihtiyaç duyan *kendi* insanlarımız. Şimdi harekete geçip şehri onlar için geri almazsak ne işe yararız? Utanç içinde bir yüzyıl daha mı geçireceğiz?"

Masadan onaylama sesleri yükseldi. Tebrik homurtuları, havaya kalkan buruşuk, yaralı başparmaklar, Tyler'ın omzuna konan eller... Yalnızca Bay Li ve Juliette'in babası sessizdi; yüzlerinde taraflı bir ifade yoktu ama bu yeterli değildi. Juliette porselen yemek çubuklarını yere atıp dört parçaya ayırdı.

"Beyaz Çiçekler'in bölgesine mi gitmek istiyorsun?" Ayağa kalkıp kıyafetini düzeltti. "Önden buyur. Seni bir hediye paketinde bize gönderdiklerinde hizmetçilerden birinin bağırsaklarına atılan düğümleri çözmesini sağlarım."

Juliette, akrabalarını itiraz edemeyecek kadar hayretler içinde bırakarak hışımla mutfaktan çıktı. Sakin kişiliğine rağmen kalbi davul gibi atıyordu; bu sefer işleri çok ileriye götürdüğünden korkuyordu. Koridora adım attığı anda durdu ve omzunun üzerinden arkaya bakıp mutfak kapılarının durmasını izledi. Kapıların ahşabı uzak bir ülkeden ithal edilmişti; üzerinde Juliette'in uzun zaman önce ezberlediği, gelenekle Çin şiirlerinin kaligrafisi vardı. Bu ev şehrinin bir aynasıydı. Doğu'yla Batı'nın bir harmanıydı; tıpkı şehrin kendisi gibi, eskiyi bırakamayan ama yeniyi taklit eden bu evin mimarisi tam olarak uyumlu sayılamazdı.

Güzel ama uyumsuz kapılar yeniden açıldı. Juliette irkilmedi. Bunu bekliyordu.

"Juliette. Konuşalım."

Onu takip eden, yüzü asılmış olan Tyler'dı. Juliette gibi sivri bir çenesi, dudağının sol alt köşesinde, stresli olduğu anlarda ortaya çıkan bir gamzesi vardı. Juliette'e bu kadar benzemesi asla anlayamıyordu. Her aile portresinde yan yanalardı, kuzenden ziyade ikiz gibiydiler. Ama Juliette ve Tyler asla anlaşamazlardı. Gerçekleri yerine oyuncak silahlarla oynadıkları beşikte bile Tyler asla Juliette'in kafasına nişanladığı tahta mermileri kaçırmazdı.

"Ne var?"

Tyler durdu. Kollarını kavuşturdu. "Derdin ne?"

Juliette gözlerini devirdi. "Derdim mi?"

"Evet, derdin. Her fikrime kafa tutman hiç eğlenceli değil..."

"Aptal değilsin Tyler, o yüzden öyle davranmayı kes," diye lafa girdi Juliette. "Ben de en az senin kadar nefret ediyorum bu durumdan. *Hepimiz* ediyoruz, öyle ediyoruz ki kanımız akıyor. Ama zaman bölge savaşı açacak zaman değil. Hele şehrimiz yabancılar tarafından lime lime edilirken."

Birkaç saniye geçti.

"Aptal mı?"

Tyler ana konuyu tamamıyla es geçmişti, ama yine de alınmıştı. Juliette bunu hem talep eden hem de şikâyetçi hırlamasından anlayabiliyordu. Ebeveynlerini çok genç yaşta kaybettiğinden beri çetede sebepsiz yere vahşileşen, anarşist bir Kızıl haline gelmişti ve bu halinden ötürü kısa yoldan Cailerle bağlantı kurmaya çalışan arkadaşlara sahipti. Herkes onun etrafındayken diken üstünde hareket ediyor, güçlü hissetsin diye yalandan yumruklar savuruyordu; ancak aslen, karnına indirilen ani bir tekmeyle yerle bir olurdu.

"Kendimizi savunmanın aptalca olduğunu hiç düşünmüyorum doğrusu," diye devam etti Tyler. "Bölgemizi şu *Rusların* elinden geri almanın aptalca olduğunu..."

Sorun Tyler'ın kendi yolunun tek doğru yol olduğunu sanmasıydı. Juliette kendinde onu suçlamayacak gücü bulmayı çok isterdi. Ne de olsa Tyler tıpkı onun gibiydi: Kızıl Çete'nin iyiliğini istiyordu. Ancak ona göre, Kızıl Çete'nin iyiliği *kendisiydi.*

Juliette onu dinlemeye devam etmek istemedi. Topuklarının üstünde döndü ve uzaklaşmaya başladı.

Ama kuzeni onu bileğinden yakaladı.

"Nasıl bir *vârissin* sen?"

Juliette daha tepki veremeden, Tyler omzundan yakalayıp onu duvara vurdu. Bir eliyle sol bileğini kavradı, koluyla da köprücük kemiğini duvara yasladı; onu tehdit edecek kadar çok, ama nefesini kesmeyecek kadar az bastırıyordu.

"Bırak beni," diye hırıldadı Juliette, kolunu çekiştirerek, "hemen şimdi."

Tyler bırakmadı. "Bir numaralı önceliğin Kızıl Çete olmalı. Bizim insanlarımız olmalı."

"Lafına dikkat et..."

"Ne düşünüyorum, biliyor musun?" Tyler derin bir nefes aldı, burun delikleri genişledi, yüzünde iğrentiden kaynaklı kırışıklıklar oluştu. "Dedikoduları

duydum. Monagovlardan nefret ettiğini düşünmüyorum. Aksine Roma Montagov'u korumaya çalışıyorsun."

Juliette donup kaldı. Onu ele geçiren korku ya da Tyler'ın onun gözünü korkutmaya çalışması değildi. Önce güceniklik, sonra da alev gibi bir öfkeydi. Roma Montagov'u korumayı düşünmeden önce onu parçalarına ayırabilirdi.

Sağ elini kaldırdı. Yumruğu sıkılı, bileği sağlam, eklemleri gergindi. Sonra kaldırdığı eli, kuzeninin yanağıyla mükemmel bir uyum içinde buluştu. Tyler'ın tepki veremediği bir an oluştu. Öyle bir andı ki Tyler sadece gözlerini kırpıştırıyordu ve yüzünde sadece şok vardı. Sonra sendeledi. Juliette'i bırakarak gözbebeklerinin derinliklerinde büyük bir nefret ışıltısıyla ona bakmak için kafasını çevirdi. Juliette'in ışıltılı yüzüğünün sonucu olan kırmızı bir çizgi elmacıkkemiğini kaplıyordu.

Ama bu yeterli değildi.

"Roma Montagov'u korumak mı?" diye hırıldadı Juliette.

Tyler donakaldı. Juliette cebinden bir bıçak çıkarırken hareket edecek, geriye doğru bir adım atacak zamanı bulamadı. Bıçağı tam olarak çizilen yere dayayıp, "Artık çocuk değiliz Tyler. Beni saçma sapan suçlamalarla tehdit edersen hesabını verirsin," diye tısladı.

Yumuşak bir gülüş. "Nasıl olacakmış o?" dedi Tyler rahatsız edici bir şekilde. "Beni tam burada, koridorda öldürecek misin? Kahvaltı masasından birkaç adım ötede?"

Juliette bıçağı biraz daha bastırdı. Kan kuzeninin yanağından aşağı akmaya başladı; yolunu Juliette'in parmaklarından avucuna doğru çizerek kolundan aşağı aktı.

Tyler gülmeyi kesti.

"Kızıl Çete'nin vârisi benim," dedi Juliette. Sesi de bıçağı kadar keskindi. "Ve inan bana tângdi, bu hakkımı elimden almana izin vereceğime seni öldürürüm."

Sonra da onu iterek bıçağından uzaklaştırdı. Metal kırmızılıkla parlıyordu. Tyler daha fazla konuşmadı; sadece boş bir bakış attı.

Juliette döndü ve topuklarıyla zemini döverek uzaklaştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Burada hiçbir şey yok."

Roma Montagov öfkeyle arayışına devam etti, parmağını tahta kaldırımların arasındaki çatlaklardan gezdirmek.

"Kapa çeneni. Bakmaya devam et."

Hâlâ kayda değer bir şey bulamadıkları doğruydu ama güneş hâlâ tepedeydi. Bembeyaz gün ışığı sakince kaldırımı çarpan dalgalardan yansıyor, çok fazla bakan herkesin gözünü kamaştırıyordu. Roma'nın sırtı bulanık, yeşilimtrak suları dinletiti. Parlak güneşi bakış açısından uzakta tutmak kolaydı ama ardındaki durmak nedir bilmez, rahatsız edici sese dikkat vermemek çok zordu.

"Roma. Roma-ah. Roma..."

"Tanrım, susdak. Ne? Ne var?"

Daha günün bitmesine saatler vardı, ayrıca babasına gösterebileceği bir şeyler bulmadan eve dönme fikri Roma'nın içini hiç açmıyordu. Babasının her kelimesine yapışmış şiddetli hayal kırıklığını düşünmek bile tüylerini dikkat çeken etmeye yetti.

"Burcu hallolabilirsin, değil mi?" diye sormuştu bu sabah Lord Montagov, elini Roma'nın omzuna koyup. Dışarıdan gözlemleyen biri için, Lord Montagov babacan bir jest yapmıştı. Ama gerçekte o kadar sert vurmuştu ki, Roma'nın beyaz tenli omzunda hâlâ kızarıklıklar vardı.

"Bu sefer beni hayal kırıklığına uğratma *oğlum*," diye fısıldamıştı Lord Montagov.

Asıl önemli olan bu kelimeydi. *Oğlum*. Bir anlamı varmış gibi. Roma ismen olmasa da iltimas açısından yerini Dimitri Voronin'e kaptırmamış, Dimitri'nin uğraşmak için zamanı olmadığı işlere koşturulmamış gibi. Bu görev Roma'ya babası ona fazlaca güvendiği için verilmemişti. Bu görev ona verilmişti çünkü artık Kızıl Çete işleri etkileyen tek sorun değildi, çünkü Şanghay'daki yabancılar artık Beyaz Çiçekler'in sahnesini çalmaya başlamış ve Kızıllara karşı yeni etkin güç olmuşlardı, çünkü Komünistler Beyaz Çiçekler'in adamlarını toplamak için onlara dadanmışlardı. Roma yerde çaresizce birkaç damla kan ararken, Lord Montagov ve Dimitri politikacılarla uğraşmakla meşguldüler. Yorulmak bilmeyen, Orta Krallık'taki kâr pastasından bir dilim için ağızlarının suyunu akıtan, en çok da denizin üstündeki şehir Şanghay için açlık duyan İngilizleri, Amerikalıları ve Fransızları başlarından savurmakla uğraşıyorlardı.

Babası en son ne zaman ona düşmanını bilmesi gereken bir vârise yapılması gerektiği gibi, tıpkı geçen geceki gibi Kızıl Çete'ye yaklaşmasını emretmişti? Bunun sebebi Lord Montagov'un onu kan davasından korumak istemesi değildi. O gemi kalkalı çok olmuştu. Sebebi babasının ona zerre güvenmemesiydi. Böylesi bir görevi Roma'ya vermek son çareydi.

Uzun, keyifsiz bir sızlanma sesi Roma'nın dikkatini bulunduğu ana çekti.

"Şunu unutma," diye patladı, arkasını dönüp nehirden gelen ışıktan korunmak için elini gözlerinin önüne getirerek, "bugün buraya gelmeyi sen *tercih ettin*."

Marshall Seo yalnızca sırıttı; en sonunda Roma'nın dikkati çekebilmiş olmaktan memnun görünüyordu. Ortaya Roma'nınkiyle yarışacak kadar iğneleyici bir laf atmaktansa elini düzgünce ütülenmiş pantolonunun cebine soktu ve gelişigüzel bir şekilde konuyu değiştirdi, Rusçadan Koreceye geçti. Roma birkaç kelimeyi *–kan* ve *nahoş* ve *polis*– anlar gibi oldu ama devamı hakkında en ufak fikri yoktu. Aklı gençken astığı derslere gitti.

"Mars," diyerek araya girdi. "Başka dile geçmen gerek. Bugün bende çevirecek kafa yok."

Marshall cevap olarak sadece tiradına devam etti. Elleri genelde sahip olduğu enerjiyi ve heyecanı gösteriyor, hecelerin birbirinin üstüne bindiği konuşmasıyla aynı hızda hareket ediyordu; ta ki Roma Marshall'ın hâlâ anadi-

linde mi konuştuğunu yoksa yılgınlığını dışavurmak için rastgele sesler mi çıkardığını çözemeyene kadar.

"Özet olarak, burası balık kokuyor," dedi üçüncü, daha sakin, daha yorgun bir ses, birkaç adım öteden, "ama bunu anlatması için kullandığı betimlemeleri bilmek istemezsin."

Çeviri Beyaz Çiçekler'in içindeki bu üçlünün son üyesi olan, Roma'nın kuzeni Benedikt Montagov'dan geldi. Sarışın kafası genelde Marshall'ın kumral kafasını gösterecek açıda eğik olurdu. Onlar Roma'nın bir sonraki görevine yardımcı olmak için planlar kuran ikiliydiler. Şu an kafası öne eğikti ve kendisi kadar uzun kalasları inceliyordu. Öyle dikkatliydi ki neredeyse hiç hareket etmiyordu, yalnızca gözleri bir sola bir sağa kayıyordu.

Roma kollarını kavuşturdu. "Cesettense balık gibi kokmasına şükredelim."

Kuzeni bu lafına sırıttı ancak başka bir tepki vermedi. Benedikt böyle biriydi: Hep tam da yüzeyin hemen altındaki bir şeyi takip eder gibiydi ama ne kadar yaklaşmış olursa olsun ortaya asla bir şey çıkmazdı. Patlamamış bir el bombası onu tarif edebilecek yegâne şeydi. Sokaklarda onu Roma'nın biraz daha sade versiyonu olarak tarif ederlerdi. Ne kadar aşağılayıcı olsa da Benedikt bunu yalnızca ona güç sağladığı için kabul ediyordu. Onu daha iyi tanıyanlarsa onun iki kalbi ve iki beyni olduğu düşünürlerdi. Her zaman çok güçlü hislere sahipti ve iki katı hızlı düşünürdü. Mütevazılıkla yüklü, başka birindense pimini kendi çeken bir bomba.

Marshall aynı kontrole sahip değildi. Marshall Seo öfke dolu, iki kat güçlü bir bombaydı.

Marshall en sonunda balık benzetmelerini bir kenara bırakarak ansızın suyun kenarına çöktü. Hep böyle hareket ederdi... Sanki dünya az sonra sona ermek üzereymiş de son saniyesine mümkün olduğunca fazla hareket sığdırmak istiyormuş gibi. Marshall'ın adı başka bir çocuk ve karanlık bir depoyla bir skandala karıştığından beri, art niyetli sırıtışlarla dolaşan dedikoduların karşısında rakibine ilk ve hızla vurmayı öğrenmişti. Eğer daha güçlü olursa sırtını yere getiremezlerdi. Eğer daha vahşi olursa kimse boğazına bir bıçak dayanma korkusu hissetmeden onu yargılayamazdı.

"Roma."

Benedikt elini salladı. Roma da bir şeyler bulmuş olması umuduyla kuzeninin yanına yürüdü. Geçen geceden sonra cesetler kaldırılmış ve yerel bir

hastanenin morguna kaldırılmıştı ama kan lekeleriyle suç mahalli aynı kalmıştı. Roma, Marshall ve Benedikt beş adamlarının, bir Kızıl'ın ve İngiliz bir polis memurunun neden kendi boğazlarını yırttıklarını anlamak zorundaydı, ancak o kadar az ipucu vardı ki bu mevzu gittikçe ümitsiz bir vakaya dönüşmeye başlamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Roma. "Bir şey mi buldun?"

Benedikt kafasını kaldırdı ve iç geçirdi. "Hayır."

Roma omuzlarını düşürdü.

"Burayı iki kez köşe bucak araştırdık," diye devam etti Benedikt. "Bence yapabileceğimiz her şeyi yaptık... Gözden kaçmış bir şey olamaz."

Ama zaten bu deliliği anlamak için suç mahallini incelemekten başka ne yapabilirlerdi ki? Soru sorabilecek kimse, sorgulayacak bir şahit ya da eksik parçaları bir araya getirebilecek bir hikâye yoktu. Eğer bir suçun işleyeni yoksa, kurbanlar bu korkunç şeyi *kendi kendilerine* yaptılarsa, cevaplar nasıl bulunabilirdi ki?

Suyun orada duran Marshall bıkkınlıkla iç çekti, dirseklerini dizlerine koydu, çenesini de yumruklarının üstüne yerleştirdi. "Şu ikinci olay iddialarını duydunuz mu?" diye sordu Çinceye geçerek. "Birkaç dedikodu var ama kesin bir bilgi alamadım."

Roma yüzünü ekşiterek yerdeki çatlakların arasında ilginç bir şeyler bulmuş gibi yaptı. Sonra da rahatça cevapladı. "Dedikodular doğru. Ben de oradaydım."

Marshall ellerini çırparak havaya fırladı. "Harika! Yani, kurban için değil tabii ki ama yine de harika! Gidip şu yeni yere bir bakalım da şu iğrenç kokan yerden..."

"Gidemeyiz," diye lafını kesti Roma. "Kızılların bölgesinde oldu."

Marshall ümidini kaybederek yumruklarını sıkmayı bıraktı. Öte yandan Benedikt yüzüne tuhaf bir ifade takındı; kuzenini merakla izliyordu.

"Peki sen nasıl Kızılların bölgesine *girdin öylece?"* diye sordu. *Hem de bizi götürmeden*, bu sorunun arkasındaki söylenmemiş ekti.

"Babam Kızıllardan cevap alabilmem için yolladı," diye cevap verdi Roma. Bu yarı yarıya doğruydu: Lord Montagov Roma'yı Kızılların ne bildiğini öğrenmesini emrederek başından savmıştı. Burlesk kulübüne kadar gitmek Roma'nın kendi inisiyatifiydi.

Benedikt kaşını kaldırdı. "Cevap bulabildin mi peki?"

"Hayır." Roma uzaklara baktı. "Juliette hiçbir şey bilmiyordu."

İskeledeki sessizlik ani bir gürültüyle bozuldu. Benedikt şaşkınlıktan yanlışlıkla kalaslardan birine dirseğiyle vurmuş, en üstteki kalası yere düşürmüş ve parçalarına ayırmıştı.

"Juliette mi?" dedi Benedikt hayretle.

"Juliette dönmüş mü?" diye tekrarladı Marshall.

Roma sessiz kaldı, gözleriyle hâlâ nehrin ucunu takip ediyordu. Juliette'le burada tanışmıştı. İşçiler ceplerinde arada bir ellerinde biriken pisliği temizlemek için çıkardıkları kirli bezlerle koşuştururken iki vâris neredeyse her gün burada, gözler önünde bilyelerle oynayıp eğlenerek saklanmışlardı.

Roma hatıralarından kaçmaya çalıştı. İki arkadaşı neler olduğunu bilmiyordu ama *bir şeylerin* döndüğünden haberdarlardı. Bir gün babasının Roma'ya bir babanın oğluna duyacağı kadar güven duyarken, ertesi gün neredeyse düşman bellediğini biliyorlardı. Roma o dik bakışları hatırlıyordu: Montagov hanesinde Lord Montagov'un Roma'ya en ufak hatasında bağırmasını, hakaretler etmesini, kafasının tepesine vurmasını izleyenler birbirlerine neler olduğunu sorarcasına bakıyorlardı. Bütün Beyaz Çiçekler üyeleri değişikliğin farkındaydı ama kimse soru sormaya cesaret edemiyordu. Bu sonunda herkesin sessizce kabul ettiği bir şey oldu: hep merak edilen ama hiç tartışılmayan bir gerçek. Roma da konusunu hiç açmadı. Yeni gergin durumunu kabul etmek ya da yüzleşerek daha da fazlasını göze almak zorundaydı. Bıçak sırtında dört yıl geçmişti bile. Kendisinden istenenden daha hızlı koşmadığı sürece, Beyaz Çiçekler'in üstündeki mevkiinde dengesini kaybetmeyecekti.

"Juliette dönmüş," diye onayladı Roma. Yumruklarını sıktı. Boğazı düğümlendi. Derin bir nefes aldı ama göğsündeki yumrudan dolayı geri vermekte zorlandı.

Duyduğu bütün berbat, bir dehşet sisi gibi Şanghay'ı kaplamış, Kızılların koruması dışındaki herkesin kalbine nakşedilmiş hikâyeler… Hepsinin yalan olmasını, Juliette Cai'ye zarar vermek isteyen insanların iradesini zehirlemek için basit propagandalar olmasını ummuştu. Ama dün gece dört sene sonra tekrar karşılaşmışlardı. Juliette'in gözlerinin içine bakmıştı ve o anda, bütün o hikâyelerin gerçekliğini sanki büyük bir güç zihnindeki bir kapıyı aralayıp nazikçe aklını aydınlatmış gibi hissetmişti.

Katil. Vahşi. Amansız. Bunların hepsi ve daha fazlası... Artık Juliette yalnızca bunlardan ibaretti.

Onun için yas tutmuştu. Bunu yapmak istememiş ama yapmıştı... Gençliklerinin hassasiyetinin sonsuza dek yok oluşundan, bir zamanlar tanıdığı Juliette'in çoktan ölmüş olmasından dolayı kalbi ağırlaştı. Son darbeyi o vurmuş olmasına rağmen, dört sene boyunca hayallerinde onu, nehir boyunca çınlayan kahkahasını canlı tutmasından dolayı daha da çok canı yandı. Bu hayallerden asla kurtulamıyordu. Juliette'i parkelerin altına gömülmüş bir ceset gibi saklamıştı ve uykularında kulağına çalınan fısıltılardan ibaret olmasından memnundu. Onu yeniden görmek yalnızca parkelerin altındaki cesedin yeniden hayata dönmesi gibi değil, bir de kafasına silah dayaması gibiydi.

"Hey, bu da ne?"

Benedikt kırılmış bir sandığın kırık parçalarının birini bir köşeye iterek yerden bir şeyi avcuna aldı. Elini burnuna götürdü ve kokladı, sonra da iğrenerek elindeki küllere benzeyen maddeyi yere silkeledi. Dikkat kesilen Roma bir dizinin üstüne çöktü. Marshall hızla geldi; ikisi de Benedikt'in bulduğu şeyi kafaları karışmış halde incelediler. Sessizlik bozulmadan önce bir dakika geçti.

"Bunlar... ölü böcekler mi?" diye sordu Marshall. Çenesini kaşıdı, bu küçük varlıkların sandığın içinde oluşunu anlamlandıramıyordu. Bu üç gencin de daha önce gördüğü böceklere benzemiyorlardı. Gövdeleri üç parçalıydı ve altı bacakları vardı ama şekilleri çok gariptı... Bir çocuk tırnağı kadar küçüklerdi ve simsiyahlardı.

"Mars, diğer sandıklara bak," diye emretti Roma. "Ben, bana çantanı ver."

Benedikt yüzünü ekşiterek askılı çantasını verdi. Roma'nın birkaç böceği uçuçlayıp defterlerinin ve kalemlerinin yanına koyuşunu iğrenerek izliyordu. Başka bir seçenek yoktu: Roma bunları daha fazla incelemek için almak zorundaydı.

"Buralarda bir şey yok," diye rapor verdi Marshall, ikinci sandığın kapağını kırarken. Onun diğer sandıklara da bakmasını izlediler. Her sandığı iyice sallıyor ve birkaç kez vuruyordu, ama daha fazla böcek bulamadılar.

Roma gökyüzüne doğru baktı.

"Şu en üstteki sandık," dedi. "Sen dokunmadan önce de açıktı, değil mi?"

Benedikt suratını astı. "Sanırım," diye cevapladı. "Belki böcekler tırmanmışlardır..."

O an köşeden Çince sesler geldi. O kadar gürültülüydüler ki Roma, Benedikt'in çantasını düşürdü. Doğruldu ve kuzeninin fal taşı olmuş gözlerine denk geldi; sonra da Marshall'ın aldığı savunma pozisyonunu gördüler.

"Kızıllar mı?" Marshall sordu.

"Öğrenmek için burada durmamıza gerek yok," dedi hızla Benedikt. Marshall daha tepki veremeden, diğer genci güçle ittirdi. Marshall şaşkınlıktan iskele boyunca bocalayarak ilerledi, en sonunda da suya ufak bir *plop!* sesiyle düştü. Roma daha itiraz edemeden kuzeni *ona doğru* koşmaya başladı ve gelen sesin sahipleri köşeyi dönüp adımını iskeleye atmadan önce onu Huangpu Nehri'ne fırlattı.

Bulanık sular ve dalgaları delen gün ışığı Roma'yı sardı. Benedikt'in eliyle sessizce suya düşmüştü ama şimdi telaşlı bir kalp kadar gürültülüydü; kollarını savuruyor ve dalgalar arasında dengesini bulmaya çabalıyordu. Daha mı derine gidiyordu yoksa yüzeye çıkabiliyor muydu? Suda dik mi duruyordu yoksa baş aşağı, bir daha asla bulunamayacağı nehrin zeminine doğru mu yüzüyordu?

Bir el yüzüne yapıştı. Roma gözlerini açtı.

Benedikt hemen üstündeydi, saçları tıpkı Medusa'nın yılanları gibi yüzüne yapışmıştı. Öfkeyle parmağını dudağına götürerek sus işareti yaptı ve sonra Roma'yı kolundan tutarak iskelenin altına doğru sürükledi. Marshall çoktan oradaydı; kafasını nehrin suları ve iskelenin tahtaları arasındaki boşluğa çıkarmıştı. Roma ve Benedikt de aynısını yaparak mümkün olduğunca sessiz bir şekilde nefeslerini düzene sokmaya çalıştılar. Sonra da kulaklarını iyice iskelenin tahtalarına yaklaştırdılar. Yukarıda, bir grup polis geldiği için kaçmak zorunda kalmadan önce öldüresiye dövdükleri bir Beyaz Çiçekler hakkında konuşan Kızıl Çete üyelerini duyabiliyorlardı. Kızıllar Roma'nın düşürdüğü çantayı fark etmemişlerdi. Kendilerini kana susamışlığın etkilerine kaptırmışlardı. Sesleri önce iyice yükseldi, sonra azalmaya başladı, altlarında saklanan üç Beyaz Çiçekler üyesinden habersizce uzaklaştılar.

Gittikleri gibi Marshall uzanıp Benedikt'in kafasına yumruğunu geçirdi.

"Beni itmek zorunda değildin," diye homurdandı sinirle. "Ne söylediklerini duydunuz mu? Onlarla dövüşebilirdik. Hiçbir erkeğin ıslak olmaması gereken yerlerim ıslak şu an."

Benedikt ve Marshall birbirleriyle atışmaya durduklarında Roma'nın göz-

leri etrafı tarıyor, iskelenin alt kısmını inceliyordu. Güneş ışığı iskelenin boşluklarından süzerek türn çamuru ve pisliği ortaya seriyordu. Ayrıca ışık Roma'nın dikkatini ayakkabı gibi görünen, iskelenin iç tarafında, su yüzeyinde süzülen bir şeye çekti.

Tanıdık gelmişti.

"Tanrım," dedi Roma. Ayakkabıya doğru yüzerek ayakkabı aldı ve bir ödül gibi havaya kaldırdı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Marshall ayakkabıya öyle bir bakış attı ki, Roma'nın anlaması için sözlere dökmesine gerek kalmadı. "Huangpu Nehri gittikçe daha çok mu kirleniyor?"

Bu noktada Benedikt iskelenin altında durmaktan sıkılmış, kıyıya çıkmak için yüzüyordu. Marshall da hızla onu takip etti. Roma da kıyının artık güvenli olduğunu düşünerek aceleyle onları takip etti. Ellerini iskelenin kuru kısımlarına dayadı ve ayağa kalkar kalkmaz pantolonundaki suları silkeledi.

"Bu," dedi ayakkabıyı göstererek, "Kızılların bölgesinde ölen adama ait. O da buradaymış." Benedikt'in çantasını alıp ayakkabıyı çantaya tıktı. "Gidelim. Nereye..."

"Hey," diyerek sözünü kesti Marshall. Gözlerini kısmış nehre bakıyordu. "Şunu... şunu gördünüz mü?"

Roma dönüp nehre baktığında sadece güneş ışığının yansımasını gördü.

"Ah..." dedi. "Komiklik mi yapmaya çalışıyorsun?"

Marshall onlara doğru döndü. Yüzündeki ciddi ifade Roma'nın alaycı tavrını yarıda kesti ve dilinin üstünde ekşi bir tada sebep oldu.

"Suyun içinde gözler gördüğümü sandım."

Dilindeki ekşilik yayıldı. Etraflarındaki hava bir anda endişeyle dolmuştu. Roma elindeki çantayı neredeyse sarılana dek daha sıkı kavradı.

"Nerede?" diye sordu.

"Bir anlıktı," dedi Marshall, ellerini saçlarında gezdirip sudan arındırmaya çalışarak. "Açıkçası güneşin yansıması bile olabilir."

"Göz gördüğüne dair çok emindin."

"İyi de neden göz..."

Benedikt pantolonunu sudan arındırdıktan sonra boğazını temizledi. Roma ve Marshall ona döndü.

"İnsanların konuştuklarını duymadın mı?"

Bu soruya verdikleri yanıt hızlı oldu.

"Goe-mul," diye fısıldadı Marshall. Aynı anda Roma da, "Chudovishche," dedi.

Benedikt onaylayan bir ses çıkardı. Bu Roma'yı uyuşukluk halinden çıkardı ve onlara eliyle acele etmelerini, sudan uzaklaşmalarını işaret etti.

"Ah lütfen, şehirde dolaşan canavar safsatalarını yemeyin," dedi. "Benimle gelin."

Hızla uzaklaştı. Satıcılara ikinci kez bile bakmadan, tezgâhların arasından sıyrılarak şehrin sokaklarını arşınlıyordu. Başka bir dünyadan gelen değişik meyveleri tanıtmak için kolundan tuttuklarında bile durmadı. Benedikt ve Marshall, Roma'nın hemen arkasında ona yetişmek için nefes nefese koşuyorlardı, birbirlerine şaşkın ifadelerle bakıyorlar ve Roma'nın kolunun altında sıkıca tuttuğu ölü böceklerle dolu çantayı nereye götürdüğünü merak ediyorlardı.

"Burası," dedi Roma sonunda, Beyaz Çiçekler'in laboratuvarlarından birinin kapısının önünde nefesini toplamaya çalışırken. Benedikt'le Marshall, Roma aniden durunca az kalsın birbirlerine takılıp düşeceklerdi. Çoktan nehir sularından arınmış, tamamen kurumuşlardı.

"Ah," diye şikâyet etti Marshall.

"Özür dilerim," dedi Benedikt. "Şundan ayağım kaydı." Ayağını kaldırıp ayakkabısının altına yapışan ince bir kâğıdı eline aldı: afişten düşmüş bir kâğıt parçası. Genelde bu afişlerde nakliye reklamları ya da boş ev ilanları olurdu, ama bunun manşetinde kocaman bir yazı vardı: **DELİLİKTEN KAÇININ. AŞI OLUN!**

"Şunu bana ver," dedi Roma. Benedikt kâğıdı verdi ve Roma katlayıp daha sonra incelemek için cebine koydu. "Beni takip edin."

Roma binadan içeri daldı ve uzun koridor boyunca yürüyüp laboratuvarın kapısını çalmadan içeri girdi. Bu binaya her girdiğinde laboratuvar önlüğü giymesi gerekiyordu yoksa çalışma alanını kirletebilirdi ama kimse onu azarlayacak cesareti bulamıyordu ve Beyaz Çiçekler'in bu büyük, uzun çalışma alanlarına işe aldığı sürüyle genç bilim insanı, Roma her ay buraya gelip omuzlarının üstünden ne yaptıklarına baktığında dahi kafalarını kaldırıp bakmıyorlardı. İstediğini yapmasını aldırmayacak kadar ondan haberdarlılar ve başuzman Lourens, Beyaz Çiçekler'in istedikleri ürünü kontrole gelmesinin sebebi olan bu aylık ziyaretlerden dolayı bir şey söylemeyecek kadar onu tanıyordu.

"Lourens?" diye seslendi Roma, laboratuvara göz gezdirirken. "Lourens, neredesin?"

"Yukarıdayım," ikinci kattan el sallarken bağırdı kalın sesli ve ağır aksanlı Rusçası duvarlarda yankılanırken. Roma merdivenleri ikişer atlayarak çıktı ve Marshall'la Benedikt arkasından heyecanlı köpek yavruları gibi onu takip ettiler.

Lourens gelenlerin haline baktı. Kalın ve beyaz kaşlarını çattı. Ziyaretçi görmeye alışkın değildi. Roma ziyaretlerinde hep tek başına gelmişti; kafasını omuzlarının arasına gömerdi, sanki kendini fiziksel olarak küçültmesi bu fakir hayatları daha da fakirleştiren ve zenginlerinkine de daha çok servet katan el altından yaptıkları takasın tehlikeli doğasından koruyabilirmiş gibi. Belki de her zamanki yürüyüşüyle yürümeseydi, bu laboratuvardan geçen ürünlerin aylık raporlarını almaya geldiği için suçluluk duymazdı.

Bu mekân Beyaz Çiçekler'in araştırma tesisiydi, gece gündüz çalışarak bölgelerindeki hastanelere üstün teknolojiyle modern ilaçların kusursuz seviyeye getirildiği, eczacılık sektörünün önde gelen buluşlarının doğum yeriydi. En azından, görünüşte bahaneleri buydu. Gerçekte, arkadaki masalar afyona bulanmış, bilim insanlarının bağımlılığı en üst seviyeye çıkarmak için karışıma kattıkları kendi özel zehirlerinin ağır ve zifte benzeyen kokusu sinmişti.

Sonra da Beyaz Çiçekler bu ürünleri markete katar, parayı alır, hayat da kaldığı yerden devam ederdi. Bu, insanlara yardım girişimi değildi. Bu, fakirleri daha da fakirleştiren, zenginlerin ise zenginliklerine zenginlik katan bir işti.

"Seni bugün beklemiyordum," dedi Lourens, beyaz sakalını kaşırken. Birinci kata bakabilmek için tırabzanlardan sarkmıştı ama sırtındaki kambur yüzünden neredeyse düşecek gibi duruyordu. "Son partinin üretimi hâlâ bitmedi."

Roma yüzünü buruşturdu. Buradaki insanların yaptıkları işe karşı uyuşmuş tavırlarına er ya da geç alışacaktı. Sonuçta iş işti. "Uyuşturucular için gelmedim. Uzmanlığına ihtiyacım var."

Roma aceleyle Lourens'ın masasına gelip yer açmak için kâğıtları ittirirken, Marshall abartılı bir girizgâh için öne atıldı. Bir anda, tıpkı temasa geçtiği insanlar listesine yeni bir isim ekleme fırsatını her bulduğunda olduğu gibi yüzü ışıldamaya başladı.

"Marshall Seo, tanıştığımıza memnun oldum." Marshall elini uzattı, biraz da öne doğru eğildi.

Eklemleri ağır ve gıcırtılı Lourens tedbirle Marshall'ın elini sıktı. Beklentiden dolayı Benedikt'e dönüp baktı ve Benedikt de fark edilmez bir şekilde iç geçirerek gönülsüzce elini uzattı.

"Benedikt Ivanovich Montagov," dedi. Sabırsızlığı çoktan konuşmasından hissedilir olmasaydı bile, ilgisiz gözleri dikkatinin nerede olduğunu kanıtlayabilirdi: Roma'nın Lourens'ın masasına serpiştirdiği şu tuhaf yaratıklarda. Roma, yaratıkları birbirinden ayırmak için onları gömleğinin yeniyle tutmaya çalışırken yüzünü ekşitmişti.

Lourens düşünceli bir ses çıkardı. Parmağıyla Roma'yı gösterdi. "*Senin* de babadan gelen soyadın Ivanovich değil mi?"

Roma gözlerini yaratıklardan ayırdı. Gözlerini kıstı. "Lourens, *benim* babamın adı Ivan değil. Bunu biliyorsun."

"Yemin ederim senin babanın ismini de hatırlayamıyorsam yaşım ilerledikçe hafızamın geriliyor demektir," diye mırıldandı Lourens, sakalını düşünceli bir şekilde karıştırarak. "Nikolayevich? Sergeyevich? Mik..."

Roma lafını yarıda kesti. "Onun yerine şunlara bir bakabilir miyiz?"

"Ah." Lourens masaya döndü. Hijyenik kuralları umursamadan, parmağıyla uzanıp böcekleri teker teker dürttü, yorgun gözlerini kırpıştırdı. "Neye bakıyorum şu an?"

"Bunları suç mahallinde bulduk..." Roma kollarını kavuşturdu, titreyen parmaklarını ceketinin arasına sıkıştırdı. "...yedi adamın aklını kaybedip kendi boğazlarını yırttıkları yerde."

Lourens böylesi bir cümleye beklenecek şaşkınlıkta bir tepki vermedi. Sakalıyla biraz daha oynadı, kaşlarını öyle bir çattı ki alnının ortasında yekpare, yünden bir şekle döndüler.

"Adamların kendi boğazlarını yırtmalarının sebebinin bu böcekler olduğunu mu düşünüyorsun?"

Roma, Benedikt'le Marshall'a bir bakış attı. İkisi de omuzlarını silktiler.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Roma. "Belki sen bana söyleyebilirsin diye düşünmüştüm. Suç mahallinde bu böcekleri bulmuş olmamıza başka bir sebep bulamıyorum. Diğer seçeneğimiz ise bir canavarın Huangpu Nehri'nden çıkıp bu deliliği yaydığı."

Lourens içeri geçirdi. Eğer bir başkasından bu içeriyi duyseydi, Roma karşısındakini rahatsız ettiğini, talebinin ciddiyetine rağmen ciddiye alınmadığının imasını hissedebilirdi. Ama Lourens çay yaparken ve belki mektuplarını açarken içeriydi. Roma, Lourens Van Dijk'in dikkatinin onun değil tuzlu olduğunu keşfedecek kadar fazla gözlemlemişti.

Lourens yine bloknotlardan birini dürttü. Bu sefer elini hızla çekti.

"Ah... *Oo.* Bu ilginç işte."

"Ne?" dedi Roma. "İlginç olan nedir?"

Lourens cevap vermeden uzaklaştı, yürürken ayaklarını sürüyordu. Rafları karıştırdı, fısıldayarak bir şeyler söyledi. Yalnızca eline küçük, kırmızı bir çakmak alınca cevabını verebildi. "Gösteveceğim."

Benedikt sessizce koltuğu havada oynatarak surat astı.

Neden böyle bu herif? dedi sonra.

Burak hevesini alsın, dedi Marshall cevap olarak.

Lourens aksayarak geldi. Çalışma masasının altından bir petri kabı çıkardı ve nazikçe ölü böceklerden üç tanesini kabın içine teker teker attı.

"Belki de eldiven takmalısın," dedi Benedikt.

"Şişt," diye cevapladı Lourens. "Fark etmediniz, değil mi?"

Benedikt'in suratı yeniden asıldı; bu kez limon yemiş gibi görünüyordu. Roma dudağındaki sıkıcık gülümsemeyi defetti, sonra da onu uyarıcısına kızgınlığının direğine elini koydu.

"Neyi fark etmedik mi?" diye sordu, Benedikt'in ağzını açmayacağından emin olduktan sonra.

Lourens masanın başından kalktı, onlardan on adım uzaklaşana kadar yürümeye devam etti. "İleriye gelin."

Roma, Benedikt ve Marshall onu takip ettiler. Lourens'ın çakmağı çakışını, petri kabının ortasında duran böceğe yaklaştırmasını, böcek kıvranana kadar sarı alevi üstüne tutuşunu, ölümden sonra dahi dış tehditlerinin uyaranlara tepki vermesini izlediler.

Ama oldukça tuhaf bir şey daha oluyordu: Önce iki böcek de sanki yanıyormuş gibi tepki veriyor, kavruluyor ve sinsice parıldıyorlardı. Ortadaki böcek ateşin ortasında yanarken kendi içine doğru büzüştükçe, yanındaki iki böcek de aynısını yaptı.

"Gerçekten de güçlü bir çakmağınız var," dedi Marshall.

Lourens ateşi söndürdü. Roma'nın yapabileceğini düşünmediği bir hızla masaya doğru yürüdü ve petri kabını masanın üstünde kalan diğer böceklerin üstünde dolaştırdı.

"Bu çakmağın işi değil çocuğum."

Çakmağı yeniden çaktı. Bu sefer, ateşin altındaki böcek kızarıp büzüştükçe, masanın üstündekiler de vahşice, ansızın ve Roma'ya hepsinin birden canlandığını düşündürecek şekilde aynısını yaptılar.

Benedikt bir adım geriledi. Marshall elinin tersiyle ağzını kapattı.

"Bu nasıl olur?" dedi Roma. "Böyle bir şey mümkün olabilir mi?"

"Buradaki asıl etken mesafe," dedi Lourens. "Öldükten sonra bile, bir böceğin eylemleri yakınındaki öteki böcekler tarafından belirleniyor. Kendi akıllarına sahip olmamaları mümkün. Bir böcekmiş gibi davranmaları da... Hayatta kalan böceklerin her biri."

"Bu ne anlama geliyor?" Roma ısrar etti. "Adamların ölüm sebebi onlar mı?"

"Belki de. Söylemesi zor." Lourens petri kabını masaya koydu, sonra gözlerini ovuşturdu. Tereddüt ediyor gibiydi; bu da beklenmedikti. Roma'nın bu yaşlı bilim insanını tanıdığı yıllar boyunca, Lourens aklına ilk ne gelirse hep onu söylemişti; öyle ki Roma her zaman bu adamın kızdırdıkları tarafından öldürülmeden bu yaşa kadar nasıl geldiğini merak etmişti.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye zorladı Benedikt.

Derince iç çekti. "Bunlar organik yaratıklar değiller," dedi Lourens. "Bunlar her neyse, Tanrı'nın işi değiller."

Lourens kendi kendine küfredince, Roma en sonunda uğraştıkları şeyin doğaüstü bir şey olduğunu kavradı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Öğlen güneşi Juliette'in pencerelerinden içeri girdi. Açık gökyüzüne rağmen hava öyle serindi ki bahçedeki güller sanki bulutlarla seyrelen sıcaklığın tek saniyesini kaçırmamak biraz daha dik duruyordu.

"Tyler'a inanabiliyor musun?" diye öfkeyle konuştu Juliette, saçlarının arasından yuvarlak bir tarak geçirerek. "Kim olduğunu sanıyor? Son dört yıldır yolunu böyle zorbalık yaparak mı buluyordu?"

Rosalind, Juliette'in yatağında oturmuş Kathleen'in saçını örüyordu. İkisi de surat astı. Bu tepki Juliette'in son sözünü onaylar gibiydi.

"Tyler'ın çetede o kadar da söz sahibi olmadığını biliyorsun," diye şansını denedi Kathleen. "Fazla takma. Ah, Rosalind!"

"Hareket etmeyi bırakırsan belki de böylesine sert çekmek zorunda kalmam," dedi Rosalind. "İki düzgün örgü mü istiyorsun yoksa orantısız örgüler mi?"

Kathleen oflayarak kollarını kavuşturdu. Juliette'in açtığı konu unutulmuş gibiydi. "Sadece kendi saçımı örmeyi öğrenmemi bekle. O zaman üzerimde hiçbir güce sahip olamayacaksın."

"Saçın beş yaşından beri uzuyor mèimei. Benim örgülerimin daha iyi olduğunu kabul et."

O sırada Juliette'in odasının dışından bir ses geldi. Rosalind ve Kathleen

konuşmaya devam ederken o kaşlarını çatıp dışardan gelen sese kulak kabartı. Kızlar sesi duymuş gibi durmuyordu.

"Tabii ki senin örgün daha iyi. Sen moda üzerine kendini eğitip nasıl bir leydi olacağını öğrenirken ben golf kulübü işletmeyi ve sağlam el sıkışmayı öğreniyordum."

"Öğretmenlerin senin eğitimin hakkında bağnaz göt gibi davrandıklarını *biliyorum*. Sadece şu an *kıvranmayı* bırakmanı…"

"Hey, hey, susun biraz," diye fısıldadı Juliette hızla, parmağını dudaklarına bastırarak. Ayak sesleri geliyordu. Bir parça dedikodu yakalama ümidiyle duran ayak sesleri.

Büyük isme sahip patronlar Bubbling Well Yolu'nda otururken Cai malikânesi Şanghay'ın ücra köşelerindeydi. Şehri yöneten yabancıların dikkatli gözlerinden kaçınmak için bir önlemdi bu. Ancak tuhaf bir yerde olmasına rağmen Kızıl Çete için bağlantı noktasıydı. Cailerin şehir merkezinde birçok küçük dairesi olmasına rağmen çeteyle bağlantılı herhangi biri boş zamanında gelip kapıyı çalabiliyordu.

Sessizlik sürerken adımlar tekrar duyuldu. Hizmetliler, teyzeler ya da amcalar geçiyorsa muhtemelen büyük bir olay değildi. Zaten Juliette, Rosalind ve Kathleen baş başayken hep akıcı bir İngilizceyle konuşuyorlardı ve malikânedeki kimsede gizlice dinleyecek kadar dil yeteneği yoktu. Yine de bu rahatsız edici bir durumdu.

"Bence gittiler," dedi Kathleen. "Her neyse, Rosalind dikkatimi dağıtmadan önce," bu noktada sözlerini vurgulamak için kız kardeşine pis pis baktı, "diyordum ki Tyler doğru düzgün bir tehdit olamaz. Bırak istediğini söylesin. Kızıl Çete onu yolundan çevirecek kadar güçlü."

Juliette ağır ağır iç çekti. "Ama takıyorum işte." Balkonunun kapılarına doğru yürüdü. Parmağını cama koyduğu anda teninin sıcaklığı camın yüzeyini ufak noktalarla buharlandırdı: kendi izini bırakmış olduğu beş küçük ve özdeş iz. "Biz takmıyoruz ama kan davasından ölenlerin sayısı artmaya devam ediyor. Bu tuhaf delilikle, işleri sürdürecek kadar bile sayımızın kalmayacağı günlere ne kadar kaldı kim bilir."

"Bu asla olmaz," diye teselli etti Rosalind, Kathleen'in saçlarını örmeyi bitirerek. "Şanghay elimizin altında…"

"Şanghay elimizin *altındaydı*," diye lafını yarıda kesti kız kardeşi. Kathle-

en burnunu çekti ve parmağıyla Juliette'in masasındaki haritada bir noktayı gösterdi. "Şimdi Fransızlar kendi imtiyazlı arazilerini yönetiyor. İngilizler, Amerikalılar ve Japonların Uluslararası İskân'ı var. Şimdi biz başka her yer için Beyaz Çiçeklerle çatışıyoruz ki bu da Çinlilerin elinde kalan bölgelerin azlığından dolayı başlı başına bir sorun..."

"Ah *sus*," diye inledi Rosalind, bayılıyormuş gibi yaparak. Rosalind odanın sıcağına katlanamayıp kolunu alnına koyarak düşermiş gibi yapınca, Juliette sırıttı. "Kathleen bu aralar çok fazla Komünist propagandası dinliyor."

Kathleen somurttu. "Hiç de bile."

"En azından Komünistlere sempati duyduğunu itiraf et Kathleen."

"Hatalı değiller," diye çıkıştı Kathleen. "Artık bu şehir Çinlilerin değil."

"Kimin *umurunda*." Rosalind aniden ayaklarını kaldırdı, kendi hızından faydalanarak kendini doğrulturken öyle hızlı oturdu ki saçları gözlerine yapıştı. "Bu şehirdeki bütün silahlı güçlerin ya Kızıl Çete'yle ya da Beyaz Çiçeklerle anlaşması var. İşte güç burada. Yabancılara ne kadar toprak kaybetsek de bu şehirde en güçlü olanlar gangsterler, yabancı beyaz adamlar değil."

"O yabancı beyaz adamlar kendi silahlarını getirene kadar tabii ki," diye mırıldandı Juliette. Balkon kapılarından uzaklaştı ve gösterişli masasına dönerek uzun koltuğunun etrafında turlamaya başladı. Neredeyse istemsiz bir şekilde uzanıp parmağını makyaj malzemelerinin yanındaki seramik vazonun ağız kısmında gezdirdi. Eskiden orada mavili beyazlı bir Çin vazosu vardı ancak kırmızı güller porselenin şekline uymuyordu, bu yüzden de daha Batı stilinde bir vazoyla değiştirilmişti.

Eğer Kızıllar yabancıları şehirden atabilseydi, daha gemileri Bund'a yaklaştığında silahları ve tehditleriyle gözlerini korkutabilmiş olsalardı her şey çok daha kolay olurdu. Şimdi bile, gangsterler tükenmiş fabrika çalışanlarıyla işbirliği yapabilir ve başarısız boykotlarında onlara yardımcı olabilirlerdi. Hep beraber, eğer Kızıl Çete de isteseydi, yabancıları ezip geçebilirlerdi... ama böyle bir şeyi yapmazlardı. Kızıl Çete bunu göze almak için çok fazla kâr yapıyordu. Batmamak için bu yatırımlara, bu ekonomiye, yığınlarca akıp gelen bu paraya ihtiyaçları vardı.

Düşünmesi bile Juliette'e acı veriyordu. Döndüğü ilk gün parklardan birinin önünde durmuş, ÇİNLİLER GİREMEZ tabelasını görmüş ve kahkahalara boğulmuştu. Aklı başında hangi insan Çinlilere kendi ülkelerindeki bir yere

girmeyi yasaklayabilirdi ki? Sonra bunun bir şaka olmadığını anladı. Yabancılar gerçekten de bazı alanları *Yabancı Topluluklarına ayıracak* kadar kıymetli olduklarını düşünmüşlerdi; sırf yeni parklar ve yeni barlar açacak parayı getirdikleri için bu devralışlarını meşru kılabilmişlerdi.

Çinliler gelip geçici zenginlikler için kendi topraklarını yabancılara kalıcı olarak veriyorlardı ve yabancılar da öyle rahatça yerleşiyorlardı ki, Juliette bir gün her şeyin tersine dönüp Kızıl Çete'nin kendini kapının dışında bulmasından korkuyordu.

"Senin derdin ne?"

Juliette dikkatini topladı, Rosalind'e bakmak için arkasına döndü. "Ne oldu?"

"Cinayet planı yapıyor gibisin."

Juliette daha cevap veremeden kapı çaldı, o da irkilip ayaklandı. Ali, hizmetçilerden biri, kapının önünde tuhafça duruyordu, tam kapının sınırında dikiliyordu ama içeri de giremiyordu. Evde çalışanlardan hiçbiri Juliette'e nasıl davranacaklarını bilemiyordu. Fazla sert, fazla atılgan, fazla Batılıydı. Onlarsa fazla yeni, fazla kararsızlardı ve asla rahat değillerdi. Çalışanlar pratik olsun diye her ay yenilenirdi. Bu onların, Cailerin hikâyesini, hayatlarını, tarihlerini öğrenmemelerini sağlardı. Ay bittiği anda, bütün çalışanlar kendi güvenlikleri için kapı dışarı edilirlerdi. Lord ve Leydi Cai ile alakadar insanların sayısını azaltırlardı.

"Xiăojiě, bir ziyaretçiniz var," dedi Ali.

Bu hep böyle değildi. Juliette'in ilk on beş senesi boyunca hep aynı hizmetçiler vardı. Bir zamanlar Juliette'in bakıcısı vardı ve Juliette'i yatağına sokar, çöl diyarları ve sık ormanlarla dolu acıklı masallar anlatırdı.

Juliette uzanıp vazodan bir gül aldı. Parmaklarını etrafına sardığı anda dikenler avucuna battı ancak tenini koruyan nasırlardan ve yıllardır *narin* olan her şeyden kaçtığından ötürü pek bir şey hissetmedi.

Juliette başta anlayamamıştı. Dört yıl önce bahçede, dizlerinin üstünde gülleri budarken etrafındaki sıcaklığın neden böyle yükseldiğini, neredeyse tüm zeminin bir *patlama* olmuşçasına neden sarsıldığını anlayamamıştı.

Kulakları çınlıyordu... Önce arkadan gelen gürültünün kalıntılarından, sonra da çığlıklar, panik ve arkadan, eskiden hizmetçilerinin evinin olduğu yerden gelen yakarışlardan. Aceleyle oraya gittiğinde bir yıkıntı gördü. Sonra

bir bacak. Kan gölü. Çatı çöktüğünde birisi tam kapının girişinde duruyordu. bakıcının giydiğine çok benzeyen, onun dikkatini çekebilmek için Juliette'in çekiştirip durduğu kumaşın aynısından yapılmış bir elbisenin içindeki biri.

Hizmetçilerin evine çıkan yolda yalnızca bir tane beyaz çiçek vardı. Juliette çiçeği almaya giderken kulakları çınlıyor, başı dönüyordu; parmaklarının arasındaki çiçeğe takılı bir not buldu: Rusça elyazısıyla yazılmıştı, mürekkebi hâlâ akıyordu.

Oğlumun selamı var.

O gün hastaneye çok fazla insan taşıdılar. Cesetler üzerine cesetler. Cailer uzun bir süre boyunca adil oynuyorlardı; bu yıllardır süren, sebebi zamanla unutulmuş nefretin üstüne toprak atmışlardı... Sonundaysa kendilerini buldukları nokta buydu: Ölüm kapılarına kadar gelmişti. Bu kazadan sonra Kızıl Çete ve Beyaz Çiçekler birbirlerini gördüğü yerde öldürmeye, onurları ve saygınlıkları buna bağlıymış gibi bölgelerini korumaya ve kollamaya başladılar.

"Xiăojiě?"

Juliette gözlerini kapattı. Gülü bırakarak onu sabrını taşırmakla tehdit eden anıları yutabilmek için soğuk elini hafifçe yüzüne götürdü. Gözlerini yeniden açtığında bakışları donuklaşmıştı, tırnaklarını incelerken ilgisiz görünüyordu.

"Ee?" dedi hizmetçiye. "Ziyaretçilerle *ben* ilgilenmiyorum. Ebeveynlerimi çağır."

Ali boğazını temizledi, sonra da ellerini gömleğinin düğmelerinde gezdirdi. "Aileniz dışarıda. Cai Tailei'ye gidebilirim..."

"Hayır," dedi Juliette aniden. Ali'nin yüzünün düştüğünü görünce anında pişman oldu. Evdeki tüm hizmetliler arasında Ali, Juliette'e en az temkinli davranan kişiydi. Bağırılmayı hak etmiyordu.

Gülümsemeye çalıştı. "Tyler'ı bırakın. Büyük ihtimalle Walter Dexter gelmiştir, ben karşılarım."

Hizmetçi kız saygıyla selamını verdi, sonra da Juliette öfkesini hak etmemiş kurbanlarına daha fazla gösteremesin diye hızla uzaklaştı. Juliette hizmetçilere yanlış bir izlenim verdiğini düşündü. Kızıl Çete için her şeyi yapardı. Onların refahı ve politikalarını, işbirliklerini, tüccarlarla ve yatırımcılarla yaptıkları ittifaklarını önemsiyordu.

Ama Walter Dexter gibi kendini çok büyük gören ama bu büyüklüğünü kanıtlayacak hiçbir şeyleri olmayan küçük adamları önemsemiyordu. Babasının

uğraşmak istemediği angarya işlere koşturmak gibi bir arzusu yoktu. Bunların en sonunda geri çağrıldığında hayal ettiği tehlikeli işlerle alakası yoktu. Eğer Lord Cai'nin onu kan davasından tıpkı politik sahnelerdeki suikastlarda olduğu seviyede uzak tutacağını bilseydi, belki de New York'taki keyifli hayatını arkada bırakmak için aceleyle valizlerini toplamaz ve bütün içki zulasını dökmezdi.

Bakıcısının öldüğü saldırıdan sonra Juliette can güvenliği adına New York'a yollanmıştı ve orada öfkesinin yağında kavrulduğu dört sene geçirmişti. Bu hiç ona göre değildi. O burada kalıp kendi ayakları üstünde durmayı, karşılık vermeyi ve çenesini dik tutmayı tercih ederdi. Juliette Cai'ye kaçmaması öğretilmişti ama ebeveynleri, tıpkı bütün ebeveynler gibi ikiyüzlüydü ve onu kaçmaya zorlamışlardı; kan davasının içinden zorla çıkarmışlar, tehlikeden uzak kalmış biri olmaya zorlamışlardı.

Ama Juliette dönmüştü.

Juliette boncuklu elbisesinin üzerine bir ceket atarken Rosalind boğazından imalı bir ses çıkardı. "İşte yine aynısı."

"Ne?"

"Cinayet bakışı," diye devam ettirdi Kathleen kafasını okuduğu dergisinden kaldırmadan.

Juliette gözlerini devirdi. "Bu benim normal yüz ifadem."

"Hayır, senin normal yüz ifaden şu." Rosalind takınabildiği en sersem ifadeyi takındı, gözlerini fal taşı gibi açıp ağzını araladı ve yatağın etrafında dönmeye başladı. Juliette karşılık olarak terliğini fırlattı; Kathleen'se sırıttı.

"Kış kış," diye azarladı Rosalind, havadaki terliğe vurup kahkahasını tutmak için dudaklarını ısırırken. "Git görevlerinin başına."

Juliette kapıdan çıkarken omzunun arkasından kaba bir el hareketi yaptı. Kırık tırnaklarıyla oynayıp ikinci katın koridorlarından ilerlerken ayakkabısını sallamak için durdu; mazgala takıldığından beri ayağına tam oturmuyordu.

Elleri bileğindeyken donakaldı. Ofisten gelen sesleri duyabiliyordu.

"Aa özür dilerim," diye seslendi Juliette, kapıyı yüksek topuklu ayakkabısıyla ittirip. "Hizmetçi ikinizin de *dışarıda* olduğunu söylemişti."

Ebeveynlerinin ikisi de kafasını aynı anda kaldırdılar, boş boş göz kırptılar. Annesi, babasının omzunun yanında ayaktaydı; bir elini masaya dayamış, ötekini de önlerindeki dosyaların üstüne koymuştu.

"Hizmetçiler biz ne istersek onu söylerler qin'ài de," dedi Leydi Cai. Elini sinek kovalar gibi salladı, parmaklarıyla da Juliette'i gösteriyordu. "Senin ilgilenmen gereken bir ziyaretçin yok muydu?"

Juliette oflayarak kapıyı kapattı, kapatırken de ebeveynlerine delip geçen bakışlar atmayı da ihmal etmedi. Onlarsa umursamadılar bile. Juliette'in gittiğini varsayıp konuşmalarına döndüler.

"Şimdiden buna iki adamımızı kaybettik ve eğer dedikodular doğruysa, biz daha sebebini anlayamadan daha fazlası ölecek." Konuşan annesiydi, konuşmasına devam ederken alçak sesle konuşuyordu. Leydi Cai Şanghay dilini hep diğer dillerden ve lehçelerden daha farklı konuşurdu. Anlattığı her ne kadar ağır duygular taşıyor olursa olsun, dinleyen insana verdiği sakinlik hissi dışında bunu kelimelere dökmek zordu. *Anadilinde konuşmak böyle bir şey herhalde*, diye düşündü Juliette.

Juliette *kendi* anadilinin ne olduğundan emin değildi.

"Komünistler keyiften dört köşe haldeler. Zhang Gutai'nin adam toplamak için megafon kullanmaya dahi ihtiyacı yok artık." Babasıysa tam tersiydi. Hızlı ve kesin konuşurdu. Şanghay dilinin tonlamaları gırtlaktan veya dilden ziyade ağızdan geliyor olmasına rağmen, babası çıkardığı sesi bir şekilde daha derinden getirmeyi başarıyordu. "İnsanlar böyle sinek gibi öldükçe, kapitalist işler büyümekte zorlanıyor, fabrikalar devrime doğru gidiyor. Şanghay'ın ticari büyümesi durma noktasına geldi."

Juliette yüzünü ekşitip babasının kapısından hızla uzaklaştı. Babası mektuplarında ne kadar denerse denesin, Kızılların işlerine direkt olarak etki etmediği sürece Juliette hiçbir zaman devletin başında kim olduğunu umursamamıştı. Umursadığı tek şey Kızıl Çete'ydi: günden güne karşılaştıkları tehlikeler ve sıkıntılardı. Bu da entrikalar çerçevesinde, Juliette'in aklının Komünistlerden çok Beyaz Çiçekler'e çalışması anlamına geliyordu. Ama eğer babasının şüphelendiği gibi bu şehri talan eden deliliğin altında Komünistler varsa onlar da Juliette'in insanlarını öldürüyorlardı ve bu da onun onlarla da hesaplaşmasına çıkıyordu. Babası bugün, yaşanan ölümleri politika uğruna görmezden gelmiyordu. Belki de hepsi aynı sebeptendi.

Komünistlerin bu deliliğin sorumlusu olması mantıklı aslında, diye düşündü Juliette merdivenlerden birinci kata inerken.

Ancak böyle bir şeyi nasıl yapmış olabilirlerdi ki? İçsavaş yeni bir şey değildi. Bu ülke barış içinde olduğundan çok politik çatışma altında yaşamıştı. Ama

insanların kendi boğazlarını yırtmasını sağlayacak bir şey Juliette'in okuduğu hiçbir biyolojik savaş silahına benzemiyordu.

Juliette merdivenlerin son basamağında durdu.

"Merhaba!" diye bağırdı. "Ben geldim! Eğilebilirsiniz!" Arkasını döndü ve sinir bozucu İngiliz tüccarla değil ama ona çok benzeyen, yalnızca daha genç, kendi yaşında biriyle yüz yüze geldi.

"Eğer sorun değilse eğilmeyeyim," dedi yabancı hafifçe gülümseyerek. Tokalaşmak için elini kaldırdı. "Ben Paul. Paul Dexter. Babam bugün gelemedi, o yüzden beni yolladı."

Juliette uzanmış eli görmezden geldi. *Adap kuralları yok,* diye not etti hemen. İngiliz adaplarına göre bir hanımefendi her zaman elini ilk uzatan kişi olma imtiyazına sahipti. İngiliz adaplarını ya da İngiliz yüksek şurasının bir *hanımefendi* tarifini umursadığından değildi ama böyle ufak detaylar eğitim eksikliğini gösteriyordu ve Juliette de bunu hemen not etti.

Ayrıca *gerçekten de* eğilmesi gerekiyordu.

"Sanırım aynı taleple buraya geldiniz?" diye sordu Juliette, elbisesinin kollarını aşağı indirirken.

"Aynen öyle." Paul Dexter art niyet olmadan elini geri çekti. Gülümsemesi bir Hollywood yıldızın gülümsemesiyle çaresiz bir palyaçonunkinin karışımıydı. Kameraların karşısına yaraşır bir nezakete ve sirk sahnesinin ortasına ağlamaya başlamadan önce seyircilerden anlayış dilenen bir aptallığın tam ortasındaydı. "Babam size bu şehre gelen bütün tüccarlardan daha fazla *lernicrom* sağlayabileceğinin sözünü veriyor. Onun vereceği fiyatları başka hiçbir yerde bulamazsınız."

Juliette iç geçirerek birkaç uzaktan kuzeninin ve amcasının salona gitmesini bekledi. Alanı boşaltan kalabalığın arasından Bay Li geçerken elini iyi niyet göstergesi olarak Juliette'in omzuna koydu.

"Bol şans evlat."

Juliette dilini çıkardı. Bay Li sırtını ve bütün yüzünü kırıştırdı, sonra da avcundaki ufak şekerlemeyi Juliette'e uzattı. Juliette artık dişleri ağrıyana kadar şekerleme yiyen aşırı heyecanlı dört yaşındaki çocuk değildi ama yine de aldı ve amcası giderken şekeri ağzına attı.

"Lütfen oturun Bay Dexter..."

"Bana Paul deyin," diye lafını kesti, Juliette'i koltuklara doğru takip ederken. "Biz yeni ve daha modern bir nesiliz. Ayrıca Bay Dexter benim babam."

Juliette neredeyse öğürecekti. Bunun yerine şekeri sertçe sarttı, sonra da Paul'un oturmayı tercih ettiği uzun kanepeye dikey doğrultuda duran koltuğa yığıldı.

"Bir süredir hayranlıkla Kızılları izliyoruz," dedi Paul. "Bunun bir ortaklık ümit ediyor."

Juliette'in yüzleri, Paul'un *Kızıllar* kelimesiyle olan samimiyetinden görülür şekilde dikeni dikeni oldu. İsmen Kızıl Çete, Şanghay dilinde, diğer birçok şey gibi kulağa daha güzel geliyordu. Kendilerine hüng bäng diyorlardı; sesli harfleri düz ve yüksek tondan sanki suratına doğrultulmuş bir silah gibi vahşice hızla okuyorlardı. Dilleri bir kırbaç gibi önce öne sonra da arkaya gidip geliyordu ve bu ismi doğru söylemesini bilmeyenler kırbaçlanmış gibi oluyordu.

Bu da Paul Dexter'ın kırbacıydı.

"Size babanıza verdiğim cevabın aynısını vereceğim," dedi Juliette. Bacaklarını koltuğun koluna attı, kıyafeti baldırlarına düştü. Paul gözleriyle bu hareketi takip etti. Juliette, Paul'un kaşlarının uzun, bembeyaz bacaklarının ortaya çıkması sıkandaliyla titremesini izledi. "Yeni bir girişim aramıyoruz. Şu anki müşterilerimizle yeteri kadar meşguliz."

Paul hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı. Sanki yalnızca göz teması kurarak onu ikna edebilirmiş gibi öne doğru eğildi. Ancak yaptığı tek şey Juliette'e siyah saçlarındaki pomat birikintisini dağıtamamış olduğunu göstermekti. "Böyle yapma," dedi. "Duyduğuma göre bu teklife daha sıcak bakabilecek bir rakibiniz var…"

"O zaman şanslınızı onlarla deneyin," diye önerdi Juliette ve birden doğruldu. Paul işlerini Beyaz Çiçekler'e götürebileceğini söyleyerek Juliette'in dikkatini çekmeye çalışıyordu ama pek önemi olmamıştı. Walter Dexter kaybetmek *istedikleri* bir müşteriydi. "Vay canına, bu meseleyi bu kadar hızlı halledebilmemize sevindim."

"Bekle, hayır…"

"O zaman elveda…" Juliette düşünürmüş gibi yaptı, "…Peter? Paris?"

"Paul," diye düzeltti somurtarak.

Juliette neredeyse daha önce Rosalind'in teklidini yaptığı serseme benzer bir şekilde gülümsedi. "Doğru. Güle güle!"

Hemen ayaklandı ve salon tarafındaki ön kapıya doğru yürüdü. Birkaç saniye içinde eli kapının ağır kulpuna gitmişti bile ve İngiliz ziyaretçiden kurtulmak için sabırsızlanarak kapıyı açıyordu.

Hakkını vermek gerekirse Paul hızlı toparladı. Kapıya kadar gelip eğildi. *En sonunda biraz edep.*

"Pekâlâ."

Kapıdan çıktı, eşikte Juliette'e döndü. "Sizden bir şey isteyebilir miyim Bayan Cai?"

"Size zaten söyledim…"

Paul gülümsedi. "Sizi bir daha görebilir miyim?"

Juliette kapıyı suratına kapattı. "Hayatta olmaz."

KAKTÜS TEAM

ALTINCI BÖLÜM

Roma'nın günü hiç de iyi geçmiyordu.

Daha uyanık olduğu ilk saatte merdivenlerden çıkarken ayağı takılıp düşmüş, en sevdiği bitki çayını içtiği en sevdiği kupasını kırmış ve mutfak masasının köşesine belini öyle sert vurmuştu ki gövdesinde kocaman bir morluk oluşmuştu. Sonra da zorla bir suç mahallini incelemeye yollanmıştı. *Ondan sonra da* bu suç mahallinin doğaüstü olasılıkları barındırdığı ihtimaliyle yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Öğle güneşinin dinmeye başladığı sırada şehrin merkezine yorgun argın yürürken sabrının son noktasına ulaştığını hissediyordu. Uzaktan gelen her ıslık sesi babasının öfkelendiğinde çıkardığı sese benziyor, her kasabın bıçağını ete vurduğunda çıkardığı *krak* sesi Roma'ya silah patlamalarını hatırlatıyordu.

Normalde Roma evinin etrafında dönen kalabalığa bayılırdı. Tezgâhların arasında gezinmek, satıcının boyunu aşan tarlada yetişmiş sebze yığınlarına bakınmak için evine hep uzun yoldan giderdi. Balıklara komik suratlar yapar, küçük, kirli su tankların durumlarını incelerdi. Eğer öldürecek zamanı varsa da satan her tezgâhçıdan şekerlemeler alır, hepsini teker teker ağzına atar ve dükkânlardan ağrıyan dişlerle ve boş ceplerle çıkardı.

Açık pazar en sevdiği şeylerden biriydi. Bugünse zaten çile çektiren bir kurdeşenin üstündeki bir başka kaşıntıydı.

Roma, eğilerek Montagovların ana evlerine giden ara sokaklara asılmış kıyafetlerin altından geçti. Hem temiz hem pis sular kaldırımda birikintiler oluşturuyorlardı: Eğer ıslak bir kıyafetin altında oluşmuşlarsa berrak, ancak kırık dökük boruların altında siyah ve bulanıklardı.

Şanghay'ın içlerinde gün geçtikçe sıklaşan bir özellikti bu. Sanki etraftaki her şeyi inşa etmek için tembel bir sanatçı görevlendirilmişti... Çatılar ve pencereler eşi benzeri görülmemiş açılar ve kemerler yaratmaları için kıvrılıp uzanırdı ancak olur olmadık yerde ya yarıda bırakılmış ya da komşu bina tarafından mahvedilmişlerdi. Bu şehrin daha fakir bölgelerinde hiçbir zaman yeterli *yer* yoktu. İnşaatçılar daha hazır olmadan kaynaklar tükeniyordu. Borular her zaman biraz kısaydı, kanalizasyon giderlerinin yalnızca yarısı kapalıydı, kaldırımlar hep eğimliydi. Eğer Roma isteseydi, dördüncü kattaki yatak odasının camından kollarını açıp yan binasındaki üçüncü katta duran yatak odasının yukarı doğru bakan camına uzanabilirdi. Ya da uzun bacaklarını uzatsaydı, hiç zorlanmadan odaya atlayıp orada yaşayan yaşlı adamı korkutabilirdi.

Hani gerçekten de yer olmadığından değildi. Şehrin açıklarında genişleyecek bolca mekân, Uluslararası İskân ve Fransız İmtiyazları etkisi yüzünden dokunulmamış topraklar vardı... Ancak Beyaz Çiçekler'in evi tam da Fransız İmtiyazları'nın yanındaydı ve onlar da burada kalmakta kararlıydılar. Montagovlar, Roma'nın büyükbabası bu şehre göçtüğünden beri burada yaşıyorlardı. Yabancılar son yıllarda, yasal güçlerinden cesaretlenerek yakındaki topraklar üzerinde hak iddia etmişlerdi. Arada bir, Fransızlar çetenin süregelen işlerine burnunu sokmaya çalışması Beyaz Çiçekler'e sıkıntı yaratıyordu ancak rüzgâr hep Rusların lehine esiyordu. Fransızların onlara ihtiyacı vardı ancak onların Fransızlara ihtiyacı yoktu. Beyaz Çiçekler, onlara kendi kanunlarını uygulamaları için ikisine de ait değilmiş gibi gözüken topraklarda olmalarına izin verirdi; çiçekli ceketleri ve cilalı ayakkabıları ile küstah tüccarlar da gangsterler sokaklara hükmederken bir köşeye çekilirlerdi.

Bu bir tavizdi ama zaman ilerledikçe gerginliği arttıran bir tavizdi. Böylesi yerler zaten boğucuydu. Boğazlarına sarılan ipin ucuna ağırlık bağlamak da yardımcı olmuyordu.

Roma, Benedikt'in çantasını omzundan yukarı doğru ittirdi. Benedikt, Roma'nın sanat gereçlerini elinden almış olmasından memnun değildi ama Roma geri vermek için yalandan bir teklifte bulununca kuzeni, Roma'nın içi-

ne koyduğu ve Lourens'ın saklamak istemediği onca ölü böcek ve ölü adamın ayakkabısını da düşününce şöyle bir bakış attı ve Roma'ya çantayı vermeden önce bir yıkamasını istedikten sonra çantayı ittirdi.

Roma ön kapının kilidini açtı ve içeri girdi. Kendini salona sürüklerken sağındaki kapı çarptı ve Dimitri Voronin de salınarak içeri girdi.

Roma'nın zaten keyifsiz geçen günü iyice kötüleşti.

"Roma!" diye bağırdı Dimitri. "Bütün sabah neredeydin?"

Yalnızca birkaç yaş büyük olmasına rağmen Roma'dan çok daha üstünmüş gibi davranıyordu. Roma yanından geçerken sırıttı ve Roma'nın saçını karıştırmak için elini uzattı.

Roma geriye sıçradı ve gözlerini kıstı. On dokuz yaşındaydı, şehirdeki en büyük iki yeraltı imparatorluklarından birinin vârisiydi ama ne zaman Dimitri ile aynı odada olsa yine ufak bir çocuğa dönüyordu.

"Dışarı," dedi Roma belli belirsiz. Beyaz Çiçeklerle alakalı bir işle ilgili olduğuna dair en ufak bir tüyo verseydi, Dimitri kendisinin de bilip bilmediğini anlamak için Roma'yı denerdi de denerdi. Dimitri hiçbir zaman Roma'yı açıkça aşağılayacak kadar aptal değildi ama Roma, Dimitri'nin gençliğine yaptığı her imasında, her yalandan sempatiyle dudaklarının arasından çıkardığı *cık* sesinde bunu duyabiliyordu. Dimitri yüzünden Roma asla nazik olamıyordu. Dimitri yüzünden Roma her aynaya baktığında nefret ettiği soğuk ve gaddar bir surat ifadesi takınmıştı.

"Ne istiyorsun?" diye soru Roma, kendine bir bardak su koyarken.

"Endişelenme." Dimitri arkasından mutfağa girdi, yakınında duran bir bıçağı aldı. Bıçağı masadaki tabaklardan birine saplayıp pişmiş etlerden bir parça aldı ve bıçağın üstündeki eti, ne tabağı orada kimin bıraktığını ne de etin ne zamandır orada durduğunu umursamadan yedi. "Ben de tam çıkıyordum."

Roma somurttu ama Dimitri çoktan mutfaktan çıkmış, ağır ter ve sigara dumanı kokusunu da beraberinde götürmüştü. Roma derin bir nefes aldı, sonra da bardağını doldurmak için musluğa döndü.

Yalnız arkasını döndüğünde peri gibi bir suratın, bir çift büyük, kahverengi gözler tarafından izlendiğini fark etti.

Az kalsın çığlık atacaktı.

"Alisa," diye fısıldadı Roma kardeşine, mutfak dolaplarının kapaklarını açarken. O fark etmeden ne kadar zamandır oradan onu izlediğini ya da nasıl

bu baharatların ve şekerlerin arasında kendini sığdırabildiğini hesap edemedi ama soru sormamayı öğrenmişti.

"Dikkatli ol," diye sızlandı, Roma onu kucaklayıp dolaptan indirirken. Onu yere oturttuktan sonra Roma'nın elinin altında sıkıştırdığı kolunun yenini gösterdi. "Bu yeni."

Hiç de yeni değildi. Hatta ufak omuzlarını saran bu kumaştan sarma tişört tam da Çin'deki kraliyet hükümdarlığı bitmeden önce köylülerin giydiği kumaşlara benziyordu; sanki en dar köşelerden dönüp sürünürken yırtılmış gibiydi. Alisa bazen sırf kafa karışıklığı yaratmak için böyle acayip şeyler söyleyip insanları onun delilikle erken olgunluk arasındaki bir çizgide yürüdüğüne inandırırdı.

"Sessiz ol," dedi Roma. Kızın kıyafetini düzeltti, sonra da eli Alisa'nın boynuna sardığı zincire çarpınca dondu. Annelerinin kolyesiydi: Moskova'dan kalma bir yadigâr. Bunu en son Kızıl Çete tarafından öldürüldüğü gün annesinin cesedinin boynunda görmüştü: Işıltılı gümüş bir zincir kesilmiş boğazından damlayan kanların arasında sadelikle duruyordu.

Annesinin hiç şansı yoktu. Leydi Montagova, Alisa doğduktan kısa bir süre sonra hastalanmıştı. Roma onu Lord Montagov'la beraber gittikleri gizli bir mekânda, Şanghay'ın bilinmeyen kuytularından birindeki güvenli bir evde ayda bir görebiliyordu. Aklında hep rengi kaçmış ve bir deri bir kemik kalmış, ancak ne zaman Roma yatağının ucuna gelse gülümsemek için hazır bekleyen hali kalmıştı.

Güvenli evin sebebi Leydi Montagova'nın fedailere ihtiyacı olmamasıydı. *Güvenli* olmalıydı. Ama dört yıl önce, Kızıl Çete onu yine de buldu, o haftaki saldırıya cevap olarak girtlağını kesti ve ellerinin arasına solmuş bir kırmızı gül bıraktılar. Onu gömerlerken avcunda hâlâ gülün dikenleri vardı.

Roma onlar annesini öldürmeden önce de Kızıl Çete'den nefret etmeliydi; Leydi Montagova'yı öldürdükten sonra da kanı kaynarcasına nefret etmeliydi. Ama edemedi. Sonuç olarak, bu *lex talionis*ti: göze göz, dişe diş. Kan davası böyle bir şeydi. O ilk saldırının emrini vermeseydi, karşılık olarak annesini öldürmeyeceklerdi. Böyle bir kan davasında başkalarını suçlamanın gereği yoktu. Eğer suçlanacak biri varsa o da kendisiydi. Eğer annesinin ölümünden dolayı nefret edeceği bir kişi varsa o da kendisiydi.

Alisa elini Roma'nın suratının önünde salladı. "Gözler görüyorum ama beyin göremiyorum."

Roma şimdiki zamana döndü. Parmağını nazikçe zincirin altına koydu, şöyle bir oynadı. "Bunu nereden buldun?" dedi yavaşça.

"Tavan arasındaydı," diye cevapladı Alisa. Gözleri ışıldadı. "Güzel, değil mi?"

Alisa sadece sekiz yaşındaydı. Annesinin katli ona anlatılmamıştı; bunun yerine hastalığa yenik düştüğü söylenmişti.

"Çok güzel," dedi Roma boğuk bir sesle. İkinci kattan ayak seslerini duyunca hemen merdivenlere doğru baktı. Babası ofisindeydi. "Hadi şimdi git. Akşam yemeğinde seni çağırırım."

Alisa, şakadan bir asker selamı vererek mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru koştu, sarı saçları bir hale gibi ardından onu takip ediyordu. Dördüncü kattaki kapısının kapandığını duyunca Roma da merdivenlerden çıkmaya başlayıp babasının ofisine doğru yürüdü. Kafasını hızla salladı, aklındaki boş fikirleri dağıttı ve kapıyı çaldı.

"Gir."

Roma ciğerlerini temiz havayla doldurdu. Kapıyı çekerek açtı.

"Ee?" dedi Lord Montagov selam vermek yerine. Kaşlarını kaldırmadı. Bütün dikkati elindeki mektuptaydı, hızla göz gezdirip bir köşeye fırlattı ve masadaki yığından bir başkasını aldı. "Umuyorum ki bir şeyler buldun."

Roma dikkatle içeri girdi ve çantayı yere koydu. İçine uzandı, bir anlığına tereddüt etti ama hızla kendini tedirginliğinden kurtarıp ayakkabıyı çıkardı ve babasının masasına koydu. Nefesini tutup ellerini arkasında birleştirdi.

Lord Montagov ayakkabıya sanki Roma ona kuduz bir köpek getirmiş gibi baktı. Bunu sıklıkla yapardı. "Ne bu şimdi?"

"Bunu yedi adamın öldüğü yerde buldum," diye açıkladı Roma tedbirlice, "ama bu ayakkabı Kızılların kulübünde ölen adama ait. Bence bu adam ilk suç mahallinde de vardı ve eğer öyleyse, bu bir salgın…"

Lord Montagov eliyle masaya sertçe vurdu. Roma yerinden sıçradı ama kendini gözlerini kapatmamaya, önüne bakmaya zorladı.

"Salgın! Delilik! Canavarlar! Bu şehrin sorunu ne?" diye kükredi Lord Montagov. "Senden cevaplar bulmanı istedim, sen de bana *bunu* mu getirdin?"

"Tam da benden istediğin şeyi buldum," diye cevapladı Roma nefesinin altından neredeyse duyulamayacak bir seviyede. Son dört yıldır kendinden ne isteniyorsa onu yapıyordu; ufak bir görev de olsa, korkunç bir görev de olsa. Eğer yapmazsa korkulacak sonuçlara katlanmak zorunda kalırdı ve bir Beyaz

Çiçekler olmaktan nefret etse bile, Beyaz Çiçekler *olmamaktan* daha çok nefret ediyordu. Güç onu güvende tutuyordu. Ona otorite sağlıyordu, onu tehdit edenleri tereddütte bırakıyordu ve onun Alisa'yı güvende tutmasını, bütün arkadaşlarını koruma çemberinde tutmasını sağlıyordu.

"Çek şunu gözümün önünden," dedi Lord Montagov, ayakkabıyı göstererek.

Roma dudaklarını gerdi ama ayakkabıyı alıp çantaya geri sıkıştırdı. "Ama mevzu aynı Papa." Çantayı salladı, ayakkabının içinde kaybolmasını salladı. "Sekiz adam Şanghay limanlarında çatışıyor... Yedisi kendi boğazını yırtıyor, biri kaçıyor. Eğer sekizinci kişi ertesi gün boğazını yırtıyorsa, bu sana da salgın hastalık gibi görünmüyor mu?"

Lord Montagov bir süre cevap vermedi. Onun yerine yüzünü sandalyesinde kalabalık bir sokağa bakan ufak bir pencereye çevirene dek döndü. Roma babasını, elleriyle geniş sandalyenin kolçaklarını sıkmasını, tertemiz tıraş edilmiş alnında ufacık bir ter damlasının belirmesini izledi. Muktapları bir anlığına bırakmıştı. Altlarına Çince atılmış imzaların çoğu tanıdıktı: Chen Duxiu, Li Dazhao, Zhang Gutai. *Komünistler.*

Bolşevik devrimi Moskova'yı yerle bir ettikten sonra politik dalga Şanghay'ın kıyılarına vurmuştu. Ortaya çıkan yeni gruplar Beyaz Çiçekler'in isteyecekleri son şeyin *yeniden gelir dağıtımı* olacağını umursamadan son birkaç yıldır ısrarla Beyaz Çiçeklerle ittifak kurmak istiyorlardı. Hele Montagovlar bulundukları noktaya nesillerce uğraşarak geldikten sonra. Hele çetenin üyelerinin çoğu Bolşeviklerden *kaçıktan* sonra.

Komünistler Beyaz Çiçekleri olası bir ittifak olarak görseler bile, Beyaz Çiçekler onları düşmanın ta kendisi olarak görüyorlardı.

Lord Montagov en sonunda iğrendiğini ima eden bir ses çıkardı ve pencereden uzaklaştı.

"Bu *delilikle* alakadar olmak istemiyorum," diye karar verdi. "Bu artık senin görevin olacak. Neler döndüğünü öğren."

Roma yavaşça kafasını sallayarak onayladı. Babasının sesindeki gerginliğin bu delilik işiyle uğraşmanın kendine yakışmayacağını düşündüğünden dolayı mı yoksa bu deliliği yakalamaktan korktuğundan mı kaynaklandığını anlayamadı. Lord Montagov oldum olası doğal olmayandan kaçınmıştı. Roma ise çok umursamıyordu. O yalnızca ötekilerin gücünden korkardı. Canavarlar ve gece gezenler *kuvvetliydi* ama *güç sahibi* değillerdi. Arada bir fark vardı.

"Bu adam hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenirim," diye karar verdi Roma, son kurbanı kastederek.

Lord Montagov sandalyesinde biraz geriledi, sonra da ayağa kalktı. "Aceleci davranma Roma. Önce bu ayakkabının gerçekten o adama ait olup olmadığını teyit etmen gerek."

Roma kaşlarını çattı. "Son kurban Kızılların hastanesinde yatıyor. Beni gördükleri anda vururlar."

"İçeri girmenin bir yolunu bul," dedi Lord Montagov rahatça. "Sana Kızıllardan bilgi almanı söylediğimde bunu kolaylıkla yaptın."

Roma kaskatı kesildi. Bu adil değildi. Babasının onu Kızılların bölgesine yollamasının tek sebebi lordların buluşmasının çok ciddi bir mesele olmasıydı. Eğer Lord Cai ve babası karşı karşıya gelip bu buluşmayı barış içinde bitirselerdi itibarlarından kaybederlerdi. Öte yandan Roma Beyaz Çiçekler'e bir zarar getirmeden Kızıl Çete'ye boyun eğebilirdi. O yalnızca önemli bir göreve yollanan bir vârisiti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Roma. "Sırf burlesk kulübüne girebildim diye hastanelerine de elimi kolumu sallayarak..."

"Seni içeri sokabilecek birini bul. Kızılların vârisinin döndüğünü duydum."

Roma'nın göğsü sıkıştı. Tepki vermeye cesaret edemedi. "Papa, beni güldürme."

Lord Montagov umursamazca omuzlarını silkti ama Roma gözlerinde hoşuna gitmeyen bir şeyler görmüştü.

"O kadar da saçma bir fikir değil," dedi babası. "Sonuç olarak eskiden sevgiliydiniz. Eminim bir iyilik isteyebilirsin."

YEDİNCİ BÖLÜM

Birkaç kısa günde şehirdeki konuşmaların seyri değişmeye başladı. Başta yalnızca dedikodular vardı: Bir düşmandan ya da doğal bir güçten ziyade bu deliliği Şeytan'ın kendi ellerinden çıktığına dair bir şüphe; gecenin köründe çalan bir kapı ve bir bakışla kurban deliriyordu.

Sonra kendi gözleriyle görenler oldu.

Kıyafetlerini limanlarda asan ev kadınları geceleyin eşyalarını toplamaya gittiklerinde suyun yüzeyinde ahtapot kolları gördüklerini iddia ettiler. Vardiyalarına geciken birkaç Kızıl işçi duydukları hırıltılardan sonra sokağın öteki ucunda gördükleri gümüşi gözlerden korkup kaçtılar. En korkunç hikâye de nehir kenarındaki genelevlerden birinin sahibi tarafından yayılıyordu. Hikâyeyi bir başkasına aktaran her ağızda daha da korkunçlaşan detaylarla genelev sahibi binayı kapatırken çöp torbalarının oraya kıvrılmış bir yaratık gördüğünü anlatıyordu. Sanki canı yanıyormuş, canı için debeleniyormuş gibi soluğunu toplamaya çalışıyormuş; karanlıklara saklandığı için tam olarak seçememiş ama şüphesiz tuhaf ve ölümcülmüş.

"*Bıçaklarla* dolu bir omurgası vardı," diye duymuştu Juliette şimdi önündeki fısıltılardan, restoranın önünde yemek beklediği esnada bir çocuğun annesine anlatırken duyduğu kadarıyla. Küçük çocuk heyecanla hoplayıp zıplıyor, okulundaki veya mahallesindeki bir arkadaşından duyduğu sesi lafları

tekrarlıyordu. Ölüm sayısı arttıkça, ki burlesk kulübünde ölen adamdan sonra bu sayı gittikçe yükseliyordu, insanların yorumları da artıyordu, sanki sırf konu üzerinde konuşarak doğruyu bulabilirlermiş gibi. Ama insanlar konuştukça gerçeklerden uzaklaşıyorlardı.

Juliette bu hikâyelere dedikodu deyip geçebilirdi ama sokaklardaki korku oldukça gerçekti ve Juliette, bu korkuların gerçeklere dayanmadan bu seviyelere gelebileceğini düşünmüyordu. Peki neydi bu o zaman? Canavarlar *gerçek* değildi; Çin masalları ne kadar aksini söylerse söylesin. Dönem bilimin, evrimin dönemiydi. Bu sözüm ona canavarı biri yaratmış olmalıydı… Ama kim?

"Sessiz ol," diye denedi anne, sol elinin parmaklarıyla gergince sağ bileğindeki boncukları çevirirken. Bunlar Budist dua tespihinin boncuklarıydı, mantra saymak için kullanılırlardı, ancak kadın hangi mantrayı okursa okusun oğlunun sınırsız heyecanıyla yarışamıyordu.

"Kol kadar pençeleri varmış!" diye devam etti çocuk. "Geceleri gangsterleri avlıyormuş ve kan kokusunu aldığında saldırıyormuş."

"Yalnızca gangsterler ölmüyor çîn'ai de," dedi anne sessizce. Eliyle çocuğun ensesini kavradı, yavaş ilerleyen sırada oğlunu sabit tutmaya çalışıyordu.

Küçük çocuk durdu. "Mâmâ, *ben* ölecek miyim?"

"Ne?" diye haykırdı kadın. "Elbette hayır. Saçmalama." Kadın kafasını kaldırdı, sıranın ucuna gelmişti. "İki."

Tezgâhtar kadına kese kâğıdından bir torba uzatınca anne oğul aceleyle uzaklaştılar. Sıra Juliette'e gelmişti ama siparişini oldukça ağır veriyordu. Hâlâ küçük çocuğun sesindeki ani korkuyu düşünüyordu. Çocuğun Şanghay'daki diğer cesetlerle kendinin de öleceğini kavramasını düşünüyordu, çünkü kim bu delilikten güvenle kurtulabilirdi ki?

"Müesseseden hanımefendi."

Juliette ansızın kafasını kaldırdı, kendi kese kâğıdı torbasının suratının hizasında süzüldüğünü gördü.

"Şanghay'ın prensesi için yalnızca dükkânın en iyi ürünleri," dedi yaşlı tezgâhtar, bir yandan cama dirseklerini koymuş sarkarken öte yandan gülümsüyordu.

Juliette en tatlı gülümsemesini takındı. "Teşekkür ederim," dedi torbayı alırken. Bu iki kelime, yaşlı adama yarın mahjong için arkadaşlarıyla buluştuğunda övünecek bolca hikâye vermişti bile.

Juliette dönüp sıradan çıktı, torbaya elini daldırıp ağzına atmak için ekmeğin bir parçasını kopardı. Gülümsemesi dükkân gözden kaybolduğu anda silindi. Saat akşama dönüyordu ancak o hâlâ Chenghuangmiao dükkânlarının kalabalığının içinde oyalanıyordu. Lord Cai onu afyon dağıtım merkezlerinden birini kontrol etmesi için yollamıştı; bu da düşündüğü kadar eğlenceli geçmemişti. İçerisi kötü kokuyordu ve babasının istediği dağıtım bilgilendirme kâğıtlarını ona veren mekânın sahibi uyukluyor gibiydi. Juliette böyle bir adamın emrine elli adamın nasıl verildiğini anlayamamıştı.

"Affedersiniz," diye mırıldandı, bir eskiz dükkânının önünde kümelenmiş kalabalığın arasından geçmeye çabalarken. Pembe gökyüzüne yayılmaya başlamış karanlığa rağmen Chenghuangmiao hâlâ ziyaretçilerle dolup taşıyordu... Kaosun içinde yavaşça gezinen sevgililer, peşlerine takılmış çocuklar için xiǎolóngbāo alan büyükbabalar ya da etrafındakileri keşfeden yabancılar... Chenghuangmiao ismi dahi tapınaktan geliyordu ama Şanghay halkı için bütün kalabalığı, etraftaki dükkânları ve mekândaki hareketliliği temsil ediyordu. İngiliz ordusu genel merkezlerini neredeyse bir yüzyıl önce tam da burada, tam da şu an Juliette'in geçtiği Yuyuan Bahçesi'nde konuşlandırmışlardı. O zamandan beri onlar gitmeden bile önce, yabancılar burayı ayrıca seviyorlardı. Burada onların hayret dolu ve keyifli yüzleriyle doluydu.

"Kıyamet geldi! Tedavi olun! Yalnızca bir tedavisi var!"

Bazen de yerli acayipliklerle doluydu.

Juliette yüzünü buruşturdu, Jiuqu Köprüsü'ndeki vaaz veren yaşlı adamla göz göze gelmemek için çenesini iyice göğsüne gömdü. Ne var ki fark edilmemek için verdiği bütün çabalarına rağmen adam onu gördüğü anda bu çapraz lama köprüde, böylesi eski bir yapıda insanı tedirgin edecek kadar güçlü ayak sesleriyle arkasından fırladı... Juliette daha arasına mesafe koyacak zamanı bulamadan önüne geçip dikildi.

"Kurtuluş!" diye haykırdı. Kırışıklıkları, gözleri sarkık derisinin arkasında kaybolana kadar derinleşti. Sırtındaki kamburu düzeltmeye dahi gücü yoktu, ancak yemek peşindeki bir sürüngen kadar hızlı hareket ediyordu. "Kurtuluşun mesajını yaymalısınız. Lā-gespu bize kurtuluşu sağlayacak!"

Juliette hızla gözlerini kırptı; kaşları kalkmıştı. Sokak vaizleriyle uğraşmaması gerektiğini biliyordu ancak bu sefer ensesindeki tüyleri diken diken eden bir şeyler vardı. Yerel aksanına rağmen bütün insanların boğuk Şanghay dilini tanıyabilirdi... Bu anlamsız sözler dışında.

Lā-gespu? O "s" harfindeki pelteklik neslinden dolayı mıydı?

"Lā gē bō?" diye tahmin ederek düzeltmeye çalıştı. "Bir *kurbağa* mı bize kurtuluşu getirecek?"

Yaşlı adam oldukça alınmış duruyordu. Kafasını salladı; ince, bir tutam beyaz saçları savruldu ve taktığı uyduruk örgüyü zıplattı. Ülke hâlâ krallık döneminden çıkmamış gibi giyinen ender insanlardan biriydi.

"Annem küçükken bana bir atasözünden bahsetmişti," diye devam etti Juliette artık eğlenerek. "Lā gē bō xiāng qiě tī u ñy."

Yaşlı adam yalnızca dik dik baktı. Şanghay dilini anlamamış mıydı? Ülke dışındayken aksanını kaybetmekten, ülkesindeki başka hiçbir aksanda bulunmayan derin sesleri çıkarmayı unutmaktan korkuyordu.

"Kötü bir şaka mıydı?" diye sordu Juliette. Daha yaygın bir lehçeyle kendini tekrar etti bu sefer biraz daha tereddüt ederek. "Lài hàma xiāng chī tiān é ròu? Oldu mu? En azından bir gülümsemeyi hak ediyorum, hadi ama."

Yaşlı adam ayağını yere vurdu; ciddiye alınma çabasıyla titriyordu. Belki de Juliette şakasını yapmak için yanlış atasözünü seçmişti. Çirkin kurbağa bir parça kuğu eti ister. Belki de yaşlı adam Kurbağa Prens ve çirkin kurbağa üvey kardeşinin masalıyla büyümemişti. Belki de Lā-gespu'yu atasözündeki entrikacı, çirkin ve Kurbağa Prens kardeşinin sevdiği kuğuyu arzulayan kurbağaya benzettiği şaka hoşuna gitmemişti. Artık bu her ne anlama geliyorsa.

"Lā-gespu bir *insan*," diye patladı adam hırlayarak Juliette'in suratına. "Yüce bir adam. Bana tedaviyi verdi. Bir iğne! Komşum boğazını yırtarak üzerime atıldığında ölmeliydim. Ah! Çok fazla kan vardı! Gözlerimin içinde ve göğsümün üstünde kanlar vardı! Ama ölmedim. Kurtarıldım. Lā-gespu beni kurtardı."

Juliette bir adım geriledi. Bu konuşma başlamadan beş dakika önce atması gerektiği adımdı bu.

"Ah, bu keyifliydi," dedi, "ama artık gitmem gerek."

Yaşlı adam onu yakalayamadan, yana bir adım atıp kaçmaya başladı.

"Kurtuluş!" diye bağırdı arkasından. "Yalnızca Lā-gespu kurtuluş sağlayabilir!"

Juliette köşeyi dönüp tamamen gözden kayboldu. Şimdi biraz daha tenha bir yerdeydi, derin bir nefes verdi ve mağazaların arasından dolaşmaya başladı, arada bir arkasına bakıp takip edilmediğinden emin oluyordu. Peşinde

kimsenin olmadığından emin olunca Chenghuangmiao'dan gitmek zorunda olduğu için üzülerek iç geçirdi. Sıkışık dükkânların arasından dolaşarak şehrin sokaklarına girdi ve eve doğru yürümeye başladı. Bir çekçek çağırabilir ya da kabarelerin önünde takılan Kızıllardan birine bir araba bulmasını emredebilirdi. Onun yaşında, özellikle boynunda bu kadar parlak bir kolyeye, hele ki adım sesleri iki sokak öteden duyulabilecek bir başka kız tam da böyle yapardı. Kaçırma oldukça kârlı bir işti. İnsan kaçakçılığı tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşmıştı. Ekonomi suçla dönüyordu.

Ama Juliette yürümeye devam etti. Kalabalık erkek gruplarının ve genelevlerin önüne çömelmiş, sanki ikinci işleriymiş gibi etrafı gözetleyen adamların yanından geçti. Kumarhanelerin önündeki güvenlik için tutulmuş bıçak sallayan gangsterleri, kürdanlarını çiğneyip silahlarını temizleyen tekinsiz tüccarları geçti. Bocalamadı. Gökyüzü gittikçe kızarıyor ve Juliette'in gözleri gittikçe parıldıyordu. Nereye giderse gitsin, isterse şehrin en karanlık ara sokaklarına girsin, kendi bölgesine olduğu sürece en üstün kişi *oydu.*

Durdu, ayakkabısını gevşetmek için bileklerini sıvadı. Durunca bir restoranın önünde dikilen yakınlardaki beş Kızıl da çağrılma ihtimaline karşın duraksadılar. Katil, haraççı ve şiddet yayan insanlardı, ancak dedikodulara göre Juliette Cai Amerikan sevgilisini sırf başka bir kıza göz kırptı diye inci kolyesiyle boğarak öldürmüştü. Juliette Cai daha Şanghay'a döndüğü ikinci günde dört Beyaz Çiçekler ve iki Kızıl'la çatışmış ve Çiçekler'in dördünü de yalnızca üç kurşunla öldürmüş bir vâristi.

Bu dedikodulardan yalnızca biri doğruydu.

Juliette gülümseyip Kızıllara el salladı. Adamlardan biri de karşılık olarak elini salladı, diğer dörtlü de aralarında gergince güldüler. Kızın başına bir şey gelme ihtimaline karşın Lord Cai'nin öfkesinden korkuyorlardı, ancak bu dedikoduların gerçekliğini test edip onun öfkesiyle yüzleşmekten daha da çok korkuyorlardı.

Güneş batarken onu güvende tutan bu namıydı. O olmadan, Juliette hiç kimseydi.

Bu demek oluyordu ki Juliette bir şarkı mırıldanarak kestirmeden gitmek için girdiği ara sokakta ansızın beline dayanan bir silahın namlusunu hissettiğinde, onu durdurmaya cesaret edenin bir Kızıl olmadığını biliyordu.

Donup kaldı. O kısa an içinde bütün olasılıkları gözden geçirdi: hakarete uğ-

ramış ve karşılığını vermek istemiş bir tüccar, fidye isteyen küstah bir yabancı, kıyafetinin parıltılı boncuklarını tanımamış ve kafası karışık bir bağımlı...

Sonra tanıdık bir ses, bütün dillerin arasından İngilizce konuştu. "Yardım için bağırma. Yürümeye devam et, söylediklerimi yap, ben de seni vurmayayım."

Damarlarındaki buz aniden çözülerek yerini öfkeli bir ateşe bıraktı. Gerçekten tepki veremeyecek kadar korkacağını düşünüp yardım isteyemeyeceği bir tenhalığa girmesini mi beklemişti? Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünmüştü?

"Artık gerçekten de beni tanımıyorsun," dedi Juliette sessizce. Ya da belki de Roma Montagov onu çok iyi tanıdığını düşünmüştü. Belki de asıl uzmanın kendisi olduğunu ve Juliette'in kendiyle alakalı yaydığı dedikoduları göz ardı edip, asla iddia ettiği katile dönüşmeyeceğini düşünmüştü.

İlk cinayetinde on dört yaşındaydı.

Roma'yı yalnızca bir aydır tanıyordu ve kendi kendine asla bu kan davasına dahil olmayacağının, bu seviyeye düşmeyeceğinin sözünü vermişti. Sonra bir gece, restorana giderlerken arabaları Beyaz Çiçekler tarafından pusuya düşürülmüştü. Annesi kafalarını eğmeleri, Tyler'la beraber arabanın arkasına saklanmaları, ufacık ellerine tutuşturulmuş silahlarını yalnızca başka şansları olmadığında kullanmaları için bağırmıştı. Çatışma bitmek üzereydi. Kızıllar bütün Beyaz Çiçekleri ya öldürmüştü.

Ancak son Beyaz Çiçekler, Juliette ve Tyler'a doğru atılmıştı. Gözlerinde son şansın verdiği bir öfke parlıyordu. O sonsuza dek süren an başka şansın kalmadığı an olarak düşünülebilirdi, ancak Juliette donup kalmıştı. Silahı ateşleyen Tyler olmuştu. Kurşun Beyaz Çiçekler üyesinin karnına saplandı ve adam düştü. Juliette korkuyla etrafına bakındığında ebeveynlerinin onu izlediğini gördü.

Gözüne çarpan rahatlama değildi. Kafa karışıklığıydı. Juliette'in neden donup kaldığına şaşırmışlardı. Tyler'ın daha kabiliyetli olmasına şaşırmışlardı. O yüzden Juliette silahını kaldırıp ateşledi ve işi bitirdi.

Juliette Cai kınanmaktan, ruhunun kirlenmesinden daha çok korkuyordu. Başta bu Roma'dan sakladığı tek sırdı. Şimdiyse o zamanlar söylemesi gerektiğini biliyordu, hiçbir şey için olmasa bile Şanghay'ın onu anlattığı kadar fena olduğunu kanıtlamak için.

"Yürü," diye emretti Roma.

Juliette sabit durdu. Tam da düşündüğü gibi Roma bu hareketsizliği korku olarak yorumladı, çünkü bir anlığına dahi olsa tereddüt etti ve silahının beline olan baskısını hafifletti.

Juliette aniden döndü. Roma daha gözlerini kırpamadan Juliette sağ bileğine olanca gücüyle vurdu; silah tuttuğu elini, parmakları daha fazla kıvrılamayana kadar çevirdi. Sol eliyle silaha vurdu ve silah yerde yuvarlandı. Çenesini gelecek darbeyi karşılarnak için sıktı, ayağını Roma'nınkinin arkasına attı ve bileğine vurdu… Roma düşerken onu takip etti, bir eliyle boynunu kıstırdı ve ötekiyle elbisesinin cebinden iğne kadar ince bir bıçak çıkardı.

"Pekâlâ," dedi Juliette nefesini toplamaya çalışarak. Onu sırtının üstüne düşürmüş ve dizlerini beline koyarak sabitlemişti, boğazına da bıçağını bastırıyordu. "Şimdi uygar insanlar gibi baştan alalım."

Roma'nın nabzı Juliette'in parmaklarının ucunda atıyordu, boğazını bıçaktan kurtarmaya çalışıyordu. Gözbebekleri büyümüş bir şekilde ona bakıyordu, bir yandan bu ara sokaktaki renkler loş bir mora çalarken gölgelere alışmaya çalışıyordu. İkisi de bu debelenmeden yorulmamış gibi gözükmeye uğraşmalarına rağmen kısa ve hızlı nefeslerini paylaşacak kadar yakındılar.

"Uygar mı?" diye tekrarladı Roma. Sesi çatallanmıştı. "Boğazıma bıçak dayıyors."

"*Sen* belime silah dayamıştın."

"*Senin* bölgendeyim… Başka şansım yoktu."

Juliette somurttu, sonra da bir damla kan çıkana kadar bıçağının ucunu boynuna bastırdı.

"Tamam, dur, dur." Roma irkildi. "Anladım."

Şu an Juliette elini hafifçe kaydırarak boynunu açabilirdi. Neredeyse şansını deneyecekti. Aralarındaki her şey fazla tanıdık, otomatik olarak fazla yakındı. Bu histen kurtulmak, kötü huylu bir tümör gibi kesip atmak için sabırsızlanıyordu.

Roma hâlâ eskisi gibi kokuyordu: silah metali, nane ve bir meltemin hafifliği gibi. Bu kadar yakından hiçbir şeyin aynı kalmadığını ama yine de her şeyin yerli yerinde durduğunu kanıtlayabilirdi.

"Devam et," dedi Juliette burnunu kırıştırarak. "Açıkla kendini."

Roma gözlerini kızgınlıkla kırpıştırdı. Küstahça davranıyordu ancak Juliette düzensiz atan nabzını, sanki parmaklarının arasından geçiyormuş gibi

takip ediyordu. Her sıçramayı ve korkudan gelen her atlamayı bıçağıyla bastırdıkça hissedebiliyordu.

"Bilgiye ihtiyacım var," dedi Roma en sonunda.

"Çok şaşırdım."

Roma kaşlarını kaldırdı. "Eğer beni bırakırsan açıklayabilirim."

"Böyle açıklamanı tercih ederim."

"Ah, Juliette."

Klik.

Emniyet piminin çınlaması ara sokakta yankılandı. Juliette şaşırarak soluna bakınca Roma'nın elinden düşürdüğü silahın hâlâ orada olduğunu gördü. Tekrar Roma'ya döndü ve onu güzel, muzip dudaklarının dalga geçercesine gülümseyerek kıvrılmasını izledi.

"Ne var?" dedi Roma. Neredeyse alaycı bir tonu vardı. "Yalnızca bir tane taşıdığımı mı düşündün?"

Silahın soğuk metali karnına dokundu. Serinliği kıyafetinin kumaşından, teninde izini çıkararak yayıldı. Gönülsüzce, yavaşça, Juliette bıçağını Roma'nın gırtlağından çekip ellerini havaya kaldırdı. Belini sıkıca kavradığı bacaklarını gevşetti, ayağa kalkıp silahın ucundan iki adım uzaklaşana kadar yaptığı her hareketi oldukça ağırdı.

Sonra da aynı anda, bu açmazın başka çözümü olmadığı için silahlarını indirdiler.

"Geçen gece sizin kulüpte ölen adam," diye başladı Roma. "Eşleşmeyen ayakkabılarını hatırlıyor musun?"

Juliette yanaklarının içini ısırdı, sonra da kafasını salladı.

"Ayakkabıların eşlerinden birini Huangpu Nehri'nde buldum. Sonbahar-Ortası festivalinin gecesinde öteki adamların öldüğü yerde," diye devam etti. "Sanırım ilk katliamdan kaçtı. Ancak deliliği de beraberinde getirdi, kulübüne taşıdı, bir gün sonra da öldü."

"İmkânsız," diye aniden lafa girdi Juliette. "Ne tür bir *bilimsel*..."

"Bilimselliği çoktan *geçtik* Juliette."

Öfkesi boğazında nabız gibi atarken Juliette omuzlarını kulaklarına kadar kaldırıp yumruklarını sıktı. Roma'ya paranoyak ya da mantıksız demeyi çok istedi ancak ne yazık ki onun odaklanacak bir şey bulduğunda ne kadar titiz olduğunu biliyordu. Eğer bunun olası olduğunu düşünüyorsa, büyük ihtimalle doğruydu.

"Ne demeye çalışıyorsun?"

Roma kollarını kavuşturdu. "Diyorum ki o adamın gerçekten aynı adam olup olmadığını kesinleştirmem lazım. Cesedindeki ayakkabının öteki tekini görmem lazım. Eğer aynı *ayakkabıysa*, o zaman bu delilik... bulaşıcı olabilir."

Juliette inkârı kemiklerinde hissetti. Kurbanlardan biri kulübünde ölmüş, kanını *onun* Kızıllarının üstüne akıtmış, *onun* insanlarının üzerine öksürmüştü. Eğer bu gerçekten bir zihinsel hastalıksa... *bulaşıcı* bir zihinsel hastalıksa... Kızıl Çete'nin başı büyük dertteydi.

"Bir intihar olabilir," dedi Juliette kendi söylediği lafa pek inanmadan. "Belki de adam başta korktu, cesaretini sonra topladı." Ama Juliette ölen adamın gözlerinin içine bakmıştı. Gözlerinde görebildiği tek şey korkuydu.

Tanrım. Ölen bir adamın gözlerinin içine bakmıştı. Eğer bu şey bulaşıcıysa, *ona* bulaşmış olma riski neydi?

"Sen de benim gibi hissedebiliyorsun," dedi Roma. "Burada bir şeyler doğru değil. Bu konu resmi kurumlar tarafından araştırılana kadar daha fazla masum insan bu tuhaf delilikten ölebilir. Yayılan bir şey olup olmadığını öğrenmem gerek."

Roma susup Juliette'e baktı. Juliette de gözlerini ona dikti, karnında soğukluğu ve öfkeyi hissetti.

"Sanki umurunda," dedi yavaşça, gözleri yaşarsa dahi kırpmayı reddederek, "masum insanların ölmesi."

Roma'nın çenesindeki bütün kaslar gerildi.

"Pekâlâ," dedi sertçe. "*Benim* insanlarım."

Juliette uzaklara baktı. İki uzun saniye geçti. Sonra topuklarının üstünde dönüp yürümeye başladı.

"Acele et," diye seslendi arkasına doğru. Yalnızca bu seferliğine yardım edecekti, bir daha asla. Çünkü onun da Roma'nın aradığı cevapları bilmeye ihtiyacı vardı. "Morg yakında kapanacak."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ağır, neredeyse elle tutulur bir sessizliğin içinde yürüdüler.

Durumun tuhaflığından değildi... Aslında bunda pek de sorun yoktu. Asıl sorun yakınlıklarındaydı; beraber yakalanmasınlar diye Juliette önden yürüyordu, Roma da üç adım geriden takip ediyordu ve bu durum öyle korkunç ölçüde tanıdıktı ki Juliette'in zarif ayakkabılarının kaldırımda çıkardığı her *klik* sesi bastırdıkları anıların yeniden yüzeye çıkışının sesleri gibiydi.

Juliette Fransız İmtiyazları'nın dolambaçlı, uzun sokaklarından yürürken ardına bakma cesaretini gösterdi. Bu kadar yabancının bu şehirden bir parça koparmak için buraya toplanmış olmalarından dolayı buradaki sokaklar onların açgözlülüğünü ve hırsını gözler önüne seriyordu. Sokakların her köşesine dikilmiş evler öyle bir şekilde içeri doğru kıvrılıyordu ki, gökyüzünden bakılsa alanın sanki yumuşak karınlarını korumak için böyle inşa edildiği düşünülebilirdi.

Sokaklar şehrin Çinlilere ait kısmı kadar kalabalıktı, ancak burası nispeten daha düzenliydi. Yine her zamanki gibi berberler sokağın ortasındaydı, ancak ortalık düzensiz ve pis görünmesin diye arada bir uzanıp kesilmiş saç tutamlarını mazgallara doğru ittirirlerdi. Tezgâhtarlar, normalde Şanghay'ın batısında Juliette'in karşılaştığı gibi ciğerlerini patlatmaktansa, eşyalarını satarken kabul edilebilir ölçüde bağırıyordu. Fransız İmtiyazları'ndaki insanların uyum-

luluğu ortamdaki tek tuhaflık değildi... Binalar biraz daha dik, su biraz daha temiz, kuşlar biraz daha cıvıltılı gibiydi.

Belki de hepsi Roma Montagov'un orada olduğunu hissetmişlerdi ve tehlike çanlarını çalıyorlardı.

Roma da onlara ıslık çalıyordu, alacakaranlıkta kısılmış gözleriyle binaları inceliyordu.

Onu böyle bihaber ve meraklı görmek Juliette'in canını yakıyordu.

"Dikkatli ol, düşmeyesin," diye mırıldandı Roma şarkı söyler gibi.

Juliette ona dik dik baktı; hâlâ evlere bakmasına rağmen, Roma onun bakışlarını önüne çevirmeye zorlamıştı. Roma Montagov'un böylesi bir dikkatsizliği yalnızca rol olarak göstereceğini bilmeliydi. Bir zamanlar onu, kendisini tanıdığından daha iyi tanıyordu. Onun her hareketini tahmin edebilirdi... Gerçekten önemi olan bir sefer dışında.

Roma ve Juliette dört yıl önce tıpkı şimdiki gibi bir akşamda tanışmışlardı, tam da bu şehir yeni namıyla patlamadan önce.

Yıl 1922'ydi ve hiçbir şey imkânsız değildi. Büyük Savaş'ın son kalıntıları temizlenirken uçaklar havalarda süzülüyordu. İnsanlık en sonunda dövüşü, nefreti ve her köşe bucağa sızmış savaşı ardında bırakmış ve altta kalan iyiliklerin yüzeye çıkmasına izin vermişe benziyordu. Şanghay'daki kan davası bile üzerine konuşulmamış bir dengeye ulaşmıştı; birbirleriyle savaşmak yerine, bir Kızıl ve bir Beyaz Çiçekler geçerken birbirlerine sessizce selam veriyorlardı.

Bir ayını denizde geçirmiş olmaktan dolayı hâlâ titrek olan ilk adımını buharlı gemiden karaya atarken Juliette'i karşılayan hava, onun da kalbini sarmış basit bir umutla doluydu. Sonbahar-Ortası hava daha yeni yeni serinlerken, işçiler limanda bekleyen gemilere malları yükleyip şakalaşıyorlardı.

On beş yaşındayken Juliette hayallerle dönmüştü. Hatırlanacak bir şeyler yapacaktı, anılmaya değer biri olacaktı, savaşmaya değer hayatları alevlendirecekti. Beş yaşında, elinde birkaç kıyafetle, şık bir dolmakalemle ve ebeveynlerini unutmasın diye eline tutuşturulmuş bir fotoğrafla giderken bilmediği bir histi bu.

Tam da bu hissin verdiği cesaretle Roma Montagov'un peşine düşmüştü.

Gecenin içine nefesini verirken Juliette'in bütün vücudu titredi. Sessizce boğazında düğümlenen hıçkırığı bıraktı. Yanağından süzülen gözyaşını daha tenine dokunmadan sildi ve dişlerini sıktı.

"Daha gelmedik mi?"

"Sakin ol Roma," dedi Juliette dönmeden. Dönmeye cesaret edemedi, sokak lambalarının loş ışığı altında gözlerinin yaşardığını göstermemek için. "Seni yanlış yola sokmuyorum."

Juliette onun kim olduğunu bilmiyordu ama Roma *onu* tanıyordu. Aylar sonra, bilyeyi ona doğru bilerek yuvarladığını, limanın orada beklerken onu görünce nasıl davranacağını denemek istediğini itiraf edecekti. Bilye tam da ayakkabısının ucunda durmuştu: Amerikan ayakkabıları… Etrafındaki kıyafetlere ve kalın topuklulara uymayan ayakkabılar. Bunlar ufak kürenin gidişini başka yöne yönlendirmek yerine tamamıyla durduracak kadar ağır ve parlak olan tek ayakkabılardı,

"O benim."

Aniden sıçradığını, sesin kaynağını bulmak için etrafına bakındığını, Çinli ve kaba bir tüccardan geldiğini sandığını hatırlıyordu. Bunun yerine soluk, genç bir yabancının suratıyla karşılaştı. Bir sürü sivri çizgiler ve geniş, endişeli gözler… Yerel lehçesinin aksanı Juliette'inkinden bile iyiydi ki öğretmeni Juliette unutmasın diye Şanghay dilinden başka bir dilde konuşmayı kesinlikle reddediyordu.

Juliette bilyeyi avcunun içinde yuvarladı, elini sıkıca kapadı.

"Artık *benim*."

Şu an, o gün Roma'nın, Juliette'in Rusçasını ilk kez duyduğunda yaşadığı şaşkınlık komik geliyordu: Kusursuzdu, belki deneyimsizlikten biraz yapmacıktı. Roma kaşlarını çatmıştı.

"Bu adil değil," demişti Şanghay lehçesinde kalarak.

"Mal bulanındır," demişti Juliette Rusça'da ısrar ederek.

"Peki o zaman," diye cevaplamıştı Roma aynı dilde konuşmaları için anadiline dönerek. "Benimle bir oyun oyna. Eğer kazanırsan, bilye sende kalsın. Eğer ben kazanırsam geri alırım."

Juliette oyunu kaybetmişti ve gönülsüzce bilyeyi geri vermişti. Ama Roma oyunu eğlencesine başlatmamıştı, onun da o kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecekti. Oradan ayrılmak için döndüğünde Roma uzanıp elini tuttu.

"Her hafta bu saatte buradayım," dedi içtenlikle. "Bir daha oynarız."

Juliette elini onun avcundan kurtarırken gülüyordu. "Sen bekle," demişti dönüp. "Elinde ne var ne yoksa alacağım."

Çocuğun sonradan en büyük düşmanının oğlu Roma Montagov olduğunu öğrenecekti. Ama yine de , kendisinin fazla kurnaz, fazla zeki olduğunu düşünerek onun yanına dönmüştü. Birbirlerini kandırmayı denediler; flört edecek, nerek onun yanına dönmüştü. Birbirlerini kandırmayı denediler; flört edecek, rollere girerek ve düşmanla dost arasındaki ince çizgide gezinerek.... İkisi de karşısındakinin kim olduğunu biliyor ama sela itiraf etmiyorlardı; bu yeni arkadaşlıklarından bir kaz elde etmeye çalışıyorlar ama dikkatsizce davranmıyorlardı; fark etmeden daha da birbirlerine bağlanıyorlardı.

O eğri zeminde biliye yavarlarken rakip çetelerin vârisleri Roma Montagov ve Juliette Cai yerine yalnızca Roma ve Juliette'tiler. Bir sırdaş bulmuş iki güleç çocuktan, her gün bir süreliğine dahi olsa bambaşka biri olmaya duydukları ihtiyacını anlayan iki arkadaştan ibaretiler.

Âşık oldular.

En azından.... Juliette âşık olduklarını *düşündü*.

"Juliette!"

Juliette neflesini tuttu, sesden durdu. Başı öyle dönü ki ne kalsın iki adım ötesinde kaldırıma park etmiş çekeçiği çarpacaktı. Roma kolundan tutup çekti ve içgüdüsel olarak Juliette dönüp onu, kararlılığını, ihtiyatlılığını ve berrak, soğuk gözlerine baktı.

"Burak beni," diye fısıldı Juliette kolunu çekerek. "Hastaneye geldik sayılır. Yetişmeye çalış."

Arabayla yürümeye devam etti. Roma'nın dokunduğu yer sanki alev almış gibi yanıyordu. Roma her zamanki gibi hızla takip ediyor, alışmamış gözle bakmayacak şekilde peşinden gidiyordu; öyle ki dışarıdan gören Roma Montagov ve Juliette Cai sıradan birlerine yakın yürüyor sanırdı, eğer onları tanıyan biri çıkmayıdı.

Dürkenli binanın kapısı kilitliydi. 17 Arsenal Yolu.

"Geldik," diye fısıldı Juliette soğukça.

Burası aynı zamanda, patlamadan sonra herkesi getirdikleri hastaneydi.

"Fazla dikkat çekmemeye çalış."

Sırf ona karşı koymak için Roma hastaneden içeri girdiği gibi başını kaldırdı. Juliette'in sesindeki titremeden böyle bir yerin tanıdıklığını hissedebiliyormuş gibi somurttu. Ama tabii ki hissedemiyordu.... Hissedemezdi. Juliette onun orada öylece, rahatça durmasını izledi ve avuçlarının içinin öfkeyle kızardığını hissetti. Onun yapmış şeyin şehrin sırtına bindirdiği yükü tam olarak

bildiğini düşünüyordu. Onun saldırısından sonraki birkaç ay kan davasının en kanlı zamanlarıydı. Eğer Rosalind ve Kathleen'in ona yolladıkları, Pasifik Okyanusu'nu aşıp gelen mektupları koklasaydı, şehirdeki katliamı tarif ettikleri kalın, beyaz kâğıdın üzerine özensizce dağılmış mürekkebi içine çekseydi, sokakları kana bulayan şiddetin ve vahşetin kokusunu duyabileceğini hayal ediyordu.

Roma'nın onun tarafında olduğuna inanmıştı. Kendi dünyalarını, kan davasından uzak bir hayatı beraber inşa edebileceklerine inanmıştı.

Her şey *yalandan ibaretti.* Hizmetçilerin konağındaki patlama Beyaz Çiçekler'in yapabilecekleri en büyük saldırıydı; ana konağı patlatamadan yakalanırlardı ama hizmetçi konağı gözlenmez ve umursanmazdı, hep göz ardı edilirdi.

Onca Kızıl bir anda ölüverdi. Bu bir savaş ilanıydı.

Roma'nın yardımı olmadan da asla gerçekleşemezdi. Adamların gizlice girişi, kapının açık bırakılması... Bunlar yalnızca Juliette ile geçirdiği haftalar boyunca Roma'nın öğrenebileceği bilgilerdi.

Juliette ihanete uğramıştı ve işte şimdi buradaydı. Dört yıl sonra bile öfkesinden başı dönüyordu. İşte şimdi buradaydı, koca dört yıl boyunca karnında bu nabız gibi atan öfkeyi taşımıştı ve bir yüzleşmeden, bir açıklamadan mahrum bırakılmıştı. *Yine de* bıçağını Roma'nın gögsüne saplayacak ve bildiği tek yoldan intikamını alacak gücü bulamamıştı.

Zayıfım, diye düşündü. Onu böyle küle çeviren nefret dahi Roma'ya ulaşma, onu tehlikelerden koruma isteğini yakıp bitirecek kadar güçlü değildi.

Belki onu yok etmesi için gereken güç zamanla gelecekti. Juliette'in yalnızca beklemesi gerekiyordu.

"Kafanı *eğ,*" dedi tekrar, hastanenin çift kanatlı kapısını açarken.

"Bayan Cai," dedi doktorlardan biri, Juliette resepsiyona yaklaşırken. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şöyle edebilirsin..." Juliette durmadan yürümeye devam etti. Yürürken arkasını döndü ve doktora dudaklarını fermuar gibi kapatarak susmasını emretti. Doktorun gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra da kafasını çevirdi. Juliette masanın üstüne eğildi, morgun anahtarlarını aldı ve hastanenin içlerine doğru gitmeye devam etti; bir yandan da mümkün olduğunda az nefes almaya çalışıyordu. Burası hep çürüyormuş gibi kokardı.

Çok geçmeden hastanenin arka tarafına ulaştılar. Juliette oflayarak morgun kapıları önünde durdu. Emredildiği gibi ayakkabılarını izleyerek peşi sıra gelen Roma'yla yüz yüze gelmek için arkasını döndü. Ne kadar denerse denesin, bu utangaçlık rolü ona yakışmıyordu. Bu çekingen duruş üzerinde sırıtıyordu. Omurgasında doğuştan onurlu duruşuyla beraber dünyaya gelmişti.

"Burası mı?" diye sordu. Tedirgin bir ses tonu vardı, sanki Juliette onu bir tuzağa sürüklüyormuş gibi.

Juliette cevap vermeden anahtarı kilide sokup kapıları açtıktan sonra ışıkları yaktı ve içerideki yegâne cesedi gözler önüne serdi. Odanın yarısını kaplayan metal bir masanın üstünde yatıyordu. Mavimtırak ışığın altında, ölü adam çoktan eriyip gitmiş görünüyordu, vücudunun çoğu bir örtüyle kapalıydı.

Roma onun ardından odaya girdi ve bir göz gezdirdi. Cesede doğru yürümeye başladı ve kollarını sıvadı. Örtüyü kaldırmadan önce tereddüt etti.

"Burası küçük bir hastane ve büyük ihtimalle bir saat içinde biri daha ölecek," dedi Juliette. "Doktorlar adamın cenazesini hazırlamaya karar vermeden önce acele et."

Roma Juliette'e bir bakış attı; sabırsızlığını yargılar gibiydi.

"Olmak istediğin daha iyi bir yer mi var?"

"Evet," dedi Juliette tereddüt etmeden. "Elini çabuk tut."

Apaçık bir şekilde rahatsız olmuş Roma, tek hareketle örtüyü kaldırdı. Adamın ayaklarının çıplak olduğunu görünce şaşırmış göründü.

Juliette kendini yaslandığı duvardan ittirip doğruldu. "Tanrı aşkına." Odada ilerledi ve metal masanın yanındaki rafların oraya çöktü, büyük bir kutuyu kendine çekti. İçindekileri yere döküp adamın öldüğünde üzerinde olan, şimdi torbalanmış eşyalarını karıştırdı ve üzerinde kan lekesi olan nişan yüzüğünü, kana bulaşmış bir kolyeyi ve peruğu bir köşeye ittirdikten sonra, Juliette o gün ayağında olan ayakkabının tekini buldu. Torbayı açtı ve güzel olanını havada salladı.

"Bu mu?"

Roma'nın dudakları inceldi, çenesi kasıldı. "Bu."

"O zaman bu adamın o suç mahallinde de olduğuna kanaat getirebilir miyiz?" diye sordu Juliette.

Roma kafasını salladı.

Bu kadardı. Juliette hızla her şeyi yerine koyarken hiç konuşmadılar. Roma

çok ciddi görünüyordu; gözleri duvarda sabit bir noktaya dikilmişti. Juliette onun buradan çıkmak, bedenleri arasındaki mesafeyi artırıp o yokmuşçasına davranmak için hevesli olduğunu düşündü. En azından kan davasının sebep olduğu başka bir ceset ortaya çıkana dek.

Juliette kutuyu yerine ittikten sonra ellerinin titrediğini fark edince onları yumruk yaptı. Ayağa kalkıp Roma'nın bakışlarıyla karşılaştığında yumruklarını sıkabildiği kadar sıkıyordu.

"Önden buyur," dedi Roma kapıyı göstererek.

Dört yıl. Yeterli olmalıydı. Mevsimler geçtikçe ve zaman ilerledikçe Roma ona yabancı gelmeliydi. Rosalind gibi farklı gülümsemeye, Kathleen gibi farklı yürümeye başlamalıydı. Tyler gibi daha atılgan olmalı ve hatta Juliette'in annesi gibi daha bitap bir hale gelmeliydi. Ancak şu an Juliette'e bakıyordu ve yalnızca *yaşlanmıştı.* Ona bakıyordu ve Juliette o gözlerde aynı bakışı görüyordu: Roma izin vermeden okunamayan, kendisini salmadan sarsılmayan bakışlar.

Roma Montagov değişmemişti. Onu seven Roma. Ona ihanet eden Roma.

Juliette kendini yumruklarını gevşetmeye zorladı. Parmakları yaşadığı gerginlikten ötürü acıyordu. Roma'ya kısa bir anlığına kafa sallayarak onu takip etmesini işaret etti ve kapıyı açıp çıkması için elini salladı. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra Roma'ya sert ve soğuk bir veda için ağzını açtı.

Ne var ki daha konuşmaya fırsat bulamadan, lafı hastanede kopan kıyametle yarıda kesildi. Koridorun sonunda doktorların ve hemşirelerin yataklarını ittirdiğini, boş bir oda için birbirlerine bağırdıklarını görüyordu. Roma ve Juliette hemen koşturup hastane lobisine gittiler. Bekledikleri zaten trajik bir olaydı ancak buldukları şey daha da beterdi.

Yerler kanla kaplıydı. Hava ağırdı.

Nereye baksalar ölmek üzere olan Kızıl Çete üyeleri, boyunlarından sızıyan kanlar ve acılı feryatlar vardı. Yirmi, otuz, kırk kişi olmalıydı; ya ölmek üzereydiler ya da çoktan ölmüşlerdi; ya hareketsiz yatıyorlar ya da parmaklarını damarlarına saplamaya çalışıyorlardı.

"Tanrım," diye fısıldadı Roma. "Başladı."

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Odasına baktım, öyle ağır uyuyordu ki gece öldü diye biraz korktum," dedi Marshall, yüzündeki keyifsiz ifadeyle yerde yatan ölü adamı ayağıyla dürterken. "Bence rol yapıyordu."

Benedikt gözlerini devirip vurarak Marshall'ın ayağını cesetten uzaklaştırdı. "Roma'ya biraz güvenemez misin?"

"Bence Roma patolojik bir yalancı," dedi Marshall omzunu silkerek. "Sadece bizimle gelip cesetlere bakmak istemedi."

Gün doğalı daha bir saat olmuştu ama sokaklar şimdiden kalabalıkla dolup taşıyordu. Yakındaki kaldırıma çarpan dalgaların bu ara sokakta, şehrin içinden gelen gürültünün ardından duyulması imkânsızdı. Bu erken saatlerdeki güneşin parıltısı, soğuk sokakların üzerinde bir aura yaratıyordu. Limandaki buharlar ve fabrikanın dumanları her saniye yükseliyor, ağır, isli ve kalın bir tabaka oluşturuyordu.

"Sessiz ol," dedi Benedikt. "Beni bu cesetleri inceleme görevinden alıkoyuyorsun." Eline taktığı eldivenlerle, Marshall'ın duvara ittiklediği cesedi dürtüyordu. Bir kez daha, Benedikt ve Marshall temizlik görevine atanmışlardı ve bu temizlik yalnızca kanlı cesetleri değil, bu ölü gangsterlerle uzaktan yakından alakalı bütün yasal güçlere ve yerel yönetime rüşvet vermeyi de kapsıyordu.

"Alıkoyuyorum öyle mi?" Marshall, Benedikt'in göz hizasına gelebilmek için çöktü. "Eğer öyleyse, bu iğrençliği hafiflettiğim için bana teşekkür etmelisin."

"Bana yardım etsen teşekkür ederdim," diye mırıldandı Benedikt. "Bu adamların kim olduğunu öğle saati gelmeden belirlememiz lazım. Bu gidişle ancak cesetlerin sayısını belirleyebileceğiz..." Sonra Marshall etrafa göz gezdirip saymaya başlayınca gözlerini devirdi. "Altı, Mars."

"Altı," diyerek tekrarladı Marshall. "Altı ceset. Altı haneli kontratlar. Dünyanın tepesindeki altı ay." Marshall kendi sesini dinlemeye bayılırdı. Sessizliğin çöktüğü her an, dünyaya iyilik yaptığını düşünerek bu sessizliği bozma görevini üstlenirdi.

"Lütfen başlama..."

Benedikt'in itirazları göz ardı edildi.

"*Onu bir kış gecesine mi benzetsem?*"* dedi Marshall beyan edercesine. "*Daha nefes kesici ve daha haşin olsa bile:* Fırtınalar bile daha sakindir..."

"Sokakta iki saniyeliğine gördüğün bir yabancı sadece," Benedikt boğuk bir sesle lafını kesti. "Lütfen sakin ol."

"Gecenin karanlığı gibi gözleri ve taze meyve gibi dudaklarıyla. Sol yanağındaki çil..." Marshall ansızın durdu. Benzetmeleri tükenince, "...sanki yerdeki şu garip şekilli leke gibi."

Benedikt aniden durdu ve somurttu. Hızla topuklarının üstünde döndü, yerdeki şüpheli maddeye gözlerini kısarak baktı. Garip şekilli bir lekeden daha fazlasıydı.

"Başka bir böcek daha."

Marshall duvarda çıkıntı yapmış tuğlalardan birine bacağını yasladı. "Ah, *lütfen* olmasın."

Yoldaki çatlakların arasında, öylesine bakan biri için yalnızca çimentonun içinden sırıtan siyah bir nokta vardı. Ancak tıpkı bir ressamın fırçayla bilerek vurulmuş darbelerin arasındaki ufak bir hatalı çizgiyi fark edişi gibi, Benedikt o noktayı gördüğü anda dünyanın tuvalindeki hatayı fark etti ve sırtındaki bütün tüyler diken diken oldu. Bu noktadan burada olmaması gerekiyordu.

"Aynısı," dedi dikkatle böceği parmaklarının arasına alırken. "Limanda bulup laboratuvara götürdüğümüz böceklerden."

Benedikt bu ölü böceği ilgisiz arkadaşına gösterirken, Marshall'ın ipsiz

* Shakespeare'in 18. Sonesinin bir parodisi. "Shall I Compare Thee to a Summer's day?" (ç.n.)

sapsız bir şaka yapmasını ya da hayatın narinliğine dair bir şarkı patlatmasını bekliyordu. Ancak Marshall'ın kaşları çatıldı.

"Tsarina'yı hatırlıyor musun?" diye sordu aniden.

Marshall'ın normalde de böyle konuyu saptırma ve olur olmadık hikâyeler anlatma alışkanlığı olmasına rağmen bu alakasız konuya girmesi tuhaftı. Yine de Benedikt uyum sağladı ve cevap verdi. "Elbette."

Golden retriever köpekleri bir önceki sene ölmüştü. Tüylü arkadaşlarının anısı ve kurşundan kaynaklanmayan bir ölüm yüzünden garip, hüzünlü bir gündü.

"Lord Montagov'un onu getirdiği ilk günü hatırlıyor musun?" diye devam etti Marshall. "Sokaklarda dolaşmasını, gördüğü her hayvana burnunu uzatmasını hatırlıyor musun, kedi ya da fare bile olsa?"

Marshall bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama Benedikt daha anlayamamıştı. Büyük oğlan, Marshall gibi insanların kendini yutan bir yılana dönüşene kadar konunun dönüp durduğu konuşma şeklini asla çözemezdi.

"Evet, tabii ki," dedi Benedikt yüzünü düşürerek. "Kürkünde o kadar çok bit vardı ki sürekli zıplayıp…"

Kendini yutan yılan en sonunda kuyruğunu tükürmüştü.

"Bıçak." Benedikt, Marshall'a ceplerini işaret etti. "Bıçağını ver bana."

Marshall bir an bile beklemeden bıçağını çıkarıp Benedikt'e attı. Kabzası Benedikt'in avcuna oturdu; ucu aşağıya bakıyordu. Cesedin bir tutam saçı çimentonun üzerine döküldü. Adamın kafatasının üstündeki derisi ortaya çıktı.

Tam da o anda Benedikt kusacak gibi oldu.

"İşte bu," dedi Marshall düz bir tonda, "iğrenç."

Sıkı ve siyah saçların arasındaki beyaz derinin yalnızca birkaç santimi gözüküyordu. Ama bu küçücük alanda bile bir düzine kadar serçe parmağının ucu boyutunda yumru vardı; derinin ilk katmanının üstünde ölü böceklere ev sahipliği yapan yumrular. Benedikt'in yalnızca bakmakla kafası kaşındı: İnce zarın altında kıvrılan bir sürü kabuk, titreşen bacaklar ve antenler ve kıvranan gövdeler, hepsi zamanda donmuş gibiydi.

Benedikt bıçağı sıkıca kavradı. Merakı için kendine kızarak, yavaşça ölü adamın saçlarını düzeltip açık derinin önünden çekti. Sonra sıkıca kapanmış dişleri ve dilinin ucundaki iğrentiyle, bıçağının ucunu yumrulardan birine hafifçe sapladı.

Benedikt'in böyle iğrenç bir manzaradan beklediği gibi bir patlama sesi ya da sızıntı yoktu. Yalnızca yakındaki sokaktan geçen birkaç arabanın kornası dışında bozulmayan uzun ve gergin sessizlikte bıçağıyla ölü böceklerin üzerindeki deriyi açtı.

"Hadi," dedi Benedikt, deriye gömülmüş böcekler yarı yarıya gün yüzüne çıkınca. "Bir tanesini çek."

Marshall sanki ona bir bebeği öldürüp yemesini söylemiş gibi baktı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"İki elim de dolu Mars."

"Senden nefret ediyorum."

Marhsall derin bir nefes aldı. İki parmağını dikkatlice yarığın içine sokup ölü böceği çıkardı.

Böcek dünyaya karnına bağlı damarlar ve sinirlerle doğdu. Sanki böcek tek başına bir varlıkmış da ölü adam onun karnından çıkmış gibiydi; böceğin karnındaki kâğıt ucu kadar ince pembe ve beyaz çizgiler adamın beyninden çıkıyordu, ancak Benedikt kendi gözleriyle görmese aradaki farkı anlayamayabilirdi.

İncecik damarlar, denizden gelen rüzgârla titreştiler.

"Şu işe bak," dedi Benedikt. "Sanırım az önce deliliğe neyin sebep olduğunu bulduk."

ONUNCU BÖLÜM

Birkaç gün sonra Juliette daha fazla ipucu bulmak için savaşa çıkmıştı.

"Tetikte olun," demişti Rosalind'le Kathleen'e sessizce, yasadışı bir esrar batakhanesinin önünde. Sokağın karşısında kapısına kırmızı güller bantlanmış iki kapı vardı... Teoride bu Kızıllar için bir semboldü ama gerçekte açık bir tehditti. Dedikodulara göre Kızıllar kırmızı gülleri herhangi bir bölge çatışmasında kapıların önüne herhangi bir beyaz çiçek bırakan Beyaz Çiçekler'le alay etmek için kullanmaya başlamışlardı. Bu o kadar uzun zamandır devam ediyordu ki Juliette bu dedikodunun gerçeklik payı olup olmadığını bilemiyordu. Kesin olan tek şey birinin kapısına kırmızı bir gülün bantlanması son uyarıydı: ödemeyi yapmak, pes etmek, borcunu ödemek ve Kızıl Çete ne istiyorsa onu yapmak ya da sonuçlarına katlanmak için.

Bu sokak tümüyle Kızılların kontrolü altındaydı, ama her bölgenin sorunlu alanları vardı.

"Bana yakın durun," diye devam etti Juliette, eliyle onları ittirirken. Batakhaneye girip nemli, eğri zemine adım attıkları anda üç kız da içgüdüsel olarak ellerini bellerine attılar ve kıyafetlerinin kaliteli kumaşlarının altındaki silahın varlığıyla rahatlayabildiler. "Burada hâlâ çalışan suikastçılar olabilir."

"Suikastçılar mı?" diye tekrarladı Kathleen sesi incelerek. "Buraya yalnızca baban için ödenmemiş kiraları toplamaya geldiğimizi sanıyordum."

"Öyle zaten." Juliette boncuklu kapıyı eliyle aralayıp batakhanenin karma-karışık hikâyelerinin ve zorla alıştırılmış bağımlılıkların aromasının havada özgürce dolaştığı ana bölüme girdi. Burnuna çalınan kokular alev almış bir gülü; benzine karışmış ve alev almış, külü ağır, çarpıcı bir makyaj olarak kullanılabilecek bir parfümü andırıyordu. "Ama Kızılların arasındaki söylentilere göre burası aynı zamanda Komünistler için bir toplanma alanı."

Batakhanenin ortasında durdular. Eski Çin'in kalıntıları burada daha da belirgindi; yüzyılın bitiminde kullanılan borular ve gaz lambaları gibi alet edevatlar buraya getirilmişti. Ortamın dekoru da eski zamana aitti. Avizenin kendisi Şanghay'daki popüler burlesk kulüplerinde bulunan altın ve ışıltılı olanlara benzese de ampulleri kirli, yağlı bir katmanla sıvalıydı.

"Dikkatli olun," diye uyarıda bulundu Juliette. Batakhanenin duvarlarına yığılıp kalmış insanlara göz gezdirdi. "Bu insanların göründüğü kadar sakin olduğunu sanmıyorum."

Birkaç yüzyıl önce burası hâlâ bir kraliyet üyesine ya da bir generale aitken, belki de gösterişli ve şatafatlı bir yerdi. Şimdi ise eksik parkelerin ve tavanın kendi ağırlığına dayanamayıp çökmeye yüz tuttuğu, yıkılmasına az kalmış bir binaydı. Şimdi müşterilerinin uzandığı koltuklarda delikler vardı ve kolçaklar, müşteriler birkaç sent atıp buradan çıkıp gitmeden önce pis ellerini silmekten rengini kaybetmişti... Tabii eğer önce arka odalara gitmek için baştan çıkarılmadılarsa. Juliette boynunu uzatıp batakhaneden sorumlu kadını ararken, koridorlarda kıkırdamalar duydu. Birkaç saniye içinde, her birinde farklı bir soluk renkte, Juliette'in tahminine göre Çin'in eski dönemlerinin nostaljisini uyandırmak için giydikleri hanfularla bir grup genç kız koşuşarak çıktılar. Hanfularının eteklerinde bu kadar kir olmasaydı, saçlarındaki tokalar tek hamleyle düşecek gibi olmasaydı, alışmamış kulağa bile komik ölçüde sahte gelecek kadar kıkırdamasalardı ve kırmızı dudakları böylesine canlılıkla kıvrılmışken, yeni müşteri bulmak için dağıldıklarında bakışları bu ölçüde donuk olmasaydı daha da iyi olabilirdi.

Juliette iç geçirdi. Şanghay'da aynı anda genelev olarak iş yapmayan tesis bulmak, aksinden çok daha zordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Juliette ardından gelen bu neşeli sesin sahibini görebilmek için döndü. Bu batakhaneyi ve sokaktaki diğer beşini işleten ve kendini Madam diye adlandı-

ran kadın koltuklardan birine uzanmıştı; yanında bir gaz lambası yanıyordu ve kucağında da bir afyon çubuğu yatıyordu. Juliette burnunu kırıştırınca Madam kalktı. Juliette onun elinin üstündeki kara lekeleri incelerken, o da Juliette'i inceledi.

"Vay canına," dedi Madam. "Juliette Cai. Seni dört yaşından beri görmemiştim."

Juliette kaşını kaldırdı. "Tanıştığımızı bilmiyordum."

Madam soluk dudaklarını büzdü. "Sen tabii hatırlamazsın. Benim için hep o bahçede koşuşturan, dünyadan habersiz ufak çocuk olarak kalacaksın."

"A-ha," dedi Juliette. Umursamazca omuzlarını silkti. "Babam bundan bahsetmeyi unutmuş."

Madam'ın siyah gözleri hareketsiz kaldı ama omuzları alınmış olduğunu belli edercesine hafifçe yükseldi. "Bir süreliğine annenle yakın arkadaştık," diye homurdandı, "ta ki… yani, eminim bundan on yıl kadar önce birinin beni Beyaz Çiçekler'le fazlasıyla samimi olmakla suçladığını duymuşsundur. Hepsi zırvaydı elbette. Bilmelisin ki ben de onlardan senin kadar nefret ediyorum."

"Ben Beyaz Çiçekler'den nefret etmiyorum," dedi Juliette hemen. "Ben sevdiğim insanlara zarar verenlerden nefret ediyorum. Bunlar da genellikle Beyaz Çiçekler oluyor. Arada bir fark var."

Madam burnunu çekti. Juliette ile kurmaya çalıştığı her ilişki geri çevriliyordu. Juliette bunu bütün gün yapabilirdi; insanların hatalarını bulmaya bayılırdı.

"Bunu söylediğini duymasınlar," diye mırıldandı Madam. Sonra dikkatini Juliette'ten çekip taktik değiştirdi ve Rosalind'in bileğini yakalayarak ince bir sesle konuştu. "Ah, *seni* tanıyorum. Rosalind Lang. Babanı da tanırdım elbette. Ne kıymetli çocuklar böyle. Sen Fransa'ya yollanınca çok üzülmüştüm ama baban Batılıların eğitiminin ne kadar iyi olduğunu söylemişti." Gözlerini Kathleen'e çevirdi. Bir an geçti.

Juliette boğazını temizledi.

"Bàba bizi buraya borcunu toplamak için yolladı," diye açıklama yaptı Juliette Madam'ın dikkatini tekrar kendine çekme niyetiyle. "Borcun…"

"Ama *sen* kimsin?" diye sordu Madam, Juliette'in lafını kesip Kathleen'e yönelerek.

Kathleen gözlerini kıstı. "Ben Kathleen," dedi oldukça sert bir şekilde.

Madam onu hatırlamaya çalışırken resmen bir performans sergiledi.

"Ah Kathleen, şimdi hatırladım," dedi. "Eskiden çok kabaydın, sürekli bana dilini çıkarırdın."

"O zamanlar çocuktum, o yüzden kabalığımı affetmeniz gerek," diye cevapladı Kathleen soğuk bir şekilde.

Madam, Kathleen'in alnını işaret etti. "Yay takımyıldızı doğum leken varmış. Ama doğru hatırlıyorsam..."

"Kim?" diyerek böldü Kathleen. Sözleri meydan okuma gibiydi. "Kimi hatırlıyorsan?"

"Şey," dedi Madam, biraz utanmıştı. "Siz Langlar üç kardeştiniz, değil mi? Bir erkek kardeşiniz vardı."

Juliette dudaklarını sıktı. Rosalind dişlerinin arasından tısladı. Ancak Kathleen... O dünya üzerindeki en düz bakışla Madam'a bakıyordu. "Kardeşimiz öldü. Eminim duymuşsundur."

"Evet, şey, gerçekten üzgünüm," dedi, hiç de üzgün gelmeyen bir ses tonuyla. "Ben de bir kardeşimi kaybettim. Bazen düşünüyorum da..."

"Yeter," diye araya girdi Juliette. Çok bile sürmüştü. "Başka bir yerde konuşabilir miyiz?"

Madam kollarını sıkıca kavuşturdu ve topuklarının üstünde döndü. Üç Kızıl'dan kendisini takip etmelerini istememişti ama onlar yine de öyle yapıp peşinden yürümeye başladılar ve ne zaman bu dar koridorlarda şu pastel renkli kızlardan birine denk gelseler duvarlara sürtünmek zorunda kaldılar. Madam onları duvarlarda kırmızının türlü tonları olan bir odaya getirdi. Odada hemen sokağa açılan başka bir kapı daha vardı. Juliette bu kapının kolay bir kaçış için mi yoksa kolay bir baskın için mi olduğunu düşündü.

"Kiranız bende." Üçlü, Madam'ın yerdeki kirli kıyafetlerin arasından dolaşmasını, sonra da parayı almak için yatak varsaydığı pis bir döşeğin altına uzanmasını izledi. Madam nefesinin altından mırıldanarak elindeki madeni paraları saydı; her bozuğun tıngırtısı çatının kirişleriyle uyumla tınlıyordu.

Madam, Juliette'e avcunun içindeki paraları vermek için kolunu uzattı.

Juliette gülümsedi. "Aslında..." dedi yaşlı kadının elini kapatıp ona doğru geri ittirirken. "Sende kalsın. İstediğim başka bir şey var."

Madam'ın neşeli ifadesi söndü. Gözleri yandaki kapıyla diğeri arasında gidip geldi.

"Peki o şey ne olabilir?"

Juliette gülümsedi. "Bilgi. Komünistlerle alakalı bildiklerini istiyorum."

Madam'ın yüzündeki neşe tamamen yok oldu. "Anlayamadım?"

"Onlara bu mekânda toplanmalarına izin verdiğini biliyorum." Juliette kafasıyla önce Kathleen'e, sonra da Rosalind'e bir işaret yaptı. İki kız kardeş durdukları yerden ayrılıp odaya dağıldı. İkisi de bir girişi tutuyordu. "Bu arka odalardan birinde sonsuz zevki tattırmayı bekleyen bir kız olmadığını biliyorum: Bu odalardan birinde bir masa ve Çin Komünist Partisi üyelerini sıcak tutmak için bir şömine var. O yüzden şimdi söyle, şehri sarmış olan delilikle alakalı ne duydun?"

Madam ani bir kahkaha patlattı. Dudaklarını doğal olmayacak ölçüde açtı. Juliette iki ön dişinin arasındaki boşluğu görebiliyordu.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Madam. "Onların işlerine karışmıyorum."

Onun konuşmasını engelleyen şey korku mu sadakat mi? diye merak etti Juliette. Madam Kızıllarla işbirliği yapıyordu ama gangster değildi, davaya sadıktı ama uğruna ölecek kadar değil.

"Tabii ki. Böyle yersiz tahminlerle ne ayıp ettim," dedi Juliette. Elini cebine soktu; sonra ince, elmas bir kolye çıkardı ve parmağının ucunda sallandırdı, bu esnada gülümsemesi elmastan daha parlaktı. "Bu kabahatimi affetmek için şu hediyeyi kabul eder misiniz?"

Juliette, Madam itiraz edemeden arkasına geçti ve Madam da hareket edemedi, çünkü elmas bir kolye ne kadar zararlı olabilirdi ki?

Tabii elindeki şey elmas bir kolye değildi.

Madam, Juliette boğma ipini sıkınca inledi, derisine işleyen baskıyı engellemek için parmaklarıyla boynunu eşeledi. O uzanana kadar ip deriye sıkı sıkıya yapışmış, deriyi kesiyordu bile.

"Kızıl Çete'ye sadık olan onca insan topluca ölüyor," diye hırıldadı Juliette. "Bizim için ellerini kirleten onca insan deliliğe kurban gidiyor, senin gibi insanlar da kanının işçi bayraklarının kızılından mı yoksa çetenin kızılından mı aktığına karar veremedikleri için suspus oturuyorlar." Kan damlacıkları Madam'ın pürüzsüz tenindeki kahverengi lekeleri kızıla çalmaya başlamıştı. Eğer Juliette ipleri biraz daha çekseydi, yaraları iyileştiğinde iz bırakırdı. "Senin kanın kızılın hangi rengi Madam? Kızılın hangi tonunda akıyor?"

"Dur, dur!" diye inledi. "Konuşacağım! Konuşacağım!"

Juliette ipi biraz gevşetti. "O zaman *konuş*. Bu delilikte Komünistlerin parmağı var mı?"

"Delilikte bir hak iddia etmiyorlar," diye bir çırpıda söyleyiverdi Madam. "Bir ağızdan bunun politik eylemlerinden biri olmadığını söylüyorlar. Ama kendi aralarında şüpheleri var."

"Ne hakkında?" diye sordu Juliette.

"Partinin içindeki bir dehanın işi olduğunu düşünüyorlar." Madam tırnaklarıyla ipi kavramaya çalışmıştı ama ip tenine fazla yakındı. Sanki deliliğin kurbanlarıyla alay ediyormuş gibi kendi boynunu çizmekle kaldı. "Bir adamın bunu planladığı notlarıyla alakalı dedikodular var."

"Kimin?"

Madam tereddüt edip dilini dışarı çıkardığında Juliette tehdit etmek için ipi sıktı. Kapının önünde duran Rosalind boğazını temizleyerek konuşmadan Juliette'e yavaşlamasını ve dikkatli olmasını ima etti ama Juliette dikkate almadı. Sadece sabah rüzgârından bile sakin bir sesle, "Bir isim istiyorum," dedi.

"Zhang Gutai," diyebildi Madam en sonunda. "Komünistlerin Genel Sekreteri."

Juliette hemen ipi gevşetti, kendine çekip şöyle bir salladı. Cebinden bir mendil çıkardı, ip yeniden gümüşi bir parıltıya kavuşana kadar temizledi. İpi cebine soktuktan sonra mendili, yüzünde partilerde ve bu partilerdeki alımlı yaşlı adamların yanında takındığı gülümsemeyle Madam'a uzattı.

Madam'ın beti benzi atmıştı ve titriyordu. Juliette bir mendili boğazına sarıp dikkatle kanı temizlerken de itiraz etmedi.

"Zahmetler için özür diliyorum," dedi. "Bu aramızda kalacak, değil mi?"

Madam boş bir ifadeyle kafa salladı. Ne Juliette diğerlerini yanına çağırırken hareket etti ne de aldığı bilgilerin karşılığı olarak cebindeki paraları masaya fırlattığında sesini çıkardı.

Juliette odadan çıktı. Kuzenleriyle batakhaneyi terk ederken hâlâ topukların sesi binanın içinde yankılanıyordu. İpi ne kadar sert sıktığını ve istediği şeyi duymak için Madam'ın canını yakmaya olan hevesini çoktan unutmuştu bile. Düşünebildiği tek şey duyduğu isim ve bir sonraki adımının ne olacağıydı.

Kathleen bütün yol boyunca onu izledi. Juliette bu bakışları alnındaki bir ter damlası gibi hissedebiliyordu: Onu rahatsız ediyordu ama zararı dokunacak kadar değil.

"Ne var?" dedi Juliette, Rosalind'i bırakmak için arabayı durdurduklarında. Rosalind kürkünü omzuna atıp öğlen vardiyasına yetişmeye burlesk kulübe gitmek için kapıyı çarpıp çıktığı anda, Juliette koltuklara uzanmış Kathleen'in hemen önüne gelmek için arka koltuğa kaydı. "Neden bana öyle tuhaf tuhaf bakıyorsun?"

Kathleen gözlerini kırpıştırdı. "Ah. Fark ettiğini düşünmemiştim."

Juliette gözlerini devirip ayaklarını Kathleen'in yanındaki yumuşak yastığa yerleştirdi. Araba tekrar hareket etmeye başladı. Tekerleklerin altında ezilen çakılların çatırtısı gürültülü ve tizdi. "Bilo jić, gözlerimi hafife alıyorsun..." Bütün yüzünü gösterdi. "Her yerimdeki. Bir hareketime mi alındın?"

"Hayır, elbette hayır," dedi Kathleen hemencecik. Yavaşça doğruldu, sonra da Juliette'in ellerini gösterdi. Juliette parmaklarına baktı. Başparmağıyla işaretparmağı arasındaki yumuşak deride temizleyemediği bir kan lekesi kalmıştı. "Sanırım bir silah sallamanı falan bekliyordum. Gerçekten tehdit edeceğini düşünmemiştim."

Kathleen her zaman barışçıl olanlarıydı. Juliette uzaklardayken Rosalind'le Amerika'ya aynı zarfın içinde yolladığı mektuplarda Juliette her zaman iki kardeşin arasındaki farkı görebiliyordu. Elyazıları farklıydı tabii ki. İngilizce veya Fransızca yazdığı zaman kocaman, yusyuvarlak harfleri ve birbirinden kaçıyormuş gibi görünen Çince karakterleriyle Rosalind vardı. Öte yandan, Kathleen sanki sayfada yer kalmamış gibi yazardı. Harfleri birbirlerinin üstüne çıkana dek sıkıştırır, bazen bir sonraki harfin sertçe çizimiyle bir öncekini bastırırdı. Ama bundan ziyade, daktilo kullanmış olsalar bile Juliette ayrımlarını yapabilirdi. Rosalind olan biteni bu şehirde yaşayan diğer herkes gibi anlatırdı. Zekiydi ve yıllarca aldığı klasik edebiyat eğitiminden dolayı kıvrak bir düşünme yapısına sahipti. Juliette'in yokluğundan şikâyet edip, onun geçen hafta Bay Ping'in pantolonunu ortadan ikiye yırttığını görse kendini kaybedeceğini anlatırken kullandığı sözlerindeki tatlılık neredeyse mektuptan damlayacak gibiydi. Kathleen onun kadar birikimli olmadığından değildi... O yalnızca içine dönüktü. Yalnızca kan davasının son kurbanlarını rapor edip şiddetin döngüsel doğasıyla alakalı bir atasözü serpiştirmezdi. Önce barış içinde yaşamaları için izlemeleri gereken yolu adım adım anlatır, sonra da Kızıl Çete'deki kimsenin neden bunu başaramayacağını merak ederdi.

Juliette'in buna bir cevabı hep vardı, ama bunu Kathleen'e anlatacak cesareti asla bulamazdı.

Çünkü barış içinde yaşamak istemiyorlardı.

"Madam her gün ayaktakımıyla uğraşıyor." Juliette konuşurken çenesini avcuna koydu. "Gerçekten onu silahla korkutabileceğimizi mi düşündün?"

Kathleen rahatsızlığını belli ederek iç geçirip saçlarını düzeltti. Bunu çok yapardı: Yanaklarına yapışana kadar bastırırdı da bastırırdı. "Yine de Juliette, bu..."

"Sen babamın toplantılarına katılmıştın, değil mi?" Juliette lafa girdi. "Mâmâ, amcamın siz daha fazla katlanamayana kadar Rosalind'le seni getirdiğini söylediğini duymuştum."

"Katlanamayan Rosalind'di," diye karşılık verdi Kathleen, "ama evet, babam birkaç müzakereye sokmuştu bizi."

"*Müzakereler*," diye dalga geçti Juliette, arkasına yaslanırken. Bu kelimeyi alaylı bir ses tonuyla söylemişti ama çuvaldızın ucundaki hedef Kathleen değildi. Kızıl Çete'nin, sanki herkes gerçekleri bilmiyormuş gibi kendi dilini üretmiş olmasıydı. Yaptıkları şeye kılıf uydurmamakla başlayabilirlerdi. Rüşvet. Şantaj.

Varış noktasına ulaşınca, araba malikânenin önünde durdu ama motor rölantide kaldı. Evi saran duvarlar ve kapılar Juliette gittikten hemen sonra değiştirilmişti. Eski kapılar, bekçiler için ne zaman akrabalardan biri gelse beş dakikada bir açıp kapatmak zorunda bırakmasıyla tam bir baş ağrısıydı ve şimdi, daha Juliette kafasını camdan çıkarıp yavaş oldukları için azarlamadan ağır metal kilitlere aceleyle koşmuşlardı bile.

Ama etraftan tehlike eksilmeyince güvenliğin bedeli de buydu.

"Hatırlıyorsun, değil mi?" Juliette sordu. "Babamın taktiklerini?" İlk dönüşündeki kısa birkaç ay içinde fazlasıyla şahit olmuştu. Ondan da önce, Juliette daha küçük bir çocukken edindiği ilk anılar hep babasının onu kucaklaması için kollarını kaldırması, havaya kaldırılınca da aldığı kan kokusuydu.

Kızıl Çete zayıflığı hoş karşılamıyordu.

"Evet," dedi Kathleen.

"O zaman, o yapabiliyorsa," diye devam etti Juliette, "ben niye yapmamalıyım?"

Kathleen'in buna cevabı yoktu. Yalnızca iç geçirdi ve ellerini pes edercesine iki yanına sallandırdı.

Arabanın motoru kapandı. Hizmetçilerden biri halihazırda kapının önünde

bekliyordu ve Juliette yardım için uzatılan eli tutsa da bu yalnızca kibarlıktandı: Bu boncuklu elbisenin içinde arabanın içinden kayıp yüksek koltuklardan inmek zaten kolaydı. Öte yandan Kathleen'in düzgünce çıkabilmek için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı; qipaosu hareketlerini kısıtlıyordu. Daha Kathleen topuklarını yere koyamadan Juliette ön kapıya yürümeye başlamış, yüzünü ısıtmak için güneşe doğru dönmüştü.

Her şey rayına oturacaktı. Endişelenmesine gerek yoktu. Elinde bir isim vardı. Yarın sabah ilk iş olarak bu Zhang Gutai'nin çalıştığı yere gidip karşısına çıkacaktı. Öyle ya da böyle, daha fazla insanın başı belaya girmeden onları bu delilikten kurtaracaktı.

O anda bahçe tarafından bir çığlık koptu. "*Ali, sorun nedir?*"

Juliette bahçeden yükselen paniğe tepki olarak hemen döndü. Kalbi korkudan durmak üzereydi.

Çok geç kalmıştı.

Delilik kapısına kadar gelmişti.

"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı Juliette, bahçede koşarken. Orada Ali, çamaşır sepetini beline yaslamış eve doğru yürüyordu. Yalnız sepet artık güllerin arasında düşmüştü, içindeki kıyafetler çiçekleri eziyordu.

Ali de kendi boğazını yırtmaya çalışıyordu.

"Onu yere yatırın," diye bağırdı yakında duran, çığlığıyla Juliette'in dikkatini çeken bahçıvana. "Kathleen, yardım çağır!"

Juliette, Ali'nin omuzlarından birini tuttu, bahçıvan da ötekini. Beraber hizmetçi kızı tutabilmek için ellerinden geleni yaptılar,ama Ali'nin kafası gül yatağına dokunduğu anda parmaklarını çoktan eklemlerine kadar boğazına sokmuştu; parmaklarının arasından kaslar ve damarlar fırlıyordu. Korkunç, ıslak bir yırtılma sesi geldi... Kan fışkırdıkça yapışkanlık hissi arttı... Juliette artık Ali'nin boynuna özenle yerleştirilmiş gibi duran fildişi beyazı *kemikleri* görebiliyordu.

Ali'nin bakışları donuklaştı. Elleri gücünü kaybederek parmaklarının arasından kayan et parçalarıyla beraber yere düştüler.

Juliette kusmak istedi. Ali'nin boğazından kanlar aktı da aktı, toprak karanına kadar yere sızdı, ta ki zamanında bakıcının da son nefesini verdiği eski hizmetçi evinin olduğu yere gelene kadar.

İşte bu yüzden, diye düşündü Juliette uyuşmuş halde. İşte bu yüzden gerektiğinden fazla sevmemeliyiz. Ölüm herkesi bulur...

Ana evden korkunç, tiz bir çığlık yükseldi.

Kathleen.

Juliette ayaklandı. "Kathleen!" diye kükredi. "Kathleen, neredesin?"

"Juliette, *yetiş!*"

Juliette ön kapıyı vurarak açtı ve dedikoduları yarıda kalmış birkaç teyzenin endişeli bakışlarını üzerine çekerek salondan koşarak geçti. Telaşla mutfağa girdi ve Kathleen'i uzun tezgâhın yanında korkudan donmuş, ellerini ağzına kapatmış ve çığlık atmamak için kelimelerini yutar halde buldu.

Aşçılardan biri yerde debeleniyordu, kan çoktan kollarından aşağı akmaya başlamıştı. Üç adım ötede, ana holün kapısının altında bir başka hizmetçi yere düşüyor, pervazlara yaslanıyor ve deliliğe direnmek için kendine vurup duruyordu.

"Geri çekil..."

Hizmetçi yere kapaklandı. Boğazındaki ilk yaradan kanlar dökülmeye başlamış, kapının ince işlemelerini kirletiyor ve bej duvarları boyuyordu. Hayal meyal, Juliette böylesi bir lekenin duvardan çıkarılabilmesinin mümkün olup olmadığını aksi takdirde bu lekenin evde daima duracağı ihtimalini düşündü. Üzerine boya atılsa ya da pervazlar olanca zahmetle silinse bile bu olay orada durmaya ve odayı Kızılların kendi insanlarını korumalarındaki başarısızlığıyla donatmaya devam edecekti.

Hizmetçinin hareketleri yavaşladı. Sonunda Kathleen harekete geçebildi, çünkü nefesini tutup ileri atılmıştı, uzun saçları dalgalanıyor ve yüzüne çarpıp duruyordu.

Bu delilik... bulaşıcı olabilir.

"Dur!" diye haykırdı Juliette.

Kathleen aniden durdu. Bu sessizlik içinde duyulabilen tek şey Juliette'in derin nefes alışlarıydı.

Arkasını döndü, mutfağa dikkatle giren iki teyzeyi karşısına aldı. İkisi de korkudan ellerini ağızlarına kapatmıştı ama Juliette onlara korkudan donacak zamanı vermedi.

"Bu karmaşayı temizlemek için birkaç adam yollayın," dedi. "Eldiven giymelerini tembihleyin."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Juliette arabanın bagajını öyle sert kapattı ki araba tekerleklerine kadar sallandı.

"Hazır," diye seslendi şoföre. "Devam et."

Şoför, yüzünde elem bir ifadeyle dikiz aynasından başıyla onayladı. Araba çakıl yolda geri geri gitmeye başladı, ön kapıdan çıkıp en yakın hastaneye doğru yollandı. Bagajdaki cesetler ön sonunda Juliette'in sorumluluğundan çıktı. Hastanedekilerin, Kızılların cesetleri kalın yatak örtülerine ne kadar nazikçe sardığını takdirle karşılamalarına artık.

"Hoşça Kal."

Juliette döndü ve bir ulağın kendine yaklaştığını gördü. "Evet?"

Ulak eliyle evi gösterdi. "Ebeveynleriniz sizi bekliyor. Neler olduğunu soruyorlar."

"Ah, şimdi inerler tabi," diye fısıldadı kendi kendine Juliette. Koridorda çığlıklar koptuğunda değil. Juliette gangsterlere yatak örtülerini daha hızlı getirmeleri, hizmetçilere de yeri silmesi için su getirmelerini küfürler savurarak istediğinde değil.

Burayı temizlemek için gerçekten para saymaları gerekecekti.

"Onlarla gidip konuşurum," diyerek içeri geçirdi Juliette. Beklentiden omuzları ağrıyarak ulağın yanından geçip yürümeye başladı. Ebeveynleri onu üst

kata çağırmış olabilirlerdi ama düzinelerce akraba bu korkunç ölümlere şahit olmuştu ve haber bu evde hızlı yayılırdı.

Ama Juliette salona girdiğinde, şaşkınlıktan etrafına iki kez bakması gerekti. Tüm aile üyeleri orada gibiydi.

"Davet edilmediğim bir parti mi var?" dedi Juliette iğneleyici bir tonda, salonla holün eşiğinde durarak. Mutfak zemini hâlâ *kanla* kaplıydı ve bütün akrabaları cümbür cemaat buraya mı toplanmıştı? Deliliğe yakalanıp ölmek mi *istiyorlardı*?

Lord Cai ayağa kalkıp topluluk arasında konuşan akrabanın lafını kesti.

"Juliette," dedi çenesini kaldırarak. Elinde bir şey vardı. Birkaç krem rengi kâğıt. Pahalı kâğıtlardan. "Gel."

Bu cümle evin kalanını odadan kovmakla eşdeğerdi. Herkes yavaşça çıkarken Tyler kaldı; hiç acelesi yokmuş gibi ellerini kafasının arkasında kavuşturmuştu. Juliette'in gözlerinden ateş püskürtmesine karşılık sanki alakası yokmuş gibi kafasını çevirirdi.

Juliette dilini ısırdı. Eğer yapmasaydı, içinden gelen dilini çıkarma isteğine karşı koyamayabilirdi. Merdivenleri çıkıp babasını takip etti.

"Kan lekeleri hakkında ne yapacağız?" dedi ofise girerlerken. Annesi zaten odadaydı; babasının masasının karşısındaki sandalyeye oturmuş, raporlara göz gezdiriyordu.

"Temizleyecek birilerini buluruz," diye cevapladı Leydi Cai, kafasını kaldırıp qipaosunun kolundan orada olmayan tozları silkelerken. "Ben insanların evimizde *neden* kendi boğazlarını yırttıklarını daha çok önemsiyorum…"

"Bahsedilen delilik bu," diye lafa girdi Juliette. "Buraya kadar geldi ve bulaşıcı bir virüs olabilir. Kurbanlarla temasta bulunmuş hizmetçilerin birkaç günlüğüne odalarında kalmalarını sağlamalıyız."

Babası büyük koltuğuna oturup ellerini karnında birleştirdi. Annesi meraklı bir şekilde kafasını eğdi.

"Peki bulaşıcı olduğunu nereden biliyorsun?" diye soru Lord Cai. Juliette, Roma'dan aldığı bir detayı sunmuş olmasından dolayı donup kalmışken, babasının sesinde şüphe duyulmuyordu. Bu soruyu öylesine, gündelik bir soru sorar gibi sormuştu. Bunu düşünerek kendini sakinleştirdi. Eğer babası şüphe duysaydı, bunu açıkça belirtirdi.

"Sokaktaki dedikodu bu yönde," dedi Juliette. "Daha da kötüleşebilir."

Leydi Cai burnunun kemerini kaşıdı. Kafasını sallayıp aklındaki düşünceleri dağıttı. "Evin içinde ölen üç kişi yine de politik karmaşadan aklı çelinen binlercesinden önemli değil."

Juliette gözlerini kırptı. "Ama Mâmâ..."

"Herkesin neden heyecanla aşağıda toplandığını bilmez istemez misin?" Lord Cai, Juliette itirazlarına başlayamadan araya girdi. Elindeki kâğıtları Juliette'in de bakabilmesi için açısını ayarlayarak masaya attı. Sonra da sohbet değişti: Gerçekten de delilik umurlarında değildi.

Pekâlâ, diye düşündü Juliette. Sorun değildi. Bu lanet şeyi kendi başına çözebilirdi.

Juliette kâğıtlardan küçük olanını aldı. Kendi ismi dikkatini çekti.

Bayan Cai, sizi orada görmeyi çok isterim. –Paul

"Bu ne böyle?" diye sordu.

"Bir davet," diye açıkladı Leydi Cai. "bir sonraki hafta Fransız İmtiyazları'nda gerçekleşecek bir maskeli baloya."

Juliette kendi kendine onaylamaz sesler çıkararak büyük olan kâğıdı okumak için masaya eğildi. Bu olay hoşuna gitmemişti. Yabancıların böyle davetlerde bulunması, taleplerinin ve beklentilerinin olduğu anlamına geliyordu.

"Fransızlar mı bizi çağırıyor?" diye sordu.

"Bu grup farklı yabancı güçlerin ortaklığı," diye cevapladı babası yavaşça. Sonra da alayla ekledi, "Fransızlar, İngilizler, Amerikalılar ve diğer herkes, toplanıp Şanghay'ın yerel güçlerini kutlamalarla övmek istiyorlar," diye alıntıladı metni, Juliette bir yandan kâğıdı okurken.

Konukseverliğimizi Lord Cai'nin himayesi altındaki herkese göstermek istiyoruz, yazıyordu. Kızıl Çete'nin her üyesini davet ediyorlardı.

Leydi Cai baştan savma bir tonda konuştu: "Eğer yabancılar bizim güçlerimizi övmek istiyorlarsa buna önce buranın onların değil, bizim ülkemiz olduğunu hatırlamakla başlayabilirler."

Juliette merakla annesine döndü. Annesinin yüzüne tiksinti hâkimdi ve her sabah kaliteli pudralarla kapattığı yüzündeki kırışıklıkları derinleştiriyordu.

"Ne var ki," diye devam etti Lord Cai, sanki eşi az önce sert bir yorum yapmamış gibi, "bizimle tanışmak isteyenler Fransızlar. Şurada bir yerde bir kartın daha olması lazım."

Biraz aradıktan sonra Juliette büyük kâğıdı kaldırınca üçüncü ve son kartı buldu. Paul'dan gelenle aynı boyuttaydı. Bu babası içindi. Fransız Şanghay

Başkonsolosu tarafından yollanmıştı. Üstünde yalnızca iki satır vardı. Şanghay'daki durumu konuşmak için bir buluşma talep ediyordu; artık bu her ne demekse.

"Ee," dedi Juliette, "bu başımızın belada olduğu anlamına mı geliyor?"

"Bela olmayabilir," diye cevapladı Lord Cai omuz silkerek. "Göreceğiz artık."

Juliette gözlerini kıstı. Ebeveynlerinin böyle imalı bir sessizliğe kapılmaları hiç hoşuna gitmemişti. Sanki bir şeyler... bekliyorlardı...

"Umarım *beni* bu baloya gitmeye zorlamayacaksınız," dedi Juliette başkaldırarak.

"Bir zorba gibi seni gitmeye *zorlamayacağım* elbette," dedi babası. "Ama bana eşlik etmeni tercih ederdim."

"Baba," diye homurdandı Juliette. "New York'ta dokuz yaşama yetecek kadar partiye katıldım. Fransızlar ne kadar Şanghay'ın durumunu konuşacaklarını söylerse söylesinler, *biz* hiçbir şey çıkmayacağını biliyoruz."

"Juliette," diye azarladı onu annesi.

"Ne var?" diye karşılık verdi Juliette ısrarla.

"Hayır, hayır, Juliette haklı," dedi Lord Cai. "Fransızlar yalnızca Kızılların silah gücünü konuşmak için buluşma istiyorlar. Kontrolümde kaç adam olduğunu ve Komünist ya da bu zor zamanlarda elinden çektikleri delilikten dolayı kapitalizmi suçlu bulan herhangi bir isyan olasılığına karşın işbirliği yapmamızı istiyorlar. Bunların hepsi doğru."

Bunu söyledikten sonra babası masasına eğildi, Juliette'in gözlerinin içine baktı ve Juliette bir anda şikâyet ettiği için pişman oldu, çünkü yatağına erken yollanan bir çocuk gibi azarlandığını hissetti.

"Ama yine de müttefiklere ihtiyacımız var. Güce, müşterilere ve onların desteklerine ihtiyacımız var. Benim de, onlar aralarında Fransızca konuşup anlamayacağımı zannederken çevirmenim olmana ihtiyacım var."

Juliette huzursuzca homurdandı. "Tamam o zaman," dedi. Davet mektubu alıp cebine tıkıştırdı, boş zamanında daha fazla incelemek istiyordu. "Gelirim, *mais ce n'est pas de bon gré!*"*

Kapıya yöneldi, çıkmak üzereydi. Çok yaklaşmıştı... Bir eli kapının kulpundaydı ve yarı yarıya dışarıda sayılırdı ama tam o anda annesi seslendi. "Bekle."

* Ama isteyerek yapmıyorum. (ç.n.)

Juliette durdu.

"Bu… Paul," dedi Leydi Cai. "Niye seni çağırıyor?"

Leydi Cai ismini sanki bir büyü için söylenen sözlermiş gibi söyledi. Sanki tek hecelik keyif kaçırma aracı olmaktan daha fazla önemi varmış gibi.

"Walter Dexter'ın oğlu," dedi Juliette duygusuzca. "Hâlâ bizi kendi uyuşturucu kaçakçılığı işleri için aracı olarak tutmaya çalışıyorlar."

Leydi Cai biraz düşündü. Sonra, "Yakışıklı mı?" diye sordu.

"Ah lütfen," dedi Juliette çıkarken. "Beni kullanmaya çalışıyor Mâmâ. Bu kadar basit. Şimdi, lütfen bana izin verin, yapacak işlerim… Sen *ne* yapıyorsun?"

Cümlenin sonu kapıya, Juliette açtığında omzunu çarpacak kadar yakın duran Tyler'a söylenmişti.

"Sakin ol," dedi Tyler. "Tuvalete gidiyordum."

İkisi de bunun kocaman bir yalan olduğunu biliyordu… Tyler'ın sırıtışı ve suçlarının listesi kadar kocaman.

Juliette çıkarken babasının ofisinin kapısını sertçe kapattı. Kuzenine dik dik baktı, bekliyordu ancak Tyler da ona dik dik bakıyordu. Yanağı hâlâ çizikten ötürü kızarıktı; henüz tamamen kabuk bağlamamıştı.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var Tyler?" diye sordu Juliette.

"Yalnızca bir şey," diye cevap verdi Tyler. Ebeveynlerinin bu konuşmayı duyacağını bildiğinden dolayı gözleri ışıldadı. "Bu partiye katılmak için sabırsızlanıyorum. Le moment où tu n'es plus utile, je serai prêt à prendre ta place."

Juliette kaskatı kesildi. Tyler aradığı tepki bulmaktan memnun bir halde yeniden sırıttı ve keyifle topuklarının üzerinde dönüp, elleri cebinde ıslık tutturarak yürümeye başladı.

İşe yaramadığın an yerini almak için burada olacağım.

"*Va te faire foutre**," diye mırıldandı Juliette, ayağını yere vurup. Merdivenleri ikişer ikişer indi. Hâlâ koltuklara oturmuş muhabbet eden ebeveynlerine şöyle bir baktı, sonra direkt mutfağa girdi. Orada hâlâ yerdeki lekelere bakan Kathleen'i buldu. Juliette kuzeninin iştahını nasıl koruduğunu akla mantığa sığdıramasa da Kathleen bir yandan da elma yiyordu.

"Şansın yaver gitti mi?" diye sordu Juliette.

"Ah, on dakika önce lekeleri temizlemekten pes ettim," diye cevap verdi Kathleen. "Buna yalnızca bir kediye benzediği için bakıyordum."

Juliette gözlerini kırptı.

* Git kendini becer. (ç.n.)

Kathleen elmasından bir ısırık daha aldı, sonra da doğruldu. "Çok mu erken?"

"Fazla erken," dedi Juliette. "Şu an işin var mı? Komünist tanıdıklarına ihtiyacım var."

"Son kez söylüyorum," dedi Kathleen, elmanın sapını çöpe atarken, "Parti'nin içindeki casuslarımızın kim olduğunu bilmem beni Komünist yapmaz. Ne arıyorum?"

"Zhang Gutai'nin ev adresini," dedi Juliette, ellerini beline koyup.

Kathleen biraz düşündü. "İşyerini bulamadın mı? O gazeteyi kendisi düzeltiyor, değil mi?"

"Gidip işyerini de araştırabilirim," diye onayladı Juliette, "ama alternatiflerim olsun istiyorum."

Alternatifler bu durumda kullanması komik bir kelimeydi. Juliette ev adresini bulup adamdan aldığı cevapların yetersiz olması ihtimaline karşın adamın evine gizlice girip eşyalarını karıştırmak istiyordu.

Ama bunu Kathleen'e anlatmasına gerek yoktu. Kathleen bunu biliyordu. Sırıtarak yalandan asker selamı yaptı. "Bana bırak."

"*Bit mi?*" diye tekrarladı Roma dehşet içinde.

"Bit *gibi*," diye vurguladı Lourens, düzeltirken bir yandan da Roma'nın dinleme yeteneklerine göz devirdi. Parmağıyla cesetten çıkardıkları, ölü böceklerin kümelendiği kalın zarlı deri parçasını gösterdi. Benedikt'in yüzü mide bulantısından yeşile çalıyordu, Marshall da kusmamak için elini ağzına kapatmıştı.

"Taşıyıcıdan taşıyıcıya saçlardan geçiyorlar, sonra da kendilerine kafatası derisine gömüyorlar," diye devam etti Lourens. Parmağıyla böceklerden birine bastırdı. Yakınlardaki bilim insanlarından biri onlara bakarken yüzü kirece dönmüştü ama yine de çalışma masasının üstündeki bu alışılmadık otopsiye merak duymadan edemiyordu. Sorun değildi... Beyaz Çiçekler daha tuhafını da görmüştü.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Marshall. "Hepimize bulaşmış olabilirdi."

Benedikt alınmış gibi bir itiraz etti. "Zaten ölüler," diye cevapladı, eliyle böceği göstererek.

"Yine de beni bunlardan bir tanesini çıkarmaya zorladın," diye cevap verdi hızla Marshall. Öyle ürperdi ki bütün vücudu titredi. "Öyle iğrenç ki..."

Roma parmağıyla masaya vurdu. Bu laboratuvarlara temiz hava neredeyse hiç girmiyordu ve geçen gece hiç uyumamıştı. Başında şiddetli bir ağrı başlamıştı.

"Beyler," diye araya girdi yorgunca, Benedikt ve Marshall'ın dikkatini tekrar Lourens'a yönlendirmeye çalışarak. Başarılı olamadı.

"Beyaz Çiçekler gelecekteki refahı için sana çok borçlu."

"Ah lütfen, kahramanlığımdan nasıl haberdar olacaklar?"

Roma, Lourens'la bakıştı ve kafasını salladı. Yaşlı bilim insanına tek kelime kullanmadan bu ikili didişmeye başladığında araya girmeye çalışmanın yararsız olduğunu söylüyordu. Benedikt ve Marshall beraber iş çevirmediklerinde hep tartışırlardı. Neredeyse hep bir saat boyunca, tartışmayı hak etmeyen alakasız bir konu hakkındaydı ama yine de Roma'nın bu iki arkadaşı bazen yüzleri pancara dönene kadar devam ederlerdi. Roma, Benedikt ve Marshall eninde sonunda birbirini öldürecekler mi yoksa öpüşecekler mi bir türlü emin olamıyordu.

"Her neyse," dedi Lourens, cesedin etrafında dönen bu tartışmadaki en ufak boşluktan yararlanarak. "Elimizdeki kaynaklarla Şanghay'daki bütün hastanelerden daha avantajlı durumdayız. Eğer bu sizi memnun ederse, bir tedavi bulmaya çalışmak isterim."

"*Evet,*" dedi Roma hevesle, "bu harika olur. Teşekkür ederim Lourens..."

"Hemen teşekkür etme," diye daldı lafa Lourens. "Siz gençlerin yardımı olmadan bu tuhaf istilaya tedavi bulamam."

Marshall kaşlarını kaldırdı. Benedikt, Marshall *gençlikle* alakalı kinayeli bir yorumda bulunmasın diye dirseğiyle onun kaburgasına bir tane geçirdi.

"Her ne olursa," diye söz verdi Roma.

"Deney yapmam gerek," dedi Lourens. Kendi kendine kafasını salladı. "Bana canlı bir kurban bulmalısınız."

"*Canlı* bir..."

Bu sefer Marshall'ın kaburgalarına dirsek atan kişi Roma oldu.

"Hemen hallederiz," dedi Roma hızlıca. "Teşekkürler Lourens. Gerçekten."

Lourens böylesi bir teşekküre karşılık olarak isteksizce kafa sallayınca Roma üç Beyaz Çiçekler üyesinin de yola çıkma vaktinin geldiğini işaret etti. Marshall'ın ön kapıdan çıkıp, bulutlu şehrin altındaki kaldırımlarına gelene kadar sessiz kalabilmiş olmasından etkilenecekti ki, en sonunda patlayıverdi: "Canlı bir kurbanı *nasıl* bulacağız?"

Roma iç geçirdi, ellerini ceplerine soktu. Hemen dibinde kuzeniyle, Beyaz Çiçekler'in merkezine doğru yürümeye başlamıştı. Marshall, bu esnada, harcanmamış enerjiden şekillenmiş bir top gibi önlerinde sekiyor, ters yürüyordu.

"Şimdi bir çakıla takılacaksın," diye uyardı Benedikt.

"Başımı ağrıtıyorsun," diye ekledi Roma.

"Kurbanlar ölene kadar kim olduklarını dahi bilmiyoruz," Marhsall lafına devam etti, ikisini de duymazdan gelerek. "Biri bu salgına yenik düştüğünde, nasıl laboratuvara getirecek kadar uzun süre hayatta tutacağız?"

Roma bir anlığına gözlerini kapadı. Tekrar açtığında sanki tonlarca ağırlık kaldırmış gibi hissetmişti. "*Bilmiyorum.*"

Başındaki ağrı gittikçe kötüleşiyordu. Roma eve dönerken sohbete neredeyse hiç katılmadı. Ana bina köşeden gözükünce de mırıldanarak veda etti ve Benedikt ve Marshall kendi evlerine gitmeden önce onların dik bakışlarına aldırmayarak içeri girdi. Arkadaşları onu affederlerdi. Roma'nın düşünmesi gerektiğinde, şehir ona çok kendi düşüncelerini duyamayacak kadar gürültülü geldiğinde üzerine bir sessizlik çökerdi. Yalnızca biraz sessizliğe ihtiyacı vardı ve hemen sonrasında da Lourens için bir plan uydurmaya girişebilirdi...

"Roma."

Roma kafasını kaldırdı, bir ayağı hâlâ merdivenlerin ilk basamağındaydı. İkinci katın başında duran babası ona bakıyordu.

"Evet?"

Lord Montagov girizgâha ihtiyaç duymadan kolunu uzattı; parmaklarının ucunda bir kâğıt vardı. Roma babasının onunla merdivenlerin ortasına buluşacağını düşünmüştü ama Lord Montagov olduğu yerde kalarak Roma'yı merdivenlerden hızla çıkmaya zorladı. Kâğıdı alacak kadar yaklaştığında nefes nefese kalmıştı.

Kâğıdın üzerinde yuvarlak harflerle çiziktirilmiş bir adres ve isim vardı.

"Bul onu," dedi babası, Roma bir açıklama yapması için yüzüne baktığında. "Kaynaklarım, bu sinsi deliliğin kaynağının o olabileceğini söylüyor."

Roma'nın kâğıdı tutan parmakları gerildi. "Ne?" diye sordu. "Komünistler yıllardır yardımımızı istiyor..."

"Biz de yıllardır reddediyoruz," diye lafını kesti babası. "Bu yüzden taktik değiştiriyorlar. Biz onları engelleyemeden gücümüzü baltalayıp devrim yapacaklar. Durdur onları."

Bunun arkasındaki sebep politika kadar basit bir şey olabilir miydi? Gan-

gsterleri öldür ki karşılık verecek kimse olmasın. İşçilere hastalık bulaştır ki kulağının dibinde bağıran herhangi bir devrimciyi dinleyecek kadar öfkeli ve çaresiz olsunlar. Çantada keklik.

"Koca bir politik grubu nasıl durduracağım?" diye mırıldandı Roma hiç düşünmeden. "Nasıl olacak da..."

Kafasına sert bir darbe aldı. Sendeleyerek gelecek ikinci darbeden kaçtı. Babasının kulağının dibinde dilediği gibi konuşamayacağını bilmesi gerekiyordu.

"Sana bir adres verdim, değil mi?" diye kükredi babası. "Git ve bu işin içindeki gerçeklik payını öğren."

Bunu dedikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve ofisine girip kapıyı da arkasından çarptı. Roma, elinde bir kâğıt ve başında öncekinden de kötü bir ağrıyla olduğu yerde kalmıştı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı acı acı.

Kathleen sahil boyunca yürüdü, sert granitin üstünde yavaş adımlar atıyordu. Bu kadar doğuda her yer sessizdi. Bund'ın oradaki merkezdeki alışılageldik çığlıkların yerini şantiyelerin gürültüleri ve kereste şirketlerinin mesaiyi bitirmesi telaşının sesleri almıştı. Daha sessizdi ama daha sakin değildi. Şanghay'da *sakin* sayılabilecek hiçbir yer yoktu; yabancılardan birinin sessizlik politikası sürdürdüğü arsasının etrafına çektiği metal çitlerin arası dışında.

"Acele etmek gerek," diye mırıldandı kendi kendine, cep saatine bakarak. Yakında güneş batacaktı. Huangpu Nehri'nin kıyıları serinlemişti bile.

Kathleen pamuk fabrikasına doğru hızla yürüdü. Ön kapıdan değil de arkadaki camların birinden girdi tam da işçilerin dinlenme odasına. Burada çalışan işçilerin çok fazla molası olmuyordu, ancak mesai sonu yaklaştıkça daha çok kişi bir nefeslenmek için buraya damlıyordu ve Kathleen nazikçe camdan içeri tırmanıp bacaklarını atınca içeride bir kadının olduğunu fark etti. Bir kaptan pirinç yiyordu.

Kadın neredeyse pirinci burnundan püskürtecekti.

"Özür dilerim, özür dilerim, korkutmak istememiştim!" dedi Kathleen hemen. "Bana Da Nao'yu çağırır mısın? Önemli bir iş, Kızıllarla alakalı. Patron önemsemez."

"Kızıllarla mı alakalı?" diye tekrarladı kadın, kabı masaya koyarken. Kır-

mızı bir bileklik takmıştı, yani o da bir Kızıl üyesiydi, yine de sesinde şüphe vardı. Kadın ayağa kalkınca bir durdu ve bir an Kathleen'i inceledi.

Kathleen içgüdüsel olarak kaküllerinin, özenle doldurduğu kaşlarının tam üzerinde olup olmadığını kontrol etti. Her zaman yüzüne çok fazla dokunmamak için dikkatli davranırdı. Gün içinde mahvolmasın diye her sabah makyajını yaparken fazlaca zaman harcıyordu zaten.

Uzun bir süre geçti. Sonunda kadın kafasını salladı. "Bir saniye," dedi.

Kathleen yalnız kalır kalmaz nefesini bıraktı. Kadının aklından geçeni söyleyeceğinden ve Kathleen'in burada ne işi olduğunu sorup Kızılların işine burnunu sokacağından ötürü bu denli gerildiğini fark etmemişti. Ancak gün sonunda ipek qipao giyen kendisiydi; yıllardır terfi alamayan ve pamuk bir üniforma giyense kadındı. Cesaret edemezdi.

Ona hesap sormaya cesaret edebilecek tek insan babasıydı.

"Düşünme," dedi kendi kendine. "Bunun hakkında düşünmeyi bırak."

Ancak çoktan düşünüyordu. Babası, üç çocuğundan biri hastalandıktan sonra çağrılması üzerine Paris'e geldiğinde aralarında geçen tartışmayı düşünüyordu.

Nezle, demişti doktor. *İyileşemeyebilir.*

Babası zaten Fransızcasının doktoru anlamaya yetmemesi yüzünden öfkeliydi. Ve doktorlar gittikten sonra babasını koridora çekip seçeneklerini anlaması için yardımcı olmaya çalıştığında…

"Seni şu an dinleyemiyorum bile," demişti babası küçümseyerek. Baştan aşağı Kathleen'i incelemiş, kıyafetine tiksintiyle bakmıştı. "Sen böyle giymeyi bırak…"

"Yapma," diyerek bölmüştü Kathleen.

Babası öfkeden köpürmüştü. Belki de lafını bölmesi onu daha da sinirlendirmişti. Belki de Kathleen'in tereddütsüz ses tonundandı.

"Öğretmenlerin sana ne öğretti?" diye bağırmıştı. "Bana cevap *vermeye*…"

"Yoksa ne olur?" demişti Kathleen de düz bir sesle. "Ne yapacaksın?"

Binlerce yıldır Çin'de yaşanan en kötü suç aileye saygısızlıktı. Xiàoshùnsuz çocuk sahibi olmak ölümden de beter bir kader demekti. Bunun anlamı, ölümden sonraki yaşamda unutulmak demekti; saygısız atalardan bile olsa hiçbir adak adanmayan, öylece dolaşan bir hayalet olmak demekti.

Ama onları buraya gönderen babalarıydı; Çin'in bileklerine bağladığı ipi zayıflatan da oydu. Onları, farklı düşüncelerin, onların bildiğiyle alakası ol-

mayan bambaşka bir ölüm sonrası yaşamın öğretildiği Batı'ya göndermişti. Batı onları yozlaştırmıştı. Bu kimin hatasıydı?

Babasının söyleyecek başka şeyi yoktu. "Git," dedi. "Kız kardeşlerinin yanına git. Doktorlarla kendim konuşacağım."

Kathleen karşı koymamıştı. O an, omzunun üzerinden babasına baktığında doğumda karısını ondan aldığı için evrene lanet okuyup okumadığını, üç yabancı için karısını kaybettiğinden ötürü pişmanlık yaşayıp yapamadığını merak etmişti.

Tüm hayatı boyunca hastalıklı olan bir kız.

Şanghay'ın gözde yıldızı olmak için eğitilen bir kız.

Olduğu gibi yaşamak için yalnız kalmak isteyen bir kız.

Kathleen ellerini sıkıca yumruk yaptı ve dişlerini sıkarak anıları geçmişte bırakmaya çalıştı. Elinden gelse babası onun gizli kalmasını isterdi. Şanghay'da qipao giyerek dolaşmasındansa onu evlatlıktan reddetmeyi tercih ederdi ve Kathleen de babasının hovarda oğlunu oynamaktansa çantalarını toplayıp Avrupa'da hayat kurmayı yeğlerdi.

Kathleen Lang'in, gerçek Kathleen'in hastalandıktan iki hafta sonra ölmesi, hayatı boyunca kız kardeşlerinden uzakta yaşayan, hiçbir arkadaşı olmayan on dört senelik yaşamının sona ermesi iyi olmuştu. Hiç tanımadığın birinin yası nasıl tutulabilirdi? Kara örtülerin altında boş bir ifadeden ve ölünün yakılan bedeninin konduğu vazoya soğuk bakışlardan oluşan bir tepki. En yoğun kan bile kanayacak fırsat bulsa incelirdi.

"Sana Celia demeyeceğim," demişti babası limanda valizleri kaldırırken. "Bu sana doğarken verdiğim isim değil." Ona doğru çarpık bir gülüş atmıştı. "Sana Kathleen diyeceğim. Ve Rosalind hariç kimseye bundan söz etme. Bunun kendi güvenliğin için olduğunu anlaman gerek."

Anlıyordu. Hayatı boyunca Celia olarak çağrılmak için savaşmıştı ve babası şimdi ona farklı bir isim vermek istiyordu; o da bunu kabul etmeliydi. Lang kardeşler uzun bir süredir Şanghay'dan uzakta yaşıyordu, bu yüzden sonunda oraya döndüklerinde hiç kimse Kathleen'in değişmiş yüzünü sorgulamadı. Juliette hariç. O her şeyi fark ederdi. Neyse ki kuzeni durumu hemen kavramış, Celia'dan Kathleen'e geçiş yapmıştı.

Artık Kathleen bu isme, kendi ismiymiş gibi, sanki hayatı boyunca ismi buymuş gibi karşılık veriyordu. Ne kadar tuhaf olursa olsun bu değişiklik yine de rahatlatıcıydı.

"Merhaba."

Kathleen, Da Nao'nun aniden belirmesiyle sıçradı ve elini kalbine attı.

"İyi misin?" diye sordu Da Nao.

"Harikayım," dedi Kathleen bir nefes alıp. Omuzlarını düzeltti, iş üslubuna döndü. "Bir iyiliğe ihtiyacım var. Zhang Gutai'nin ev adresini arıyorum."

Juliette bunun farkında olmasa da aslında adı Koca Beyin anlamına gelen Da Nao'yu tanıyordu. Pamuk fabrikasında oldukça uzun süre çalışmıştı ve Bund'da da bir süre balıkçı olarak zaman geçirmişti, Kızıl Çete için taze mal getiriyordu. Çocukluklarından beri gelip gidiyordu ve Juliette döndüğünden beri Kızılların evine en az üç kez gelmişti. Kızıl Çete balığını taze severdi. Ama ana kaynaklarının aynı zamanda Parti içindeki gözleri ve kulakları olduğunu bilmelerine de gerek yoktu.

"Zhang Gutai," diye tekrarladı Da Nao. "Sen... Genel Sekreter'in kişisel adresini istiyorsun."

"Aynen öyle."

Da Nao, *Buna niye ihtiyacın olsun ki?* der gibi baktı. Ama soru sorumadı ve Kathleen de açıklama yapmadı; o yüzden balıkçı biraz düşünerek elini çenesine attı ve sonunda konuştu: "Bunu senin için bulabilirim. Ama bir sonraki toplantımız cumartesi günü olacak. O zamana kadar beklemen gerekebilir."

Kathleen kafasını salladı. "Sorun değil. Teşekkür ederim."

Da Nao odadan çıktı. Görev tamamlanmıştı. Kathleen yine camdan dışarı tırmanmaya başlamıştı ki bu sefer, tam pencerenin kenarında oturuyorken eline bir broşür denk geldi. Yüzüstü duruyordu ve kirlenmişti.

Kathleen broşürü çevirdi.

GANGSTERLERİN HÜKÜMDARLIĞI SONA ERDİ. BİRLEŞME ZAMANI GELDİ.

Hemen kaşlarını kaldırdı. Bunun Da Nao'nun işi olup olmadığını merak etti ama bağlantı kuramadı. Ama broşürün altında soluk harflerle şunlar yazıyordu: Çin Komünist Partisi adına dağıtılmıştır.

Görünüşe göre burada Komünistlerle bağları olan tek kişi Da Nao değildi.

Rıhtımdan aniden gelen bir su sesi Kathleen'i dalgınlığından kurtardı. Pencerenin kenarından sıçrayarak pamuk fabrikasından çıktı. Kathleen, duyduğu sesin merakıyla suya bakınca bir anlığına dalgaların arasında parlak bir şey gördüğünü sandı.

"Tuhaf," diye mırıldandı. Eve dönmek için hızla yola koyuldu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Şanghay için sokaklarının öfkeli bir prensesin uzuvları gibi yayılmış olmasından dolayı yaşlı bir imparatorun çirkin kızı gibi olduğunu söylerler. Başta böyle değildi. Eskiden çok güzeldi. Eskiden onun için şarkılar mırıldanırdı, şehri inceleyip nefeslerinin altından ya da kafalarını sallayıp onaylayarak çocuk yetiştirmek için harikulade bir yer olduğunu söylerlerdi. Sonra bu şehir suratında ürkünç bir gülümsemeyle kendini darmaduman etti. Yanağından bir bıçak geçirip sonra göğsünü yardı ve artık taliplerini değil, vahşiliğini önemsiyor; elinde tuttuğu gücün dokunulmazlığından sarhoş olmuş. Artık yalnızca kazanç ve ziyafet için, dans ve fuhuş için harikulade bir yer.

Artık çirkin olabilir ama oldukça görkemli.

Gece bu şehre sessizce ve ansızın çöker. Sokak ışıkları, ele daha yeni geçirilmiş, şehrin içinden siyah damarlar gibi akan kabloların arasından vızıldayarak dolaşan elektrikle yanınca, gecenin doğal halinin karanlık olması gerektiğini unutmak kolaylaşır. Şanghay'da gece coşkulu ve neondur; ışıklar rüzgârın altında salınan üçgen bayrakların karşısında titreşir.

Bu keşmekeşin içine, şehrin kendi tarafındaki en kalabalık burlesk kulübünden bir dansçı çıkar, saçını kurdelelerinden kurtarır. Yalnızca bir tanesini bağlı bırakır: Kızıl Çete'ye olan bağlılığını göstermek için, Kızılların bölgesinden geçerek evine giderken rahat bırakılmak için, Bund'ın orada gezinen, dişlerini keskin bıçaklarıyla temizleyen gangsterlere ona sarkıntılık edilme-

mesi ve bağlılığının kime olduğunu sorgulanmaması gerektiğini, onların tarafında olduğunu göstermek için kırmızı olanını.

Dansçı yürürken titrer, uzun sigarasını yere atar ve ayakkabısıyla ezer. Boş kalan elleriyle tüyleri soğuktan diken diken olmuş kollarını sarar. İçi rahat değildir; onu takip eden, ardından gelen kimse yoktur. Ama yine de bir sebepten, bir şeylerin kendisini izlediğinden emindir.

Bu saçma bir kanı değildir. Bu şehir kendini tanımaz; derisinde büyüyen parazitleri çok geç olana dek hissetmez. Bu şehir her türden birçok parçanın bir araya gelmiş, tek varlıkmış gibi hareket eden halidir ama kafasına silah dayansa saldırganın suratına güler, böyle bir eylemdeki vahşeti yanlış anlar.

İnsanlar Şanghay'ı hep çirkin bir kız çocuğu olarak tarif ederdi ama yıllar geçtikçe, artık bu şehri tekil bir varlık olarak tanımlamak yeterli olmamaya başladı. Burası Batılı fikirler ve Doğulu iş gücüyle kaynar, içindeki bu ikilikten nefret eder ama farklı kesimlerin arasında asla sonu gelmeyen bir çatışma olmadan da işleyemez. Yarısı Kızıl, yarısı Beyaz Çiçekler; yarısı para babaları, yarısı yoksullar; yarısı toprak, yarısı Doğu Çin Denizi'ne akan sular. Şanghay'ın doğusunda sudan çok şey yoktur. Belki de Ruslar, Bolşevik devriminden kaçan insanlar ve hatta ondan da önce, artık evlerine ev denemeyecek hale geldiğinde o yüzden buraya geldi. Eğer kaçmaya karar verdiyseniz, dünyanın ucuna kadar kaçmanız en mantıklısıdır.

Bu şehir işte tam olarak budur. Dünyanın sonundaki partidir.

Dansçı artık durmuştur, onu tedirgin edenin ne olduğunu anlamak için sessizliği dinlemektedir. Yoğunlaştıkça daha uzak mesafeyi duymakta, yakınlardaki bir borudan damlayan suları ve geç saatte çalışan işçilerin sohbetlerini yakalamaktadır.

Durum şu: Onu *birisi* izlemiyor. Onu bir şey izliyor.

Yüzeye çıkıyor. Kambur sırtından çıkan boynuzları suyun altında on tehlikeli hançer gibi parıldıyor. Bir şey kafasını kaldırıp mat, gümüş rengi gözlerini kırpıp ona bakıyor.

Dansçı koşmaya başlıyor. Panikliyor. Yanlış renkleri olan bir geminin önünde karşılaştığı bu korkunç yaratıktan uzaklaşmak için kaçıyor da kaçıyor.

Gemiyi boşaltan bir Beyaz Çiçekler üyesi dansçıyı görüyor.

"Pardon!" diye sesleniyor. "Yolunu mu kaybettin?"

Dansçının aymazlığını şaşkınlık ile karıştırmış. Geminin baş kısmından inip ona doğru yürüyor ancak kırmızı kurdeleyi görünce aniden duruyor.

Beyaz Çiçekler üyesinin dostane tavırları bir anda öfkeye dönüşüyor. Dansçı yenik düşmüş gibi yüzünü buruşturup dudaklarını büzüyor ve ellerini kaldırıyor. Gerginlikten kurtulmak için, "Özür dilerim, özür dilerim, bölge sınırlarına bakmıyordum!" diye bağırıyor ama adam çoktan silahını çıkarmış, tek gözünü kapatarak nişan alıyor.

"Lanet Kızıllar," diye mırıldanıyor. "Öyle istediğiniz yere girebileceğinizi sanıyorsunuz, değil mi?"

Dansçı, neredeyse gönülsüzce, kendi silahını arıyor. Belindeki küçük bir tabancayı.

"Bekle," diyor sakince. "Ben senin düşmanın değilim... Arkada bir şey var. Geliyor..."

Su sesleri. Bir damla su dizinin arkasındaki yumuşak deriye yapışıyor, bacağından süzülüyor. Dansçı yere baktığında suyun simsiyah olduğunu görüyor.

Dansçı sağına doğru atlıyor, bir ara sokağa dalıyor ve duvarın kıvrımına yaslanıyor. Beyaz Çiçekler üyesi bu hareketini saldırı olarak yorumlayınca geceye silah sesleri karışıyor ama kurşunlar hedefini bulana kadar kadın çoktan gözden kayboluyor, kendini saklıyor, bütün vücudu titriyor.

Sonra *bir şey* Huangpu Nehri'nden çıkıyor.

Ardından geceye çığlık sesleri karışıyor

Şanghay limanında neler döndüğünü tam olarak anlatmak zor. Ellerini göğsünde birleştirmiş ve dizlerinin üstüne çökmüş dansçı, kaosu duyup gelenler alnına namlularını dayayana kadar dudaklarının arasından dualar mırıldanıyor. Debeleniyor, çığlık atıyor ve dayanmaya çalışıyorlar ama salgın onlara da bulaşıyor ve bunu durdurabilmek için hiçbir şey yapamıyorlar.

Çığlıklar durunca karşılaşacağı felaketten tereddüt ederek ara sokaktan yavaşça çıkıyor.

Ancak bunun yerine, böceklerle karşılaşıyor.

Binlercesiyle... Küçük, iğrenç yaratıklar yerde deli gibi kıvranıyorlar. Birbirlerine sürtünüyorlar ve sanki rastgele hareket ediyorlar ama toplu olarak bakıldığında hepsi aynı yöne gidiyor: suya doğru.

İlk kez, bu şehir en sonunda boğazına dayanmış bıçağı hissedecek.

Belki bu sefer, bıçağı tutan el boğazı kesecek.

Çünkü Huangpu Nehri'nde deliliğin ikinci dalgası vuruyor, bir Rus gemisinin güvertesinde hareketsiz yatan yedi cesetle.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Juliette qipaosunu düzeltip montunun altında kırışan yerlere bastırdı. Sanki ilacı boğazından ittirmeye çalışırmış gibi rahatsızlığını gidermek için sertçe yutkundu. Yıllardır giymediği bir kıyafeti giyerek onu görenleri kandırıyormuş gibi hissetti. Yalan söylüyormuş gibi... Hem kendine hem de şehre adım atmadan çok önce inşa etmeye başlamış olduğu görüntüsüne.

Ama eğer hemen yakalanmak ve Zhang Gutai'nin gün içinde çalıştığı yerde Juliette Cai olarak tanınmak istemiyorsa, o zaman jölesiz saçlarıyla ve inci küpeleriyle sokaklarda salınan, on sekiz yaşındaki zengin aile çocuğu gibi davranmak zorundaydı.

Juliette derin bir nefes aldı, montunun kollarını avuçlarının içine aldı ve binadan içeri girdi.

Bu yeni ve kırılgan politik partinin içindeki önemli bir figür olan Zhang Gutai, gizliliğine önem veren bir adamdı. Ama aynı zamanda *Labor Daily* adında bir gazetenin baş editörüydü ve adresleri kamuya açıktı. Juliette şehrin, Çinlilerin çoğunlukta olduğu bu endüstriyel tarafına gelirken ufak bir ofis binası bulmaktan daha fazlasını beklemese de *Labor Daily*'nin ofisinin her türlü faaliyetle kaynadığını gördü: İnsanlar ellerinde kâğıtlar ve koltuk altlarında daktilolarla koşuşturuyor ve baskıya giden son grup hakkında bilgilendirme almak için bağrışıyordu.

Juliette resepsiyonun önünden burnunu kırıştırıp çenesini havada tutarak geçti. Bu insanlar Komünist değiller miydi? O zaman eşitliğe inanıyor olmalıydılar; Juliette'in, Zhang Gutai'nin ofisini bulana dek dolanmasına izin vereceklerinden emindi. Ona etrafı gösterecek biri olmasına ihtiyacı olmayacaktı.

Juliette kendi kendine gülümsedi.

Asıl faaliyetin bodrum katına inen merdivenlerden gelip gittiğini fark edince oraya doğru yöneldi. Masalardan birinde bulduğu bir not panosunu eline alıp bir işi varmış gibi görünmeye çalıştı. Bodrum katına indiğinde doğal ışığın buraya girmediğini gördü. Arka kapılardan birinden geçti, sonra sola döndü, ana alana geldi ve etrafındaki her şeye hızla göz gezdirdi. Duvarlar ve zemin çimentodandı. Tek ışık kaynağı duvarlardaki birkaç lambaydı, bu da gözlerini loş ışıkta kısarak burada çalışmak zorunda olan insanlar için oldukça zor görünüyordu.

Burası ona Büyük Savaş esnasında hainleri tutmak için inşa edilen hücreleri anımsattı. Juliette, eğer buranın eskiden bu amaca hizmet ettiğini ve sonradan bir ofise çevrildiğini öğrense şaşırmazdı.

Hapishaneye benzeyen ofiste yürümeye devam etti, dışarıdan ofise benzeyen her odaya bakınıyordu. Yürürken ayakkabılarının topukları tıkırdıyordu ama etraftaki karmaşadan onun varlığını şimdilik fark eden olmadı. Yaşlı ve genç, aceleye kapılmış yazarlar bir şeyler çiziktirmekte, daktilolarında hızlıca bir şeyler yazmakta ya da telefonlara bakmaktaydılar. Zeminin altındaki bu odaya bağlanan telefon kabloları, alanın arkasında koca bir yığın halinde yatıyordu. Geçerken çaktırmadan masaları inceleyen Juliette dikkat çekecek bir şeyler arıyordu ve ansızın, boş bir masayla karşılaştı.

Bu meşguliyetin ortasında böyle bir manzara tuhaftı. Masanın üstündeki telefonun solunda duran kâğıt yığınına baktığında en üsttekinin üstünde yazan Çince cümleyi görünce iyice dikkati çelindi: **ZHANG GUTAI İÇİN BİLDİRİ.**

Hızla masanın altına baktı. Dosyaları karıştırabilmek için not panosunu kolunun altına sıkıştırdı. Siyasi bir değer taşıyan herhangi bir şey yoktu ama iyice eğilip masanın altındaki yere bakınca çizimlerle karşılaştı.

Eğer herkes bu kadar meşgulse, bu masa niye boş? diye düşündü Juliette şüpheyle. Ayrıca bu masa kimindi? Kesinlikle kendi adına özel bir odası olan Zhang Gutai'nin değildi. Kafasını sallayarak çizimlerin olduğu yığına uzandı ve birkaç tanesini çekerek üzümünü yiyip bağını sormamaya karar verdi.

Ancak daha ilk resme baktığında, boğazına kadar tırmanan yakalarından qipaosunun ayak bileklerine kadar soğuk terler boşandı…

Çizimlerden biri büyük, sürüngenimsi gözlerdi. Bir diğeri tahtalara saplanmış beş pençe ve pullardı ve mürekkep lekelerine rağmen parlıyorlardı. Juliette'in parmakları dondu, resimlere bakarken hayrete düştü… Düzinelerce resim aynı şeyi gösteriyordu.

"Guài wù," dedi Juliette tek nefeste. *Canavar.*

Daha fazla düşünmeden, tomarın içinden yaratığı tamamen gösteren bir resmi çekti ve küçük bir kare halinde katlayıp montunun cebine sokuşturdu. Dün aynı yere koyup unuttuğu balo davetinin yanına yerleştirdi. Hâlâ yakalanmadığını teyit etmek için etrafına bir bakındı, sonra hemen ayağa kalkıp avuçlarının içindeki teri sildi. Yumruklarını sıkarak ufak adımlarla bodrumdan çıktı.

Aniden durdu, ayağı hâlâ merdivenin ilk basamağındaydı. Solunda arka kapı duruyordu.

Ve kapı *titriyordu.*

Aniden düşünebildiği tek şey cebindeki kâğıt oldu. Canavarın kapının arkasında derince soluyarak, serbest kalıp masum insanları felakete sürüklemeyi beklediğini hayal etti.

Tereddüt ederek kapıya yaklaştı. Elini kapının kulpuna attı. "Merhaba?" diye seslendi kısık sesle. "Orada kimse…"

"Burada ne arıyorsun?"

Juliette sıçradı, elini kulptan çekti. Kapının titremesi durmuştu. Hemen arkasını döndü.

"Ah, ben mi?"

Karşısında duran adam, kafasında fötr şapkasıyla, diğerlerinden daha Batılı bir şekilde giyinmişti. Önemli biri olmalıydı; işi yalnızca telefonlara bakmak olan bir asistandan çok, Zhang Gutai'ye yakın adamlardan biri gibi görünüyordu.

"Buraya baş editörü görmek için geldim. Önemli bir iş için," diye devam etti Juliette. "Sanırım biraz kayboldum."

"Çıkış şu tarafta," dedi adam parmağıyla göstererek.

Juliette'in gülümsemesi donuklaştı.

"Kızıllarla alakalı bir iş," diye düzeltti. "Babam, Lord Cai. Beni o yolladı."

Adam, Juliette'in laflarını sindirirken birkaç saniye geçti. Juliette kimliğini

gerektiği her an saklar, sonra zamanı geldiğinde bir silah gibi çekerdi. Adam biraz keyiflenmiş göründü, Juliette'i hayal kırıklığına uğratacak kadar. Yine de adam kafasını salladı ve onu takip etmesini söyledi.

Zemin katın üstünde yalnızca bir kat daha vardı ve adam Juliette'i hızlı adımlarla oraya götürdü. Şatafatsız kahverengi merdivenlerden üçer adımlarla çıktı. O esnada Juliette yavaşça onu takip edip etrafına bakınıyordu. Kalın tutamaçları ve uzun, düz tahta basamaklarıyla merdiven şık ve gösterişli olabilirdi, eğer Komünistler sırf halkla denk gözükmek için şatafattan vazgeçmeselerdi. Bu binadaki her şey görkemli olabilirdi. Ancak görkem artık ana kaygı değildi, değil mi?

Juliette ikinci katın tırabzanlarına yaslanıp iç çekti. Zemin kattaki kâğıtların uçuşmalarına ve yazarların kendinden geçmişçesine daktilolarının üstünde dövünmelerine bakıyordu. Adam ileriden sabırsızca ona gelmesini işaret edince Juliette yüzünü buruşturup adamı takip etti.

Adam bir köşeden döndü ve onu geniş bir bekleme salonuna yönlendirdi. Odada iki sıra sandalye vardı; kapalı ofis kapısının önünde, karşılıklı duvarlara yaslanmışlardı. Juliette en sonunda adamın neden keyiflendiğini anladı. Adamın önünde, sarı sandalyelerden birine oturmuş ve bacaklarını uzatmış biri vardı.

Roma doğruldu.

"Burada ne arıyorsun?" dediler ikisi de aynı anda.

Fötr şapkalı adam uzaklaştı. Gözden kaybolduğu anda, Roma sandalyesinden fırlayıp Juliette'in kolunu yakaladı. Juliette Roma'nın ona dokunma cüretini göstermesine o kadar öfkelendi ki bir anlığına tepki dahi veremedi, ta ki Roma onları bekleme salonunun ikide bir gelip geçen insanların konuşmalarını duyamayacağı bir köşesine çekene kadar.

"Bırak beni," diye hırladı Juliette kolunu çekerek. Roma da onun edindiği bilginin aynısını duymuş olmalıydı. Zhang Gutai'nin delilikle olan alakasını öğrenmek istiyordu.

Juliette küfretmemek için kendini tuttu. Beyaz Çiçekler sorularının cevabını ondan önce alırsa bu bilgileri karaborsada nasıl davranıyorlarsa öyle kullanırlardı. Bilgiyi tekellerine alır, bildiklerini Kızıl Çete'nin öğrenmemesi için her kaynağı ortadan kaldırırlardı. Bu deliliği durdurmanın bir yolu varsa böylece sadece Beyaz Çiçekler güvende olurdu. Böylece şehir sadece onların

düşmanlarının cesetleriyle dolu olurdu. Sonra da insanlar sadakatlerini o yöne çevirmeye başlardı.

Beyaz Çiçekler zafer kazanır, Kızıl Çete ise acı çekerdi.

"Bak," diye patladı Roma. "Gitmek zorundasın."

Juliette hızla gözlerini kırpıp kafasını arkaya attı. "*Ben* mi gitmek zorundaymışım?"

"Evet." Roma alaycı bir hareketli Juliette'in kulağında sallanan küpelerden birine uzanıp ufakça vurdu. Küpenin incisi tenine dokundu, çenesini sıyırdı. Juliette kaçmaya çalışan nefesini, boğazından yükselen ateşi zar zor zapt etti.

"Git başka yerde casusçuluk oyna. Buraya ilk ben geldim."

"Burası bir *Kızıl* bölgesi."

"Bu insanlar Komünist. Onların üzerinde etkin yok."

Juliette sertçe dişlerini gıcırdattı. Kızıl Çete'nin burada bir yetkisi yoktu, evet. Tek tesellisi Roma'nın da bu durumdan hoşnut görünmemesiydi. Bu da Beyaz Çiçekler'in de Komünistler üzerinde etkisi olmadığı anlamına geliyordu. Şimdilik bu nötr durum iyi bir şeydi. O yüzden fötr şapkalı adam karşısındakinin Juliette olduğunu anlayınca çenesini kapatmak zorunda kalmıştı; Kızıl Çete'yi kızdırmayı göze alamazlardı. Ancak ince buzun üzerinde yürümek sonsuza dek sürmeyecekti. Komünistlerin işlerini halledişi şekilleri daha şimdiden Şanghay'ın altını üstüne getirmekteydi, gangsterler de en iyi dönemlerinde aynı şekilde işliyorlardı: günah ve kazanç dolu. Bütün kapitalistleri öldürmekle bütün gangsterleri öldürmek arasında bir şansları olsaydı, iki grubu da öldürmeyi seçerlerdi.

"Komünistlerle olan ilişkimiz her zaman olduğu gibi seni ilgilendirmez," dedi Juliette. "Şimdi, nezaket gösterebilirsen gözümün önünden kaybol."

Roma gözlerini kıstı. Emrini bir tehdit olarak algılamıştı. Belki de Juliette böyle olmasını istemişti.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Tanrım, cesarete bak. Juliette sırtını iyice dikleştirdi. Aralarında çok boy farkı yoktu; topuklularla aralarında birkaç santim vardı. "Tekrar söylemeyeceğim," diye tısladı. "Gözümün önünden kaybol. *Hemen.*"

Roma'nın dudakları inceldi. Kızgınlıkla ve yavaşça Juliette'in tehdidine boyun eğdi. Arkaya doğru sağlam bir adım attı. Bir eliyle gözlerini ovalamadan hemen önce ona dik dik baktı. Juliette onu bu kadar iyi tanımasaydı

bu hareketinin farkındalıkla yapıldığını düşünürdü. Ancak değildi; yorgunluktandı. Gözlerinin altındaki gölgeler neredeyse siyahtı; sanki alt kirpikleri isle boyanmıştı.

"Son zamanlarda uyumuyor musun?" diye sorarken buldu kendini Juliette aniden. Juliette'in medeni olma isteğiyle aralarındaki mesafe arasında bir bağlantı vardı. Roma birkaç adım ötedeyken içindeki cinayet işleme isteği biraz azalıyordu.

Roma elini indirdi. "Haberin olsun," diye cevap verdi, "gayet *iyiyim*, teşekkür ederim."

"Halini sormadım."

"Bırak artık Juliette."

Juliette düşüncelere dalmış şekilde kollarını kavuşturdu. Geçen gece, ansızın deliliğe kurban giden Beyaz Çiçekler'in haberini almıştı. Şu zamana kadar en çok kaybın olduğu zamandı. Bu da Juliette birkaç alaycı yorum yaptı diye Roma'nın pes etmeyeceği anlamına geliyordu... Buradaydı çünkü bu tuhaf hastalık evine yaklaşmıştı.

Çenesini kapalı kapıya doğru uzattı. "Ofisi orası mı?"

Roma kimden bahsettiğini sormaya ihtiyaç duymadı. Kafasını salladı. "Zhang Gutai vakit gelene dek ziyaretçi kabul etmiyor. Bir şey yapmaya kalkma."

Ne gibi? diye düşündü Juliette hınzır bir şekilde. Olay çıkarıp Komünistleri rencide etmeden Roma'yı atlatamazdı ve Zhang Gutai ile görüşmeden ayrılmayı da reddediyordu. Cevap bulmak için elindeki seçenekler bunlardı.

Gidip bir sandalyeye oturdu. Kafasını geriye attı ve tavanı izlemeye koyuldu, başka hiçbir şeye bakmamaya kararlıydı. Başka şeyler de düşünmeye çalışarak elini cebine attı ve sakladığı çizimi parmaklarıyla yokladı. Bu Komünistlerin bu işte parmağı olup olmadığını kanıtlamıyordu ama *bir şeyi* kanıtlıyordu: Daha detaylıca incelemek zorundaydı, çünkü arka planın Bund olduğunu anlamıştı. Birkaç çizikten ibaretti, ancak Bund kadar tanınır bir yer için bu birkaç çizik de yeterliydi.

Bu esnada Roma sandalyesine geri oturdu, parmağıyla duvardaki saatle aynı anda ritim tutuyordu. Bakışlarını Juliette'e sabitlediğinde Juliette'in asabı bozuldu. Odanın öteki ucundansa sanki dibinde oturuyormuş gibiydiler. Bakışlarını her kaydırdığında sanki onu parçalara ayırıyor, iç organlarını incelemek için deşiyor gibiydi. O buna devam ettikçe, Juliette önce boynunda

bir rahatsızlık, sonra da yanaklarında yanma hissiyle göğsünde bir sıkışma hissetti.

Neredeyse kendi lanet bıçağıyla derisini soymak üzereydi. Hücreleri ona moleküler düzeyde ihanet ediyorlardı. Adam ona yalnızca *bakıyordu* Tanrı aşkına. Bu bir saldırı sayılmazdı. Bu tuzağa düşmeyecekti. Yalnızca orada oturacak, Zhang Gutai onu davet etmeye hazır olana dek bekleyecekti, sonra da…

"*Ne var?*" dite patladı Juliette, daha fazla katlanamayarak. O da ona bakmaya başladı, Roma'ya karşın kendi silahlarını kuşanmıştı.

Roma meraklandığını ima eden bir ses çıkardı. Dudaklarını büzüştürdü, yavaşça, sonra da çenesini kaldırdı. "Ne sıktı canını bu kadar?"

Juliette, Roma'nın çenesiyle gösterdiği yere baktı. Elini hızla cebinden çıkardı.

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Eğer delilikle alakalıysa…"

"Niye öyle olduğunu düşündün ki?"

Roma kaşlarını çattı. "*Lafımı* bitirmeme izin…"

Ofisin kapısı açılınca Roma'nın lafı yarıda kaldı. Telaşlı bir asistan çıktı, Roma'yı içeri davet etti ve hızla gözden kayboldu. Roma ofladı, sonra da ofise girmeden önce Juliette'e doğru *bu burada bitmedi* anlamına gelen bir bakış attı.

Juliette beklerken sabırsızlanıyor, ayağını sallıyor ve parmaklarını çeviriyordu. On dakika boyunca, Roma'nın Zhang Gutai'yi bütün bildiklerini *ona* anlatıp Juliette'i boş vermesi için ikna ettiğini düşünerek kendini yedi bitirdi. Roma tam bir yalancıydı… İkna yetenekleri sınır tanımazdı.

Ne var ki Roma çıktığında kafasını öne eğişinden ve omuzlarının düşüşünden istediğini elde edemediği apaçık ortadaydı.

"Bu kadar kendini beğenmiş görünme," diye fısıldadı Roma, Juliette yanından geçerken.

"Normal yüz ifadem bu," diye geri fısıldadı Juliette.

Çenesi havada, Zhang Gutai'nin ofisine girdi.

"Bugün şanslı günüm olmadı," dedi Bay Zhang Juliette içeri girerken, dolmakalemini masaya bırakarak. Övgü dolu sesine rağmen kaşları çatıktı. "Önce Beyaz Çiçekler'in vârisi geldi, şimdi de Kızılların Prensesi. Sizin için ne yapabilirim Bayan Cai?"

Juliette, Bay Zhang'in ağır, maun masasının karşısındaki iki büyük koltuktan birine oturdu. Saniyeler içinde odadaki her şeyi inceledi: adamın yaşlı ebeveynlerinin çerçevelenmiş, siyah beyaz fotoğrafları; dosya dolabının yanındaki orak çekiç bayrağı; duvarda, üzerinde toplantıların işaretlenmiş olduğu parlak kırmızı bir takvim. Sonra bakışlarını önündeki Komüniste çevirdi ve gevşeyerek adamın görmek istediği şeyi gösterdi: içi boş, tembel, ufak bir kahkaha.

"Bu şehirde dedikodunun nasıl dolaştığını biliyorsunuz Bay Zhang," dedi. Tırnaklarını inceledi, serçe parmağındaki kırığa baktı. "Bana ulaşırlar, ben de kaynağına giderim. Geçen gün kulağıma geleni biliyor musunuz?"

Zhang Gutai eğleniyor gibiydi. "Lütfen söyleyin."

"Diyorlar ki..." eğildi, "...Şanghay'daki deliliğin nereden geldiğini biliyormuşsunuz."

Bay Zhang uzun bir süre ağzını açmadı. Sonra hızla gözlerini kırparak cevap verdi: "Bayan Cai, size bunu neyin düşündürdüğünü anlayamıyorum."

"Öyle mi?" dedi Juliette sakince. "Şehri talan etmesi için bu deliliği planlamadınız mı? Gangsterler zayıf düşsün ve işçiler korksun, fabrikalarda Komünistlerin tam da işine gelecek devrim havası oluşsun diye hiçbir planınız yok mu?"

Juliette, karşısında oturan adamın böylesi bir yüzleşmeye duyduğu şaşkınlığı ve hayreti gözlemledi. Roma deliliği direkt sormamış olmalıydı... Lafın etrafından dolanmış, böyle hemencecik ortaya dökmek yerine suyun sıcaklığını denemiş olmalıydı. Bu tam da ondan beklenirdi. Direkt lafa girmek Juliette'in uzmanlığıydı.

"Bayan Cai," dedi Zhang Gutai sert bir tonla. "Bu çok *saçma*."

Juliette bu şekilde hiçbir yere varamayacaktı. Sandalyesinde doğruldu ve gülümsemesi yok oldu; elleriyle koltuğun kolçaklarını kavradı. Şimdi parti kızı kaybolmuştu. Şimdi oturan Şanghay'ın en şiddetli çetesinin vârisiydi.

"Gerçeğe öyle ya da böyle ulaşacağım," dedi Juliette. "O yüzden merhamet görmek istiyorsan şimdi konuş. Yoksa cevapları senden söke söke alırım: parça parça..."

"Bayan Cai, neden bahsettiğiniz hakkında gerçekten de en ufak fikrim yok," diye lafa girdi Bay Zhang. "Lütfen şimdi gidin. Burası bir işyeri ve bu gülünesi suçlamalarla zamanımı harcamanıza izin vermeyeceğim."

Juliette seçeneklerini değerlendirdi. Zhang Gutai'nin sözleri ikna ediciydi ama adam huzursuzdu. Eğer rolünü bu kadar iyi oynayabiliyorsa bile bir yalancı değildi, kapıya bakıp duruyor, sürekli eliyle masaya vuruyordu. *Neden?* Juliette'in bilmediği neyi biliyordu? Deliliği planlamadıysa bile, alakası neydi?

Juliette tekrar arkasına yaslandı, rahat görünmek için sırtını iyice yerleştirdi.

"Ya Komünist Parti'yle alakalı sorularım varsa?" diye sordu. "Siz Genel Sekreter değil misiniz?"

"Parti hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorsanız toplantılarımıza gelebilirsiniz," diye cevapladı Bay Zhang sertçe. "Aksi halde Bayan Cai, lütfen gidin."

Juliette ayağa kalktı, boynundaki tutukluğu rahatlatmak için esnerken hareketlerini ağırdan alıyordu. Sonra abartılı bir şekilde başını eğip yapmacık bir gülümsemeyle, "Bana zamanınızı ayırma cömertliğinde bulunduğunuz için minnettarım," dedi ve çıktı.

Sırada ne var? diye düşündü, kapıyı sessizce kapatırken. Yürümeye başladı. *Eğer yapmazsa...*

"Of!" Köşeyi dönüp biriyle çarpıştığında Juliette geriye doğru sendeledi. Yoluna kimin çıktığına bakmak için kafasını kaldırdığında öfkeden delirecek gibi oldu.

Roma ona vurmak için gelen bileği havada yakaladı. Onu tam bu hareketin ortasında tutmuştu, kolları iki kılıç gibi havada çaprazlamasına duruyordu.

"Dikkatli ol," dedi Roma yavaşça. Sesi, Juliette'in teninin altında kaynayan öfke için fazla yumuşaktı. Hile gibi gelmişti. Sanki dikkatini, sıkmaktan bileğinde iz çıkaran elinden dudaklarına, nefesine ve sükünetine çekmeye çalışıyor gibiydi ve bu *işe yarıyordu*. Bunun için bile Juliette onu öldürmek istiyordu.

Alaycı bir gülüşle, sanki Juliette'in ne düşündüğünü biliyormuş gibi, "Komünistlerin kalesinde olay çıkarmak istemezsin, değil mi?" dedi.

Juliette savurduğu kolunu geri çekmeye çalıştı ama Roma bırakmadı. Eğer üç saniyede bırakmazsa silahını çekecekti. Bir, iki...

Roma kolunu bıraktı.

Juliette bileğini sıvazladı, derisinin altında davul gibi atan nabzına elini yumuşakça koydu ve dişiyle dudağı arasından bir şeyler mırıldandı. Roma'nın hâlâ orada öylece durduğunu fark edince sordu: "*Hâlâ* ne arıyorsun burada?"

Roma masumca sandalyelerden birini gösterdi. "Şapkamı bırakmışım."

"Şapka takmıyordun bile." Ama Roma'nın önceden oturduğu sandalyenin yanında bir şapka duruyordu. Omuzlarını silkerek rahatça şapkasını aldı. Juliette topuklarının üstünde döndü ve olanca hızıyla çekip gitti.

Yolun yarısında, esen rüzgârdan kendini korumak için montunu çekiştirirken aniden küfrederek durdu.

"Umarım yapmamıştır..." Elini cebine attı ve yalnızca bir kâğıt parçası çıkardı. Ama kâğıdı açtığında, canavar çizimini gördü, sürekli katlanmaktan bazı çizgiler bulanıklaşmıştı.

Juliette sırıttı. Roma yanlışlıkla balo davetini çalmıştı.

"Aptal," diye mırıldandı.

Juliette eve döndüğünde Kathleen'i salondaki koltuklardan birinde otururken buldu ve ona katıldı. Bir yandan da kendi kendine bir şeyler fısıldıyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu Kathleen ona fazla dikkat vermeden, dergisinin sayfalarını çevirerek.

"Birçok şey," diye hırıldadı Juliette. "Adresi buldun mu?"

Kathleen kafasıyla belli belirsiz, onaylamaya benzer bir hareket yaptı. "Buldum sayılır. Birkaç gün içinde sana veririm."

"Yeterli," diye mırıldandı. "Zaten o zamana kadar uğraşmam gereken şu balo var."

Kulaklarının arkasında bir baş ağrısının başladığını fark etti. Bir sonraki hareketini planlamaya çalışıyordu ama bakacağı yere bir türlü karar veremiyordu. Madam'ın duyduğu şeyi duymuş olmasının bir sebebi olmalıydı. Komünistler konuşurken duyduğu şeyi söylemiş olmalarının bir sebebi olmalıydı. Eğer bu dedikodudan başka bir şey değilse, o zaman Juliette *anca* Zhang Gutai ile ilgili bütün şanslarını tüketip hiçbir şey bulamadığı zaman bu şüphesini rafa kaldırabilirdi.

Yavaşça dikeldi. Elini tekrar cebine atarak çizime dokundu. Bütün seçeneklerini tüketmemişti.

O esnada ön kapının oradan, Juliette'in sessizlik içinde kurduğu planlarını bozan bir ıslık sesi geldi. Kafasını kaldırdığında holde bir Kızıl ulağı gördü; bir eliyle onu çağırırken öteki eliyle ayakkabısını çekiştiriyordu.

"Şu yanındaki paketi bana versene."

Juliette yanına baktı. Gerçekten de üzerine yığılmayı tercih ettiği kanepenin yanındaki yuvarlak sehpanın üzerinde bir paket duruyordu ama bu ulağın gelip kendi alabileceği paketi *ondan* istemesini anlayamamıştı ki…

Bir anda jetonu düştü. *Qipao.* Kızıl gangsterleri onu kısa yoldan parlak, boncuklu elbiseleriyle ve kıvırcık saçlarındaki pomat birikintileriyle özdeşleştirmişlerdi. Geleneksel Çin elbisesi giydiği anda ise kimse onun Juliette olduğunu fark etmemişti.

Juliette derin bir nefes aldı ve ciğerlerinin daralmış olduğunu fark etti. İkisi birden olamaz mıydı? İlla iki ülkeden birini seçmek zorunda mıydı? Amerikalı kız ya da hiç kimse mi olmalıydı?

Ulak yine ıslık çaldı. "Hey…"

Juliette tam da qipaosunun bittiği noktada saklı, baldırındaki bıçağı çekti ve fırlattı. Bıçak ön kapıya derin, gürültülü bir *tok* sesiyle saplandı. Ulağın kulağından, bıçağın sıyırıp geçtiği yerden bir damla kan aktı.

"Bana ıslık çalamazsın," diye emretti soğuk bir sesle Juliette. "Ben sana ıslık çalarım. Anladın mı?"

Ulak ona baktı… Bu sefer gerçekten baktı. Elini kulağına attı. Kan çoktan durmuştu. Ama kafasını sallarken ulağın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Juliette paketi alıp ayağa kalktı. Ulağa kadar yürüdü ve oldukça tuhaf bir şekilde uzattı, sanki arkadaşına beslenme çantasını uzatır gibi.

"Elin değmişken," dedi, "benim için bir şey yapman lazım. Bund'a git ve anayolda çalışan bütün bankacılara tuhaf bir şey görüp görmediklerini sor."

Ulak önce ağzını açtı, sonra aniden kapadı. "Hepsine birden mi?"

"Hepsine. Birden."

"Ama…"

"Juliette, bekle," diye seslendi Kathleen oltuğundan kalkarken. "Ben yaparım."

Juliette kaşını kaldırdı. Kathleen ulağı eliyle kovdu ve ulak kaçmak için ayağına kadar gelen bu fırsatı hemen değerlendirerek üstüne saplı bıçağın hâlâ orada durduğu kapıyı açıp ardından kapattı.

"*Bununla* zamanını harcamak istediğine emin misin?" Juliette sordu.

"Eğer sana yarayacak bir bilgi bulabilirsem zaman harcama sayılmaz," diye cevap verdi Kathleen, kapının arkasındaki askılıkta duran montuna uzanırken. "Niye bunun peşindesin?"

"Herhangi bir ulağı yollayabilirim," Juliette devam etti, kaşlarını çatarak. Kendi kuzenini böyle angarya işlere koşturmak hoşuna gitmemişti. Özel bir gayesi olan özel bir görev başkaydı, özellikle Kathleen'in göreve uygun bağlantıları varsa. Böyle boşa kürek çektirecek bir işse bambaşkaydı.

"Juliette..."

"Aslında yalnızca ulağın gözünü korkutmaya çalışıyordum, gerçekten önemli değil..."

Kathleen kuzeninin bileğini yakalayıp sıktı. Acıtacak kadar değildi ancak Juliette'e bunun ciddi olduğunu anlatacak kadardı.

"Bunu sırf iyilik olsun diye yapmıyorum," dedi sertçe. "Birkaç yıl içinde, bu çete ya senin elinin altında olacak ya bir başkasının. Diğer adayları da gözden geçirince..."

Kathleen durdu. İkisinin de aklı aynı kişiye gitti: Tyler. Önce Tyler, sonra da eğer bir gün Tyler gizemli bir şekilde ortadan kaybolursa taht için şansı olan birkaç başka kuzen. Her biri korkunç, acımasız ve nefret doluydu ama Juliette de böyleydi. Aradaki tek ufak fark Juliette'in aynı zamanda tedbirli olmasıydı; elindeki kozu korumak için içindeki öfkenin ne kadarını dışarı çıkaracağını yoğun bir çabayla kontrol ediyordu.

"Senin de elinin altında olabilir," dedi Juliette yumuşak bir ses tonuyla. "Birkaç yıl içinde ne olacağını bilmiyoruz."

Kathleen gözlerini devirdi. "Ben bir Cai değilim Juliette. En ufak şansım yok."

Bu fikre karşı çıkmak zordu. Kathleen, Leydi Cai'nin tarafından geliyordu. Kızıl Çete'nin yüzü Lord Cai iken, yalnızca onun soyadını taşıyanların bir sonraki kişi olmasının meşru oluşu pek de şaşırtıcı değildi. Birinin bunu anlaması için babasının kolayca yakın çevreye girebilmiş kuzenlerinin yanında, yirmi yıldır ortalarda olmasına rağmen hiç destek bulamamış, Leydi Cai'nin erkek kardeşi Bay Lang'e bakması yeterliydi.

"Sen olmalısın," dedi Kathleen. Ses tonu itiraza izin vermiyordu. "Senin tacına uzanma ihtimali olan herkes tehlikeli. Sen de öylesin ama..." cümlesini doğru kurabilmek için bir anlığına durdu, "...ama en azından sen sırf gurundan çeteyi tehlikeye atmazsın. Bu çeteyi birinin nazıyla değişip duran bir hiyerarşiye çevirmektense bizim için güvenli kılmasına güvenebildiğim tek kişi sensin. Eğer iyi bir vâris olamazsan... eğer *tahttan düşersen*, bu yaşam tarzını da yanında götürürsün. Bırak senin için bunu yapayım."

Juliette ağzını açtı ama söyleyecek bir şey bulamayınca kapadı. Yalnızca titrek bir sesle, "Tamam," diyebildi ve kuzeni sırıttı.

Ciddiyet dağıldı. Kathleen montunu omzuna attı ve normal bir ses tonuyla tekrar sordu, "Pekâlâ, Bund'daki bankacıları niye soruşturmak istiyorsun?"

Juliette'in aklı hâlâ kuzeninin sözlerindeydi. Şu zamana kadar kendini hep Kızıl Çete'nin vârisi olarak görmüştü ama durum hiç de böyle değildi, değil mi? O yalnızca Kızıl Çete'nin babasının sürümünün vârisiydi.

Bu harika bir şey miydi peki? Bu Kızıl Çete'nin dikişleri patlamak üzereydi. Belki de farklı bir Kızıl Çete, Beyaz Çiçekler'e karşı olan kan davalarını nesiller önce kazanıp kapatmış olabilirdi. Belki de farklı bir Kızıl Çete bu deliliği çoktan bitirmiş olurdu.

"Canavarla alakalı dedikodular," diye cevapladı Juliette, aklını dağıtmaya çalışarak. Etrafta çok fazla dağınık parça vardı: canavar, delilik, Komünistler... Bu noktaları birleştirip kendinden şüphe duymamak zorundaydı. "Bir şeyler görmüş olmalarını düşünecek sebeplerim var. Çok umudum yok ama belki bir şeyler çıkar."

Kathleen kafasını salladı. "Bulduklarımı gelip anlatırım." Bunu söyledikten sonra kuzeni elini salladı ve kapıyı arkasından kapattı. Kapının sesi salonda yankılandı. Kapı hareket ederken bıçak komik bir şekilde onunla salınıyordu. Juliette iç çekti ve bıçağı yerinden çıkarıp merdivenleri çıkarken elbisesinin cebine yerleştirdi. Ebeveynleri kapıdaki deliği görünce deliye dönecekti. Bu düşünce Juliette'in gülümsemesine sebep oldu ve bir süre de böyle kaldı. Odasına girdiğinde uzun birinin yatağında olduğunu fark etti.

Neredeyse havaya fırlayacaktı.

"Ah Tanrım, beni korkuttun," diye nefes verdi bir süre sonra. Kız kardeşler çok nadiren odasına ayrı ayrı gelirdi. Bu sebeple, özellikle öğleden sonra güneşi pencereden sızarak Rosalind'in yüzüne vururken kuzenini hemen tanıyamamıştı. "Kız kardeşinle bugün beni şaşırtmaya mı karar verdiniz?"

Juliette'e dönerken Rosalind'in keyfi kaçmış görünüyordu. "Az önce Kathleen'le miydin? Seni saatlerdir burada bekliyorum."

Juliette gözlerini kırpıştırdı. Ne söyleyeceğini bilemedi. "Üzgünüm," deyip oturdu ancak özründe şaşkınlık vardı, o yüzden kulağa pek de samimi gelmedi. "Bilmiyordum."

Rosalind kafasını sallayıp mırıldandı, "Önemi yok."

Hepsi Batı'ya gitmeden önce bu da Juliette'in çocukluğundan kalan hatıralarından biriydi. Rosalind sanki yarıştaymış gibi kin tutardı. Tutkuluydu ve inatçıydı, ayrıca çelik gibi sinirleri vardı ama bu gerilimin sonucunda ustalıkla seçtiği, yüzeysel olarak güzel kelimelerinin ardında, artık alakasız olaylardan dolayı kin tutabilirdi.

"Bana surat asma," dedi Juliette. Bunu ya şimdi söyleyecekti ya da uzak gelecekte uğraşmak zorunda kalacaktı. Kuzenini tanıyordu. Onu sinirlendirenlere karşı yavaşça beslediği nefrete şahit olmuştu. Onları doğururken ölmüş annesinin yerini almaya çalışan anne tarafından teyzelerine, Kızıl Çete'nin içlerine girmeye çalışan ve artık onunla hiç konuşmayan babasına; hatta burlesk kulübündeki, Rosalind'in yükselen şanından dolayı onu kıskanıp içlerine almamak için türlü entrikalar çeviren öteki dansçılara karşı olan tavırlarını görmüştü.

Juliette, bazen Rosalind'in hayatındaki bu boşlukla nasıl başa çıktığını merak ediyordu. Bunu düşününce kısa zaman önce dönmüş olmasına rağmen kuzeninin yanında daha fazla olamadığı için kötü hissetti. Cai ailesindeki herkesin, her zaman yapacağı daha önemli bir işi olurdu. En azından Kathleen iyimser olma hatasına düşerdi. Rosalind bunu yapmazdı. Sorun, sokaklarda insanlar kendi elleriyle boğazlarını parçalarken kuzenlerine ilgi göstermenin ve onlara ulaşmanın o kadar da öncelikli bir mesele olmamasıydı.

"Sorun ne?" diye sordu Juliette yine de, çünkü burada saatlerdir bekleyen Rosalind'e en azından bir dakika ayırabilirdi.

Rosalind cevap vermedi. Juliette yeni filizlenen kinin önüne geçemediği için korkmaya başlamıştı ki, Rosalind bir anda kafasını ellerinin arasına attı.

Bu harekette Juliette'i korkudan özüne kadar sarsan bir şeyler vardı; çocuksu ve kaybolmuş bir insanın hareketiydi bu.

"Böcekler," diye fısıldadı Rosalind, ellerinin arasından konuştuğu için sözcükler avucunda kayboluyordu. Odanın içi buz kesti. Juliette ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu, bir namlu temizleme çubuğu gibi dikeldiğini hissetti. Öyle ki cildi dokununca acıyacak kadar hassaslaşmış gibiydi.

"Çok fazlalar," diye devam etti Rosalind. Kuzeninin sesindeki her çatlama Juliette'in ürpermesine sebep oluyordu. "Hepsi denizden geliyor, denize dönüyorlar."

Juliette yavaşça halısında diz çöküp Rosalind'in göz seviyesine inebildi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. "Ne böceği?"

Rosalind kafasını salladı. "Sanırım onu gördüm. Suyun içinde."

Bu sorusunu cevaplamıyordu. "Neyi gördün?" diye sorarak netleştirmeye çalıştı. Rosalind sessiz kalınca, bu sefer biraz sertleşerek tekrarladı, "Rosalind neyi gördün?"

Rosalind sertçe nefes aldı. Bu tek hareketle odadaki tüm oksijeni emmiş, gördüğü şeyin açıklanabilme ihtimalini yok etmiş gibiydi. Juliette'in kafatasında ikinci bir kalp atışı, *dinlemek, anlamak ve hazırlanmak* için içinden yükselen bir baskı baş gösteriyordu. Bir şekilde duyacağı şeyin, her şeyi değiştireceğini hissediyordu.

"Rosalind," dedi son kez Juliette, desteklercesine.

"Gümüş gözler," dedi Rosalind titreyerek. Konuşmaya başladığı için kelimeler yuvarlanarak çıkmaya başlamıştı. Nefes alıp verişi git gide derinleşince Juliette'in onun kolundaki eli onu daha sıkı sarıyordu. Ancak kuzeni bunun pek farkında değil gibiydi. "Gümüş gözleri vardı. Sert çıkıntıları olan kambur bir omurga. Bilmiyorum Juliette. *Ne* gördüğümü bilmiyorum. Guài wù belki de. Bir canavar."

Aniden Juliette'in kulakları bir kükremeyle çınladı. Yavaşça, montunun cebine elini attı ve çaldığı çizimi çıkardı, yıpranmış kâğıdı açtı ve bulanık çizgileri düzeltti.

Rosalind," dedi Juliette yavaşça kâğıdı uzatıp. "Şu çizime bir bak."

Rosalind ince kâğıda uzandı. Görünce parmakları gerildi. Gözleri doldu.

"Gördüğün şey bu muydu?"

Rosalind oldukça yavaş bir şekilde kafasını salladı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eğer Benedikt Montagov'a hayatta istediği tek şeyin ne olduğu sorulsaydı, çok basit bir cevap verirdi: mükemmel bir küre çizmek.

Beyaz Çiçekler'deki herhangi birine sorun, gelecek cevaplar bambaşka olacaktır. Servet, aşk, intikam... Bunlar ve daha fazlası; Benedikt de bunları isterdi. Yalnızca resim yaparken, bileğinin hareketlerinde ve fırçasının ucunda zamanı hapsetmekten, böylesi özenli, zahmetli ve güzel bir görevden başka hiçbir şeyi düşünmediğinde bunların hepsi arka planda kaybolurdu.

Mükemmel küreyi ortaya çıkarmayı o kadar çok istiyordu ki neredeyse takıntı seviyesindeydi. Çocukluktan beri tutunduğu hayallerden biri olmuştu; görünürde kaynağı olmayan bir sebepten ötürü zihnine tüy diken bir hayal ve eğer bir kaynağı varsa da hayatının öyle erken bir evresinde olmuş olmalıydı ki artık bunu hatırlamıyordu. Zaten çok mantıksızdı: Bir imkânsızlığı çözebilse belki de o zaman hayatındaki diğer bütün imkânsızlıkların da çözüme ulaşacağına dair bir inanç... Aralarında bir alaka olmasa bile.

Beş yaşındayken eğer İncil'i baştan sona ezberleseydi babasını hastalığından kurtarabileceğine inanırdı. Babası yine de öldü ve altı ay sonra, göğsüne saplanan bir maganda kurşunuyla annesi de öldü.

Sekiz yaşındayken, her sabah odasından dış kapıya on saniye içinde koşması *gerektiğine* yoksa gününün kötü geçeceğine kendini ikna etmişti. Mer-

kezde yaşadığı, odasının dördüncü katta, Roma'nın odasının hemen yanında olduğu zamanlardı. O zamanlar her günü kötü geçiyordu... ama bunun ne kadarının koşmaktaki başarısızlığıyla alakalı olduğunu hiçbir zaman bilemedi.

Şimdi on dokuz yaşındaydı ve bu alışkanlıklardan kurtulamamıştı: Artık yalnızca sadeleşmiş ve bir hayali bu imkânsız isteklerin en üstünde bırakarak kendilerini sıkıştırıp bir top haline getirmişlerdi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Benedikt. "Lanet olsun, *lanet olsun*." Tuvaldeki kâğıdı yırttı ve top haline getirerek stüdyo dairesinin duvarına fırlattı. Bu görevin beyhudeliği üzerine çöktü ve şakaklarında zonkladı; yorgun, kurumuş gözlerini işgal etti. Mantığının derinlerinde, istediği şeyin mümkün olmadığını biliyordu. Bir küre neydi ki? Üç boyutlu bir yuvarlaktı ve yuvarlaklar gerçek değildi. Yuvarlağın bütün noktaları merkeze aynı mesafedeydi ve aynı olmaları için kesin ölçüde eşdeğer olmaları gerekirdi. Benedikt mükemmeliyete ulaşmak için neleri göze alabilirdi? Fırça darbelerini mi? Partikülleri mi? Atomları mı? Eğer gerçek bir yuvarlak, yaşadıkları evrende dahi yoksa bunu nasıl çizebilirdi?

Benedikt fırçayı yerine koydu, stüdyosundan çıkarken saçlarını karıştırdı.

Yan odadan sıkıntılı, huysuz ve alçak bir sesin ona seslenmesiyle koridorda durdu.

"Sen neye küfrediyorsun öyle?"

Marshall'la ikisi Montagov hanesinin bir sokak ötesindeki yıkık binada yaşıyorlardı, ancak kâğıtlarda yalnızca Benedikt'in ismi geçiyordu. Teknik olarak Marshall orada yasadışı olarak barınıyordu ama Benedikt bunu kafaya takmıyordu. Marshall şiddetin, korkunun ve öç almanın doruk noktasıydı, ancak aynı zamanda eli çok lezzetliydi ve patlak bir boruyu kimse ondan daha iyi tamir edemezdi. Belki de kırık kemiklerini düzeltmeye çalışırken parmaklarını kullanmaya alışmıştı. Belki de Beyaz Çiçekler onu sahiplenmeden önce sokaklarda kendini koruyarak geçirdiği yıllarda ellerini kullanmayı öğrenmişti. Bugün dahi, Montagovların hiçbiri Marshall'ın ailesine ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Benedikt ise yalnızca hepsinin öldüğünü biliyordu.

Marshall, güvelerin yediği pijamasıyla odasından çıktı. Kollarını kavuşturmak için kollarını kaldırınca, aynı şekilde yıpranmış tişörtünün altından kendi kendine bıçakla çaprazlama çizdiği yara izleri gözüktü.

Benedikt dik dik bakıyordu. Nabzı tüyler ürpertici bir fark edişle bir kere, sonra da yakalanma korkusuyla bir daha sıçradı.

"Senin daha çok yaran var." Hızlı toparladı, boynu alev almış gibi hissederken neredeyse kekelemedi bile. Bu anı daha sonra uyumaya çalışırken tekrar hatırlayacak, sonra da öylesine utanç duyacaktı ki kendi içine büzülüp, içi dışına çıkarılmış bir deri torbası gibi hissedecekti. Boğazını temizleyip devam etti. "Nereden çıkıp duruyor bunlar?"

"Burası tehlikeli bir şehir," diye cevapladı Marshall doğru düzgün bir cevap vermeden, ancak sırıtışı büyüdü.

Şakalaşıyor, kabadayılık taslıyor gibiydi ama Benedikt somurtmaya başladı. Benedikt'in aklında her zaman dolaşan beş bin farklı fikir vardı ve herhangi biri *tuhaf* bir gürültüyle aralarından sıvrıldığında dikkat kesilirdi. Marshall koridordan geçip dolapları karıştırmak için girdiği mutfakta kaybolurken, Benedikt stüdyo dairenin önünde, düşünceleriyle kaldı.

"İlgi çekici değil mi?"

"Hâlâ benimle mi konuşuyorsun?"

Benedikt gözlerini devirip hızla Marshall'ın yanına gitti. Öteki Beyaz Çiçekler üyesi tencereleri ve tavaları çıkarıyordu; ağzında bir kereviz sapı vardı. Benedikt nedenini dahi sormak istemedi. Marshall'ın tam da sebepsiz yere kereviz sapı çiğneyecek tipte biri olduğunu düşündü.

"Başka kimle konuşacağım?" diye cevapladı Benedikt, mutfak tezgâhına otururken. "Bu şehir. Gerçekten daha da tehlikeli *oluyor*, değil mi?"

Ağzındaki kereviz sapını çıkarıp Benedikt'e doğru salladı. Benedikt, onun istediği gibi ağzını açıp bir ısırık almayı reddederek ona huysuzca bakınca, Marshall omuzlarını silkip kerevizi çöpe attı.

"Ben, Ben, canımın içi, onu sırf laf olsun diye söyledim." Marshall ocağı yakmak için bir kibrit çaktı. Kibrit parmaklarının arasında alev aldı: sıcak, parıldayan, ufak bir yıldız. "Bu şehir hep tehlikeliydi. Tam da insan doğasının zaafı, atan nabız gibi..."

"Ama son zamanlarda," Benedikt lafını kesti, eğilirken elleriyle tezgâh mermerinden destek alıyordu. "Son zamanlarda kabarelerdeki kalabalığı fark etmedin mi? Genç dansçıları huzursuz etmek için sahneye atlayan adamları? Her müşteriye yetecek kadar çekçek kalmayınca sokakta yükselen bağrışmaları? İnsan, delilik arttıkça kulüplerdeki insan sayısının da azalacağını düşünür. Ama amcama ödemelerini geciktirmeyenler yalnızca gece kulübü işletmecileri."

Marshall'ın ilk kez fırsatını bulduğu anda ağzında hazır duran bir cümleyi kuramayıp, cevap vermeden önce durup düşünmesi gerekti. Gülümsüyordu ancak sanki acı çekiyor, yas tutuyor gibiydi.

"Ben," dedi tekrar. Sonra durdu. Aradığı kelimeyi Rusçada bulmaya zorlandığından olsa gerek, birkaç kez anlamsızca cümleye girip durdu, o yüzden anadiline döndü. "Şehir daha tehlikeli hale gelmedi. Değişti."

"Değişti mi?" diye tekrarladı Benedikt, o da Korece'ye geçmişti. Onca dersi boşuna almamıştı. Aksanı çok kötüydü ama en azından akıcıydı.

"Delilik her yere bulaşıyor." Ayağının ucundaki torbadan bir kişniş yaprağı kopardı. Onu da ağzına atıp çiğnemeye başladı. "Salgın gibi ilerliyor: Raporlar önce nehirden geldi, sonra şehrin, imtiyazların içine yayıldı, şimdi de şehir dışındaki malikâneler morglara cesetler yollamaya başladı. Bir düşün. Kendini korumak isteyenler kapılarını pencerelerini kilitleyecekler. Umursamayanlar, şiddet düşkünleri, korkudan keyif alanlar..." Marshall omuzlarını silkti, doğru kelimeyi ararken elini havada salladı, "...iyice *keyiflenecek*. Dışarı çıkacaklar. Şehir daha tehlikeli bir yer olmadı. İçindeki insanlar değişiyor."

Sanki bunu bekliyormuş gibi bir cam kırılması sesi bütün apartmanda yankılandı. Marshall sıçradı ancak Benedikt yalnızca somurtarak arkasını döndü. İkisi de dinleyip bunun tehditkâr bir sebebi olup olmadığını anlamaya çalıştılar. Binanın yanındaki ara sokaktan kirayla ilgili bağrışmalar duyunca koşuşturmaları gereken bir şey olmadığını anladılar.

"Tamam, hadi gidelim," dedi mutfağa girince.

"Nasıl yani?" dedi Marshall. "Yemek yapıyorum!"

"Sana dışarıdan yemek alırım." Benedikt ceketini fırlattı. "Canlı kurban bulmamız gerek."

Marshall'la Benedikt saatlerce Beyaz Çiçekler bölgesinde dolaşıp durdular ama şansları yaver gitmedi. Ara sokakların, deliliğin kaynadığı yerler olduğunu biliyorlardı bu nedenle şehrin o bölümlerinde dolaşıp tanıdık gelen bu labirenti arşınladılar. Ancak çok geçmeden, aldıkları her metalik kokunun geldiği, en ufak bir hışırtı duydukları yöne saparken ne kadar yavaş ve dikkatli hareket ettiklerinin bir önemi olmadığını fark ettiler. Saldırma niyetiyle iki kez böyle hışırtı sesine yönelmişlerdi ancak buldukları şey çoktan ölmüş bir bedenin etrafında dolaşan kemirgenlerdi.

Kemirgen yoksa sessizlik vardı. Değişmeyen, bozulmamış ara sokakların hepsi, insanlar çöplerini atmak için biraz daha uzağa gitmekten korktukları için leş gibi kokuyordu ve kırık sandıklarla doluydu. Anayola çıktıklarında, yanlarından geçerken esnaf ve müşteriler arasında geçen konuşmaları yakalayınca Benedikt neredeyse rahatlayacaktı. İşte *bu* şehrin gerçek yüzüydü. O ara sokaklar Şanghay'ın lanetlenmiş bölgeleri, kabuk bağlamış bir yumuşak karın haline gelmişti.

"Boşa zaman kaybettik demek," dedi Marshall. Cepsaatini kontrol etti. "Büyük başarısızlığımızı Roma'ya sen mi söylemek istersin, ben mi söyleyeyim?"

Benedikt suratını asıp katılaşmış ellerine sıcak nefesini üfledi. Eldiven takacak kadar soğuk değildi ancak akşam ısıracak kadar serindi.

"Roma nerede ki zaten?" diye sordu. "Bu aynı zamanda onun da görevi."

"O Beyaz Çiçekler'in vârisi," diye cevapladı Marshall, cepsaatini kaldırırken. "Ne isterse onu yapabilir."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Marshall'ın kaşları, siyah bir paspasa benzeyen saçlarının arasında kaybolacak kadar havaya kalktı. İkisi de bir an için sessiz kaldılar, ender bir şaşkınlık anında birbirlerine bakıyorlardı.

"Yani..." diye hemencecik düzeltti Benedikt, "hâlâ babasına hesap vermek zorunda."

"Ah," dedi Marshall kısaca. Yüzünde, Benedikt'in de huzurunu kaçıran rahatsız, tanınmadık bir ifade vardı. Benedikt, Marshall alışılageldik, rahat ifadesine geri dönebilsin diye aniden karnında bir ağrı, az önce söylediği sözleri havada yakalayıp ağzına geri tıkıştırmak için bir güdü hissetti.

"Ah?" diye tekrarladı Benedikt.

Marshall kafasını sallayıp güldü. Benedikt'in karnındaki ağrı bu gülümsemeyle yok oldu.

"Bir anlığına, Roma'nın vâris olmadığını söylediğini sandım."

Benedikt dönüp gri bulutlara baktı. "Hayır," dedi, "öyle söylemedim."

Ama içten içe ikisi de biliyordu. Benedikt Montagov ve Marshall Seo açıkça Roma'ya sadakat belirten ender Beyaz Çiçekler'dendi. Ötekiler sessiz kalmışlardı: Roma'nın doğum hakkıyla muzaffer olacağını mı yoksa sonunda, Lord Montagov'un destekleyeceği bir başka Beyaz Çiçekler üyesi tarafından sahne dışı edileceğini mi bekliyorlardı.

"Eve dönmek ister misin?"

Benedikt iç geçirdi ve kafasını salladı. "Dönelim bari."

Benedikt ve Marshall'ın güneye doğru gittiği sokağın bir yanında, Kathleen kuzeye doğru yürüyor, Bund'ın etrafındaki setlere girip çıkıyordu.

Bund, diye düşündü kendi kendine. Ne garip bir çeviriydi. Çincede asıl ismi wàitán idi ki kendi kendine İngilizcede *dış rıhtım* anlamına geliyordu. İşte bundan ibaretti: Huangpu Nehri'nin aktığı yönün en ucundaki kara parçası. Buraya Bund denmesiyle bir anda rıhtım olmuştu. Demirleyecek ya da yola çıkacak bir durak olmuştu; gemilerin doluşup rıhtımın öteki ucunda, elinde muazzam bir güç tutan bankaların, ticarethanelerin ve yabancı konsoloslukların içinde şansını kovaladığı bir yerdi.

Servetin toplandığı yer burasıydı; bu dekadan, Beuax Arts'dan ilham almış, yatırımını Batı'dan alan binalar kendini idame ettiren bir döngüyle daha fazla servet üretiyordu. Binaların çoğunun inşası daha bitmemişti. Bina iskelelerinin aralarından denizden gelen esintiler geçiyordu. Bu geç saatte dahi delicesine çalışan işçilerin tangırtısı yankılanıyordu. Yükseklik kısıtlamasından dolayı *yukarı* doğru inşa edemedikleri için *iyi* bir iş çıkarmak zorundaydılar.

İnşası hâlâ yarım olsa dahi, buradaki her şey çok güzeldi. Kathleen kocaman, altı katlı, birkaç yıl önce kurulmuş Hong Kong ve Şanghay Bankalar Işbirliği'ne ev sahipliği yapan neoklasik HSBC binasından çıkıp durdu. Mermer ve Monel metalinden yapılmış böylesine devasa bir yapının varlığına, kolonları, kirişleri ve göze çarpan tek kubbesi ile bu yapının Yunan mabetlerinin arasındansa, Şanghay'ın ekonomik altın çağının merkezinde bulunmasına inanmakta güçlük çekiyordu.

Bir de binaların içindeki insanlar da bu kadar işbirlikçi olsalardı.

Kathleen nefesinin altından bir inilti sesi çıkararak gönülsüzce HSBC binasından çıktı. Yorgunluk içine işlemişti. Dış kemerlerden birine yaslanıp bir sonraki adımını düşündü.

Neden bahsettiğinize dair en ufak fikrim yok cümlesi, bugün ona sunulan bir numaralı cümleydi ve Kathleen üstlendiği bir görevde başarısız olmaktan nefret ederdi. Kathleen'in oraya kredi çekmek için değil de bir canavar görüp görmediklerini soruşturmak için geldiklerini öğrendikleri anda tamamıyla

kendi içlerine kapanıyorlar ve gözlerini devirip gitmesini rica ediyorlardı. Bu granit duvarların ve kalın, gürültülü kasaların içinde, burada günlerini geçiren insanların kendilerini delilikten, bu deliliği şehre musallat eden canavardan güvende farz ettiklerini düşündü.

Kathleen bunu anlayabiliyordu. Bir sonraki müşteriyi sakince çağırmalarından, Kathleen'in sorularını, konuşmak istemeyecekleri kadar korkunç bir şeyi duymuşçasına değil de sanki zavallıca görüp rahatça omuz silkmelerinden belliydi. Onlara göre, şehri kasıp kavuran bu *delilik* yalnızca Çinlilerin safsatalarıydı... Yalnızca halihazırda lanetlenmiş yoksulların, geleneklere kendilerini kaptırmış olanların etkileneceği bir şeydi. Parıldayan mermer binalarının içinde bu salgından korunabileceklerini düşünüyorlardı, çünkü bu salgın medeniyetsiz mahlûkların histerisinden başka bir şey değildi.

Delilik bu sütunların eşiğinden geçince, Kathleen kendi kendine düşünüyordu, *bu insanlar neye uğradığını şaşıracak.*

Sonra da vicdansızca, cümlesinin sonuna az kalsın şu kelimeyi ekliyordu. İyi.

"Sen, oradaki! Xiâo güniáng!"

Kathleen sese doğru döndü, bankacılardan birinin hatırladığı bir şeyleri anlatacak olması umuduyla sevinmişti. Ancak döndüğünde, karşısında ellerinde sıkıca tuttuğu büyük çantasına kadar uzanan gür ve beyaz saçları olan yaşlı bir kadın gördü.

"Evet?" diye sordu Kathleen.

Yaşlı kadın hemen önünde durup gözlerini Kathleen'in boğazındaki yeşim kolyeye dikti. Kathleen'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Saçlarına dokunma içgüdüsüne karşı koydu.

"Bir canavar hakkında..." kadın eğildi, ses tonu komplocu bir tona bürünmüştü, "...sorular sorduğunu mu duydum?"

Kathleen yüzünü buruşturup bir nefes alarak diken diken olan tüylerinden kurtulmaya çalıştı. "Üzgünüm," diye cevapladı. "Benim de elimde hiçbir bilgi yok..."

"Ah, ama benim var," diye lafını kesti kadın. "Bu bankacılardan hiçbir şey öğrenemezsin. Kafalarını masadan kaldırmazlar. Ama ben üç gün önce buradaydım. Onu gördüm."

"Sen..." Kathleen omzunun üstünden etrafına bakındı, sonra eğildi ve sesini alçalttı, "burada mı gördün? Kendi gözlerinle."

Kadın eliyle Kathleen'e onu takip etmesini işaret etti ve yola koyuldu, karşıdan karşıya geçmeden önce yolun iki tarafına da baktı. Suyun, iskelelerin nehre karıştığı kenarına kadar yürüdüler. Yaşlı kadın durduğunda çantasını yere koydu ve hikâyeyi anlatırken tasvir etmek için ellerini de kullandı.

"Tam burada," dedi kadın. "Oğlumla bankadan çıkıyordum. Tatlı çocuktur... ama iş paraya gelince tam bir bèndàndır. Her neyse, o bir çekçek bulmaya gitmişti, ben de bankanın önünde bekledim, sonra da şuradaki sokaktan..." elleriyle şehre doğru giden sokaklardan birini gösterdi," bir şey... koşarak geldi."

"Bir şey," diye tekrarladı Kathleen. "Canavarı mı diyorsunuz?"

"Evet..." derken kadının sesi canlılığını yitirdi. Hikâyesine heyecanla başlamıştı, tam da sahnedekilerin izleyenleri etkilemek için kapıldığı heyecanla. Şimdi sakinleşiyordu, sanki tam olarak *neyi* gördüğünün ağırlığı şimdi gelmiş gibi. "Canavar. Korkunç, ölümsüz bir şey."

"Ama emin misiniz?" diye ısrar etti Kathleen. "Canavar olduğuna emin misiniz, bir gölge ya da..."

"Eminim," dedi kadın kararlılıkla. "Eminim çünkü kıyıya yaklaşan bir balıkçı tam da canavar bu iskelede kaybolana dek ateş etti." Parmağıyla ileriyi, geniş nehre uzanan, şu an doka çekmiş gemilerle kaynayan iskeleyi gösterdi. "Eminim çünkü kurşunlar sırtından sekti, sanki bu ayakta duran bir *yaratık* değildi de bir *tanrıydı*. Bir canavardı, bundan eminim."

"Ne oldu?" diye fısıldadı Kathleen. Boynundaki ve kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Denizden gelen rüzgârdan olduğunu düşünmüyordu. Çok daha dehşet bir şeydendi. "Sonra ne oldu?"

Kadın gözlerini kırptı. Sanki bir dalgınlıktan uyanmışa benziyordu, hayallerine ne kadar kapıldığını fark etmemiş gibiydi.

"İşte sorun da o," dedi somurtarak. "Bu noktadan sonrasında pek emin değilim. Hafızam ve gözlerim işte. Çok iyi değiller. Canavarın suya atladığını gördüm ve sonra..."

Kathleen daha da eğildi. "Sonra..."

Kadın kafasını salladı. "Bilmiyorum. Her şey bulanıklaştı. Suya sıçrama sesi duydum. Şurada bir karaltı..." ellerini uzattı, "...hareket ediyor gibiydi. Sanki küçük şeyler karanlığa fırlatılıyormuş gibi." Tekrar kafasını salladı, bu sefer daha hızlıca, sanki kafasını toparlamaya çalışıyormuş gibi. Çok işe yaramamışa benziyordu, çünkü kadının sesindeki enerji çoktan kaybolmuştu. "O

zamana kadar oğlum çekçek ile dönmüştü. Gidip bakmasını söyledim; suda bir canavar gördüğümü söyledim. Yakalamak için iskele boyunca koştu."

Kathleen'in nefesi kesildi. "Peki... Yakalayabildi mi?"

"Hayır." Kadın tekrar somurttu. Gözlerini Huangpu Nehri'ne çevirdi. "Saçmaladığımı söyledi. Yalnızca bir adamın yüzdüğünü söyledi. Balıkçının kayığından düştüğüne emindi."

Bir adam. Canavarın olduğu yerde nasıl da bir adam olabilirdi? Nasıl kurtulmuş olabilirdi?

Yoksa...

Kadın titrek bir nefesle çantasını almak için eğildi, sonra tereddüt etti ve Kathleen'in elini yakaladı.

"Seni Kızıl Çete'den tanıyorum," dedi alçak sesle. "Bu şehirde, sularda canlanan bir şey var. Görmediğimiz birçok yerde." Kadın parmaklarını iyice sıktı, ta ki Kathleen avcunda dolaşan kanın kesildiğini hissedene kadar.

"Lütfen," kadın fısıldadı. "Bizi koruyun."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Günler sonra dahi Juliette'in tek düşünebildiği şey delilikti. Ona seslenildiğinde bile tepki vermiyordu. Kulakları yalnızca çığlıkları duyuyordu ve sokaklarda ne zaman bir çığlık kopsa yüzünü buruşturuyordu. Bir şeyler yapmak istiyordu... bir şeyler yapmak için *kıvranıyordu.*

Bir canavar, diye düşündü Juliette, merdivenlere yaslanmış beklerken aynı düşünceler aklında dönüp duruyordu. *Gerçekten de Şanghay'ın sokaklarında dolaşan, deliliği yayan bir canavar var.*

"Hazır mısın?" Lord Cai ona seslendi, merdivenin başında montunun yakasını düzeltmek için dururken.

Juliette kendini şimdiki zamana dönmeye zorladı. İç geçirerek el çantasını avuçlarının arasında çevirdi.

"Olabildiğim kadar."

Lord Cai merdivenlerden indi, kızının önünde durdu. Somurtuyordu. Juliette kıyafetine şöyle bir baktı, babasının neyi uygun görmediğini anlamaya çalışıyordu. Yine Amerikan kıyafetlerini giymişti: Kıyafeti, omuzlarından bileklerine kadar inen tüllerle normalde giydiklerinden biraz daha şıktı. Dekoltesi çok mu açıktı? Bu seferki göz kırpmadan birini öldürüp öldüremeyeceği üzerine endişe değil de normal –bir kez olsun– babacan bir endişe miydi?

"Masken nerede?"

İstersi kadar iyi. Bu da olur.

"Ne gerek var?" Juliette iç geçirdi. "Sen de maske takıyorsun."

Lord Cai gözlerini ovuşturdu. Juliette bu hareketinin insanı bezdiren Fransızlarla uğraşma zorunluluğunun getirdiği yorgunluktan mı yoksa onun gizemli tavırlarından sıkılmış olmasından mı kaynaklandığı bilinmiyordu.

"Evet, çünkü ben elli yaşında bir adamım," dedi babası. "Çok gülünç olurdu."

Juliette omuzlarını silkti, sonra ön kapıya doğru yürümeye başladı. "Bu senin silahların, benim değil."

Araba yoluna çıktıklarında Juliette gecenin serinliğini fark etti ve ürpertiyle elleriyle çıplak kollarını ovaladı. Yapacak bir şey yoktu, artık dönüp mont almak için çok geçti. Şoförün yardımıyla arabaya bindi, sonra babasına yer açmak için koltukta kaydı. Baloya katılan akrabalarının çoğu yola çıkmıştı bile. Juliette zaten gitmek istemiyordu, o yüzden Lord Cai'nin işleri bitirmesini bekledi. Gökyüzü pembeye çaldığında ve turuncu güneş ufka dokunmaya başladığında yola çıkma zamanı olduğunu söylemişti.

Lord Cai arabaya bindi. Koltuğa otururken ellerini kucağında birleştirdi ve Juliette'e bir bakış attı. Yine somurttu. Bu sefer kızının boynundaki kolyeye bakıyordu.

"O bir kolye değil, değil mi?"

"Hayır Bâba."

"Bir suikast işi, değil mi?"

"Aynen öyle Bâba."

"Vücudunda sakladığın başka kaç silah var?"

"Beş Bâba."

Lord Cai burun kemerini sıktı. "Wǒ de mā yā, Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandı.

Juliette sanki bir ötüşe almış gibi gülümsedi.

Araba ilerlemeye başladı ve sakin köy yollarının içinden, üç saniyede bir üçgillere ve çekçeklere yoldan çekilmeleri için korna çalabilen şehre doğru rahat bir yolculuğa koyuldu. Juliette araba durduğunda yaklaşan dilencilerle göz temasını kurmamak için gerçekte zamandan daşarı bakmamayı alışkanlık edinmişti. Ama bu akşam açıklanamaz bir sebepten dolayı dışarı baktı.

Tam baktığı esnada kaldırımda birini kucağına almış ve bebek gibi sallayan bir kadın gördü.

Yerde yatanın her yeri kanlar içindeydi, elleri kıpkırmızıydı ve boğazı öylesine parçalanmıştı ki kafası gövdesine yalnızca kemiklerle tutunuyordu. Ağlayan kadın yatanın kafasına sarılmış, bir zamanlar yaşam dolu ancak şimdi kireç beyazı suratına yanağını yaslamıştı.

Araba tekrar ilerlemeye başladı. Juliette bakışlarını yola çevirdi; ön koltuktan, arabanın önünden akan bulanık görüntüleri izledi ve sertçe yutkundu.

Bunlar neden oluyor? diye düşündü çaresizce. *Bu şehir bunu hak edecek kadar korkunç günahlar mı işledi?*

Cevap evetti. Ama tam olarak onun suçu değildi. Çinliler bu çukuru açmış, odunları doldurmuş ve kibriti çakmıştı ama her yere benzin döken ve Şanghay'ı önü sesilemez ahlaksızlık yangınına tutuşturmuş olanlar yabancılardı.

"Geldik," dedi şoför frene basıp.

Juliette dişlerini sıkarak arabadan indi. Fransız İmtiyazları'nda her şey biraz daha parlaktı; ayaklarının altındaki çimenler bile. Bu bahçelerin etrafı genellikle çevriliydi ancak bu gece kapılarını ardına dek açmıştı. Juliette kapılardan geçerken kendini yeni bir dünyaya giriyormuş gibi hissetti... Az önce geçtikleri kirli yollardan ve sıkışık ara sokaklardan çok daha farklı bir evren. Burası yeşilliklerle, sarmaşıklarla ve kurnazlıklarla doluydu. Köşelerde ufak çardaklar öylece duruyordu ve karanlık içine çekiyordu; bu bahçenin uzun, dökme demir kapıları mor günbatımında her saniye daha da uzayan çimenlerin içine çekiliyordu.

Serin havaya rağmen, Juliette bu bakımlı bahçeye dağılmış insanlara göz gezdirirken terliyordu. Tıpkı ailenin diğer üyeleri gibi Tyler onlardan daha erken çıkmıştı ve Juliette'in ilk işi bütün akrabaların nerede olduğunu belirlemekti. Çoğunluğu hemencecik saptayabildi, etrafa dağılmış sosyalleşiyorlardı. Belki de *gerçekten* gereğinden fazla silah getirmişti. Kıyafeti belini sıkıyordu çünkü sırtının en dar kısmına bıçağını sıkıştırmak için kıyafetin üzerinde oynaması gerekmişti, ayrıca dizlerindeki beyaz kumaş her adımında toplanıyordu. Ama Juliette'in bu kadar silahla gelmesinin sebebi kendini böyle hazır hissedebilmesiydi. Bir felaket olsa eyleme geçebileceğine dair böyle kendini kandırabiliyordu.

Bıçaklarıyla savaşamayacağı felaketlerin varlığını göz ardı etmeye çalıştı. Buradaki yabancıların zaten umurunda değildi. Juliette yürürken, delilikle alakalı dedikodu yapıp gülüşen insanları duydu. İngiliz adamlar ve Fransız

kadınlar bu yerel histeriye kendini kaptırmamış olmanın ne kadar zekice olduğunu düşünüp kendilerini kutlamak için kadeh tokuşturuyorlardı. Bu bir *tercihmiş* gibi davranıyorlardı.

"Gel Juliette," dedi ileriden Lord Cai, yenini düzelterek.

Juliette itaatkâr bir şekilde takip etti ama gözleri başka yerdeydi. Şık bir çardağın altında bir kuartet hafif bir müzik çalıyordu, açık bir alanda yabancı tüccarlar ve eşleri dans ediyorlardı. Kızıl gangsterleriyle tüccarlar ve devlet adamlarıyla yabancılar eşit sayılıyordu, hatta Çince konuşabilen tüccarlar ya da iş üstünde İngilizce öğrenmiş birkaç gangster günbatımında sohbet etmeye dahi başlamıştı. Tyler'ı o gruplardan birinin arasında gördü. Fransız bir kadınla konuşuyordu. Juliette'in ona baktığını görünce onu gördüğüne mutlu olmuş gibi el salladı. Juliette yüzünü öyle buruşturdu ki dudakları bir anlığına kayboldu.

Çardaklara dizilmiş lambalar ani bir ses çıkararak yandı. Bahçeler altın rengi bir ışıkla aydınlanarak güneş denizde kaybolduğunda getireceği karanlığı defetti.

"Juliette," diye yeniden seslendi Lord Cai. Juliette fark etmeden bir salyangoz kadar yavaşlamıştı. Gönülsüzce hızlandı. Birçok insanın kendine benzeyen insanlarla gruplaştığını fark etmişti. Buraya diplomat eşlerinin işi yüzünden taşınmış İngiliz kadınlar bir araya toplanmış gülüşüyorlar, dantelli eldivenleriyle tuttukları pastel renkli güneş şemsiyelerini çeviriyorlardı. Fransız devlet insanları birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlar, patronlarının yaptıkları komik olmayan şakalara kahkahalar patlatıyorlardı. Bir de bahçede farklı yerlere dağılmış olmalarına ve kendilerini meşgul göstermek için o kadar uğraşmalarına rağmen, üç yalnız kişi de kimseyle alakası yokmuş gibi görünüyordu.

Juliette yeniden durdu. Birine dikkatlice baktı... Elindeki tabağı dikkatle inceleyene.

"Baba, şu çocuk sence de Koreli değil mi?"

Lord Cai gösterdiği yere bakmadı bile. Ellerini Juliette'in beline koydu ve gittikleri tarafa doğru ittirdi. "Odaklan Juliette."

Bu içi boş bir emirdi. Fransız başkonsolosuna yaklaşırlarken Juliette'in odaklanmaya ihtiyacı yoktu çünkü erkekler konuşmaya başladığında, o arka planda kaybolurdu. O yalnızca ortamı güzelleştirmek için getirilmiş bir süsten ibaretti. Konuşmayı yakalayamadığı zamanlar oldu. Başkonsolosun ismini dahi duymadı. Bütün dikkati arkasında dikilen iki adamdaydı.

"Buradan sonra bir sandviç yemek ister misin?" diye fısıldadı adamlardan biri ötekine Fransızca. "Bu yemeklerden nefret ediyorum. Çukurun öte tarafındaki o sıkıcı ülkenin suyuna gitmek için çok uğraşıyorlar."

"Aklımdan geçeni söyledin," dedi öteki alçak sesle. "Şunlara bir bakar mısın? Medeniyetsiz köylüler."

Juliette gerilmişti ancak çukur kelimesiyle beraber Kızıl Çete'den değil de İngilizlerden bahsettiklerini anlamıştı.

"Çaylarını yudumlayıp, sonra da çayı kendilerinin icat ettiklerini sanıyorlar," ikinci adam devam etti. "Tekrar düşünün aptallar. Çinliler daha sizin başınızda kralınız yokken bile çay demliyorlardı."

Juliette hiç beklemediği bu konuşmanın alakasızlığına aniden kıkırdadı, sonra da belli etmemek için öksürdü. Lord Cai'nin endişelenmesi gereken hiçbir şey yoktu, Juliette'i yanında getirmesi gereksiz bir önlemdi. Dikkatini yeniden babasının sohbetine çevirdi.

"Endişeliler lordum," diyordu başkonsolos. Juliette, Fransız iş insanlarından bahsettiğini tahmin etti. "Yerel yönetim muhafızları şimdilik Fransız İmtiyazları'nı güvende tutuyor ama bir tehlike varsa, Kızıl Çete'nin arkamda olduğunu bilmem lazım."

Eğer parasız çalıştırılan işçilerin yoksulluktan yeteri kadar çektiğini ve Komünizm'in gerçek çözüm olduğunu düşünen Çin halkının isyan etme olasılığı varsa, Fransızların Şanghay'daki gücünü elinde tutmak için bir yol bulmaya ihtiyacı vardı. Bunu da Kızıl Çete'nin silahları ve kaynaklarıyla yapabileceklerini düşünmüşlerdi. Ama eğer bir devrim olursa, Şanghay'da onlarla iş yapabilecek kimsenin kalmayacağını fark etmemişlerdi.

Ama Lord Cai bunların hiçbirinden bahsetmedi. Rahatça kabul etti, yalnızca Kızıl Çete'nin Fransız İmtiyazları'nda işlerini halledebilme yetkisinin olması şartını ortaya koydu. Fransız başkonsolosu, İngilizcesini türlü Amerikan tavırlarıyla harmanlayarak sevinçle haykırdı: "Tabii ki dostum, elbette! Lafı bile olmaz." Sonra da el sıkıştılar. Her şey sonuca kavuşmuş gibiydi.

Juliette bütün bunların yapmacık ve gülünç olduğunu düşündü. Ataların burada yaşamış ve ölmüş olduğu babasının bu topraklarda iş yapmak için yalnızca gemilerini buraya demirlemiş ve artık başa geçmeye öylece karar vermiş adamlardan izin almak zorunda olmasını abes buldu.

Fransız başkonsolosu, sanki içindeki düşmanlığı hissetmiş gibi bakışlarını en sonunda Juliette'e çevirdi.

"Ya siz nasılsınız Bayan Juliette?"

Juliette bütün dişlerini göstererek gülümsedi.

"Burada söz hakkınız olmamalı." Babasının onu durdurmaya zamanı olmadan konuşmaya başlamıştı bile; sözlerinde öyle bir tatlılık vardı ki sanki hayranlığını dile getiriyor gibiydi. "Ne kadar kusurlu da olsak, ne kadar kendi aramızda da savaşsak bu ülke hâlâ sizin emriniz altında değil."

Başkonsolosun keyifli ifadesi biraz soldu. Juliette'in laf mı soktuğunu yoksa masumane bir yorumda mı bulunduğunu anlayamıyordu. Sözleri ağırdı ama bakışları dostluk sergiliyordu, sanki şundan bundan sohbet ediyormuş gibi ellerini önünde kavuşturmuştu.

"Size iyi günler dilerim," Lord Cai, başkonsolos bir cevap bulamadan araya girdi. Juliette'i omuzlarından tutarak uzaklaştırdı.

"Juliette," diye öfkeyle hırladı Lord Cai duyulamayacak kadar uzaklaşınca. "Sana bunu öğretmek zorunda olduğumu düşünmemiştim ama güçlü insanlara böyle şeyler söyleyemezsin. Ölüm sebebin olur."

Juliette omuzlarını babasından kurtardı.

"İmkânı yok," diye karşı çıktı. "Güçlü bir adam ama beni öldürecek kadar değil."

"Pekâlâ," dedi Lord Cai sertçe. "Seni öldüremeyebilir..."

"O zaman neden aklımdakini söyleyemeyeceğimişim?"

Babası iç geçirdi. Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça verdi. Cevap arıyordu.

"Çünkü," dedi en sonunda, "duygularını incitebilir Juliette."

Juliette kollarını kavuşturdu. "Bütün bu haksızlıklara *duyguları incinir diye* mi sesimizi çıkaramayız yani?"

Lord Cai kafasını salladı. Kızının kolunu kavrayıp uzaklaştırmaya çalıştı, omzunun arkasından uzunca baktı. Çardaklardan birine yaklaşınca bıraktı ve ellerini önünde kavuşturdu.

"Bugünlerde Juliette," dedi alçak ve temkinli bir sesle, "en tehlikeli insanlar hakarete uğradığını düşünen güç sahibi beyaz insanlardır."

Juliette bunu biliyordu. Bunu bu yabancıların neler yapabileceğini onlar anca Çin kıyılarına geldikten *sonra* öğrenebilmiş babası ve annesi gibi insanlardan çok daha iyi biliyordu. Ama Juliette... Sonuç olarak eğitim alması için onu Amerika'ya göndermişlerdi. Daha bir mekândan içeri girmeden önce kapıda onun girmesini yasaklayan ayrımcılık tabelalarını arayarak büyümüştü.

İnci küpeleriyle ve topuklu ayakkabılarıyla gezinen bir beyaz hanımefendinin geldiğini gördüğünde yolundan çekildiğini, uysallık rolü yapmayı ve bulundukları bir yerde Juliette'in göz devirmesini görüp, ona bu ülkede ne aradığını ve derdinin ne olduğunu suratına bağıran eşleriyle göz teması kurmamayı öğrenmişti.

Onlara hakaret edecek bir şey yapmasına dahi gerek yoktu. Bu adamları ateşleyen şey hak görme duygusuydu. Eşlerinin eline bir mendil tutuşturup gözyaşlarını silmesini bekleyen, çünkü tiratlarının gönülden hakları olduğuna inandıran hak görme duygusu. Amerika'daki çalıntı topraklarıyla, Şanghay'daki çalıntı topraklarıyla bu dünyanın hükümdarları olduklarına inanıyorlardı…

Nereye gitseler oradaydı… *Kendinde bunu hak görmek.*

Juliette bundan çok yorulmuştu.

"Herkesin duyguları incinir," dedi acımasızca. "O buradayken, bir kere de onun başına gelsin. Bu güce sahip olmayı hak etmiyor. Onun hakkı değil."

"Biliyorum," dedi Lord Cai sakince. "Bütün Çin biliyor. Ama artık dünya böyle işliyor. Elindeki güç olduğu sürece ona ihtiyacımız var; en çok silah onda olduğu sürece en güçlüsü o."

"Sanki *bizim* silahımız yok," diye homurdandı Juliette yine de. "Sanki son yüzyılda biz Şanghay'daki gücümüzü *bizim* silahlarımızla pekiştirmedik."

"Eskiden yeterliydi," Lord Cai cevapladı. "Artık değil."

Fransızların *onlara* ihtiyaçları vardı ama Kızıl Çete'nin Fransızlara aynı şekilde *ihtiyacı* yoktu. Babasının söylemeye çalıştığı şey onların Fransızların gücüne ihtiyacı olduğuydu… Onların suyuna gitmek zorundalardı. Eğer Kızıl Çete yarın Fransız İmtiyazları'na savaş açıp Çin topraklarını geri almak isteselerdi, saatler içinde yok edilirlerdi. Sadakat ve çete hiyerarşisi, savaş gemilerinin ve torpidoların yanında hiçbir şeydi. Afyon Savaşları bunu kanıtlamıştı.

Juliette iğrendiğini belirten bir ses çıkardı. Babasının sert bakışlarını görünce iç geçirdi ve asıl konuya döndü. "Boş ver. Adamlardan önemli bir şey duymadım."

Lord Cai kafasını salladı. "İyi bari. Bu bizim için daha az sorun demektir. Akşamının keyfini çıkar."

"Tabii," dedi Juliette. Bunu derken asıl söylediği şuydu: *Biraz yemek alıp gidiyorum.* "Şu ağacın oralarda olacağım." Bu da şu anlama geliyordu: *Sanırım Paul Dexter bu tarafa doğru geliyor ve saklanacağım.*

Ne yazık ki Juliette ne kadar hızlı yürüse de yeterli olmadı.

"Bayan Cai, ne kadar da hoş bir sürpriz."

Yemek masasında, Juliette maşayla bir yumurtalı tart almaya çalışıyordu. Daha bir ısırık almıştı ki arkasını döndüğünde bayat ekmeğin insan temsiliyle karşılaştı.

"Görüşmeyeli nasılsınız?" diye sordu Paul. Ellerini arkasında kavuşturunca takım elbisesinin mavi kumaşı kırıştı. Bir maskesi de yoktu. Yalnızca açık yeşil gözlerini ona dikmiş bakıyordu, başlarının üstündeki altın rengi ışıklar gözünün akından yansıyordu.

"İyi," Juliette omuz silkti.

"Harika, harika," dedi Paul kibirli bir ses tonuyla. Juliette, genç adamın bu savruk cevaba neden bu kadar keyiflendiğini anlamlandıramadı. "Söylemem gerek ki, en çok..."

"Ne istiyorsun Paul?" Juliette lafını kesti. "Daha önce de sizinle çalışmak istemediğimizi söyledim."

Paul gayretini bir üst seviyeye çıkardı ve Juliette'i kolundan tutup yemek masasından uzağa götürdü. Juliette aklının bir köşesinde onu vurmayı hesap etti, ancak yüzlerce yabancının bulunduğu bir partide böyle bir hamlenin akıl kârı olmayacağını düşündü. Kolunu kastı ama Paul'un onu yönlendirmesine izin verdi. Bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyordu.

"Sadece konuşmak istiyorum," dedi Paul. "Başka tüccarlarla anlaştık, merak etme. Kızıl Çete'yi daha fazla rahatsız etme niyetim yok."

Juliette gülümsedi. Tatlı görünüşünün altında dişlerini gıcırdatıyordu.

"Eğer öyleyse, o zaman benimle niye uğraşıyorsun?"

Paul da gülümsedi ancak onun yüz ifadesi samimiydi.

"Belki de ilgini istiyorumdur, güzel kız."

İğrenç. Paul'un onu güzel bulmasının tek sebebinin Batılı standartlara göre kabul edilebilir bir görünüşü olduğuna bütün parasını yatırabilirdi. Güzellik, tıpkı güç gibi, gelip geçici bir şeydi. Eğer biraz bronzlaşsa, biraz kilo alsa, biraz yaşlansa, sokak tüccarları artık krem satmak için onun yüzünü kullanmazdı. Çinlilerin standartları, tıpkı Batılılarınki gibi gelişigüzel, acınası şeylerdi. Ama Juliette eğer insanların onu takip etmelerini istiyorsa bu standartlara uymak zorundaydı. Güzelliği olmadan, şehir ona sırtını dönerdi. Yeterli olmadığını düşünürdü. Bu arada erkekler istedikleri kadar bronz, şişman ya da yaşlı olabilirlerdi. İnsanların düşüncelerini bunlar asla etkilemezdi.

Juliette kolunu Paul'dan kurtardı, yemek masasına dönmek için topuklarının üzerinde döndü.

"Hayır, teşekkür ederim. İlgimi böyle sıkıcılıkla çekemezsin."

Bu gayet de yeterli bir baştan savmaydı. Juliette içecek bir şeyler alırken sonunda rahat bırakıldığını düşünmüştü. Ama Paul ısrarcıydı. Yine arkasından sesini duydu.

"Baban nasıl?"

"İyi," diye cevapladı Juliette, dudaklarını ısırıp ses tonundaki öfkeyi bastırmaya çalışarak. Kibarlıktan yumuşak bir sesle karşılık verdi. "Seninki nasıl?"

Juliette sosyalleşmenin kraliçesiydi. Çok fazla deneyimi olmuştu. İstese bir saniyede oldukça içten ve kibar bir gülümseme takınabilirdi; yalnızca Paul'dan bir bilgi alamayacağını düşünüyor, onunla iletişim kurmanın gereksiz olduğunu hissediyordu.

Belki Paul da bunu anlıyordu. Belki Juliette'in düşündüğünden daha zekiydi. Belki Juliette'in sabırsızca parmaklarıyla ritim tutuşundan ve boynunu sürekli eğip büküşünden ne kadar sıkıldığını anlamıştı.

O yüzden işe yarar bir şeyler sunmaya karar verdi.

"Babamla Larkspur'a çalışmaya başladık," dedi. "İsmini duydun mu?"

Larkspur. Juliette'in ritim tutan parmağı aniden durdu. Lă-gespu. Larkspur. *Bu* Chenghuangmiao'daki yaşlı adamın söylemeye çalıştığı kişiydi, yalnızca İngilizce bir kelimeyi Şanghay lehçesine çevirmişti. Delinin tekinin gizemli bir adamdan bahsedip deliliğe çare bulduğunu anlatması dikkate değer değildi. Ama aynı gizemli figürü birkaç gün içinde iki kez duymak tuhaftı. Karşısındaki İngiliz tatlı dil üstadına odaklandı. İlk kez bakışlarını onda sabitledi ve ilk nefesinde gözlerini devirmedi.

"Şuradan buradan birkaç şey duydum," dedi belli belirsiz. Kafasını eğdi. "Ne iş yapıyorsun onunla?"

"Çoğunlukla ayak işleri."

Şimdi de belli belirsiz olma sırası Paul'a gelmişti ve bunun farkındaydı. Juliette dudaklarının hafifçe kıvrıldığını, kaşlarının hafifçe birleştiğini gördü ve hemen noktaları birleştirdi. Larkspur'la olan alakasıyla Juliette'in ilgisini çekmek istiyordu ama açıkça konuşmaya da izni yoktu. Bildiği şeylerin ipucunu verebilirdi ama sırf dedikodu için de her şeyi anlatamazdı.

"Ayak işleri mi?" Juliette tekrarladı. "Yapılacak çok iş yoktur herhalde."

"Ah, yanılıyorsun," dedi Paul kabararak. "Larkspur delilik için bir aşı yarattı. Tüccarlar kapısında yatıyor. Böyle bir organizasyonun işlemesi için de bir ordu kadar işçi lazım."

"Harika para kazanıyor olmalısın." Juliette, Paul'un gömleğinin iliklerinden birinden geçen altın cep saatinin zincirine imalı bir bakış attı.

"Larkspur'un destelerce parası var," diye onayladı Paul.

Bu Larkspur delilikten doğan panikten kâr sağlayan biri miydi? diye merak etti Juliette. *Yoksa gerçekten insanları kapısında yatıracak kadar değerli bir aşı mı bulmuş?*

Juliette bu fikirlerini dışa vurabilirdi, ancak Paul'un düzgün bir cevap vermek için bu sohbetten fazla tatmin olmuş olduğunu düşündü. Onun yerine açıkça sordu. "Bu Larkspur'un bir adı var mı peki?"

Paul omuz silkti. "Varsa da ben bilmiyorum. İstersen sizi tanıştırabilirim."

Bu lafın ardından Juliette doğruldu, siyah kirpiklerinin ardından adama gözlerini dikmiş, karşılığında ne istediğini söylemesini bekledi.

"Ama söylemem gerek," dedi Paul biraz mahcup görünerek. "Daha o kadar yükselemedim. Ben güven kazanırken biraz beklemen gerekebilir..."

Juliette gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Paul devam ediyordu ama Juliette dinlemeyi bırakmıştı bile. Yalnızca güç gösterisi yapmaya çalışıyordu. Asla yararlı olamazdı.

"Excusez-moi, mademoiselle."*

Paul, Juliette'in ardından gelen sesle aniden susmak zorunda kaldı, Juliette bu kıymetli sessizliğin her saniyesini değerlendirdi. İçinden sohbete balıklama giren bu Fransız'a teşekkür etti. Sonra arkasını dönüp maskeli sarışın adamı görünce bu teşekkürü geri çekti.

Ah, lanet olsun.

"Voulez-vous danser?"**

Juliette alnındaki damarın öfkeyle attığını hissetse de kaçmak için eline gelen fırsatı kullandı.

"Bien sûr," dedi dişlerini sıkarak. "Au revoir, Paul."***

Roma'nın bileğine yapışıp onu çekerek uzaklaştırdı. O kadar sıkıyordu ki Roma'nın sağ eli uyuşmuş ve kireç beyazına dönmüştü. Gerçekten de sarı bir peruk ve maske takıyor diye onu tanımayacağını mı sanmıştı?

---

* "Affedersiniz, hanımefendi." (ç.n.)
** "Dans etmek ister misiniz?" (ç.n.)
*** "Elbette." "Elveda, Paul." (ç.n.)

"Ölmek mi istiyorsun?" diye fısıldadı Juliette, Paul'un duyamayacağı kadar uzaklaştıkları anda İngilizceye dönerek. Sonra etrafındaki bütün İngiliz bakanları, tüccarları ve sekreterleri görünce Rusçaya dönüp alçak sesle devam etti: "Seni şu an öldürmeliyim. Bu ne cüret!"

"Cesaret edemezsin," diye cevapladı Roma, Rusçası hızlı ve saldırgandı. "Bütün bu yabancıların önünde Kızıl Çete'yi vahşi barbarlar gibi göstermeyi göze alabilir misin? Bedeli çok ağır olur."

"Ben..." dediği anda diline yığılan kelimeleri yuttu. Tam dans edecekleri yerin ucunda durmuşlardı, müziğin değişmesiyle toplaşan çiftlerin arasındalardı. Kuartetin yaylıları hızlandı... Daha canlı bir şarkı, daha muzip bir ritim başlamıştı. Roma haklıydı. Juliette buna cesaret edemezdi ancak etraflarındaki yabancılar sebeplerden en uzak olanıydı. Juliette buna cesaret edemezdi çünkü ne kadar yüksekten atıp tutsa da içinde kabaran nefretin onun yakınında olmasının sağladığı ani adrenalinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını hâlâ çözemiyordu. Bedeni bir zamanlar Roma'nın kim olduğunu unutmayı reddederken nasıl ellerini isyana sürükleyip Roma'yı mahvedecekti?

"Ne düşünüyorsun?"

Roma'nın aniden İngilizceye geçmesiyle Juliette gözlerini ona çevirince gözleri birbirine kilitlendi. Ellerinden bir ürperti geçti. Etraflarındaki hareketli eteklerin arasında öylece durmaları artık dikkat çekiyordu. Juliette Roma'nın nasıl gittiği her yerde şüpheden uzakta kalabildiğini merak etti. Çok iyi hareket ediyordu. Dört yıl önce biri ona Roma'nın insan formunda bir tanrı olduğunu söylese Juliette buna inanırdı.

"Senin için herhangi bir şey düşünüyor değilim," dedi Juliette sonunda. İsteksizce ona doğru bir adım atıp elini kaldırdı; Roma da aynı şeyi yaptı. Tamamlayıcı hareketler için konuşmaya ihtiyaçları yoktu. Her zaman diğerinin ne yapacağını tahmin ediyorlardı.

"Kesinlikle. Ancak benim düşünecek çok şeyim var. Bunlar için fikir belirtir misin?"

Müzik yükselince etraflarındaki çiftler daha da hararetli hareket etmeye başladı. Roma ve Juliette kendilerini bir yuvarlağın içinde buldu. Ellerini uzatmışlardı ancak birbirlerine dokunmuyorlardı; sabit durmuyor, süzülüyorlardı; dikkat çekmemek için hareket ediyor ancak temastan kaçınıyorlardı; olduklarından fazlası gibi görünmekten kaçınıyorlardı.

"Burada ne arıyorsun Roma?" diye sordu Juliette bıkkınca. Boş muhabbetlerine harcayacak enerjisi yoktu. Bu kadar yakınken nefeslerini zor düzenliyor, ellerinin titremesine zor engel oluyordu. "Hayatını sırf dans etmek için riske atmadın herhalde."

"Hayır," dedi Roma katı bir şekilde. "Babam yolladı." Bir duraksama oldu. Sadece o an Roma kelimelerini bulmakta zorlanmış görünüyordu. "Kızıl Çete'yle Beyaz Çiçekler'in beraber çalışmasını teklif etmek istiyor."

Juliette neredeyse bir kahkaha patlatacaktı. Deliliğe kurban gidenlerin sayısının gittikçe artması onu korkutuyordu, evet; ayrıca evinde, bu sefer kendi kanından, canından olanların, o kadar iyi tanıdığı insanların arasında bir salgın daha olmasından dolayı da endişeleniyordu... Ama bu daha olmamıştı ve eğer Juliette *tek başına* hızlı olabilirse asla olmayacaktı... İki çetenin beraber çalışması, ikiye bölünmüş bu şehrin birleşmesi ne kadar yararlı olursa olsun, içinden Roma'nın teklifini kabul etmek asla geçmiyordu ve sanki Roma da onunla aynı fikirdeydi.

Ağzından çıkan sözler bunlardı ancak yüz ifadesi bambaşka şeyler söylüyordu. O da böyle bir şeyi istemiyordu. Beraber çalışmaları bölgelerini birleştirme olasılığı sunsa da, iki tarafın da gangsterlerinin *neden* teker teker öldüğünü keşfedebilmek için bu kan davasına anlık da olsa bir barış hali getirse de bu yeterli değildi. Öfkeyi ve dökülen kanın bedelini yatıştırmak, Juliette'in kalbinde kaynayan öfkeyi çözüme kavuşturmak için yeterli değildi.

Ayrıca, neden onca insan arasından Lord Montagov bir ittifak teklif etsindi ki? Aralarındaki en nefret dolu olan oydu. Juliette yalnızca bir cevap bulabildi: Bu bir testti. Eğer Roma Kızıl Çete'yi ikna edebilirse, o zaman Lord Montagov çaresizliklerinin ne ölçüde olduğunu anlamış olurdu. Beyaz Çiçekler gerçekten de beraber çalışmak istemiyorlardı; yalnızca Kızıl Çete'nin ne kadar hasar aldığını öğrenmek istiyorlardı ki bu bilgiyi daha sert vurabilmek için kullanabilsinler.

"Asla," diye hırladı Juliette. "Koş babana söyle: Kendi kanında *boğulsun*."

Juliette dansın yarısında topuklarının üstünde döndü ve yürümeye başladı, ancak müzik valse döndü ve Roma onu kolundan yakalayıp kendine çekti; böylece Juliette'in eli onun omzuna, onun eli de Juliette'in beline kondu. Bu konuda daha bir şey yapamadan karşılıklı pozisyon aldılar ve dans etmeye başlamışlardı bile.

Bir dürtü gibiydi. Bir an için kendine yine on beş yaşındaymış gibi hissetmesi için izin verdi; saklandıkları çatıda, ayaklarının altındaki caz kulübünden yükselen müzikle dans ettikleri gibi. Anılar sevimsiz, ufak yaratıklardı ne de olsa… En ufak imada hemen uyanırlardı.

Hemencecik kendini ona bırakmış olmasından nefret ediyordu. Onun hareketlerine itiraz etmeden uyum sağlamaktan nefret ediyordu. Eskiden kimse önlerinde duramazdı. Beraberlerken, gürültülü bir kulübün arkasında saklanıp kart oynarlarken, Şanghay'da ne kadar özel mülk varsa girmeyi görev edinmişken ya da Juliette'in içki dolabından çaldığı şişeyi Roma koltuk altında taşıdıkları zaman aptal aptal sırıtırlarken hiçbir şeyden korkmazlardı.

Bu çok tanıdıktı. Roma'nın belindeki eli; Juliette'in avcunun içindeki eli… Elleri fazlasıyla zarifti ancak Juliette bu parmakların arasından kanlar aktığını herkesten daha iyi biliyordu. Avuçlarındaki çizgilere yer edinmiş, üzerinden günahlardan başka bir şeyin okunmadığı eller.

"Bu uygun değil," diye mırıldandı Juliette.

"Bana başka şans bırakmadın," diye cevapladı Roma. Gergindi. "İşbirliğine ihtiyacım var."

Müzik yükseldi ve hızlandı. Roma onu kendi ekseninde çevirirken Juliette'in elbisesindeki boncuklar gecenin içinde şakırdadı ve bu sesle Juliette'in direnci geri geldi. Eski pozisyonuna döndüğünde dansı Roma'nın yönlendirmesinden memnun değildi. Duruşlarına, hareketlerine, adımlarına ve ellerinin açılarına rağmen… valsin onu itaatkâr partner yapan bütün kurallarına rağmen Juliette nereye adım attıklarına karar vermeye başladı.

"O zaman neden babamla dans etmiyorsun?" diye sordu, bir sonraki dönüş gelirken derin bir nefes alarak. "Bu çetenin son sözü ona ait."

Roma karşılık veriyordu. Elini sıkıca tutuyordu, parmaklarını beline öylesine bastırıyordu ki sanki parmak izlerini elbisesine işlemek istiyordu. Konuştuğunda sesini duymasaydı Juliette onun verdiği çabayı bilmezdi. Sesi rahat, lakayt çıkmıştı.

"Babanın beni suratımdan vurmasından korkuyorum."

"Ah, benim aynısını yapacağımdan korkmuyor musun yani? O zaman demek ki şanım istediğim gibi *yayılmamış*."

"Juliette," dedi Roma. "Sen *güçlüsün*."

Müzik aniden durdu.

Onlar da dondu, tıpkı önceki gibi... göz göze, kalp kalbe. İnsanlar gülüşerek dağılırken, müzik yeniden başlamadan önce partnerlerini değiştirirken iki si de oldukları yerde, sanki vals yerine kavgaya tutuşmuşlar gibi nefes nefese, göğüsleri kalkıp inerken öylece durdular.

Geri çekil, dedi Juliette kendi kendine.

Acısı neredeyse teninde duyulacak kadardı. Yıllar geçmiş, ikisini de insan suratları olan canavarlara çevirmişti. Eski fotoğraflarıyla alakaları kalmamıştı. Ancak her ne kadar unutmak isteseler de sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Ona bakarken hâlâ o patlama olduğunda karnında hissettiği acıyı hatırlıyordu, gözyaşları akarken boğazının nasıl da gittikçe sıkıştığını hissedebiliyordu, ta ki evinin dışındaki duvara yığılıp, dudaklarına kadar gelen çığlığı yalnızca ipek eldivenli eliyle tutmaya çalışana kadar.

"Bunu bir düşünmen gerek," dedi Roma sessizce, sanki yüksek sesle konuşsa etraflarında biriken ateşi harlayacak, gittikçe kaynayan bu tuhaflığı patlatacakmış gibi. "Sana yemin ederim ki bu bir tuzak değil. Yalnızca kaosun sokaklara kadar inmesini engellemek için."

Bir keresinde, çok uzun zaman önce, dışarıdaki fırtınadan sığındıkları bir kütüphanenin arka tarafında Juliette, Roma'ya sormuştu: "Başka bir soyadın olsa, hayatının nasıl olacağını hiç hayal ediyor musun?"

"Her zaman. Ya sen?"

Juliette bunu düşünmüştü. "Bazen. Sonra da neleri kaçıracağımı düşünüyorum. Eğer Cai olmasaydım ne olurdum?"

Roma yattığı yerden dirseklerinde doğrulmuştu. "Bir Montagov olabilirdin."

"Saçmalama."

"Pekâlâ." Roma, Juliette'in onun kara gözlerindeki parıltıyı, simsiyah gözbebeklerinde kendi kızaran yanaklarını görecek kadar yaklaşmıştı. "Ya da ikimiz de isimlerimizi silebilir, bu Cai-Montagov saçmalığını ardımızda bırakabiliriz."

Şimdi bu anıları içinden atmak, Roma'nın suratına tükürüp kurtulmak istiyordu.

Söz veriyorsun. Ama sen hep yalancıydın.

Juliette ağzını açtı, Roma'yı geri çevirecek sözler dilinin ucuna kadar gelmişti. Sonra gözünün kenarıyla yaklaşan bulanık hareketleri gördü ve çenesi kilitlenip kaldı.

Roma, Tyler'ın kafasına dayadığı silahı hissedince olduğu yerde dondu.

"Juliette," dedi Tyler. Kolu dümdüzdü. Kıyafetinin sarkık kolu hafif bir rüzgârla oynarken eli tam bir tezat yaratacak kadar mükemmel bir şekilde sabitti; en ufak bir titreme yoktu. "Geri çekil."

Juliette durumu değerlendirdi. Hızlıca etrafındaki yabancılara baktı, nefeslerinin bu skandalla kesilişini ve telaşlı, fal taşı olmuş gözlerini gördü.

Bu durumu *hemen* çözmeliydi.

"Senin derdin ne?" diye azarladı Juliette, geri çekilirken öfkelenmiş gibi yaparak.

Tyler somurttu. "Ne..."

"Silahını yerine koy ve bu kibar Fransız beyden özür dile," diye devam etti. Sanki kalbi yerinden çıkacak bir kız değil de Tyler'ın teyzesiymiş gibi ellerini beline koydu.

Tyler'ın ifadesi öfkeden şaşkına, sonra yeniden öfkeye döndü. Oltayı yutmuştu. İşe yarıyordu.

"Tyler," diye seslendi Lord Cai uzaktan. "Silahını yerine koy. Şimdi."

"Bu Roma Montagov," diye patladı Tyler. Arkasında duran İngiliz çiftin nefesi kesildi. "Biliyorum. Sesinden tanıdım."

"Böyle davranarak bizi küçük düşürme," diye uyardı Juliette alçak sesle.

Tyler cevaben silahını iyice Roma'nın ensesine bastırdı. "Bir Montagov'un bizim bölgemize istediği gibi girmesine asla izin vermem. *Saygısızlık*..."

Tam o anda gölgelerden iki kişi ellerinde silahlarla çıktı. Silahları çoktan Tyler'a doğrultulmuştu; kelimeleri Tyler'ın boğazına dizilmişti. Benedikt Montagov ve Marshall Seo kılık değiştirmekle bile uğraşmamışlardı. Onları tanımamak Kızıl Çete'nin suçuydu. Sonuç olarak Juliette gelebileceklerini biliyordu. Roma'nın davet mektubunu çaldığını, Beyaz Çiçekler'in buna dahi gerek kalmadan bu olaydan haberdar olabileceklerini biliyordu. Belki de bu onun hatasıydı. İçindeki ihanete yatkın bir tarafı belki de sırf onu görmek için Roma'nın gelmesini istemişti. Eskiden daha iyi bir dünyanın hayalini kuran, dikkatsizce seven, çoktan ölmüş olması gereken bir taraf.

Tıpkı bir masaldan fazlası olmaması gereken canavarlar gibi. Tıpkı bütün bu şatafat ve teknoloji ve yenilikleriyle bu delilikten güvende olması gereken bu şehir gibi.

"Dur," dedi Juliette ancak kendi sesini daha duramadı. Bir katliamın ucundalardı. "Dur..."

Geceye bir çığlık sesi karıştı.

Ansızın başlayan karmaşa önce paniğe, sonra kaosa döndü. İki adım ötesindeki kadın yere kapaklanınca Tyler'ın silahını indirmekten başka seçeneği kalmamıştı. Kadın parmaklarını bembeyaz boğazına geçirip parçalamaya başlayınca da dönüp kaçmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

Dört bir yanındakiler gibi.

Teker teker.

Yere yığıldılar... Kızıllar, tüccarlar ve yabancılar. Salgına yakalanmamış olanlar kaçmaya çalıştı. Bazıları kapılara kadar geldi, gecenin güvenliğine kadar koştu. Bazıları bahçenin önündeki kaldırımlara adım attıkları anda düştü; delilik geç de olsa onları da bulmuştu.

Juliette'in yine ciğerleri sıkıştı ama tamamen farklı bir sebepten. Neden bu kadar *hızlı* yayılıyordu?

"*Hayır,*" diye haykırdı Juliette, yerdeki tanıdık yüzlerden birine koşarken. Ellerini boğazına götürmeden hemen önce Bay Li'nin yanına gelmişti. Dizlerini bileklerine koydu ve onu durdurabilmeyi umdu.

Delilik çok güçlüydü. Bay Li kolunu yumuşak çimende sıyırarak Juliette'in altından kurtardı ve onu öteki tarafa yuvarladı.

"Yapma, yapma!" diye bağırdı tekrar denemek için atılırken. Bu sefer ona ulaşamadan ellerini boğazına atmıştı bile. Bu sefer kendini en sevdiği amcasına sarıp onu durduramadan önce, biri onu çekti ve güçle onu yere sabitledi.

Juliette kendini savunma içgüdüsüyle sırtına sakladığı bıçağa uzandı.

Tam o anda kendine söyleneni duydu: "Juliette dur, sana saldırmıyorum."

Eli attığı yerde kaldı, çığlığı boğazına takıldı. Kanlar geceye havada kavislenerek sıçradı, ayaklarına, bileklerine sanki ölümcül, kızıl mücevherler gibi damla damla yapıştı. Bay Li'nin hareketleri yavaşladı, sonra tamamen durdu.

"Onu kurtarabilirdim," diye fısıldadı.

"Kurtaramazdın," diye bağırdı Roma hemen. "Durdurmaya çalışırken sen de yakalanırdın."

Juliette'in şaşkınlıkla soluğu kesildi. Titrediklerini gizlemek için ellerini yumruk yaptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Böcekler, Juliette," dedi Roma. Etraflarındaki çığlıkların sesi yükselirken güçlükle yutkundu. "Delilik böyle yayılıyor... Saçlardaki bitler gibi."

Kısacık bir an için Juliette'in gözleri fal taşı gibi açıldı, aklında ağlar bir

araya geliyor, kayıp noktalar birleşiyordu. Sonra acı acı güldü ve elini kafasına attı. Kafasının üstüne vurdu ve saçlarından, sanki kafasındanmış kartona vurmuş gibi sert, çatırtıya benzer bir ses geldi. Doğal hali düz olan saçlarını kıvırcıklaştırmak için en az bir kilo jöle gerekiyordu yoksa asla bu şekli almazlardı. "Denediklerini görmek isterdim doğrusu."

Roma cevap vermedi. Dudaklarını sıktı ve bahçeden dışarı baktı. Hayatta kalmış olanlar çardaklardan birinde toplanmışlardı; düşünceli ve şaşkın görünüyorlardı. Juliette'in babası diğerlerinden farklı bir yerde, elleri arkasında, yalnızca olanları izliyordu.

Kimsenin orada öylece durup, salgın zincirine kapılan son kurbanların da ölüşünü izlemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Bir buluşma."

Roma kafasını çevirdi. Afallamıştı. "Efendim?"

"Bir buluşma," diye tekrarladı Juliette, sanki sorun onun duymamasıymış gibi. Yürümeki kanı sildi. "Ancak bu kafanızı sağlayabilirim."

ON ALTINCI BÖLÜM

Juliette kendini silahlandırırken oyalandı. Bunu yaparken rahatlıyor gibi hissediyordu... Silahın pürüzsüz, soğuk yüzeyinin tenine dokunmasında tatmin edici bir şeyler buluyordu; biri ayakkabısında, biri kasığında, biri belindeydi.

Başkalarının ona katılmayacağından emindi. Ama eğer herkese uyum sağlasaydı artık Juliette olamazdı.

Fransız İmtiyazları'ndaki olaydan sonra Cai hanesi tımarhane gibiydi.

"Yalnızca onları bir dinleyin," demişti ebeveynlerine. Saat geç olduğu için gözleri acıyordu. "Dinlemekten zarar gelmez..."

Koltuklarda oturan akrabalarının arasından keyifsiz homurtular koptu. Kızılların işlerinin içlerinde olan akrabalar ve bu konular hakkında en ufak fikirleri olmayanlar kafa kafaya vermişti: Uyumaya gitmek yerine, Juliette'in yalnızca ebeveynlerine yönelttiği bir teklifi dinliyorlar ve onaylamaz tavırlarla birbirlerine giriyorlardı. Juliette'in Beyaz Çiçekler'le barışçıl bir şekilde bir odada buluşmaları fikrini düşünmesinden dahi iğrenmişlerdi...

"Kapayın çenenizi!" Juliette çığlık attı. "Kapayın çenenizi, kapayın, kapayın, *hepiniz!*"

Ebeveynleri dışında herkes şaşkınlıktan küçük dillerini yuttu ve far görmüş tavşan gibi donup kaldı. Juliette nefesini toplamaya çalışıyordu, yüzünde hâlâ Bay Li'nin kan lekeleri vardı. Yaşayan bir kâbus gibi görünüyordu.

İyi, diye düşündü. *Beni katı yürekli sansınlar. Zayıf sanmalarından iyidir.*

"Yabancıların şu an bizim hakkımızda ne düşündüklerini..." dedi Juliette nefesini toplayabildikten sonra. Az önceki patlamasından sonra oda o kadar sessizleşmişti ki tavanda uçuşan sineğin avizenin kristallerine çarpıp durmasını duyabiliyorlardı. "...bir düşünün. Memurları ölüleri toparlarken aralarında neler konuştuklarını hayal edin. Yalnızca barbar olduğumuzu, bu ülkenin deliliğin yayıldığı, insanlarımızın sürüye öldüğü bir yer olduğunu kanıtladık onlara."

"Belki de bu iyi bir şeydir," diye seslendi Tyler merdivenlerin ilk basamağından. Rahatça yayılmıştı, dirseklerini bir üst basamağa koymuş ve soğuk parkelere yerleşmişti. "Neden deliliğin sonunun gelmesini beklemiyoruz ki? Onlar kaçıp gidene kadar yeterince yabancı ölür zaten."

"Çünkü böyle işlemiyor," diye hırladı Juliette. "Onun yerine ne olacak biliyor musun? Misyonerlerinin laflarını dinleyecekler. Bizi kurtarmayı ve kahramanımız olmayı görev edinecekler. Tanklarını sokaklarımıza çekecekler, sonra Şanghay'a kendi iktidarlarını getirecekler ve sen daha neler olduğunu anlamadan..." Juliette durdu. Şanghay dilinden İngilizceye geçti, Amerikan aksanını bırakıp İngiliz taklidi yaptı: "Tanrı'ya şükürler olsun ki Çinlileri zamanında kolonileştirdik. Biz olmasaydık kim bilir birbirlerini nasıl felakete sürüklerlerdi."

Sessizlik. Akrabalarının çoğu İngilizceye geçtiğinde onu anlayamamıştı. Önemli değildi; ikna etmesi gereken azınlık, yani ebeveynleri, onu çok iyi anlamıştı.

"Bence," diye devam etti Juliette, doğal Amerikan aksanına geçerek. "Eğer gangsterlerimiz ölmeye devam ederse kontrolümüzü kaybederiz. Pamuk fabrikalarındaki ve afyon merkezlerindeki işçiler huzursuzlanmaya başlar, bütün şehir kendini kaosa teslim eder, sonra da yabancılar gücü eline alır. Tabii Komünistler önce davranmazsa. En azından Beyaz Çiçekler'le eşit durumdayız. En azından bir denge halindeyiz, *hiç* sahip olmamaktansa en azından şehrin *yarısına* sahibiz."

"Açık konuş," dedi Leydi Cai. O da şimdi kendi aksanıyla İngilizceye geçmişti. "Yabancıların hükümdarlığı altına girmektense Beyaz Çiçekler'le olan kan davasını bir kenara bırakmanın daha iyi olduğunu söylüyorsun."

"Neden bendi huà konuşmuyorlar ki?" Teyzelerden biri mırıldanarak şikâyet etti konuşmayı artık takip edemediği için.

"Yalnızca bir buluşma için," diye cevap verdi hızla Juliette, homurtuları duymazdan gelerek. "Güçlerimizi birleştirip şu deliliğin kökünü kazıyana dek. Beyaz insanların şu lanet ülkeden elini çekmesini sağlayana dek."

Her ne kadar fikirlerinin sağlamlığına ve bunları ifade ediş şeklinin doğruluğuna inansa da, sonunda ebeveynleri ona *hak verince* duyduklarına inanamadı. Şimdiyse makyaj masasındaki aynaya bakıyordu; kıyafetlerini düzeltti, araya kaynamış saç tutamlarından birini tekrar kıvırdı, jöleyle karışması için iyice bastırdı.

Elleri titriyordu.

Merdivenlerden inerken, araba yolunda ayakkabısının topukları tıkırdarken, arabada Rosalind'le Kathleen de kendilerini sığdırabilsin diye en köşeye kayarken de titremeye devam ettiler. Başını arabanın camına yasladığında, normal rutinine rağmen şehrin sokaklarını izlerken titriyor da titriyorlardı. İnsanlara yeni bir açıdan bakıyordu; tezgâhtarların eşyalarını satışını ve berberlerin sokak kenarlarında saç kesişini, yerlere kalın, siyah saçları döküşünü izliyordu.

Şanghay'daki hareketlilik kaybolmuştu. Sanki gökyüzünden koca bir el inmiş ve sokaktakilerin içinden yaşama sevincini söküp almıştı: Tezgâhtarların sesi daha az çıkıyordu, çekçekçilerin eski atılganlığı yoktu; dükkânlarının önünde sırf geçenlerle sohbet etmek için dikilen adamlar artık konuşmuyordu.

Durum en azından sokağın karşısından gelen pahalı arabayı görene kadar böyleydi. Sonra korkmuş gözleri kısılıyordu. Öfkelerini dile getirmeye cesaret edemiyorlardı ama bu dik bakışlar bile bir sürü şey anlatıyordu.

Bu şehri gangsterler yönetirdi. Eğer şehir düşerse, suç da gangsterlere atılırdı. Sonra da bütün gangsterler politik bir devrimle öldürdü... delilik olsun ya da olmasın. Yabancılar olsun ya da olmasın.

Juliette kafasını arkaya yasladı, yanaklarının içini öylesine ısırıyordu ki kanın metalik tadı diline gelmeye başlamıştı. Eğer durduramazsa bu işin sonu çok acı olacaktı.

"Çok kötü, değil mi?" Rosalind fısıldadı, pencereden bakmak için eğilirken.

"Bu iş sonsuza kadar böyle sürmeyecek," Juliette cevapladı, söz veriyormuş gibi bir tonda. "Eğer ben bir şeyler yapabilirsem."

Elleri en sonunda titremeyi bıraktı.

Alisa Montagova Şanghay'daki bütün sokakları ezberlemişti. Kendi hayalinde, kafasının içinde dalların ve sinaptik sinirlerin yerine şehrin bir haritası vardı; temporal loblarının ve amigdalasının üstüne bulunduğu yerler geçilmişti.

Alisa olması *gerektiği* yerlerden kaybolunca, genelde bir başkasının ko-

nuşmalarını dinliyor olurdu. Kendi evinde ya da şehirde bir yerlerde; bu konuda seçici değildi. Bazen etrafındaki hayatlardan ilginç kesitlere denk gelir, eğer yeteri kadar insandan duyarsa bir hikâyenin eksik parçaları hiç beklenmedik yollarla birleşirdi.

Bugün bir hayal kırıklığıydı.

Alisa iç geçirerek saklandığı havalandırma boşluğundan çıktı. Bay Lang ve yaşlı annesinin tartışmasından ümidi kesmişti. Kızıl Çete'nin içinde istikrarsızlıkların olduğuyla, Lord Cai'nin kayınbiraderi tarafından yerinden edildiğiyle ilgili dedikodular dolanıyordu ancak bunların safsata olduğu ortaya çıktı. Bay Lang'in tek tehlikesi şehrin içindeki küçük bir dairede ziyaret edip sürekli mantısını nasıl yaptığıyla alakalı şikâyet ettiği annesinin sıkıntıdan kulaklarını çürütmesiydi.

"Tanrım," dedi Alisa kendi kendine. Bulunduğu üç katlı binanın ucundan zemine baktı kafasını kaşıyarak. Buraya bir saat önce bir sokak satıcısının tezgâhına tırmanarak çıkmıştı. Sebzeli çöreklerden birine bir sent vermesi yetmişti. Yaşlı adam da binanın ikinci katındaki pencereye ayağını atabilmesi için tezgâhın üstüne tırmanmasına izin vermişti.

Şimdiyse adam toplanıp gitmiş, yeteri kadar uzun tezgâhını da beraberinde götürmüştü.

Alisa yüz buruşturarak ikinci katla sert zeminin arasındaki mesafeyi azaltacak bir çıkıntı aradı ancak binanın bu yüzünde işe yarar bir şey bulamadı. İnecek başka bir yol bulmalıydı ve hızlı olmalıydı. Güneş hızla batıyordu ve Roma, Alisa eğer bu akşamki toplantıya katılmazsa ayakkabılarını elinden almakla tehdit etmişti ki bu kolayca üşüyen parmaklarıyla Alisa'yı derinden sarsacak bir tehditti.

"Her detayımızı inceleyecekler," demişti Roma. "Babamızın her hareketine bakacaklar. Dimitri'nin orada olduğunu görecekler. *Sakın* senin orada olmadığını görmesinler."

O yüzden Alisa burnunu kapattı ve binanın arkasındaki sokağa inen su borusundan kayarak indi. O kadar çöp vardı ki ağzıyla bile nefes alırken zorlanıyordu. Sanki bu leş kokusunu diliyle bile alabiliyordu.

Homurdanarak çöplerin arasından çıktı ve ne kadar geç kaldığını hesaplamaya çalıştı. Güneş halihazırda batmak, gözden kaybolmak üzereydi, uzaktaki binaların arkasından yavaşça ufka doğru süzülüyordu. Kendi endişesinde

ve alçak sesle ettiği küfürlere o kadar kaybolmuştu ki hırıltılı solukları yanından geçene kadar duymadı.

Alisa olduğu yerde dondu kaldı.

"Merhaba?" dedi aksanlı bir Çince ile. "Orada kimse var mı?"

Zayıf bir ses Rusça cevap verdi. "*Buradayım.*"

Alisa döndü, konuşan kişiyi bulana kadar çöp torbalarını karıştırdı. Kırmızı bir leke gözüne takıldı. Yaklaştığında çöplerin arasında, duvara yaslanmış bir adam buldu.

Adam kendi kanında yatıyordu, boğazı parçalanmıştı.

"Ah, olamaz."

Adamın Şanghay'ı kasıp kavuran deliliğin kurbanı olduğunu anlamak için Alisa'nın dehasına gerek yoktu. Ağabeyinin bu konu hakkında fısıldaşmalarını duymuştu ama ona bir şey anlatmamıştı ve Alisa'nın dinleyebileceğini bildiği yerlerde asla konuşmamıştı. Belki de bunu bilerek yapmıştı.

Alisa karşısındaki kurbanı tanımıyordu ama Beyaz Çiçekler'den biri olduğunu anlamıştı ve kıyafetlerine bakılırsa, adam yakındaki limanlardan birinde çalışıyor olmalıydı. Alisa durdu, tereddüt içindeydi. Ağabeyi ona dengesini şaşmış gibi görünen insanlardan bile uzakta durmasını söylemişti.

Ama Alisa asla dinlemezdi. Dizlerinin üzerine çöktü.

"Yardım!" diye bağırdı. "Yardım edin!"

Bir anda ara sokağa insanlar doluştu: Kafası karışmış, keyifsizce homurdanan Beyaz Çiçekler bu patırtının kaynağını öğrenmeye gelmişlerdi. Alisa kulağını ölen adamın dudaklarına yaklaştırdı; hâlâ nefes alıp almadığını, ölüp ölmediğini öğrenmek istiyordu.

Tam da son nefesini duyacak zamanı denk getirmişti.

Adam öldü.

Alisa geri çekildi, buz kesmişti.

Diğer Beyaz Çiçekler Alisa'nın etrafında toplandılar, keyifsizlikleri Alisa'nın neden çığlıklar attığını anlayınca yerini sessiz bir saygıya bıraktı. Çoğu şapkalarını çıkarıp göğüslerine yasladılar. Böyle bir manzaradan dolayı şaşırmışa benzemiyorlardı. Yalnızca bıkkınlardı… Gözlerinin önünde hayatını kaybetmiş yüzlercesinden yalnızca bir tanesi daha vardı.

"Hadi git buradan ufaklık," dedi Alisa'ya en yakın duran Beyaz Çiçekler üyesi nazikçe.

Alisa yavaşça ayağa kalktı ve adamların hayatını kaybeden yoldaşlarıyla ilgilenmelerine izin verdi. Bir şekilde, sersemlik içinde, kendini sokaklara attı ve turuncu gökyüzüne baktı.

Buluşma!

Koşmaya başladı, içinden küfrediyordu ve kafasında hedefe giden en kısa yolu çizmeye çalışıyordu. Huangpu Nehri'nin oradaydı ama kafasındaki adres çok daha güneydeydi; Nanshi'nin sanayi bölgesindeydi, pamuk fabrikalarının homurtuları ve binaların ticariden sınaiye döndüğü yerdeydi.

Rakip çeteler burada buluşmayı seçmişti çünkü kendi bölgelerinden, keskin çizgilerle Kızıl ve Beyaz Çiçekler olarak belirlenen yerlerden çok daha uzaktaydı. Nanshi'de yalnızca fabrikalar vardı. Ama fabrikalarda ya Kızıllar tarafından desteklenen ya Beyaz Çiçekler'le ilişik fabrikatörler ya da gangsterlerin altında yaşayan ama bu düzene karşı karışık duygular besleyen kirli yüzleriyle işçiler vardı.

İşçilerden bazıları iki çeteden birine bağlılıklarını ortaya koymuştu; mesela işleri şehrin içinde olanlar. Sonra onların maaşları azalmaya ve fabrikatörlerin servetleri de çoğalmaya başladı. Ondan sonra da Komünistler gelip kulaklarına devrimi fısıldamaya başladı ve sonunda, gücü elinde tutanların kafasını kestikten sonra devrime ulaşacaklarını öğrendiler.

Alisa bir çekçek çevirdi ve koltuğa oturdu. Adam ona tuhaf tuhaf bakıyordu; büyük ihtimalle şehirde böyle koşuşturması için yeterince büyük olup olmadığını merak ediyordu. Ya da belki de çalıştığı kulübe olan borçlarından kaçan Rus dansçılarından biri olduğunu. Bu kızlar Şanghay'daki sahneler için en ucuz işgücüydü... Çinli olmak için çok Batılı görünüyorlar ancak tam anlamıyla yabancı sayılmak için de çok Doğulu davranıyorlardı.

"Binalar yıkılmak üzereymiş gibi görünene kadar ilerle," dedi Alisa çekçek şoförüne.

Çekçek hareket etmeye başladı.

Alisa gideceği yere vardığında güneş ufukta kaybolmuş, sarımtırak dalgaların üstünde yalnızca ufacık bir üçgen olarak kalmıştı. Roma'nın tarif ettiği binanın önünde biraz oyalandı. Akşam soğuğundan titriyordu ve biraz sersemlemişti. Bakışlarını terk edilmiş deponun kapalı kapısından birkaç adım uzağa çevirdi, Çinli bir kızın nehre baktığı yere. Bu kadar güneyde, Huangpu'nun rengi dahi farklıydı. Sanki daha sisliydi. Belki de birazı yakınlardaki un fab-

rikasından, birazı da hemen yanındaki yağ fabrikasından gelip havaya karışan dumandan böyleydi. Fransız Su İşleri'nin binası da yakınlarda olmalıydı. Buranın da mekânın havasını bulandırdığından şüphe yoktu. Alisa tereddüt ederek bir adım attı; kıza buluşma yerini sormayı ümit ediyordu. Omzundaki kürk, günbatımının altında turuncunun türlü tonlarına bürünmüş, rüzgârla hareket ediyordu.

"Merak etme, daha başlamadı."

Alisa, kız onunla Rusça konuşunca gözlerini kırptı, bir anlığına afalladı. Kız arkasını dönüp, Alisa onu tanıyınca her şey anlam kazandı.

"Juliette," dedi Alisa düşünmeden. Sonra yutkundu. Vârisin ismini böyle rahatça söylemesinden dolayı vurulacağından şüphe etti.

Ama Juliette'in gözleri elindeki çakmağa sabitlenmişti. Düşüncelere dalmış, çakmakla oynuyordu; bir yakıyor, sonra söndürüyordu. "Alisa, değil mi?"

İşte *buna* şaşırmıştı. Şanghay'daki herkes Roma'yı tanıyordu. Onun soğukkanlılığını ve Beyaz Çiçekler'in dikkatli, hesaplı vârisi olduğunu bilmeyen yoktu ama bunlarla alakası olmayan Alisa bir hayaletti.

"Nereden biliyorsun?"

Juliette, *Neden bilmeyeyim?* der gibi kaşını kaldırdı.

"Roma'yla çok benziyorsunuz," dedi. "Tahmin ettim sanırım."

Alisa nasıl cevap vereceğini ya da ardından ne söyleyeceğini bilemedi. Onu bu çıkmazdan kapıyı açıp kafasını uzatan, önce Alisa'yı görüp sonra Juliette'e dik dik bakan bir Beyaz Çiçekler üyesi kurtardı. Bugün birbirlerine iyi davranmakta anlaşmış olsalar bile bu düşmanca tavrı beklenmedik değildi. Bu buluşmayı ayarlamak Kızılların bölgesine giden ulaklardan birinin sonu biraz şiddetli bittikten sonra beş adamlarının hastanelik olmasına sebep olmuştu.

"İçeri gelseniz iyi olur Bayan Montagova," dedi çocuk. "Ağabeyiniz sizi arıyor."

Alisa kafasını salladı, meraklı bakışlarla arada Juliette'e bakıyordu.

"Sen de gelmiyor musun?"

Juliette gülümsedi. Herkesin merak edip kimsenin öğrenemeyeceği bir sebepten dolayı sanki eğlenmişe benziyordu.

"Biraz sonra. Sen gir."

Alisa hızla içeri girdi.

Depodaki hava buz gibiydi. Lord Cai ve Lord Montagov odanın tam orta-

sına simetrik olarak konulmuş iki masada karşılıklı oturmuş, birbirlerine bakıyorlardı.

Odada fazla insan yoktu ve depo zaten ufak olmasına rağmen içeride odayı geniş gösterecek kadar az kişi vardı. Alisa iki taraftan da yirmiden az insan saydı; bu iyi bir şeydi. Ne kadar rütbeli insan varsa o kadar gergin olacaktı. Güç sahibi olanların daha kişisel garezleri vardı. Ayaktakımı ve ulaklar yalnızca onlara söyleneni yaparlar ve işler karışırsa canlı kalkan görevini üstlenirlerdi.

Köşede Roma'yı gördü, sessizdi ve Benedikt'le Mashall'dan uzaktaydı. O da Alisa'yı görünce hızla el sallayarak onu yanına çağırdı.

"Tam zamanında."

Roma elinde taşıdığı ceketini ona verdi. Kızın odasından almış, yanında getirmişti çünkü Alisa'nın her zaman ceketini unutup sonra soğuktan titreyip durduğunu biliyordu.

"Özür dilerim," dedi Alisa ceketi sırtına geçirirken. "İlginç bir şeyler oldu mu?"

Alisa yanlarındaki masaya göz gezdirdi. Babası orada soğuk bir ifadeyle oturuyordu. Yanında Dimitri sandalyesine yayılmıştı, bir ayağını dizinin üstüne atmıştı.

Roma kafasını salladı.

"Neden bu kadar geciktin?"

Alisa güçlükle yutkundu. "Dışarıda ilginç birine rastladım."

Sanki duymuş gibi Juliette kapıdan içeri girdi. Herkes kafasını geldiği yöne çevirdi ancak o önüne bakmaya devam etti; gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu.

Roma dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bu sana söylememe gerek yok," dedi sessizce, "ama ondan uzak dur. Juliette Cai tehlikeli biri."

Alisa gözlerini devirdi. "Eminim sen de Amerikalı sevgilisini çıplak elleriyle öldürdüğüne inanmıyorsundur..."

Roma sert bir bakış atarak onu susturdu. Ne var ki bu bakışları uzun sürmedi, çünkü dikkati başka yöne kaymıştı. Fark ettiği bir şey baştan aşağı gerilmesini sağlamıştı.

Alisa, kafası karışmış bir halde onun baktığı yere baktı. Juliette'in bakışlarında artık şüpheci keyif yoktu. Roma'ya kafasıyla selam verdi. Roma'nın

aynı ciddiyetle karşılık verdiğini görünce, Alisa bu iletişimde bilmediği bir şeyler olduğuna karar verdi.

"Alisa."

İsmini duyunca dönüp, çoktan gözlerini başka yöne çevirmiş olan ağabeyine baktı.

"Efendim?"

Roma somurttu, sonra uzandı ve Alisa'nın kafasındaki ellerini çekti. Bu kadar kaşındığını dahi fark etmemişti. Platin renkli saçlarını kökünden öylesine koparıyordu ki parmaklarının arasından mücevherlerin tutturulduğu zincirler gibi kayıp gidiyordu.

"Üzgünüm," dedi Alisa, ellerini arkasında kavuşturarak. Teninde, sanki alev topu yürüyormuş gibi bir şeyler dolaşıyordu. Ceketten dolayı sıcaklamış olması mümkündü ama köprücükkemiğindeki tüylerin dikleşmesi başka bir şeyler söylüyordu. "Çok sıcakladım."

"Ne istiyorsun, yelpaze mi tutayım sana?" diye mırıldandı Roma. Alisa için bir sandalye çekti, sonra da kendi için bir tane buldu. "Şurada otur. Umarım her şey boka bağlamaz."

Alisa kafasını salladı ve kendini kaşımamaya çalışarak arkasına yaslandı.

Juliette odaya girdiğinde ona yönelen bakışların ağırlığına kasığındaki silahın baskısı yardımcı oluyordu. Geldiğini belli etmek için ebeveynlerine kafasını salladı, sonra odanın kalanına göz gezdirdi. Birkaç saniye içinde bütün yüzlere teker teker baktı, bir isimle eşleştirdi ve arz ettikleri tehlikeye göre sıraladı.

Dimitri Voronin'i gördü, saldırgan ve kontrol etmesi imkânsız olduğunu duymuştu ama bugün, Lord Montagov'un önceliği diplomasiydi, en azından beyanı bu yöndeydi, o yüzden Dimitri de sessizce oturacaktı. Sonra Marshall Seo vardı, elindeki ot sapını sanki bir bıçakmış gibi çeviriyordu. Yanında Benedikt Montagov tarafsız bir surat ifadesiyle oturuyor, düşünceli bir heykele benziyordu.

Bir de elbette Roma vardı.

Juliette, Rosalind ve Kathleen'in yanına bir sandalye çekip oturdu. Gönülsüzce Beyaz Çiçekler'den hiç kimsenin, şu an sessiz durmak için kendini

sıkmaktan titremeye başlamış Tyler kadar patlamaya hazır olmadığına karar verdi.

"Bu sarsa," dedi Kathleen, Juliette'in geldiğini görünce.

Eline kare bir kâğıt tutuşturdu. Juliette bir köşesini açtı, birtakım numaralar ve sokak isimleri yazıyordu. Kathleen başarmıştı; yeniden aracısıyla konuşmuş ve Zhang Gutai'nin ev adresini bulmuştu.

"Bund'da bir şeyler bulabildin mi?" diye sordu Juliette adresi cebine sokarken.

"Bankacıların hiçbir fikri yoktu," dedi Kathleen. "Sadece yaşlı bir kadın bir şeyler biliyordu. Nehirde bir *cunxun* gördüğünü sanıyor."

Juliette bunun üzerine düşündü. "Ilginç," dedi.

Rosalind boğazını temizleyerek eğildi. "Ne hakkında fısıldaşıyorsun?"

"Ah," dedi Juliette silmi sallayarak. "Önemli bir şey değil."

Rosalind gözlerini kısın. Bir şeyler daha söyleyecek gibi duruyordu; özellikle Juliette'a kibirli olduğunu söylemek istiyor gibiydi. Hak etmemiş de sayılmazdı. Juliette konunun gereksizce büyümesini engellemeye çalışıyordu. Beyaz Çiçekler'le daha bu yerde bu konu hakkında sessiz kalmaya çalışıyordu. Ancak Rosalind durumu kavramıştı. Konuyu değiştirdi.

"Tyler'a bakın. Öğle nöbeti geçirmek üzere."

Juliette dönüp baktığında yüzü tükürüğüyle buruştu. Tyler'ın titremesi daha da yoğunlaşmıştı. "Belki de gitmesini istemeliyiz."

"Hayır," dedi Kathleen ayağa kalkıp. "Onunla ben konuşurum. Şu an gitmesini istemek daha çok sorun çıkarır."

Juliette ve Rosalind itiraz edemeden, Kathleen çoktan sandalyesini alıntı. Tyler'a doğru yürümeye başlamıştı; sandalyesini hemen yanına yerleştirdi. Şimdi oturduğu yerden onun söylediklerini duyamıyorlardı ama Kathleen uzanıp onun kolunu sertçe salladığında bile Tyler'ın dinlemediğini görüyorlardı.

"Kendi iyiliği için bile fazla iyi kalplı," dedi Rosalind.

"Burak öyle olsun," cevap verdi Juliette. "Her gün çok fazla iyi kalp bir kesiyor."

Depoya sessizin bir sessizlik hâkim oldu. Toplantı başlıyordu. Juliette gözünün ucuyla Roma'nın bakışlarını yakaladı. Bütün bunlar belli sebeplerden dolayı tuhaf geliyordu ancak çözemediği şeyler de vardı. Kızıl Çete'yle Beyaz Çiçekler'i bir araya getirmek işbirliği gibiydi, ancak aynı zamanda yenilgi gibi hissettiriyordu. Bu yanlıştı.

Başka seçenekleri yoktu.

"Pekâlâ, umarım herkesin akşamı güzel geçiyordur."

Lord Montagov'un kelimelerini sessizlik takip etti. Tüccarların ve yabancı iş insanlarının ilk öğrendiği en yaygın Çin lehçesi olan Beijing lehçesiyle konuşmuştu ama aksanlıydı. Eski nesil, çocukları kadar akıcı konuşamıyordu.

"Direkt konuya gireceğim," dedi. "Bu şehirde bir delilik var ve adamlarımız teker teker ölüyor."

Lord Montagov rahat görünüyordu. Juliette onu daha iyi tanımasaydı, sabırlı ve keyfinin yerinde olduğunu sanabilirdi.

"Eminim herkes bana hak verecektir ki," diye devam etti, "bunun sona ermesi gerek. İnsan elinden çıkma hastalık ya da doğal bir durum olsun ya da olmasın cevaplara ihtiyacımız var. İnsanlarımızı neden bu kadar etkilediğini anlamak ve bunun önüne geçmek zorundayız."

Kimse cevap vermedi.

"Gerçekten mi?" Alaycı bir ses tonu yükseldi. Lord Montagov'a değil, ama Kızıl Çete'ye yöneltilmişti. Marshall Seo ayaklandı. "Bütün şehir ölürken hâlâ konuşmayacak mısınız?"

"Bana kalırsa," dedi Lord Cai soğukça, "birisi deliliği durdurmak için plan kurduğunda, önce kendi fikirlerini sunmalı."

"Bu toplantıyı öneren kızınız değil miydi?"

Konuşan Dimitri Voronin'di ve bunu oldukça baştan savma bir tavırla söylemişti.

"Kızımız," diye araya girdi Leydi Cai, sesi öfkeli geliyordu, "bir diyalog başlatmak istedi. Bu karşılık vermenin sözü ya da garantisi değildi."

"Tam da beklediğim gibi," diyen Dimitri omuz silkti.

Bu yorum Kızıl Çetelilerin hoşuna gitmedi. Lord Cai'nin etrafında oturan ayaktakımı sandalyelerinde huzursuzca hareket ettiler; elleri bellerindeki silaha gittikçe yaklaşıyordu. Lord Cai sabırsız bir hareketle herkese sakinleşmesini emretti.

"Durumumuz şöyle," dedi Lord Cai. Elini masanın soğuk yüzeyine yerleştirdi. "Şu anki koşullarda, eğer bu deliliğe karşı işbirliği yapmakta anlaşabilirsek, elimizde ipuçları ve kaynaklar var."

Lord Montagov ağzını açtı ama Juliette'in babası konuşmasını bitirmemişti.

"Bu demek oluyor ki," Lord Cai devam etti, "sizin yardımınıza *ihtiya-*

cımız yok. Anladınız mı? Buraya bilgilerimizi genişletme, araştırmamızı hızlandırma *umuduyla* geldik ama yardımınız olmadan da gayet *iyiyiz*. Kızıl Çete'nin duruşu bu yönde. Şimdi, eğer Beyaz Çiçekler de ellerindeki bilgileri, fikirleri paylaşmak ve gerçekten de bir işbirliği kurmak istiyor mu yoksa yıllardır yaptıkları gibi bu toplantıya yalnızca bedavadan bir şeyler kazanmak ve karşılığını vermemek için mi geldiler?"

Bu atışma devam ederken gözler bir sağa bir sola kayıyor; herkes birbirinin bakışlarını takip ediyordu. Herkes, birbiri arasında sessiz bir konuşma gerçekleştiriyor; biri herkesin aklındaki soruyu sorarken, başka biri de ufacık bir kafa hareketiyle cevaplıyordu.

O zaman Juliette'in aklına, belki de Beyaz Çiçekler'in ellerinde verecek hiçbir şey olmadığı için onlara bu araştırmada yeni bir yol sunamayacağı fikri geldi. Ama Beyaz Çiçekler için hiçbir fikirleri olmadığını itiraf etmek, bütün ticari sırlarını ortaya dökmek kadar kötüydü. Ellerindeki güçten vazgeçmekti. Kızıl Çete'nin onların saldırgan olduklarını düşünmelerini yeğlerlerdi.

Bazı Kızıl Çete üyeleri de bu numarayı yuttu.

Marshall Seo bu hakarete omuz silkip kendi kendine bir cevap mırıldanırken, Tyler kendine daha fazla hâkim olamayıp birden ayağa fırladı. İki üç adımda aradaki çizgiyi aştı.

Sonra Benedikt silahını kaldırınca olduğu yerde donup kaldı.

Odadaki herkes aynı anda nefesini tutmuştu; kimse bir sonraki adımın ne olacağından emin değildi. Tam da şimdi şiddete başvurmanın doğru zaman olup olmadığını, sırf silah çıkarıldı diye karşılık verme gerekliliğini ölçüyorlardı. Juliette elini kendi silahına attı ancak aklı daha çok bu olayların gelişme biçimindeydi; olanları bir mantığa oturtmaya çalışıyordu.

Nasırlı elleriyle Marshall tehdit edilen kişiydi, ancak boya bulaşmış elleriyle Benedikt tepki veren olmuştu.

Juliette elini silahından çekti. Anlamıştı. Benedikt, Marshall silahını kaldırmasın diye kaldırmıştı. Marshall tetiğe basardı ama Benedikt basmazdı.

"Bu toplantının barışçıl geçeceğini düşünmüştük," dedi Benedikt alçak sesle, gerginliği hafifletmeye çalışarak. Karşısındakinin nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Tyler mantıkla hareket eden biri değildi: Önce eyleme geçer, sonra da sonuçlarından sıvışmaya çalışırdı.

"Ah, harika gerçekten," diye dalga geçti Tyler. "Önce silahını çıkar, sonra barıştan bahset. *Barıştan.*"

Göz açıp kapayana kadar Tyler revolverini çıkarıp Benedikt'e doğrultmuştu bile. Juliette hemen ayağa fırladı, öyle bir hızla öne atıldı ki altındaki sandalye devrildi ancak Tyler daha hızlıydı ve çoktan tetiğe bastırmaya başlamıştı.

"Bu kelimeden siz Montagovlar kadar nefret ediyorum."

Bang.

Patlama sesi depoda yankılanarak herkesin nefesini kesti.

Ama Benedikt yalnızca gözlerini kırptı, yaralanmamıştı.

Juliette olduğu yerde durdu; nefes nefese kalmıştı. Fal taşına dönmüş gözleriyle Kathleen'i aradı.

Göz göze gelince Kathleen, Juliette'e göz kırptı. Avucunu açıp altı ufak kurşunu gösterdi.

Kimse yaralanmamıştı ancak iş işten geçmişti. Sandalyeler gürültüyle savrulmuş ve gangsterler ayaklanmıştı; silahlar çekilmiş ve emniyetler indirilmişti. Herkes nişan almıştı. Bağrışmalar başlamıştı.

"Eğer böyle olacaksa," Lord Montagov gürültünün, suçlamaların ve küfürleşmelerin üzerinden açıkladı, "o zaman Kızıl Çete ve Beyaz Çiçekler *asla* işbirliği..."

Lafını bitiremedi.

Deponun köşesinden tuhaf bir boğulma sesi duydular; sessiz bir iç çekişin tekrarlamasını dinlediler. Gangsterler sersemlemiş halde, bir tuzak olmasına karşın dikkatli davranarak sesin kaynağını aradılar.

Bu tuhaf sesin kaynağının Alisa Montagova olmasını kimse beklemiyordu; o ise dizlerine düşüp parmaklarını boğazına götürmeden önce son bir kez daha nefes almaya çalıştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Roma kız kardeşine doğru atıldı. Hemen ellerini tutup boğazını parçalamasını engelledi. Ağabeyini deliliğin verdiği güçle üzerinden atamadan Roma onu yere yatırmış, ellerini arkasında birleştirmiş, kafasını sert, beton zemine bastırmıştı bile.

"Alisa, benim, *benim*," diye bağırdı Roma. Alisa kendini öne doğru atmaya çalıştı. Roma hırladı, kafasını geri çekti. "Dur artık!"

Konuşarak zaman kaybediyordu. Delilik, laf dinlemez bir çocuğun debelenmelerinden çok farklıydı. Artık yalnızca kız kardeşi değildi... bir şeyler onu içinden kemiriyordu.

"Yardım edin!" Roma omzunun arkasına doğru bağırdı. "Yardım çağırın!"

Etrafındaki Beyaz Çiçekler'in her biri tereddüt içindelerdi. Deponun öteki ucunda, Kızıl Çete üyeleri hızlıca çıkıyorlardı. Ne de olsa bu onların problemi değildi. Juliette duracak gibi olunca annesi hemen onu dirseğinden tutup çekiştirdi ve hızla bir şeyler söyledi, sanki bir salgından kaçarken önemli olan ivedi davranmakmış gibi.

En azından onların kaçmaya hakkı vardı. Beyaz Çiçekler ne demeye geri çekiliyorlardı?

"Orada öyle durmayın!"

Benedikt sonunda sersemliğini üzerinden attı ve kollarını sıyırarak yardıma koştu. Dizlerinin üstüne çöktü ve Alisa'nın savurup durduğu bacakla-

rından birini yere sabitledi. Beti benzi atmış Marshall sırf prensipten dolayı onlara katıldı, o da öteki bacağı tuttu ve dönüp ulaklardan birini çağırdı.

"Roma," dedi Benedikt. "Onu Lourens'a götürmek zorundayız."

"*Asla* olmaz." Öfkeyle bağırırken az kalsın altında vahşice kıvranan Alisa'yı elinden kaçırıyordu. Hemen bileklerini yeniden yakaladı. "Alisa'yı Lourens'ın kobayı olsun diye ona götürmeyeceğiz."

"İyi gelmeyeceğini nereden biliyorsun?" Benedikt karşı çıktı. Sözleri şu an verdiği fiziksel çabadan dolayı kısa ve sertti. "O şeyler zaten şu an büyük ihtimalle beynine doğru gidiyor. Eğer onları çıkarmayı denemezsek, çıkaramayacağımızı nereden bileceğiz?"

"Ben," dedi Marshall fırçalarmış gibi. Bir kez olsun, böyle bir durumda, üçünün arasında en sessiz tonda konuşan oydu. "Ölü bir şeyi, *ölü* bir adamın kafasından çıkarmayı denedik ve tonlarca beyin dokusu çıkardık. Böyle bir riski nasıl alabiliriz?"

"Başka *seçenek* var mı?" diye sordu Benedikt.

Marshall, Alisa'nın bacağından ayrılıp bu görevi Roma ve Benedikt'e bıraktı ve başının yanına çömeldi. "Her zaman bir seçenek vardır."

Marshall ellerini Alisa'nın boğazına sarıp sıkmaya başladı. Roma'nın arkadaşına saldırıp, nefesinin altından saniyeleri sayan Marshall'ı ittirmemek için bütün gücüyle kendini durdurması gerekti. Marshall'ın ne yaptığını çok iyi biliyordu, gerekli olanın bu olduğunu da, ama koruma içgüdüsüyle yanıp kavruluyordu.

Alisa debelenmeyi bıraktı. Marshall ellerini hemen, sanki yanıyormuş gibi çekti, sonra tekrar uzatıp nabzını kontrol etti.

Kafasını salladı. "İyi. Sadece bayıldı."

Kalbi davul gibi atarken Roma bir kolunu Alisa'nın boynunun altından geçirip sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı… Oyuncak bebek gibi bir kızdı. Roma arkasını döndüğünde deponun neredeyse boş olduğunu gördü. *Babası* nereye kaybolmuştu?

"Gidelim," diye parladı Roma, bu fikri aklının derinliklerine, başka bir zaman için gömerek. "O uyanmadan en yakın hastaneyi bulmak zorundayız."

"Geçmeme izin verin!"

Roma yumruklarıyla kapıyı ittirdi, öyle bir güçle vurdu ki ayağının altındaki

zemin bile korkuyla sarsıldı. Önemli değildi; menteşeler sağlamdı ve öteki tarafta, ince camın ardındaki doktor kafasını salladı ve Roma'ya dönüp diğer Beyaz Çiçekler'in olduğu bekleme odasına gitmesini söyledi.

"Bundan sonrasını bize bırakın," dedi doktor Alisa'yı getirdiklerinde. Hastanenin kendisi Bubbling Well Yolu'ndaki malikânelerin bazılarından küçüktü; bir İngiliz tüccarın metresine alacağı evlerden biri kadardı. Acıması bir yerdi ama tek seçenekleri burasıydı. Eğer Nanshi'den çıkıp şehrin merkezine gitmeyi deneselerdi, Alisa'nın ne kadar dayanabileceğini bilemezlerdi. Bu hastane yalnızca yakındaki pamuk fabrikalarındaki kazalara acil müdahalede bulunmak için inşa edilmiş olsa bile. Roma bu yorgun bakışlı doktorların ve bitkin hemşirelerin tıbbi açıdan ancak herhangi bir tezgâhtar kadar işinin ehli olduğunu düşünüyor olsa bile.

"Onu baygın tutun," dedi Roma, Alisa'yı onlara verirken. "Oksijene ihtiyacı var, beslenme tüpüne..."

"Ne olduğunu anlamak için onu uyandırmak zorundayız," doktor ısrar etti. "Ne yaptığımızı biliyoruz..."

"Bu normal bir hastalık değil," diye patladı Roma, "bu bir *delilik*."

Doktor hemşirelere Roma'yı uzaklaştırmalarını işaret etti.

"Sakın," diye uyardı Roma. Önce bir, sonra bir adım daha geriye ittirildi. "Hayır... durun, sakın beni dışarıda bırakmayın..."

Onu dışarıda bırakmışlardı.

Roma kapıya son bir kez vurdu ve topuklarının üzerinde döndü; içinden ağır küfürler savuruyordu. Saçlarını karıştırdı ve kıyafetinin kollarını çekiştirdi. Sırf ellerini meşgul etmek, terlememek ve öfkesini kontrol altında tutmak için etrafındaki her şeyle uğraşıyordu. Böyle mekânların sorunu buydu: Şehrin merkezinden çok uzaktalardı ve burada çalışan insanlar iyi maaş almıyorlardı. Gangsterlerden yeteri kadar korkmuyorlardı.

"Roma!"

Roma gözlerini kapattı. Acıyla nefesini verdi, sonra babasına döndü.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Lord Montagov. Arkasında beş adamla beraber geldi. Hastanenin bu sıkışık alanında toplaşmış, soluk beyaz duvarlar terleri ile yıkanana kadar ortamı iyice daraltıyorlardı. "Bu nasıl oldu?"

Roma gözlerini tavana dikip içinden ona kadar saydı. Dökülmüş boyadaki bütün çatlakları saydı; sanki her köşeden tavana sızıyorlarmış gibiydi.

Bu hastanenin kendisi de bir fabrikaya benziyordu, Fransız İmtiyazları'ndaki Kızıllar tarafından yatırım yapılmış olanlardan çok farklıydı, ama hepsi de kendince yıkık dökükler di.

"Burada nasıl öylece durabiliyorsun?" Lord Montagov devam etti. Roma'nın kafasına vurmak için uzandı.

Bu Roma'yı çileden çıkaracak son hareketti.

"*Sen* nerede kaldın peki?"

Lord Montagov gözlerini kıstı. "Ağzından çıkanı kulağın..."

"Alisa ölüyordu ve sen Kızıl Çete'nin nasıl tepki vereceğini izlemek için öylece duruyordun. Senin derdin ne?"

Lord Montagov'un adamlarından biri Roma fazla yaklaşınca onu ittirdi. Bunun sebebi belki de gözlerindeki bir şeydi ya da sözlerini aleve tutuşturan öfkesiydi. Her ne idiyse, gerçekten tehditkâr bir tonda olmalıydı çünkü Lord Montagov'un bir kafa hareketiyle, Beyaz Çiçekler'den biri Roma'nın geri çekilmesi için bıçağını çekti.

Roma olduğu yerde kaldı. "Hadi," dedi.

"Kendini küçük düşüyorsun," diye hırladı babası. Lord Montagov başkalarının ona olan sevgisini kullanarak bir durumdan üstün çıkardı. Etrafı sarılyken böbürlenir ve dik dik bakıldığında öfkelenirdi. Roma'nın bu dramatik tavırları onu utandırıyordu. Bu Roma'ya tuhaf bir keyif verdi.

"Öyleyse kurtul benden," Roma kollarını açtı. "Benim yerime Dimitri bu deliliği araştırsın. Ya da daha iyisi, sen neden bu görevi üstlenmiyorsun?"

Lord Montagov cevap vermek için hiçbir şey yapmadı. Eğer yalnız olsalardı babası, herhangi bir gürültü çıkarmak için, sırf Roma irkilsin, kendi de bundan tatmin olsun diye bağırıp yakınındaki düz yüzeylerden birine eliyle vururdu...

Lord Montagov'un istediği itaat değildi, gücünü kanıtlamaktı.

Ancak şu an, Roma bunu onun elinden alacak kadar umursamazdı.

"Sanırım fazla meşgulsün. Sanırım Dimitri'nin daha önemli işleri, konuşacağı daha önemli insanlar var. Ya da belki de..." Roma sesini alçalttı, sanki bir şiir okuyormuş gibi konuşuyordu, "...ne sen ne de Dimitri bu deliliğe yaklaşacak kadar cesur değilsiniz. Belki de kendini, insanlarımızdan daha çok umursuyorsun."

"Sen..."

Kilitli kapıların ardında korkunç bir çığlık patladı ve Roma hemen, bu ani hareketi yüzünden sırtından bıçaklanmaktan korkmadan arkasını döndü. Elini hızla beline attı ve silahını çekti, kapının cam paneli tuzla buz olana kadar bir, iki, üç kez kapıya sıktı; kolunu öteki tarafa sarkıtıp kapının kilidini açacak kadar alan yarattı.

"Alisa," diye kükredi, kapıları ardına kadar açarak. "*Alisa!*"

Acil servise koştu. Tavana sabitlenmiş parlak ışıklardan ötürü elini gözlerine siper ederek içeri daldı. Kimse orada oluşuna itiraz etmedi. Herkes Alisa'nın kıvranmalarını zapt etmeye uğraşıyordu, boynuna bir şırınga batırabilecek kadar sabit tutmaya çalışıyorlardı. Alisa birkaç saniye içinde tamamen gevşedi, kana bulanmış uzun sarı saçları gözlerini kapatıyordu.

"Ona ne yaptınız?" diye sordu Roma kız kardeşinin yanına hızla giderken. Kızın saçlarını gözlerinin önünden çektiğinde acıyla yutkundu. Bu ışığın altında soluk, mavi ve mor damarlarını gösterecek kadar saydam gözkapakları bir an için hareket etti ama kapalı kaldılar.

Onu dışarıda bırakıp kız kardeşinin güvenliği için endişe etmemesini söyleyen doktor boğazını temizledi. Roma ona bakıyordu, kendini tutmak için dişlerini sıkıyordu.

"Onu komada tutmak için ilaç enjekte ettik." Doktor dudaklarını bastırdı, sonra sertçe alnını kaşıdı, sanki aklındaki karışıklıkları eliyle def etmeye çalışıyordu. "Ben... biz..." Boğazını tekrar temizleyip baştan başladı. "Onun nesi olduğunu bilmiyoruz. Bir tedavi bulana dek böyle kalmalı."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Roma merdivenlerden indi. Fiziksel olarak buraya kadar gelmiş, barmene barın arka tarafındaki odaya açılan perdeleri kaldırırken teşekkür ettirmiş olsa da akla hâlâ kilometrelerce uzaktaydı; hastane odasının kapısının önünde komadaki Alisa'yı izliyordu... Alisa'nın elleri ve ayakları kendine zarar vermesin diye yatağın köşelerine kemerlerle bağlanmıştı.

"Beni yenemezsiniz!"

Dönen merdivenlere kadar ulaşan kükremeyle Roma'nın aklı, aklıyla beraber öfkesi de ona müthiş bir hızla döndü. Kanı öfkeden kaynayarak beş merdiveni birden atladı, yere tok bir *bam* sesiyle kondu.

Barın altındaki odayı bulmak için bu sıkışık yeraltı yollarında ilerledi. Buranın yapılması için babasının birkaç sene önce neredeyse bütün parasını harcaması gerekmişti... O kadar çok insan buradan geçiyordu ki zemin artık aşınmıştı, çok loştu ve inanılmaz ölçüde alçak tavandaki ışıklar rastgele yanıp sönüyordu. Her yer ter ve idrar kokuyordu, ayrıca o kadar çok gürültü vardı ki suçluların toplandığı bir yer olabilirdi, ama buranın pahalı dizaynı da görmezden gelinemezdi. Ancak bu yeraltı arenanın, Lord Montagov'un en sevdiği yatırımlardan biri olduğunu anlamak için odanın ortasındaki dövüş kafesine, etrafına sarılmış gümüşi iplere bir kez bakmak yeterliydi. O zaman kaybettiği parayı burada bahse yatırılan parayla haftalar içinde toparlamış olması da şaşılacak şey olmaktan çıkardı.

"Burada takılmaktan başka yapacak daha iyi bir işiniz yok mu sizin?"

Roma seyirci masalarından birine oturdu. Benedikt'le Marshall'ın önündeki seramik kupaları inceledi.

"Ben de aynısını diyordum," diye cevapladı Benedikt.

"Bu son, söz," dedi Marshall. "Sonra da... *Hayır aptal, bacaklarını tut!*"

Marshall'ın dikkati bir anlığına önündeki dövüşe kaymıştı. Kaybeden adam düşüp de kazanan yumruklarını havaya kaldırınca bariyerlerin arkasındaki seyirciler sevinçle bağırdı.

"Formu çok kötü," Marshall mırıldandı, bakışlarını masaya çevirerek.

Roma huysuzca önündeki bardağı aldı ve önlem olsun diye önce kokladı. Kuzeni bardağı hızla elinden aldı.

"Sakın içme onu," Benedikt uyardı.

"Votka mı?" diye sordu Roma, en sonunda burnuna çalınan kokuyu ayırt ederek. "Çay bardağında mı? Gerçekten mi?"

"Benim fikrim değildi."

Marshall eğildi ve sırtarak bardağı aldı. "Evet, tatlı kuzenini suçlama. Benim fikrimdi."

Masaları ansızın ringdeki bir başka adamın yere yığılmasıyla titredi. Seyirciler tezahürat ederek yerlerinde sıçrıyorlardı. Bir kadın elindeki tebeşirle skor tutuyordu. Her dövüşten önce, sürüyle seyirci ellerinde paralarla ona koşturuyor, kazanacak adama bahis yapmaya çalışıyorlardı.

Roma, ringe çıkan bir sonraki adamın Dimitri Voronin olduğunu görünce çok da şaşırmadı. Zaten tüm boş zamanını burada geçirecek, bütün zemini kaplamış kirin içinde debelenecek ve insanların mesai sonrası öfkesini attığı yerde evinde hissedecek biri gibi duruyordu. Roma, buna karşın, bu mekândan uzak durmak için özel çaba sarf ediyordu. Buraya yalnızca iki arkadaşını bulması gerektiği ve kaybedecek zamanı olmadığı zaman geliyordu; şimdiki gibi.

"Az önce evde babamla konuştum," dedi Roma, Dimitri'nin yumruklarını havaya kaldırışını ve seyircilere dişlerini gösterişini görmemek için kafasını eğerek. "Deliliği umursamıyor artık. Bekleyerek kurtulabileceğimizi düşünüyor. Alisa'nın öylece uyanacağını ve kendi boğazını parçalamaktan sıkılacağı zaman öylece iyileşeceğini düşünüyor."

Bu yarı yarıya doğruydu. Lord Montagov artık deliliği araştırmak istemiyordu ama bu duygusuzluktan dolayı değildi. Çünkü Roma zayıf yerinden,

tam acıtacağı noktasından vurmuştu. Bu eylemsizlik de cezasıydı. Kendi babasına korkak yakıştırması yaptığı için Lord Montagov gerçekten de ne kadar korkak olabileceğini gösterip, Alisa'nın eriyip gitmesine göz yumacaktı.

"Baban aptalın teki." Marshall durdu. "Alınma ama."

"Alınmadım," diye mırıldandı Roma. Sanki babası gangsterler olmadan bir çeteyi yönetemeyeceğinden haberdar değildi. Lord Montagov liderlik yeteneklerinden o kadar emindi ki büyük ihtimalle ölümle yüz yüze gelip, en kötü senaryoda bile adamlarını ondan geri isteyebileceğini düşünüyordu.

"Bir şeyler yapmarn gerek." Roma kafasını ellerinin arasına aldı. "Ama bütün kaynaklarımızı Lourens'a verip bir tedavi bulmasını ummaktan başka..."

"Bekle," dedi Marshall. "Neden sokaklarda birinin aşı buluğu dedikodusu dolanırken Lourens'ın baştan yaratmasını bekleyelim ki? Aşıyı çalıp, kendi araştırmamızı yapabiliriz..."

"O aşının işe yarar olduğunu bilmenin hiçbir imkânı yok," diye araya girdi Benedikt. "Eğer Larkspur'dan bahsediyorsan, herif tam bir şarlatan."

Roma onaylayarak kafasını salladı. Aynı dedikoduları kendisi de duymuştu ama saçmalıktan ibaretti... Panikten kâr sağlamaktan başka bir şey değildi. Eğitimli doktorlar bile bu deliliğin nasıl işlediğini anlamakta zorlanıyorlardıysa, yabancının teki çareyi nasıl bulmuş olabilirdi?

"Hâlâ Lourens'ın istediği canlı kurbanı bulmak zorundayız," Roma karar verdi. "Ama..."

Ringden kemiklerin kırılma sesi geldi. Roma yüzünü buruşturdu; kadının "inanılmaz Dimitri Voronin'e" bir rakip ararken bağırıp duruşunu duymamak, kulaklarını buna kapamak istedi.

Yanlarındaki masadan bir adam kalktı ve heyecanla ringe koştu.

"Ama," dedi Roma, ringe koşan adamı tiksinerek izleyip gürültünün üzerinden devam etmeye çabalayarak, "Lourens'ın bulup bulamayacağının bile kesin olmadığı bir tedaviyi bekleyemeyiz. Ayrıca doğruyu söylemek gerekirse, aklıma başka bir şey..."

Seyircilerden bir kükreme daha yükseldi ama bu seferki kana susamış keyiften değil, öfkeden ve hayal kırıklığındandı. Roma kafasını çevirdi, dövüşün neden yarıda kesildiğini bile görmeden küfretmeye başlamıştı.

Dimitri yeni rakibine silah çekmişti.

Benedikt'le Marshall ayaklandı ama Roma, onlara oturmalarını söylerce-

sine hemen elini uzattı. Daha iyi inceleyince Dimitri'nin rakibinin Rus olmadığını fark etti. Roma ilk defa üstünkörü bakarken bu ayrıntıyı kaçırmıştı; adamın kafasındaki pomat Amerikalı olduğunu ele veriyordu.

"Biraz sakinleşelim dostum." Amerikalı gergince gülümsedi. Aksanı Roma'nın çıkarımını kanıtlamıştı. "Ben bunun bir dövüş olacağını sanıyordum, Vahşi Batı'daki düellolardan değil."

Dimitri'nin yüz ifadesi değişti. Amerikalının ne dediğini anlamıyordu. "Buraya gizlice gelen Kızıl tüccarlar sonuçlarına katlanırlar."

Rakibinin gözleri açıldı. "Ben... Ben Kızıl Çete'den değilim."

"Kızıl Çete'yle iş yapıyorsun. Seni daha önce onların sokaklarında gördüm."

"Arna onlarla alakam yok," diye itiraz etti adam.

"Bu şehirde ya bizdensin ya da onlardan."

Roma sandalyesinden kalktı. Arkadaşlarına onu takip etmemelerini ima eden sert bir bakış attı ve bu sert yüz ifadesini koruyarak döndü. Amerikalı, ringde kekelemeye devam ediyordu. Silahını hâlâ adama doğrultmuş olan Dimitri biraz daha yaklaştı. Roma kalabalığı ittirip iplerin arasından geçene kadar Dimitri çoktan Amerikalının önüne dikilmişti. Burun delikleri öfkeden genişlemişti.

Neye bu kadar sinirlendi ki şimdi? diye merak etti Roma. Böyle istisnalar kolaylıkla göz ardı edilebilirdi. Bu adam öyle kanı Kızıl akanlardan değildi ki. Beyaz Çiçekler'in kulübüne gelebilecek kadar aptal biriyse gemisinden daha birkaç gün önce inmiş olmalıydı.

Roma ringe atladı, Amerikalıyla Dimitri'nin namlusunun arasına yavaşça girdi. "Tamam, yeter artık."

"Çekil Roma," diye kükredi Dimitri. Tehditkâr bir tavırla silahını Roma'nın alnına bastırdı. "Bas git... Bu seni ilgilendirmez."

"Gitmezsem ne yapacaksın?" Roma sakince cevapladı. "Beni vuracak mısın?"

Burada, bu ışıkların altında, etraflarında sürüyle Beyaz Çiçekler üyesi varken, Roma oldukça güvendeydi. Alnına dayalı bir silah vardı ama korkmuyordu. Dimitri'nin artık tek seçeneği vardı ve seyircilerden gelen hoşnutsuz bağırtılara da kulak kabartınca Roma'nın onu bir köşeye sıkıştırdığını anladı. Dimitri için Roma belki de Lord Montagov'un güvenmediği can sıkıcı bir çocuktu. Etraflarındaki insanlar içinse Roma Beyaz Çiçekler'in vârisiydi...

Kızılları soğukkanlılıkla öldüren ve intikam için döktüğü kanlar boyunu geçmiş bir katildi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Roma hâlâ bir Montagov'du ve güç Montagovların elindeydi. Eğer Roma, Amerikalının bir Kızıl olmadığını söylüyorsa, o bir Kızıl değildi.

Roma eliyle Amerikalıya gitmesini işaret etti.

Ama Amerikalı ringden atlayıp çıkışa doğru yöneldiğinde Dimitri nişan alıp ateş etti.

"Hayır!" diye bağırdı Roma.

Dimitri'nin gizlice ateş etmesi için kıvrananların tezahüratlarıyla, durumu temkinle izleyip Dimitri'ye söz geçiremiyorsa Roma'nın rolünün ne olduğunu merak edenlerin yuhalamaları ile etrafa kargaşa hâkim oldu.

Roma bütün gün öfkesinde kavrulmuştu. Doktorlara lafını geçirememişti. Babasını ikna edememişti. Savaşla mahvolmuş bir ülkeden kaçan katillerin, gangsterlerin ve ruhu katılaşmış tüccarların bulunduğu bir yeraltı imparatorluğunun, Beyaz Çiçekler'in vârisiydi... Eğer onların saygınlığını elde tutamazsa, onları kontrol edip korkularından beslenemeyecekse elinde *ne* kalmış olabilirdi ki?

Dimitri ona doğru bir hamle yaptı ve aniden emrinde olması gereken insanlar onu yuhalamaya başladı. Ona vâris gibi değil de çocukmuş gibi bakıyorlardı. Eğer hastanedeki Dimitri olsaydı, belki de doktorlar onu dinlerdi. Lord Montagov'a deliliğin şehri tahmin ettiklerinden de korkunç bir şekilde talan ettiğini söyleyen Dimitri olsaydı, Lord Montagov onu dinlerdi.

Roma'nın kontrolü parmaklarının arasından kum taneleri gibi akıp gidiyordu. Yumruğunu kapattığında, avcunda tutunacak bir tane bile kum tanesi kalmamıştı. Elleri neredeyse bomboştu.

Etrafındaki Beyaz Çiçekler'in saygısını kaybederse, vâris statüsünü kaybederdi. Eğer artık Beyaz Çiçekler'in vârisi Roma Montagov olamazsa, gerçekten güvende tutmak istediği insanları artık koruyamazdı.

Alisa'yı çoktan hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bir başkasını daha hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

"Kızıl Çete'ye merhamet etmeyeceğiz!" Dimitri yumruklarını bir yukarı, bir aşağı sallıyordu, silahını gelişigüzel kaldırıp indiriyordu, seyircileri coşturuyordu. "*Hepsini* öldüreceğiz!"

Uzun zaman önce Roma, Juliette'e onun öfkesinin soğuk bir elmas gibi

olduğunu söylemişti. Kolayca yutabileceği, başkasına gösterebileceği, başkalarının onları parçalarına ayırdığını anlamaları için çok geç olana dek parıldayarak tenlerinden geçirebileceği bir şeydi. Roma ona bu yüzden bayılıyordu. Çünkü çoğu zaman Roma'nın öfkesi Juliette'inkinin tam tersiydi: incelik nedir bilmeyen, alevler ve küllerden dev bir dalga.

Bu dalga artık gelmişti.

İki hızlı hareketle Dimitri'ye doğru atıldı, silahını elinden aldı ve seyircilere doğru fırlattı.

"Amerikalıya adil bir dövüş hakkı vermedin," dedi Roma. Dimitri'ye yaklaşmasını işaret etti. "Bu durumu düzeltmene izin vereceğim."

Seyirciler coşkuyla bağırdılar. Dimitri bir saniye için hareketsiz durdu. Roma'yı anlamaya çalışıyordu. Sonra çığlıklar içindeki seyircilere bir göz gezdirdi, boynunu kütürdetti ve yürümeye başladı.

Roma, bu dövüşün böyle yerlerdeki insanların aşina olduğu hayvani boğuşmalara dönüşmesine izin vermeyi reddetti. İlk bloğu için kolunu kaldırdıktan sonra hızlı davrandı, çevik hareketlerle yumruklarını hedefleyerek ve bütün gücünü kullanarak savurmaya başladı. Ring, seyircilerin coşkusuyla sallanıyordu: Bütün dövüş kulübü öyle gürültüyle kuduruyordu ki, bu yeraltında saklı yerde akustik açıdan hiçbir planlama olmamasına rağmen sesleri hafifçe yankılanıyordu.

İzleyenler için her şey göz açıp kapayana kadar sürdü.

Roma içinse içgüdüseldi. Yıllarca, oyun odasında Benedikt'le, silah bulamadıkları zaman yaptıkları antrenmanlar nihayet bir işe yaramaya başlamıştı. Roma bir saniyede saldırı pozisyonundan savunmaya geçti: Gelen yumruğu engellemek için sağ kolunu kaldırdı ve aynı anda sol kolunu savurdu ve sonra Dimitri'nin çenesine öyle sert bir darbe indirdi ki Dimitri geriledi; gözlerinden çılgınlık akıyordu.

Dimitri'nin ne kadar öfkelendiği hiç önemli değildi. Roma yorulmak nedir bilmiyordu. Nereğeyse doğaüstü bir şeydi: uzuvlarının çizgilerinden akıp geçen, nabız gibi atan, hiçbir koşulda göz ardı edemeyeceği favori olana karşı *kazanma* ihtiyacı, asıl Montagov'un ve asıl sahtekârın kim olduğunu izleyenlere gösterebilme, vâris olmanın saygınlığını kimin hak ettiğini onlara kanıtlama arzusu.

O an Dimitri Roma'nın yanağına vurdu ve yanağını beklediğinden de büyük bir *sızı* kapladı.

Roma fırladı, toparlanmak için üç adım geri attı. Dimitri kollarını geriye doğru attı, omuzlarını esnetti ve Roma ışıkların altında, işaret ve orta parmağı arasında bir parıltı gördü.

Parmaklarının arasında bıçak var. Roma bunu fark edip kararsız bir şekilde düşündü. Sonra aralığa, sanki yeni bir bilgiymiş gibi ekledi: *Hileci.*

"Pes etmeye hazır mısın?" Dimitri kükredi. Gölgesini yumruklad. Roma gözünü bıçağın parıltısından alamıyordu. Şimdi rezil olmadan pes edemezdi. Devam ederse onu öldürmek için Roma'nın boğazına bir yumruk savurması yeterli olacaktı.

Aniden gelen panik Roma'nın kalbine yerleşti. Hareketleri aksamaya başladı. Dimitri bir tekme attı ve Roma savruldu. Gözünün ucuyla gelen yumruğu gördü ama seyirlenmek için yapığı hareketle dengesini şaşırıp sendeledi. Dimitri bir kez daha vurdu. Bıçak parıldadı. Roma'nın çenesinde bir kesik açıldı.

Seyirciler yuhalamaya başladı. Roma'nın gözünün tükendiğini hissedebiliyorlardı. Daha dövüş bitmeden pes ettiğini hissedebiliyorlardı.

Bir Montagov mutsuz yoksa bir korkak mı?

Roma gözlerini rakibine çevirdi, elini zonklayan çenesine attı. O niye adil dövüşüyordu ki? Hangi dünyada yaşıyordu da Beyaz Çiçekler'in ter, kan dökerek şiddet gösteren biri tarafından yönetilmek istemelerinden onurla hükmeden birini isteyeceklerine inanmıştı?

Roma elini atıp Dimitri'nin omuzuyla, omzlarına kadar uzanan saçlarından yakaladı. Dimitri bunu beklemiyordu. Roma'nın burnuna diz atmasını, kolunu alıp çevirmesini, boynunu yakalayıp dizlerinin üstüne çıkmasını da beklemiyordu.

Dimitri yüzüstü yere çakıldı. Seyirciler koşup bütün ringi kendileri gibi coşkuyla titreyene kadar ipleri salladılar da salladılar.

Roma artık onu yakalamıştı. Ellerini koyuş şekliyle, şu an sinsice Dimitri'nin boynunu kırabilirdi. İstediğini yapıp bir anlık dikkatsizlik gibi bir kaza süsü verebilirdi...

"Roma Montagov, galibimiz!" diye bağırdı tebeşirli kadın.

Roma, Dimitri'ye doğru eğildi. Yeteri kadar yaklaştı ki Dimitri onu seyircinin kükremelerinden dolayı yanlış anlamasın.

"Kim olduğunu asla unutma."

Bunu söyledikten sonra kalktı, kolayla kanayan ağzını sildi. İplerin altın-

dan geçti ve seyircilerin arasına atladı. Mekân şiddetle ve coşkun duygularla kaynayan bir kazan gibiydi. Roma buradan hemen çıkmak istiyordu.

"Sen," diye bağırdı. Cebinde beyaz bir mendil olan adam hemen dikkat kesildi. "Amerikalının cesedini buradan götürecek birini bul."

Adam görevini yerine getirmek için koşmaya başladı. Roma arkadaşlarını buldu, üzerinde dünyanın yüküyle sandalyesine çöktü.

"Nasıl kahraman ama," dedi Marshall bir şarkı mırıldanır gibi.

"Kapa çeneni," dedi Roma. Derin bir nefes aldı. Bir daha. Sonra bir daha. Kafasında Amerikalının düşüşünü tekrar tekrar oynatıyordu. Alisa'nın hareketsiz vücudunu. Babasının ifadesiz suratını.

"İyi misin?" diye sordu Benedikt endişeyle.

"Evet, iyiyim." Roma dik dik bakarak kafasını kaldırdı. "Az önce konuştuğumuz şeye dönebilir miyiz? Alisa bu durumdayken..." Onun ufak suratının görüntüleri gözlerinin önünden geçiyordu, sanki yanında gibiydi, hiç iç açıcı değildi ve şimdiden solup gidiyordu, "...cevaplara ihtiyacım var. Eğer bu delilik birinin kötü niyetinden kaynaklanıyorsa, o kişiyi bulmam lazım."

"Baban seni Komünistlerin peşinden yollamadı mı?"

Roma kafasını salladı. "Evet ama orası çıkmaz sokak. Nereye gitsek çıkmaz sokaklara denk geldik."

"Kızıl Çete'yle bilgi değiştokuş etmek için konuşabiliriz," diye öneride bulundu Marshall. "Bu sefer daha fazla silah..."

Benedikt eliyle Marshall'ın ağzını kapatıp saçma sapan planlarını anlatmaya devam etmeden onu susturdu.

"Roma, gerçekten de aklıma başka hiçbir yol gelmiyor." Benedikt itiraf etti. "Toplantıyla beraber Beyaz Çiçekler'in hiçbir şey bilmediğini kanıtladık. Kaynaklarımızı bitene kadar kullanıp Şanghay'daki her köşeye kulak açmadığımız sürece hiçbir şey yapamayacağız."

"Kızıl Çete'de kaç casusumuz kaldı?" diye sordu. "Belki onlar bir şeyler bulabilirler. Kızıl Çete ellerinde bilgi olduğunu itiraf etti bile, ama bize söylemeyecekler..."

"Casuslara sormanın işe yarayacağını sanmıyorum," diye araya girdi Benedikt. Eli hâlâ Marshall'ın ağzındaydı. Marshall, Benedikt'in elini çekmesi için avucunun içini yalamaya başlamıştı. Benedikt fark etmemiş gibi yaptı. "Eğer Kızıl Çete gerçekten bir şey biliyorsa, bunu yalnızca güvendikleri in-

sanlar arasında konuşurlar. Ayaktakımının ağzına laf verip insanları paniğe sürüklemeyi göze almazlar."

Marshall en sonunda ağzını Benedikt'in elinden kurtardı.

"Tanrım, ikinizin de kafası çalışmıyor," dedi. "Kızıl Çete'den kim nereye gitsen karşına çıkıyor? Kimin aynı zamanda senin gibi gerekli cevapları bulmak için kişisel sebepleri var?" Roma'nın gözlerinin içine baktı. "Juliette'ten yardım istemek zorundasın."

Roma aniden parmağını kaldırdı, bunun üzerine düşünürken Benedikt'le Marshall'ın sabırlı olmasını istiyordu.

Biraz düşündükten sonra, "Şu kovayı uzatsana," dedi.

Benedikt gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Kova."

Marshall ayaklanıp kovayı getirdi. Kovayı Roma'nın burnunun altına getirdiği anda Beyaz Çiçekler'in acımasız, soğukkanlı vârisi kafasını kovanın içine soktu ve onca şiddetten sonra kusmaya başladı.

Bir dakika sonra Roma tekrar kafasını kaldırdı, midesi tamamen boşalmıştı.

"Tamam," dedi acı acı. "Juliette'in yardımını isterim."

KAKTÜS YAYINLARI

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Endişeliyim, beni bundan dolayı suçlayabilir misin?"

Leydi Cai, Juliette'in saçlarını tarıyor, ne zaman saçların düğümlendiği bir yere gelse somurtuyordu. Juliette kesinlikle saçlarını kendi tarayacak kadar büyümüştü ama annesi ısrar etmişti. Juliette'in küçükken saçlarını beline kadar uzattığı zamanlarda yatmaya gitmeden önce annesi odasına gelir ve bütün düğümler çözülene ya da kızının aklındaki fikirler dahil her şeyden memnun kalana dek saçlarını tarardı. Juliette döndüğü için de annesi bu alışkanlığına dönmüştü. Ebeveynleri meşgul insanlardı. Bu da annesinin, kızının hayatında hâlâ yer edinmek için bulduğu çözümdü.

"Bu şehirde ne olursa olsun, bir şeylerini ortaya koymuş çok fazla insan var," diye devam etti Leydi Cai. "Kişisel sebepleri olan çok fazla insan var. Kaybedecek çok fazla şeyi olan çok fazla insan." Hem ağzından çıkanların doğruluğundan hem de elindeki görevin zorluğundan konuştukça somurtması da artıyordu. Juliette'in saçları artık kısaydı... taranacak çok fazla saç yoktu, ancak Juliette'in kıvırcıklarını koruması için sürdüğü bütün o jöleden dolayı tarağı saçından geçirmek daha da zorlaşmıştı.

"Mâmâ, endişelenmen gereken tek zaman..." Juliette bunu söylerken, tarak saçının jöleden arınmamış bir kısmına gelince acıdan suratını buruşturdu, "...deliliğin şehrin her köşesine sindiği zaman. Komünistlerin işine burnumu sokmaktan çok, her gün azalan sayımız daha büyük bir endişe sebebi."

Kızıl Çete'de azalan sayı. Beyaz Çiçekler'de azalan sayı. İki çetenin böyle eriyip gitmesinin yanında kan davaları hiçbir şeydi. Yine de deliliğin herkesi silip süpürecek kadar güçlü olduğuna inanan tek kişi Juliette'ti. Ebeveynleri fazla gururluydular. Kontrol edebilecekleri durumlara, yenebileceklerine düşmanlara çok alışmışlardı. Bu durumu Juliette'in gördüğü gibi görmüyorlardı. Juliette'in şimdi gördüğü gibi her gözlerini kapattıklarında Alisa Montagova'nın kendi boğazını parçalamaya çalıştığını görmüyorlardı.

Kız çok küçüktü. Buna nasıl yakalanmış olabilirdi?

"Pekâlâ." Leydi Cai burnunu çekti. "Demek ki birkaç insanın huzurunu kaçıracağın kaçınılmaz. Yalnızca, sen bunu yaparken yanında birkaç adam yollamayı tercih ederdim."

Juliette sinirlendi. En azından ebeveynleri de artık deliliği ciddiye alıyorlardı. Hâlâ bu işe kendileri bulaşacak kadar önemli görmüyorlardı ya da insanların kendi boğazlarını parçalayacakları bir hastalığa nasıl yardım edebileceklerini bilmiyorlardı ama en azından Juliette'i resmi olarak bu göreve atayacak, diğer görevlerinden azat edecek kadar önemsiyorlardı. Artık kira toplaması gerekmeyecekti. Juliette artık gerçeğin peşine tek kişilik bir göreve çıkmıştı.

"Lütfen peşime bir kortej takma," dedi Juliette titreyerek. "Onları uykumda bile dövüp geçebilirim."

Leydi Cai kızına aynadan dik dik baktı.

"Ne var?" dedi Juliette.

"Konu dövüşmek değil," dedi annesi sertçe. "Konu görünüş. Arkanda insanlarının olması."

Aman tanrım. Juliette, bazı insanların gelen fırtınayı kemiklerinde hissetmesi gibi gelecek öğüdü hissedebiliyordu.

"Unutma, zamanında baban da birkaç kez tahtından oldu."

Juliette gözlerini kapadı, belli etmeden iç çekti ve annesinin sıkkın tavırlarını fark etmemesi için gözlerini tekrar açtı. Dört yıl geçmişti ancak hiçbir şey değişmemişti: Annesi hâlâ bu hikâyeyi anlatmaktan, sanki dünya üzerindeki en ders veren şeymiş gibi okumaktan inanılmaz keyif alıyordu.

"O adi Montagov babasının ölümünün intikamını, senin büyükbabanı öldürerek alınca," dedi annesi, "başa geçecek olan baban olmalıydı."

Leydi Cai tarağı bir başka düğümün üzerinden geçirdi. Juliette yine yüzünü buruşturdu.

"Ama o zamanlar senden bile gençti, o yüzden iş insanları onun yerine kendi adamlarından birini başa koydular, son söz onların olsun diye. Onu ufak bir oğlan gibi başlarından savdılar ve kan davasından başka bir sebep olmaksızın lider olmak istiyorsa bir çete yerine bir krallığa katılmasını söylediler. Ama sonra..."

"1892'de..." Juliette araya girdi, sanki bir oyun sahneliyormuş gibi, "Şanghay'daki insanlar sokakları birbirine katınca, Kızıl Çete ve Beyaz Çiçekler alakasız insanlar tarafından ele geçirilip genç vârisler arka plana ittirilince, en sonunda başkaldırdılar..."

Juliette aynadan annesinin bir öncekinden daha da yoğun, ölümcül bakışlarını görünce hemen çenesini kapadı. Dudaklarının arasından özür diledi ve gönülsüzce kollarını önünde kavuşturdu. Babasının tekrar başa çıkabilmiş olmasına hayranlık duruyor, aynı zamanda *kendi* babası ölünce Lord Cai ile aynı kaderi paylaşmış Lord Montagov'un da aynısını yapabilecek kadar zeki oluşunu da kabul ediyordu. Yalnızca iki çetenin de ilişkiler ve itaat hakkında hiçbir şeyi umursamayan, yalnızca randıman ve parayı ciddiye alan insanlar tarafından yönetildiği bu zaman diliminde kan davası *en sakin* zamanlarındaydı.

"Baban," dedi Leydi Cai sert bir tonla, bir saç tutamını çekiştirerek, "biraz daha büyüyünce hak ettiği yere geri oturdu, çünkü ona inanan insanlar vardı. Çoğunluğa hitap ediyordu: şu an onu koruduğunu gördüğün insanlara, onun için hayatını verecek olduğunu bildiğin insanlara. Bu bir gurur meselesi Juliette." Leydi Cai kafasını eğdi, başını kızınınkine yasladı ve şimdi ikisi de aynaya bakıyordu. "Kızıl Çete'nin doğal bir güç olmasını istemişti. Bu çeteye üye olmanın, üye olana güç getiren bir şey olmasını istemişti. Çetedekiler bundan daha iyi bir şey düşünemediler ve onun arkasına geçerek, iş insanlarına itaat etmekten başka hiçbir seçeneği kalmadığını gösterdiler ve onları alaşağı ettiler."

Juliette bir kaşını kaldırdı. "Özet olarak," dedi, "ne kadar kalabalık olursan, o kadar iyi."

"Böyle de diyebilirsin." Annesi dilini şaklattı. "O yüzden yalnızca yeteneklerle en tepede kalabileceğini sanma. Sadakat de elini oynar ve her zaman dönek, kolayca değişen bir şeydir."

Son sözünü söyledikten sonra tarağı yerine koydu, Juliette'in omzunu sıktı ve iyi geceler diledi. Çevik, hızlı ve kısa: Annesi böyle biriydi. Juliette'in

odasından çıktı ve kapıyı arkasından kapadı, onu son sözlerinin düşünceleri içinde bıraktı.

Dünyanın kalanı bunu göremiyordu ama Lord Cai Kızıl Çete'nin yüzüyken, Leydi Cai de arkada en az onun kadar iş yapıyor, bu eve girip çıkan her kâğıt parçasına göz gezdiriyordu. Kızıl Çete'ye, bir başka erkek akrabadansa kızlarının vâris olmaya daha yetkin olduğuna eşini ikna eden kişi de Leydi Cai'ydi. Böylece taç Juliette'e verilmişti ve o bir gün başa geçtiğinde Lord Cai çetedeki herkesin ona boyun eğmesini bekliyordu... Beklentiden, kan bağına olan sadakatten ötürü.

Juliette aynaya doğru eğildi, parmağıyla yüzünün hizası boyunca yansımasını takip etti.

Gücü getiren sadakat miydi? Yoksa sadakat sadece durumlar uygunken orada olan ama işler tersine dönünce kaybolan bir semptom muydu? Lord Cai'nin ve Lord Montagov'un erkek olmaları işlerine yaramıştı. Juliette o kadar nahif değildi. Her ulakları, ayaktakımındaki herkes, aşağı tabakadan olan ancak ölümüne sadık bütün gangsterler erkekti; istisnalarsa tek elle sayılabilecek kadardı. Kızıl Çete'nin çoğu ondan korkuyor ve ona saygı duyuyordu ama daha kontrol onun eline geçmemişti. Juliette onların üzerinde gücünü gerçekten dayattığı gün nasıl tepki vereceklerdi? Olduğu her şeyden vazgeçmek zorunda mı kalacaktı... Sırf lafını dinletebilmek için parıltılı kıyafetlerden vazgeçip takım elbise mi giyecekti?

Juliette en sonunda makyaj masasından kalktı, yorgunlukla gözlerini ovuşturdu. Bugün çok uzun sürmüştü ancak yorgun olmaktan çok, uykusuz hissediyordu. Yatağına yorganları bile kaldırmadan yığılınca, pijamaları ona yapış yapış hissettirdi. Kalp atışlarını hissedebiliyordu ve karanlığın içinde öylece yattıkça bu atışlar gittikçe yoğunlaşıyordu, ta ki bu sesleri kulaklarında duyana kadar.

Bekle biraz...

Juliette sıçradı. Sesler bu sefer geldiğinde kulak kabarttı ve seslerin vücudundan değil, odanın solundan geldiğini tespit etti. Anca o zaman, ikinci kattaki balkonunun camdan kapılarına birinin ritmik olarak *tıklattığını* fark edebildi.

"Hayır," dedi Juliette yüksek sesle, sersemce.

Tıklamalar tekrar geldi: yavaş, kasten.

"Hayır," diye tekrarladı.

Daha fazla tıklama.

"Ah!"

Juliette yatak örtülerini savuşturdu ve gelen sese doğru hızla yürüdü, perdeleri olanca gücüyle açtı. Perdeler havada sallanırken, balkonunun tırabzanlarında tanıdık bir yüzün oturduğunu gördü, bacaklarını sallıyordu ve arkasından ay ışığı yansıyordu.

"Gerçekten mi?" dedi cam kapıların ardından. "Evime mi tırmandın? Birkaç çakıl atamaz mıydın?"

Roma aşağıdaki bahçeye baktı. "Hiç çakılınız yok."

Juliette tekrar, bu sefer daha güçlüce, gözlerini ovuşturdu. Belki yeteri kadar ovarsa bunların hepsinin bir hayal olduğunu fark ederdi ve odasında yalnız başına uyanırdı.

Ellerini gözlerinden çekti. Roma hâlâ oradaydı.

Güvenliklerini arttırmaları gerekiyordu.

"Roma Montagov, bu kabul edilemez," Juliette sertçe uyardı. Bunların hepsi anıları canlandırıyordu, çok nostaljikti, çok *fazlaydı*. Geçmiş *geçmişte* kalmalıydı. "Vurulmadan önce git buradan."

Yüzü gölgelerin içindeyken bile Roma, Juliette'e tüm etkisini gösterebilecek kadar suratını asmıştı. Etrafına bakındı, aşağıdaki bahçede kimseyi göremedi.

"Kim vuracak beni?"

"*Ben* vuracağım," diye patladı Juliette.

"Hayır, vurmayacaksın. Kapıyı aç dorogaya."

Juliette geriledi. Bu, emrivaki tavrından dolayı değildi, kullandığı sevgi sözcüğündendi. Biraz gecikse de Roma da ağzından kaçan kelimenin ne olduğunu fark etti, gözleri biraz açıldı ama düzeltmeye ya da geri almaya çalışmadı. Yalnızca bekledi ve Juliette'e bakmaya devam etti, sanki eski zamanlarından kalma bir yadigârı yeniden birleştirip ona vermemiş gibi.

"Kapı kapalı kalacak," dedi Juliette soğukça. "Ne istiyorsun?"

Roma tırabzanlardan indi, ayakkabıları balkonun fayansında tıkırdadı. Cama yaklaştığında Juliette çenesinde derin bir kesik olduğunu fark etti ve buraya bir kavgadan çıkıp da mı geldiğini merak etti. Juliette neredeyse silahını çıkarıp onu kovalayacakken Roma, "Kız kardeşimi kurtarmak istiyorum," diye fısıldadı.

Juliette'in içinde bir şeyler çözüldü. Gözleri hafifçe de olsa yumuşadı.

"Alisa nasıl?" diye sordu.

"Hastanede onu tımarhaneden çıkmış gibi bağladılar," diye cevapladı Roma. Gözlerini ellerine dikmişti. Çevirip duruyordu: Avuç içi, elinin tersi, içi, tersi, sanki orada olmayan bir şeyi arıyordu. "Bilincini kazanınca yine boğazına saldırdı, o yüzden onu uykuda tutmak için bir şey enjekte ettiler. Bu deliliği tedavi edecek bir şey bulana kadar onu uykuda tutacaklar."

Roma yukarı baktı. Onun gözlerinde de bir delilik, bir çaresizlik vardı.

"Yardımına ihtiyacım var Juliette. Bütün ipuçlarım soğudu, izini kaybettim. Peşinden gidebileceğim bir şey, gidebileceğim bir yer, arayabileceğim kimse kalmadı. Ama sen... Senin *bir şeyler* bildiğini biliyorum."

Juliette hemen cevap vermedi. Hareketsiz bir şekilde dikildi. Midesinde oluşan, nefret mi *korku* mu olduğundan emin olamadığı o hisle boğuşuyordu. Delilik devam ederse onun da Roma'nın düştüğü konuma düşebileceği, sevdiği birinin ölümünü izleyebileceğine dair korku. Roma bu kadar sempatik bir tavır içerisindeyken kendisinin çizgiye aşmış olabileceğine dair korku.

Nefretle ilgili problem şuydu: Temelde yatan duygu zayıfladığında bile verilen tepkiler kalıyordu. Sıkılmış yumruklar, sıcacık akan kan, bozuk bir görüş ve hızlanan nabız... Tepkiler böyleyken Juliette'in bunların neye yol açacağına dair bir kontrolü yoktu.

Özlem gibi.

"Benden yardım istiyorsun," dedi Juliette sessizce, "ama yine de... senin ellerinde ne kadar kan var Roma? Ben gittiğimde, benim insanlarımdan kaçı senden yardım ya da merhamet istedi sen onları vurmadan hemen önce?"

Roma'nın gözleri ay ışığının altında dahi simsiyahtı. "Buna söyleyebilecek bir şeyim yok," diye cevapladı. "Kan davası, kan davasıydı. Bu tamamen farklı bir şey. Eğer birbirimize yardım etmezsek, hepimiz ölebiliriz."

"Elinde bilgi olan kişi benim," diye uyardı Juliette, tenindeki batma hissi onu rahatsız ediyordu. "İkimiz hakkında genellemeler yapmaktan kendini alıkoyman gerek."

"Senin elinde bilgi var ama şehrin öteki yarısı benim elimde," diye karşılık verdi Roma. "Eğer sen yalnız hareket edersen, Şanghay'ın yarısında hiçbir şey yapamazsın. Ben yalnız hareket edersem, Kızıl bölgelerine giremem. Düşün Juliette... Delilik iki tarafa da saldırırken, cevapların hangi bölgede olacağını kestirmek imkânsız."

Sert, soğuk ve keskin bir soğuk odada dolaştı. Juliette bunu görmezden gelmeye çalıştı. Gülmeye çalıştı; sesi sertti.

"Şu anda da kanıtladığın gibi, benim bölgeme girmek için izne gerek duyduğunu sanmıyorum."

"Juliette," Roma ellerini cama yasladı. "*Lütfen,* konu benim kız kardeşim." *Tanrım...*

Juliette bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Buna dayanamıyordu. Kalbini sıkıştıran ağırlık adil değildi. Roma Montagov'un gösterdiği herhangi bir zayıflık oyundan ibaretti; saldırı anı gelinceye dek ortaya koyduğu kurma oyundan başka bir şey değildi. Bunu *biliyordu.*

Ama belki de Juliette asla öğrenemeyecekti. Uzanıp içindeki yumuşaklığa dair her şeyi koparıp atmadıkça Roma'ya dair hatıraları belki de onu yıkıma sürükleyecekti.

"Alisa için," dedi Juliette sertçe. Sonunda bakışlarını ona çevirebilmişti. "Ve bu şehirde hiç oynamak istemedikleri bir oyuna kurban giden diğer bütün küçük kızlar için sana yardım edeceğim. Ama sen de kendi üzerine düşeni yap Roma. Ben sana yardım edeceğim, sen de bana yardım edeceksin ki bu deliliğe en kısa zamanda çözüm bulabilelim."

Roma nefesini bıraktı, rahatlaması ve minnettarlığı camda buğulandı. Juliette dikkatle onu izliyordu. Omuzlarındaki ağırlığın ve gözlerindeki korkunun yerini umuda bıraktığını gördü. Doğru kararı verdiğini anlaması için ne kadarının doğru olduğunu ve ne kadarının ona fayda sağlayacağını merak etti.

"Anlaştık."

Bu onu mahvedebilirdi. Bu her şeyi mahvedebilirdi. Ama asıl konu Juliette değildi, duyguları değildi... Asıl konu bir çözüm bulmaktı. Eğer insanlarını kurtarmak, onların saygısını kaybetmek anlamına geliyorsa, o zaman bu yapması gereken bir fedakârlıktı.

Başka kim bunu yapardı? Juliette'ten başka kim yapardı?

"Tamam," dedi sessizce. Buradan dönüş yoktu. "Elimde Zhang Gutai'nin ev adresi var. Bir sonraki adımım gizlice girip etrafı karıştırmak olacaktı ama..." Juliette omuzlarını silkti, bu hareketi öyle güzel yapmıştı ki neredeyse kendi bile inanacaktı, "...çok istiyorsan beraber gidebiliriz."

"Evet," dedi Roma. Eğer daha hızlı kafa sallasaydı, başı boynundan düşüp yuvarlanabilirdi. "*Evet.*"

"O zaman yarın," diye karar verdi Juliette. Aniden, dört sene boyunca unutmak için çabaladığı anılar tüm gücüyle beynine akın etti. Ciğerlerinin sıkışmasını görmezden gelerek onları hatırlamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. "Heykelin orada buluşalım."

Taştan yapılmış ağlayan bir kadının bu ufak heykeli, Uluslararası İskân'daki isimsiz parklardan birinin tenhasında kalmış bir başka eski, unutulmuş yadigârdı. Dört yıl önce, Roma ve Juliette bu heykele rastlamışlar, bütün öğleden sonrayı heykelin ne anlatmak istediğini ve kökenini tartışmakla geçirmişlerdi. Juliette bunun Yunan mitinde, çocuklarını kaybedince tanrılar tarafından taşa çevrilene kadar ağlayan Niobe olduğunda ısrar etmişti. Roma ise Latin Amerika folklorunda, öldürdüğü çocuğun arkasından ağlayan La Llorona olduğunu savunmuştu. Bir karara varamamışlardı.

Roma bu anının yeniden ortaya çıkmasından şaşırmışsa ya da afallamışsa da belli etmedi. Yalnızca, "Ne zaman?" diye sordu.

"Gündoğumunda."

Bunu söyleyince Roma biraz endişeli göründü. "Gündoğumu mu? Fazla heveslisin."

"Ne kadar erken, o kadar iyi," diye ısrar etti Juliette. "Beraber görülme şansımız azalır. Söylememe gerek yok ama kimse beraber çalıştığımızı bilmemeli. Yoksa..."

"...ikimizi de öldürürler." Roma cümlenin sonunu getirdi. "Biliyorum. Gündoğumunda görüşürüz o zaman."

Juliette, Roma'nın bacaklarını tırabzanlardan sarkıtışını, tarihi bir işleme gibi gözüken detaylı metal desenlerden sarkışını izledi. Ay ışığının altında, Roma hüznün siyah beyaz bir çalışması gibi görünüyordu.

Roma durdu. "İyi geceler Juliette."

Sonra gitti, çevik gölgesi dış duvarlardan aşağı atıldı ve bahçeden hızla geçti. Bir zıplamayla kapıyı aşmış, Kızıl Çete'nin bölgesinden çıkıp kendi dünyasına dönmüştü.

Juliette perdelerini, ay ışığının bir zerresi dahi odaya giremeyene dek çekti. Ancak o zaman, ay ışığının değişken yüzlerini odasından ve kalbinden çıkarıcasına bunca süredir tuttuğu nefesini bırakabildi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Gündoğumunda limanlar hâlâ sakindi, seyyar kahvenin dalgalarla sürüklüyordu. Rüzgârın hâlâ tatlı koktuğu, fabrikaların dumanıyla kirlenmediği, sokağın ortasında hazırlanan kızarmış yemeklerin ve cıvık çorbaların aromasının daha karışmadığı kadar erkendi.

Ne yazık ki Milliyetçi bir müşteri için yeteri kadar erken değildi.

Juliette sallanıp durun ağacın altında, kaldırımda donup kaldı. "Tü mü de," diye kibirli mırıldanarak. "Ne şimdi..."

"Kuomintang," diye cevapladı Roma, daha Juliette sorusunu bitirmeden.

Roma yanında durunca Juliette ona pis bir bakış attı. Şapkalarındaki küçük güneşleri görmeyeceğini mi sanmıştı? Öyle belirsiz bir logo da değildi ki. Kuomintang partisi ve Milliyetçiler, teknik olarak bu ülkenin resmi hükümetiydi.

"*Biliyorum*," dedi Juliette gücünü devirerek. "Bu saatte ne yaptıklarını soracaktım. Burası benim şehrim, beni eğitmene ihtiyacım yok."

Roma ona yan bir bakış attı. "Öyle mi gerçekten?"

Ses tonuna iğneleyici bir tını katmamıştı bile ancak bu birkaç sözcük tam Juliette'in kalbine hançer gibi saplanmıştı. *Öyle mi gerçekten?* Manhattan'da kendine bu soruyu kaç kez sormuştu? Kaç kez yaşadığı binanın çatısına çıkıp New York semalarına bakarken kendini ortayı sevmekten alıkoyamıştı? Çünkü

birini sevmek öbürünü kaybetmek anlamına gelecekti ve Şanghay'ı kaybetmek her şeyi kaybetmek demekti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu gergince.

Roma bu soru karşısında eğlenmiş gibi görünüyordu. Ona doğru belli belirsiz bir hareket yaptı; elbisesini ve ayakkabılarını gösteriyordu. "Hadi ama Juliette. Senden daha uzun süredir buradayım. İçin Amerikalı senin."

Açıkça söylemediği kelimelerin iması oldukça netti: İkimize de bir iyilik yap ve geri dön.

"Ah evet," diye mırıldandı. "Ben ve benim Amerikan demokrasim, böyle bir yerde nasıl hayatta kalabiliyorum?"

Roma daha cevap veremeden, eliyle çenesini kapamasını söyledi ve tuhaf bir şekilde geniş yolun ortasına toplanmış insanların içinden geçmemek için yakındaki ara sokaklardan birine girdi. Çöp torbalarının ve ters dönmüş alışveriş arabalarının aralarından geçtiler. Pis sokak hayvanlarının yanlarından geçerken burunlarını kapatıyor ve kaldırımda birikmiş kan lekelerine yüz buruşturuyorlardı. Şehrin arka sokaklarının oluşturduğu labirentten geçtikleri uzun dakikalar boyunca sessizliğe gömülmüşlerdi. Gökyüzünde ötüşen kuşları dinliyorlardı.

Sonra Roma öyle hızla döndü ki, Juliette saldırıya uğradıklarını sandı.

"Ne oldu?" diye bağırdı. Silahını çıkarıp boşluğa nişan aldı. "Ne var?"

Roma silahını çıkarmamıştı. Yalnızca, kaşlarını çatmış geçtikleri sokağa bakıyordu.

"Bir şey duydum sandım," dedi. Beklediler. Bir kuş çöp kutusuna daldı. Su borularından biri sokağa pis suyunu akıttı.

"Ben hiçbir şey görmüyorum," dedi Juliette sessizce, silahını yerine koyarken.

Roma somurttu. Bir saniye daha bekledi ama gelen giden yoktu. "Benim hatam. Özür dilerim." Manşetlerini düzeltti. "Devam edelim."

Juliette tereddüt ederek döndü ve yürümeye devam etti. Kathleen'in verdiği adrese çok kalmamıştı. Burası şehrin tanıdık yerlerindendi.

Ne var ki tüyleri hâlâ diken dikendi.

Paranoyak davranıyor sadece, diye düşündü Juliette, kendini de ikna etmeye çalışarak. Beraber yakalanma korkusu zaten ikisini de bıçak sırtında gibi hissettiriyordu. Juliette yüzünün alt kısmını saklamak için montunun ya-

kalarını kaldırmıştı. Roma şapkasını iyice alnına indirmişti. Heykelin orada buluştuklarında Juliette, Roma'nın gözlerinin altındaki torbaları ve parmaklarının seğirdiğini fark etmişti. Hiç uyumamış olduğunu duysa şaşırmazdı. Alisa hastanede yatarken büyük ihtimalle endişeyle dönüp durmuştu.

Juliette kafasını salladı. Aklını bu varsayımlardan arındırmalıydı yoksa gerçekten nazik fikirleri hak eden Alisa yerine Roma'ya karşı sempati duyabilirdi.

"Bu binalardan biri," dedi Juliette doğru sokağa girince. Binalar harap durumdaydı, hüzünlü bir görüntüleri vardı ve sıkışıklardı; aralarındaki boşluktan yalnızca bir çocuk geçebilirdi. Bu bölge Fransız İmtiyazları'ndan çok da uzakta değildi ama yine de iki bölge arasında bir sınır çekilebilirdi ve bu sokağın ne tarafa düştüğü de aşikârdı. Yarısı tıkılmış, uzun ve dikdörtgen bir yapı Juliette'in ayaklarının altında duruyordu. Belki de eskiden burada kocaman bir malikâne kapısı vardı ve altın işlemeleriyle ziyaretçilerini içeri davet ediyordu ama artık çoktan gitmişti ve yerini dip dibe binalarla yıkıma bırakmıştı.

"Buranın doğru yer olduğuna emin misin?" diye sordu Roma. "Eminim ki gazetedeki iş bundan daha iyi para kazandırıyordur."

"Bütün insanların arasından, Roma Montagov," dedi Juliette, "görünümün önemini en iyi sen biliyor olmalısın." *Herkesle aynı, halkla beraber, halkın arasında.* Eğer ortalama bir işçi yoksulluktan çekiyorsa, o zaman Zhang Gutai de çekmeliydi… Yoksa onların saygısını nasıl kazanabilirdi?

Juliette adresteki binaya doğru yürümeye başladı, ancak tam da ana kapıya iki adım kala aniden durdu. Parmağıyla bir şeyi gösterdi. "Bak."

Roma derin bir nefes aldı. *Böcekler.* Birkaç ölü kabuk, apartmanın girişinde yatıyordu. Eğer bu da *suçluluğu* göstermiyorsa, Juliette başka neyin göstereceğini bilemiyordu.

Kalbi ağzında, apartmanın giriş kapılarını ittirdi. Kapının paslı kilidi anahtara gerek olmadan açıldı.

Roma'ya daha hızlı davranmasını işaret etti. Merdivenlerden çıkarken binanın sıkışıklığından memnuniyetsizce yüzünü buruşturdu. Merdivenleri binanın her katta bir öncekinin paralel duvarına inşa etmişlerdi, çıktıkları her koridorda da birbirine neredeyse yapışık dört kapı duruyordu. Kuzeye, sonra güneye, kuzeye, sonra yeniden güneye… Merdivenleri takip ettiler, kattaki kapıları geçtiler, sonra bir sonraki merdivenlere geldiler. Bu baş döndürücü

düzeni tekrarlayıp durdular. Roma buna alışkındı, ancak Juliette değildi. Yıllardır şehre yakın yerlerde yaşamamış ya da adımlarını attıkları her basamağın üstündeki ağırlığı kaldırabilmesi için esnemesini de yıllardır hissetmemişti.

"Hangi daire?" diye sordu Roma. Üçüncü katın penceresinin pervazının ucunda duran, ufak bir dürtmeyle aşağıda, kaldırımda yürüyenlerden birini öbür dünyaya yollayabilecek saksıların yanından geçerken burnunu çekti.

Juliette sesli cevap vermeyip işaret parmağıyla yukarıyı gösterdi. Tırmanmaya devam ettiler... yukarıya ve yukarıya, merdivenlerin bittiği yerde sadece bir kapının onları beklediği en üst kata ulaşana dek.

Durdular. Birbirlerine baktılar.

"Evde değil," diyerek Roma'yı temin etti o daha soramadan. Bir dizinin üstüne çöktü, kıyafetinin katlarından birinden iğne gibi ince bir hançer çıkardı. "Ofisindeyken takvimine bakmıştım. Bütün gün önemli insanlarla toplantıları var."

Ne var ki Juliette dilini konsantre halde dışarı çıkarıp hançerini kilide soktuğu anda, evin içinden kapıya doğru gelen, adım sesleri olduğundan emin olduğu seslerin yankılanmasını duydu.

"Juliette!" diye fısıldadı Roma öne atılarak.

Juliette ayağa kalktı, bıçağını kolunun altına sakladı. Tam da kapıyı açan kısılmış şeffaf gözlü, yaşlı adamla karşı karşıya gelmeden önce kolunu kaldırıp paniklemiş Roma'yı durdurdu. Adam en az altmış yaşlarında olmalıydı; yorgun ve bıkkın görünüyordu, sanki doğduğu günden beri uykusunu alamamış gibi.

"Merhaba," dedi adam kafası karışmış halde.

Juliette hızla düşündü. Bu durumu tersine çevirebilirlerdi. Daha kurtarılamaz bir noktada değillerdi.

"Günaydın, biz üniversiteden geliyoruz," dedi neşeyle; Wenzhou lehçesine o kadar hızlı geçmişti ki Roma şaşkınlıktan bir adım gerilemişti. "Bu güzel sabah nasılsınız?"

Adam duymak için eğildi, yüzünü buruşturmuştu. Şanghay lehçesinde cevapladı: "Bèndì huà konuş, olur mu kızım? Seni anlayamıyorum."

Wenzhou, Şanghay'ın güneyinde kalan, yalnızca birkaç günlük uzaktaki bir şehirdi ama yerel lehçesi o kadar anlaşılmazdı ki Juliette, bakıcı ona öğretmemiş olsa asla öğrenemezdi. Bakıcı, küçükken ona Wenzhou lehçesine

en yakın şeyin Şanghay dili değil de, kuşların cıvıldaması olduğunu söylerdi. Yalnızca yabancılarla değil, ancak Çin'in her köşesinden gelen yerlilerle dolup taşan bir şehirde, sivillerin çoğu aynı dili konuşurdu, ama aynı şekilde konuşmazlardı. İki Çinli tüccar, iki farklı lehçede konuşarak sohbet edebilirlerdi. Ortada buluşmalarına gerek yoktu. Yalnızca birbirlerini anlamaları yeterliydi.

Ne var ki Juliette adamın onu anlamasını hiç de beklemiyordu; bunu planlı bir şekilde yapmıştı. Adamın gözlerini iyice kısıp onun Kızıl Çete'nin vârisi olduğunu anlamadan önce, kendisinin başka yerden gelmiş bir dikkatsiz bir göçmen kız olduğuna ikna etmek istiyordu.

"Özür dilerim," Juliette şimdi Şanghay diline geçmişti. Görevini başarıyla tamamlamıştı. "Az önce de dediğim gibi, biz Şanghay Üniversitesi'nden geliyoruz ve sizinle tanıştığımız için çok memnunuz. İlk öğrenci sendikamızı kurduk ve yardıma ihtiyacımız var. Bay Zhang evde mi acaba?"

Adam doğruldu, ellerini hırkasının üzerinden geçirdi. Juliette, adamın onları geri çevirmesini, başka zaman gelmelerini söylemesini bekliyordu ki hemen buradan gidip, bu seferki denemelerini geçici bir başarısızlık sayabilsinler. Şüphe uyandırmadıkları sürece, başka zaman yeniden gelebilirlerdi. Bu adam onların yüzlerine çok dikkatli bakmadıkça, aklında tutmaya değmeyecek birkaç üniversite öğrencisi olduklarını sandıkça sorun yoktu.

Adamın boğazını temizleyip amirane bir tavırla şu sözleri söylemesini beklemiyordu: "Bay Zhang benim."

Roma ve Juliette sersemlemiş halde birbirlerine baktılar.

"Ah… hayır, değilsiniz."

Adam hayal kırıklığıyla kamburunu geri çıkardı. Tuttuğu nefesi bırakıp, az önce üstlendiği kibirli tavrından vazgeçti. "Pekâlâ. Ben Qi Ren, Bay Zhang'in asistanıyım. İçeri gelin."

Juliette önce adamın tuhaflığını garipseyerek, sonra da onları kovalaması yerine içeri davet etmesine şaşırarak gözlerini kırptı. Orada öyle dururken Roma'nın arkadan onu dürttüğünü hissetti. Bay Qi arkasını dönmüş, sert tabanlı terliklerini sürüklerken neden içeri girmediğini soruyordu.

Bu onun asıl planı değildi ama Juliette uyum sağlayabilen bir insandı.

"Hadi," diye mırıldandı Roma'ya. Bay Qi'nin peşinden içeri girdiler, sanki kapının can bulup onların kötü niyetlerini anlayarak kendisini onların suratına kapatmasından korkarmış gibi.

"Size nasıl hitap etmemi istersiniz?" diye sordu Bay Qi arkasına dönmeden.

Juliette tereddüt etmeden cevapladı. "Zhu Liye. Bu da Bay Montague. Koltuklarınız ne hoş." Davet beklemeden oturdu.

Bay Qi iç geçirdi. Yanındaki masada duran türlü dosyaları bir kenara ittirdi, tersine çevirdi ki iki heceli ismi ve *Labor Daily*'nin filigranı gözükmesin. "Bu çok zaman alacak mı?"

"Sizin için sorun olmazsa," diye cevapladı Juliette neşeyle.

Bay Qi yorgunlukla nefesini bıraktı ve ayağa kalktı. "Gidip çay koyayım."

O yandaki mutfağa, su kaynatmaya gider gitmez Roma, Juliette'e dönüp öfkeyle fısıldadı: "*Montague mı? Gerçekten mi?*"

"Kapa çeneni," dedi Juliette aynı tonda. "O sırada aklıma bir şey gelmedi, ben de zaman kaybedip adamı şüphelendirmek istemedim."

"Çok iyi Rusçan var ve aklına gelenin en iyisi bu muydu?" diye sordu Roma şaşkına dönmüş halde. "*Montague* da ne? İtalyan ismi gibi."

"İtalyan Komünistler de var!"

"Şanghay'da yok ama!"

Juliette tam cevap verecekti ki Bay Qi kapının eşiğinden uzanıp hangi çaydan içmek istediklerini sordu. İkilinin kibarca hiç fark etmeyeceğini söylemelerinden hoşnut halde mutfağa dönünce Juliette kafasını eğip kaldığı yerden devam etti: "Pekâlâ, hâlâ devam edebiliriz. Onun dikkatini dağıtman gerek."

"Ne dedin sen?" diye sordu Roma. "*Beni* onunla yalnız mı bırakacaksın?"

"Bu bir problem mi?"

"Evet, bu bir problem." Roma arkasına yaslanıp ellerini kucağında birleştirdi. "Eğer işine gelmezse bulduklarını benimle paylaşıp paylaşmayacağını nereden bileceğim?"

Ondan şüphelenmekte sonuna kadar haklıydı ama bu da görevlerini sabote edeceği imasının Juliette'in hoşuna gideceği anlamına gelmiyordu.

"Benimle tartışmayı kes artık," dedi onu rahatlatmak yerine. "Normalde işimiz göz korkutma ve silahlı çatışmalar üzerine kurulu. Bunun altından kalkabilirsek kendimizi şanslı saymalıyız."

"Açıkçası bu..."

"Alisa'yı kurtarmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Roma sustu. Kucağındaki yumruklarını sıktı. Juliette bunu Alisa'yı ona hatırlatmış olmasından mı yoksa kendini onu boğmamak için tuttuğundan mı

yaptığını anlayamadı. Tam o sırada Bay Qi zayıf kollarıyla tutmaya çalıştığı üç yuvarlak çay bardağı ve bir çaydanlıkla döndü. Juliette daha fazla zaman kaybetmeden ayaklandı ve lavabonun nerede olduğunu sordu. Bay Qi bardakları masaya yerleştirirken koridoru gösterdi. Juliette sabırsızca yürüdü, bir yandan ikisinin de varlığından emin olmadığı Şanghay Üniversitesi Komünist öğrenci sendikalarıyla alakalı bir hikâye uydurmaya çalışırken öte yandan onun ardından öldürecekmiş gibi bakan Roma'yı adamla yalnız bıraktı. Bu artık onun sorunuydu. Juliette'in daha önemli işleri vardı.

Bir yandan Roma'nın hâlâ sosyalist dayanışmayla alakalı palavralar sıkmasına kulak kabartmışken köhne koridorun sonunda durdu. Dört kapı vardı: Lavabonun kapısı ardına dek açıktı, yatak odaların kapıları aralıktı ve dördüncüsü sımsıkı kapalıydı; Juliette kulpu hafifçe çevirdiğinde açılmamıştı. Eğer Zhang Gutai'nin sakladığı bir şey varsa bu kapının ardındaydı.

Juliette gücünü topladı ve kilitli kapıya bir omuz attı. Ne yazık ki kapıdan geri sekti, vücudunun sağ tarafı acıyla sızlıyordu. Kapının kilidi kulpunun ortasındaki tuşa basarak kilitlenen mekanizmadandı. Ancak güç uygulanarak açılabilirdi. Juliette çenesini sıkıp tekrar denedi.

Kapı bu defa açıldı ama beraberinde bütün tozu da kaldırdı. Juliette öksürüğünü tutmaya çalışırken kıpkırmızı kesildi. Ancak ofise gizlice girip kapıyı ardından kapattığında bir kere hafifçe öksürüp yüzünün rengini zavallı bir pembe tonuna çevirebildi.

Juliette etrafa bakındı.

Duvarlardan birinde, üzerinde sarı orakla çekicin olduğu kırmızı bir bayrak vardı. Altındaki masa dosyalar ve defterlerle doluydu… Juliette yaklaşırken en üstte duranları incelemekle zaman kaybetmedi. Dizlerinin üstüne çöktü ve masanın yanındaki dolabın en alt çekmecesini açtı. Karşısına çıkan ilk şey kendi yüzüydü. Kâğıt ince ve üzerindeki mürekkep yüz hatlarını tanınamayacak hale sokana dek dağılmış olsa da resim şüphesiz *kendisinindi*. Üstündeki manşette de **KIZIL ÇETE'YE DİRENİN** yazıyordu.

"İlginç," diye mırıldandı Juliette. "Ama aradığım şey bu değil."

Posterleri bir köşeye ittirip daha derinlere daldı. İnsanın içinde korku uyandıran dağınık mürekkepleriyle onunla alakası olmayan propagandalar ve kâğıtlar dışında bir şey bulamamıştı.

Ne var ki ikinci çekmecede birkaç tane zarf buldu; her biri güç ve servet

haykıran kalın mürekkep izleriyle süslenmişti. Juliette hepsini hızlıca inceledi. Kuomintang siyasetçilerinin davetlerini ve bankacılarla iş insanlarının imalı tehditlerini, zamanını harcayacakmış gibi görünün her şeyi bir kenara attı. Ötekilerden daha küçük, ufacık, kare bir zarf dikkatini çeldi. Üzerinde ötekiler gibi bir gönderen adresi yazmıyordu.

Onun yerine köşesinde küçük bir mor çiçek vardı; özel yaptırılmış lastik mühürle bastırılmıştı.

"Bir larkspur," diye fısıldadı Juliette, çiçeği tanıyarak. Zarfın içindeki kâğıdı çıkardı. Kâğıt zarfa sığsın diye köşelerinden kesilmişti ve üstündeki kısa not daktiloyla yazılmıştı.

Sizinle tanışıp iş konuşmak büyük keyifti.
Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin.
–Larkspur.

Uzun bir süre boyunca Juliette yalnızca kâğıda boş boş baktı; kalbi davul gibi atıyordu. Bu ne anlama geliyordu? Daha büyük bir bulmacaya ait olduğu belli olan, birbirinden ayrı ayrı karşılarına çıkan ama belli ki bir araya gelmeleri için yaratılmış *parçalar* neydi böyle?

Juliette zarfı yerine koydu ve çekmeceyi kapattı. Elbisesini düzeltti ve yokluğuyla şüphe çekmemek için zaman geçirmeden ofisten çıktı. Kapıyı arkasından yalnızca yerde çizgi halinde yürüyen karıncaların duyabileceği kadar hafifçe kapattı.

İki derin nefes aldı. Kalp atışlarını normal ritmine yavaşlattı.

"...gerçekten, devrimden de büyük amaçlarımız var." O hiçbir şey yokmuş gibi oturma odasına girerken Roma konuşuyordu. "Yapılacak planlar, saf dışı bırakılacak rakipler var."

"Bunların hepsi bizden daha büyük kaynaklar gerektiriyor elbette," diye araya girdi Juliette koltuğa geri otururken. Öyle geniş gülümsedi ki köpekdişleri alt dudağının üstüne çıktı. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Zhu Liye."

Juliette dalgınlığından çıkıp kafasını çevirdi. Roma'ya bakarken gözlerini kısmıştı. Bunu yapmak zorundaydı çünkü Roma'nın kafasının arkasından güneş parıldıyordu, kaldırımda yürürlerken ışığıyla onu neredeyse saydam kılacak kadar aydınlatıyordu.

"Hâlâ isimlerde misin sen?"

"Hayır, ben…" Roma muhalefet sayılmazsa belki de gülümseme sanılabilecek bir ses çıkardı. "Şimdi anladım. Juliette'i Çinceye çevirdin. Ju-li-ette. Zhu Liye."

Roma bu muammayı Bay Qi'yle vedalaşıp Zhang Gutai'nin evinden çıktıklarından beri düşünüyordu belli ki. Juliette ise ofiste bulduklarını hızlıca anlattıktan sonra sokakta sessizce yürümekten memnundu. Roma da Juliette'e uyum sağlamıştı; bu ana kadar.

"İyi iş çıkardın dedektif," diye mırıldandı Juliette. Yerdeki su birikintisinden kaçınmak için kaldırımdan indi. Yolda yürürken ayakkabısının topukları tıkırdıyordu. Roma da onu yakından takip ediyordu.

"Aslında…" Roma kafasını yana eğdi. Bu hareketi tıpkı bir kuş gibi yapmıştı: hızlı, meraklı ve art niyet olmadan. "İsminin Çincesini bilmiyorum."

Juliette gözlerini kıstı. "Önemi var mı?"

"Nezaket göstermeye çalışıyorum."

"Çalışma."

Bir kez daha sessizliğe büründüler. Bu sefer Roma sessizliği bozmakta acele etmedi. Bu sefer yalnızca bekledi. Juliette'in sessizlikten nefret ettiğini biliyordu. Ne zaman sessizlik ona bir hayalet gibi musallat olsa, ne zaman beraber yürüdüğü bir insanla aralarına sızsa, bu kişi dost olsun düşman olsun Juliette sırf bu sessizliğe karşı savaş açmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

O yüzden Roma sessiz kaldı. Juliette pes etti.

"Cai Junli," dedi düz bir tonla. "Junli'nin telaffuzunu biraz değişince Juliette oluyor."

İsmi bir sır değildi; yalnızca unutulmuştu. O yalnızca *Juliette*'ti; Amerikan kıyafetler ve Amerikan bir isimle Batı'dan gelen vâris… Şanghay halkı hafızasını biraz yoklasa, Juliette'in Çince isminin hâlâ, büyükbabalarının yaşının ve en sevdikleri üçüncü teyzelerinin ev adresinin arasında bir yerlerde olduğunu fark ederdi. Ama onun yerine, Juliette'in tam isme çevirdiği halini söylenirdi: *Zhūlìyè*.

"Bana hiç söylememiştin," dedi Roma. Önüne bakıyordu. "O zamanlar."

"Sana söylemediğim çok şey vardı," diye cevapladı Juliette. O da aynı monotonlukla ekledi: "O zamanlar."

Dört sene önce bu şehir farklıydı. Erkeklerin saçı uzundu; kafalarının önü-

nü kazırlardı ama arkada bir örgü bırakırlardı. Kadınların giysileri daha boldu, pantolonları daha düzdü.

Juliette gittiği her yere, parıltılı elbiseleriyle giderdi. Diğer kızların giydiği çirkin kıyafetlerle dalga geçerdi, annesi ona modaya uygun giydirmek istediğinde de dolabındaki sıkıcı kıyafetlerin hepsini yırtar ve parçalara ayırırdı, lime lime olmuş kumaş parçalarını da tuvalete atıp sifonu çekerdi. Bütün qipalarını ve Leydi Cai'nin ona giydirmeye çalıştığı ipek şalları böyle yırtmıştı. Roma'ylayken tanınmamak için bu şatafatlı elbiselerinin üstüne mont giyerdi elbette, ama bu dikkatsizlikle de tehlikenin sınırlarında dolaşırdı. Damarlarında akan kanın getirdiği Doğulu geleneklere uyum sağlamaktansa dışlanmayı tercih ederdi.

Juliette o zamandan beri bu şımarıklığını üzerinden biraz da olsa attığını düşünüyordu. New York'tan ikinci dönüşünde, Batı'nın parıltısının ardında saklanan karanlığı artık tanımıştı. Artık yüzünü Batı'ya dönmüş bir çocuk olmak o kadar da güzel bir şey değildi.

"Kendim seçtim."

Roma afalladı. Konuşmaya devam etmesini beklemiyordu.

"İsmini mi?" diye sordu tekrar, emin olmak için.

Juliette kafasını salladı. Ona bakmadı, gözlerini dahi kırpmadı. "New York'taki çocuklar benimle dalga geçiyorlardı. İsmimi soruyorlardı ve söylediğimde de gülüyorlardı, kendi dillerinde olmayan o iki heceye uzatıyorlardı, komikleştirmek için şarkı söyler gibi tekrarlıyorlardı."

O zamanlar beş yaşındaydı. Bu alayların açtığı yaralar artık iyileşmişti, derisi sertleşmiş ve nasır tutmuştu ama bütün eski yaralar gibi kötü günde yine canını yakıyorlardı.

"İsmim Batı için fazla Çinliydi," diye devam etti Juliette, yüzünde buruk bir gülümsemeyle. Neden eğleniyormuş gibi bir ifadeye büründüğünü bilmiyordu. Asla eğlenmiyordu. "Nasıl olduğunu bilirsin... ya da belki de bilmiyorsundur. Geçici bir yer için geçici bir şeydi, ama bu geçici şey artık öyle yerleşti ki şimdiki sahibini öldürmeden onu değiştiremem artık."

Bu cümleler ağzından çıktığı anda Juliette midesinin bulandığını hissetti: Gereğinden fazlasını anlattığının içgüdüsel, ani farkındalığını yaşadı. Onu Batılıların tavırlarından koruması için yarattığı sersem, partici Juliette pençelerini o kadar derine geçirmişti ki gerçek Juliette artık gerçek kimliğinin ne-

rede başlayıp, bu maskenin nerede bittiğini bilemiyordu... Eğer artık gerçek kimliği diye bir şey kalmışsa, tabii öyle bir şey daha başından beri vardıysa. Kuzenlerinin hepsi: Rosalind, Kathleen, Tyler... her biri Şanghay'ı kontrol eden Batılılara uyum sağlamak için İngilizce isimler seçmişlerdi ama Çinli isimleri kimliklerinin bir parçası olarak hâlâ duruyordu, akrabaları arada hâlâ onlara orijinal isimleriyle hitap ediyordu. Juliette ise hep Juliette'ti.

Hava yapış yapıştı. Fransız İmtiyazları'na girecek kadar uzun zamandır yürüyorlardı, artık idamını bekleyen suçlular gibi bir sıraya dizilmiş, parıltılı duvarları ve ufak bahçeleriyle tek tip evlere paralel gidiyorlardı. Juliette yakasını çekiştirdi, Roma ağzını açıp kapattığında yüzünü buruşturdu.

"Juliette..."

Dostla düşman arasındaki çizgi yatay mıydı, dikey miydi? Aşılması gereken koca bir düzlük müydü yoksa alabildiğine yüksek bir duvar mıydı... tırmanılması ya da tek darbeyle yıkılması gereken?

"Burada işimiz bitti, değil mi?" diye sordu Juliette. "Elindeki bilgiyle ne yapmak istersen yap. Eminim Zhang Gutai ve Larkspur arasındaki bağlantı sana üzerinde çalışılacak bolca malzeme vermiştir."

Juliette sola döndü, yan sokağa kestirmeden bağlanan bir avludan geçmek istedi. Çimenler burada bileklerine kadar geliyordu. Adımı attığında, dokunduğu anda batması ve yumuşamasından dolayı toprak onu yutacakmış gibi hissettirdi. Onu içtenlikle davet edermiş gibi... bir *hadi gel*, bir *içeri geç* gibi.

Ta ki Roma uzanarak onu omzundan tutup zorla durdurana kadar.

"Bunu yapmayı..." Juliette döndü, Roma'nın eline vurdu, "...artık bırakman *gerek*."

"Daha işimiz bitmedi," diye hırladı Roma.

"Bence bitti."

Çevredeki evlerin gölgeleri ağırdı. Tam evlerin bittiği yerde, ışıkla karanlığın arasındaki kesin sınırın ucunda duruyorlardı.

Roma Juliette'i süzdü.

"Hâlâ bunun Komünistlerin işi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu ansızın. Sesi bir ton düşmüştü, sanki sokakta böyle tartışırken alçak sesle konuşmaları gerektiğini fark etmişti. Sabahın erken saatlerinde tehlikenin tadını unutmak kolaydı. Ama yanlış tek hareketle... yanlış zamanda pencereden bakan bir kişiyle hayatları mahvolabilirdi.

"Roma," dedi Juliette soğukça, "işbirliğimiz sona erdi..."

"Hayır, *ermedi*," diye ısrar etti Roma. "Çünkü bu tek başına araştırabileceğin bir şey değil. Sırf sana bakarak neler planladığını anlayabiliyorum. Kızıl kaynaklarınla Komünistlerin içine öylece girebileceğini sanıyorsun..."

Juliette bir adım yaklaştı. Yakınlarındaki bir pencereden yansıyan ışıktan mı yoksa öfkesinden mi beyaz ışıltılar gördüğünü bilemedi.

"Sen," dedi öfkesini zor tutarak, "*hiçbir şey* bilmiyorsun."

"Larkspur'la alakalı bir *bağlantı* olduğu görebilecek kadarını biliyorum." Roma elini Juliette'in yüzüne yaklaştırıp şaklattı. "Uyan artık Juliette! Bunu göz ardı etmenin tek sebebi işbirliğimizi bitirip diğer Komünistlerin peşine düşmek istemen! Hiçbir işe yaramayacak! Yanlış yoldasın ve *bunu biliyorsun*."

Sözlerinde fiziksel bir etki yaratan bir şeyler vardı... sanki tenine bir sürü iğne batıyordu. Juliette, bu fısıltılı kavgalarını devam ettirmek için konuşacak gücü toplamak bir kenara, zorlukla nefes alıyordu. Ondan çok nefret ediyordu. Haklı olmasından nefret ediyordu. Ondan bu tepkiyi alabilmesinden nefret ediyordu. En çok da bundan dolayı ondan nefret etmek *zorunda olmasından* nefret ediyordu çünkü eğer nefret etmeseydi, bu kin kendine dönerdi ve kendi zayıf iradesinden başka nefret edecek hiçbir şeyi kalmazdı.

"Bunu yapamazsın," dedi Juliette. Sesinde öfkeden çok hüzün vardı. *Bundan* nefret ediyordu. "Bunu yapmaya hakkın yok."

Eğer biraz daha eğilseydi, Roma'nın burnunun kemerine konmuş polen parçacıklarını sayabilirdi. Buranın havası çok ağır, tuhaf ve kırsaldı. Buranın inci gibi beyaz duvarlarının, uzun çimenlerinin, kumlu esintinin tatlı kokusunun arasında daha fazla kaldıkça Juliette derisini soyabilecekmiş gibi hissediyordu. Neden kendini baştan yaratamıyordu? Neden hep dönüp dolaşıp buraya gelmek zorundaydı?

Roma gözlerini kırptı. O da kendini biraz sakinleştirdi, yumuşak bir tonda fısıldadı. "Neyi yapamam?"

Beni göremezsin.

Juliette döndü. Kollarını beline sarmıştı. "Ne öneriyorsun?" diye sordu cevap vermek yerine. "Niye Larkspur'a kafayı taktın bu kadar?"

"Bir düşün," dedi Roma. Onun alçak sesine uyum sağlamıştı. "Zhang Gutai'nin bu deliliğin faili olduğu söyleniyor. Larkspur'un da şifacısı olduğu. Burada nasıl bir bağ *olmaz*? Toplantılarında *nasıl* bunu konuşmuş olamazlar?"

Juliette kafasını salladı. "Bağ olsun ya da olmasın, eğer bunun köküne inmek istiyorsak, *faile* gitmeliyiz, şifacıya değil..."

"Bütün cevapların Larkspur'da olduğunu söylemiyorum," diye hızla düzeltti Roma. "Diyorum ki Larkspur, bize Zhang Gutai'den daha fazlasını almamıza yardımcı olabilir. Diyorum ki eğer Zhang Gutai konuşmazsa, gerçeğe giden bir yol daha var."

Mantıklı konuşuyor, diye düşündü Juliette. *Haksız... değil.*

Ama Juliette yine de arada kaldı. Annesi ona bir keresinde onun kolay yolu asla tercih etmediği için ters doğduğunu, önce ayaklarının geldiğini söylemişti.

"Niye beni ikna etmeye çalışıyorsun?" diye sordu. "Niye Larkspur'a tek başına gidip benden kurtulmayasın?"

Roma yere baktı. Parmakları seğirdi; ona uzanmamak için kendini tutuyor olabilirdi, ama Juliette bu fikri aklında uyandığı anda kovaladı. Duygusallık ve özlem geçmişten kalma hislerdi. Roma bir daha sırtından aşağıya parmaklarını hafifçe dokunarak kaydırırsa, bu bıçağını saplayacağı yeri seçmek için olacaktı.

"Dinle Juliette." Derin bir nefes aldı. "İkimiz de şehrin bir yarısına sahibiz. Eğer bir başıma davranırsam, artık Kızılların bölgesine giremem. Bir kan davası yüzünden kız kardeşime bir an önce tedavi bulmayı riske atmayacağım. Bu kan davası yeteri kadar can aldı. Alisa'yı da almasına izin vermeyeceğim."

Gözlerini yeniden Juliette'e çevirdi. Bu bakışlardan aynı anda hüzün ve öfke akıyor, etraflarındaki alanı dolduruyordu. Juliette de aynı çelişkili hislerin arasındaydı: Deliliğin karşısına zamanında onu mahvetmiş çocukla çıkmaktan ödü kopuyor ama kurban olma sırasını bekleyen şehir için de içi yanıyordu.

Roma elini uzattı. Tereddütle.

"Bu deliliği durdurana kadar tek istediğim bu. Yalnızca ikimiz, bıçakları, silahları ve tehditleri bir kenara bırakacağız. Şehrimizi kurtarana dek. İster misin?"

Bunu istiyor olmamalıydı. Ama Roma kelimelerini çok iyi seçmişti. Roma için tek önemli olan Alisa'yı kurtarmaktı. Canavarlar ve şifacı şarlatanlar olsun ya da olmasın, tek istediği onun uyanmasıydı. Juliette için şehir her şeyden önce geliyordu, onu her şeyin önüne koyuyordu. İnsanların ölmesinin önüne geçmek zorundaydı. Bu iki amacın birbiriyle çakışıyor olması büyük şanstı.

Juliette de elini uzatarak sallamak için Roma'nın elini tuttu. Aralarından

bir elektriklenme oldu: İkisi de uzun zamandan sonra ilk kez kötü niyet olmadan, yalnızca işbirliği içinde temas ettiklerini fark ettiklerinde aralarında bir yıldırım çaktı. Juliette ateş yutuyormuş gibi hissetti.

"Deliliği durdurana kadar," diye fısıldadı.

İki kere salladılar, sonra Roma ellerini çevirdi; kendisininki altta, Juliette'inki üstteydi. Eğer hiçbir şeyleri olmayacaktıysa, en azından buna sahip olabilirlerdi: bir saniyeliğine, kaçıp giden bir an içinde, ufak bir fantezi... Juliette kendine gelip elini hızla çekene, arkasına atıp yumruk yapana dek.

"O zaman yarın," diye kararlaştırdı Roma. Sesi sert çıkmıştı. "Larkspur'un peşine düşüyoruz."

KAKTÜS TEAM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kendini belli etmemeye çalışan Kathleen kapıdaki güvenliği yavaşça geçerek sabahın erken saatindeki Komünist toplantısına gizlice girdi.

Çok iyi olduğu bir şey vardı: görülmeden görmek. Böyle zamanlarda Kathleen kendine güvenle uysallığın mükemmel bir karışımını insanların mont giymesi gibi kolay bir şekilde takınırdı; bu ifadeyi ergenlik döneminde kusursuzlaştırmıştı. Günün sonunda Kathleen farklı farklı parçalardan oluşan bir kızdı. İnsanlardan o ya da bu özelliği alır, zaman harcamaya dahi gereksinim duymadan başkalarının özelliklerini üstlenebilirdi. Konuşurken çenesini kaldırışını Juliette'ten çalmıştı, böylece en kötü zamanında dahi saygı talep edebilirdi. Babası sonu gelmez öğütlerine başlayınca kendi omuzlarının arasında sinmeyi de Rosalind'den almıştı; babasına uysal, öfkesini hak etmeyen biri olduğunu hatırlatmak için bilerek kendini küçültüyordu, sonra da bıyık altından gülerek odadan en kısa zamanda kaçıyordu.

Bazen Kathleen kendi kişiliğinin olduğunu, sadece başkalarının kişiliklerini yansıtan kırık ayna parçalarından oluşmadığını hatırlamakta zorlanıyordu.

"Affedersiniz," dedi düşünmeden, yoğun bir tartışmaya girmiş iki Komünistin arasından geçmek için elini uzatırken. Ona fazla dikkat etmeden yol açarak Kathleen'in kalabalığın arasından yolunu bulmasını sağladılar. Nereye doğru gittiğini bilmiyordu. Yalnızca toplantı başlayana kadar ilerlemesi gerektiğini biliyordu yoksa tuhaf görünebilirdi.

Toplantı geniş bir salondaydı. Tavan kubbeli ve uzundu, çatının sivri tepesine ulaşmak için kıvrılıyordu. Başka bir ülkede burası, vitrayları ve tahta kolonlarıyla bir kilise olabilirdi. Buradaysa yalnızca yabancıların dahil olduğu düğünler ve zenginlerin düzenlediği organizasyonlar için kullanılıyordu.

Şu an burayı Komünistlerin kiralamış olması biraz ironikti.

"Çabucak gir, çabucak çık." Kathleen kendi kendine mırıldandı. Sabah Juliette'in ona söylediği sözleri tekrarlıyordu. Juliette yardım için daha kahvaltı bile etmeden ona ve Rosalind'e geldiğinde, içinde tuhaf bir enerji patlaması yaşıyordu, kapıdan içeri dalıp kuzenlerinden bir iyilik yapmalarını isterken bir kolu hâlâ montundaydı.

"Bir sebebi olmalı, değil mi?" diye sormuştu Juliette, cevap beklemeden. Ayağını sertçe yere vurup yeni topuklu ayakkabılarına geçirmişti, yerde kaymasın diye ipini sıkı sıkıya bağlamıştı. "Komünistler bir şey bilmeseler Parti'deki bir dâhiden bahsedip durmazlardı. Eğer Zhang Gutai masumsa, kanıtlar da bunu göstermeli ve bizi başka bir tarafa yönlendirmeli. O yüzden bu kanıtları bulmaya ihtiyacımız var."

Rosalind'in çoktan olması gereken bir yer vardı: Lord Cai'nin görüşeceği, etkilenmesi gereken, Şanghay'ın gösterişli ve ışıltılı görkemini görmesi gereken yabancılarla önemli bir toplantı için kulüpte olması gerekiyordu. Rosalind'in yüzündeki ifadeden zaten Komünistlerin yanına gönderilmek istemediği anlaşılıyordu. Öte yandan Kathleen bunu önemsemiyor gibiydi. Ortamdan ne kadar iğrenmek istese de bu kaosun, hareketliliğin ve kavuran gerginliğin içine gömülmekte eğlenceli bir şey de vardı. Hızla avına doğru koşan bir çitaya yapışmış, küçük bir pire olsa da bir yere aitmiş gibi hissettiriyordu. Politikadan anlarsa toplumu da çözerdi. Toplumu çözerse de hayatta kalmak için donanımlı olur, huzur içinde bir hayat geçirebilme şansını elde edene kadar etrafındakileri manipüle edebilirdi.

Kız kardeşini ne kadar severse sevsin Rosalind gibi caz müziğin ve ışıkların arasında hayatta kalmak istemiyordu. Dudaklarında bir alaycı kıvrımla her gün, yüzü kâğıt gibi beyazlayana dek pudra sürüp kostümlere bürünmeyi istemiyordu. Juliette doğuştan beyaz yanaklı, porselen gibi yumuşak bilekli olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Genetik piyangoda insan ne çıkacağı şansa kalmıştı: ufacık bir gen değişimi insanı zoraki bir yaşama sürükleyebiliyordu.

Kathleen'in yapabileceği tek şey kendi yolunu çizmekti. Başka yolu yoktu.

"Üniversitede ilk yılımdayım," diye mırıldandı kendi kendine, biri ona sorarsa hemen cevaplamak için, "kampüs gazetesinde muhabirlik yapıyorum. Şanghay'daki işçiler için bu heyecan verici fırsatlar hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umuyorum. Yoksulluk içinde büyüdüm. Annem öldü. Babam benim için ölü... *Ah.*"

Kathleen dondu. Çarptığı kişi özür dilercesine eğildi.

"Lütfen affedin, gittiğim yere bakmıyordum." Kathleen ona dik dik bakarken bile Marshall Seo'nun gülümsemesi neşeli ve yapmacıktı. Onu tanımamış mıydı? Burada ne işi vardı?

Sen niye buradaysan o da büyük ihtimalle o yüzden burada.

"Affedecek bir şey yok." Kathleen hemen cevapladı ve yüzünü eğdi. Uzaklaşmak için döndü ama o da göz kırpamadan Marshall önüne geçmişti bile, yürümesini engelliyordu. Burnunu göğsüne çarpmadan son anda durdu.

"Aceleniz mi var?" diye sordu Marshall. "Toplantının başlamasına hâlâ birkaç dakika var."

Onu kesinlikle tanımıştı.

"Oturacak bir yer bulmak istiyorum," diye cevap verdi Kathleen. Kalbi davul gibi atıyordu. "Bu odada sesler çok yankılanıyor. Sahneye mümkün olduğunca yakın oturmak gerek."

İkisinin de çetelerinin renklerini taşımadan iki çeteyi de reddeden bir grubun toplantısına katılması önemli değildi. Çatışma, çatışmaydı.

"Ah, ama biraz bekle tatlım!" Marshall ısrar etti. "Bak, şurada..." Marshall elini dirseğine koymuştu. Kathleen elini hemen beline atıp montunun altındaki silahı kavradı.

Her şey durmuş gibiydi. "Yapma." Marshall bunu fısıldayarak söyledi. Sesi neredeyse mutsuz çıkmıştı. "Yapmaman gerektiğini biliyorsun."

Çatışma çatışmaydı... O zaman onu neden kovmuyordu buradan? Burası Beyaz Çiçekler'in bölgesiydi. Kathleen'in onu vurması kötü bir fikirdi ama *Marshall* rahatlıkla *onu* vurabilirdi... onu öldürebilirdi ve Kızıllar da hiçbir şey yapamazdı.

Kathleen elini yavaşça silahından çekti. "Ne yapmak üzere olduğumu bilmiyorsun bile."

Marshall sırıttı. İfadesi çok hızlı değişmişti... Bir saniye önce ciddiydi, şimdiyse keyiften uçacak gibiydi. "Bilmiyor muyum?"

Buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. Bu konuşmayı nasıl ilerleteceğini de bilemiyordu... Marshall Seo'nun onun ağzından bir şeyler almak istemesinden değil de karakteristik özelliğiymiş gibi duran flörtöz tavırlarına nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

Ona silahını doğrultmaması gibi basit, küçük bir gerçeğe nasıl karşılık vereceğini de.

Bir tuzak. Beyaz Çiçekler oyunu uzatmasını biliyorlardı.

Marshall orada öylece duruyordu. Bakışları Kathleen'in alnından burnuna, oradan da boynundaki kolyeye geçti. Kathleen bu dikkatli inceleme karşısında geri adım atmak istese de Marshall'ın rahat omuzlarının duruşunu taklit ederek neredeyse ona bir şey daha söylemesi için meydan okudu.

Ancak Marshall hiçbir şey söylemedi. Bu bakışma yarışmasından keyif alıyormuş gibi güldü.

"Pekâlâ, bu hoş bir konuşmaydı." Kathleen bir adım geri attı. "Ama şimdi oturacak bir yer bulmam lazım. Hoşça kal."

Aceleyle, olabildiğince hızlı yürüyüp bulduğu sahneye yakın sandalyeye çöktü. Oturmak istemiyordu. Komünistlerle konuşması lazımdı. Göreve sadık kalmakta neden bu kadar kötüydü?

Etrafına bakındı. Solunda yaşlı bir kadın uyukluyordu. Sağında, onun aksine, ellerindeki not defterlerine bakılırsa iki gerçek öğrenci kendi aralarında toplantıdan sonra ne yapacaklarını tartışıyorlardı.

Kathleen boynunu çevirdi, sonra biraz daha. Sandalyenin sırtında parmaklarıyla telaş içinde ritim tutuyordu. Gözlerini her kırptığında zihninde geriye doğru sayan bir saat görüyordu; sanki zaman ölçülebilir bir şeymiş de şimdi bitmek üzereymiş gibiydi.

Kathleen'in gözleri iki sıra arkada oturan, kelleşen üç adama takıldı. Dikkat kesildiğinde adamların Şanghay lehçesinde Kuzey Harekâtı'nın durumuyla alakalı bir şeyler konuştuklarını, parmaklarıyla kendi dizlerini sıktıklarını ve her tarafa tükürükler saçacak kadar hızlı konuştuklarını fark etti. Adamların hareketlerinden dolayı onların gelişigüzel misafirler olmadıklarını düşündü: Onlar parti üyeleriydi.

Mükemmel.

Onlara doğru yöneldi, hemen diplerine oturabilmek için sandalyesini yanında götürdü.

"Müsait misiniz?" diyerek konuşmalarının arasına daldı. "Ben üniversiteden geliyorum." Kathleen cebinden bir kayıt cihazı çıkardı ve önünde tuttu. Cihaz bozuktu; Cai hanesinin cephaneliğinde, tuhaf bir şekilde kullanılmamış kurşunların arasından çıkmıştı.

"Öğrencilerimiz için zamanımız daima var," dedi adamlardan biri. Göğsünü kabarttı, sorulara hazırlandı.

Sesini kaydediyorum, fotoğrafını çekmiyorum, diye düşündü Kathleen.

"Genel Sekreter hakkında bir makale yazmak istiyorum," dedi. "Zhang Gutai, değil mi?" Gözleri sahneye kaydı. Platforma toplanan birkaç kişi vardı ama şimdilik kendi aralarında konuşuyorlar, notlarını gözden geçiriyorlardı. Ortam sessizliğe bürünmeden önce yalnızca birkaç dakikası vardı. Sorularını hafifletecek zamanı yoktu. Hemen istediği bilgileri almak için konuşmalıydı.

"Ne olmuş ona?"

Kathleen boğazını temizledi. "Devrimin bir lidere ihtiyacı var. Yetkin doğasının işe yarayacağını düşünüyor musunuz?"

Sessizlik. Bir an için çok sert başladığından korktu. Yılanların yuvasına çıplak ayak basıp onları ürküterek deliklerine kaçırdığını sandı.

Sonra adamlar kahkahalara boğuldular.

"Yetkin doğası mı?" dedi biri güçlükle. "Güldürme beni."

Kathleen gözlerini kırpıştırdı. Gerçekte olduğundan daha fazlasını bildiğini gösterecek bir soru sorduğunu ummuştu. Zhang Gutai'nin yetkin olduğunu düşünmek iyi bir tahmin değil miydi? Bir salgına sebep olacak planın başkahramanına uygun bir özellikti. Onun yerine, karanlıkta salladığı eli boşa çıkmıştı.

"Bay Zhang'in yetkin olduğunu düşünmüyor musunuz?" diye sordu, sesinde samimi bir sersemlikle.

"Onun kim olduğunu sanıyorsun?" diye sordu üç adamdan biri, keyfi kaçmış gibi.

Sahnedeki konuşmacılardan biri mikrofona birkaç kere hafifçe vurdu. Hoparlörden gelen yankı bütün odayı dolaştı, önce tavandaki bütün oyuklardan sekip aşağıda bilgilendirmeyi bekleyen kulaklara ulaştı.

"Mantıklı bir çıkarımdı."

"Öyle miydi?"

Kathleen çenesinin seğirmeye başladığını hissetti. Böyle oyunlara devam edemezdi. Üstü kapalı konuşmaları beceremiyordu.

"Dedikodulara göre Şanghay'ı etkisi altına alan deliliği yaratan kişi oymuş."

Üç adam da kaskatı kesildi. Sahnede, ilk konuşmacı katılımcıları selamladı, geldikleri için teşekkür etti ve arkada kalanları biraz daha öne yaklaşmaya davet etti.

"Sen nasıl bir makale yazıyorsun ki?" Ona en uzak oturan adamın fısıltıları Kathleen'e ulaşmıştı. Fazla belli etmeden konuşmaya çalışıyordu. Bu cümleyi dişiyle dudaklarının arasından söylemişti.

Kayıt cihazı Kathleen'in elinde ağırlaştı. Cihazı dikkatlice yumruğunun arasına aldı. Yeterince işe yaradığını düşünerek kaldırdı.

"Güç ile ilgili bir araştırma," diye cevapladı. "Ayrıca onunla gelen delilikle ilgili. Güç sahibi insanlarla ve ondan korkanlarla alakalı bir çalışma." Onu yanlış anlamalarına izin vermemek için fısıldadı. "Deliliği ortaya çıkarmak için."

Salonda bir alkış koptu. Kathleen, alkış seslerine uzaklardan bir yerden gelen siren seslerinin karıştığını düşündü ama alkışlar durunca duyabildiği tek şey, ta Moskova'dan gelmiş gerçek bir Bolşevik olan ikinci konuşmacının sendikacılığın faydalarını anlatışıydı.

"Emin olabilirsin." Dibinde oturan adam gözlerini bir anlığına ona çevirip sahneye bakmaya devam etmeden önce bir an için göz teması kurdu. Eğer gerçeği biliyor olmasaydı, Kathleen bu adamın bir Komünist olduğunu asla düşünmezdi. Bu adamı sokaktaki diğerlerinden ayıran şey neydi? Hangi noktada politik merakı bir dava uğruna ölebilecek fanatizme dönüşmüştü? "Zhang Gutai'nin bu delilikteki rolünü merak ediyorsan, onu üst mevkilere taşıyan şeyin elindeki güç olmadığını bil."

"O zaman nedir?" diye sordu Kathleen.

Adamların hiçbiri soruyu hemen cevaplamadı. Belki sahnedeki Bolşevik'in konuşmasından büyülenmişlerdi. Belki de korkuyorlardı.

"Eşitliğin temsilcisi olduğunuzu beyan ediyorsunuz." Kathleen bir yandan ayağıyla yerdeki ilanı gösterdi. Birinin döktüğü çayla lekelenmiş ilanda kalın puntolarla bu slogan yazıyordu. "Beyanınızın arkasında durun. Zhang Gutai'nin hainin teki olduğunu ortaya çıkarmamı sağlayın. Kimsenin bu bilgilerin sizden geldiğini bilmesine gerek yok. İsimlerinizi bile bilmiyorum. Siz adaletin isimsiz askerlerisiniz."

Bir an beklediler. Adamlar konuşmak için kıvranıyorlardı. Kathleen gözlerindeki parıltıda, tıpkı dünya için iyi bir şey yaptığını düşünen insanlar gibi

yaptıkları hareketlerde bunu görebiliyordu. Sahnedeki Bolşevik seyircileri selamladı. Salonda bir alkış koptu.

Kathleen bekledi.

"Onun elindeki güçle alakalı bir çalışma mı yapmak istiyorsun?" En yakınındaki adam ona doğru eğildi. "Şunu anla: Zhang Gutai güçlü biri değil. *Onun işlerini yapan bir canavarı var.*"

Odadan soğuk bir esinti geçti. Alkışlar bitince, seyirciler yine sessizliğe büründüler.

"Ne?"

"Gözlerimizle gördük," dedi ikinci adam kendinden emin bir şekilde. "Evinden çıkışını gördük. Onu sinirlendiren insanları öldürmek için yolluyor, sanki tasma takılmış bir şeytan gibi."

"Bütün Parti biliyor," diye ekledi üçüncü adam, "ama kimse politik rüzgâr bizim lehimizde dönmüşken konuşup onurunu zedelemek istemiyor. Kim bunu göze alabilir ki?"

Vitrayların yansıttığı rengârenk ışıkların altında seyirciler hareketleniyormuş gibi göründü; bir sonraki konuşmacının boş sahneye çıkmasını bekliyorlardı. Aralarında başka yöne doğru oturmuş olan tek kişi Kathleen olabilirdi.

Bu adamlar canavarı görmenin *deliliği ortaya çıkardığını düşünüyor,* diye düşündü. Canavarın, Zhang Gutai'nin emrindeki bir suikastçı olduğunu, onu göreni öldürdüğünü düşünüyorlardı. Ama o zaman böcekler bu denklemin neresine oturuyordu? O zaman Juliette neden pireye benzeyen yaratıkların deliliği yaydığını söyleyip duruyordu?

"Bana güç sahibiymiş gibi geliyor," diye yorumladı Kathleen.

"Güç, çok az insanın ele geçirebileceği bir şeydir." Bir omuz silkildi. "Herkes bir canavarın efendisi olabilir, kalpleri yeteri kadar karanlıksa."

Odada ansızın bir gürültü koptu, sandalyeler kayıyor ve geniş kubbeden bütün sesler yankılanıyordu. Ansızın Kathleen duyduğu sirenleri ve onları göz ardı ettiğini hatırladı, ama aslında *gerçekten de* siren sesi duymuştu; seslerle beraber, derdi hiç de asayişi sağlamak olmayan kolluk güçleri gelmişti. Burası Beyaz Çiçekler'in bölgesiydi. Yerel yönetim muhafızlarına gangsterlerin elindeki gücü korumaları için yükle para veriyorlardı; bu parayla Komünistlerin toplantılarını basabiliyor, bu partinin devrim kıvılcımını ateşlemek ve gangsterlerin şehirdeki gücünü yok etmek uğruna yaptığı her eylemin önüne geçebiliyorlardı.

"Hemen durun ve ellerinizi kaldırın," dedi polis memurlarından biri.

İnsanların kapıya hücum etmeleri ve masaların altlarına dalmalarıyla karmaşa iyice arttı. Kathleen de umutsuzca aynısını yapmayı düşünüyordu ama polislerden biri çoktan ona doğru yürümeye başlamıştı bile. Yüzünde sıkıntı çıkaracağını gösteren bir ifade vardı.

"Venez avec moi," diye emir verdi. "Ne bougez pas."*

Kathleen itiraz eder bir sesle konuştu. "Non, monsieur, j'ai un rendezvous avec quelqu'un."**

Polis şaşırdı. Paris aksanıyla konuşmasını beklemiyordu. Kendisinin de İmtiyazlar'daki beyaz Fransızlara benzer bir yanı yoktu. Yerel yönetim muhafızlarındaki birçok memur gibi yalnızca Fransız yönetiminin bir ürünüydü, Annam'dan ya da Çin'in güneyinde yabancıları hükümetinden uzak tutmayı başaramamış ülkelerden birinden işgücü için buraya getirilmişti.

"Maintenant, s'il vous plaît,"*** diye bağırdı polis. Kathleen'in üretinden öfkesi gittikçe artıyordu. Etraflarında Komünistler teker teker yere yatırılıyor ve tutuklanıyorlardı: Zamanında kaçamayanların sabıkası işlenip listeleneceklerdi, Parti daha da büyürse ayıklanması gerekecek isimler arasına konulacaklardı.

"Ah, bırak gitsin."

Kathleen hızla arkasına döndü, kaşlarını çatmıştı. Marshall, üstünde Montagov yadigârlarından biri olduğu besbelli bir yüzük duran eliyle polisi kovalıyordu. Yüzük ışıkta parıldadı ve polisin hiddeti hemen söndü. Boğazını temizledi ve kendine tartaklayacak başka bir kurban bulmak için gitti.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Kathleen. "Neden senden istenmediği halde yardım ediyorsun?"

Marshall omuz silkti. Sanki sihirle yapmış gibi elinde kıpkırmızı bir elma belirdi. "Üstümüze yeteri kadar basıyorlar. Yardım etmek istedim." Elmasından bir ısırık aldı.

Kathleen ceketini çekiştirdi. Biraz daha çekiştirse kumaşta iz kalırdı.

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu soğukça. "Yerel muhafızlar sizin tarafınızda. *Sizin* üstünüze asla basmazlar."

"Tabii basarlar." Marshall gülümsedi ama bu sefer gözlerinin kenarları kırışmadı. "Hepsi basar. Ayakkabılarını cilalayıp, üzerimize basarak öldürmek için sabırsızlanıyorlar. Bizim gibi insanlar her gün ölüyorlar."

* "Benimle beraber gelin. Hareket etmeyin."
** "Hayır, efendim, biriyle buluşmam gerek."
*** "Şimdi, lütfen."

Kathleen hareket etmedi.

Marshall onun rahatsızlığını fark etmemişti. Konuşmaya devam etti, bir yandan da elmayı tuttuğu elini sallayıp duruyordu.

"Tıpkı fırsatını bulsalar Sekreterlerini alaşağı edecek, şu konuştuğun Komünistler gibi."

Kathleen alınmış gibi bir ifadeye büründü. "Konuşmamızı mı dinliyordun?"

"Dinlediysem ne olacak?"

Tutuklamalar artık yavaşlamış gibiydi. Bulundukları yerden kapıya giden bir yol açılmıştı ve Kathleen bu yoldan, elinde yeni edindiği, sanki kundaklanmış bir yeni doğan bebek gibi tuttuğu bilgilerle özgürlüğüne kavuşabilirdi.

Ne var ki artık Beyaz Çiçekler de aynı bilgiye sahipti.

"Sen kendi işine bak," diye patladı Kathleen.

Marshall Seo başka bir şey söyleyecek ya da çalacak fırsat bulamadan hızla çekip gitti.

KAKTÜS TEAM

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Sabah, yerini takatsiz bir ağırlıkla öğlene bıraktı; gri gün ışığı burlesk kulübünün camından yansıyor ve köşelerdeki küfü aydınlatıyordu. Juliette burnuna çalınan sigara dumanını eliyle dağıttı, yüzünü buruşturdu ve gelen öksürüğü tutmaya çabaladı.

"Kaloriferler çalışmıyor mu?" diye bağırdı, sesi sinek avlayan kulübün içinde yankılandı. "Sıcaklığı arttırın! Bana da biraz daha cin getirin!"

Zaten babasının muhasebe defterlerinden daha kalın bir kürkü olan mont giyiyordu, ama masalarda oturan birkaç gangstere haber getiren ulaklar kapıyı her açtığında bütün kulübü soğuk eylül rüzgârı dolduruyordu.

"Bütün şişeyi bitirdin mi şimdiden?" dedi garson kızlardan biri, burnuyla Juliette'in önündeki cam şişeyi göstererek. Elinde bir kumaş parçası vardı, yakınlardaki bir masayı siliyordu.

Juliette boş şişeyi eline aldı, zarif detaylarını inceledi, sonra da bir el ilanının üstüne koydu. Bu ilanı buraya gelmeden önce sokakta bulmuştu. Kâğıtla o kadar çok oynamıştı ki köşeleri buruşmuştu.

İlanın üstünde büyük harflerle **AŞI OLUN** yazıyordu. En altta, Uluslararası İskân'da bulunan bir adres yazılıydı.

"Seni kovmadan önce sesindeki yargılayıcı tonu sil," diye cevap verdi Juliette. Tehdit çok da ikna gerektirmeden yerini bulmuştu. Geçen komilerden birine parmaklarını şaklattı. "Hadi! Bir şişe daha!"

Komi görevini yerine getirmek için aceleyle gözden kayboldu. Gün içinde burlesk kulübü çok kalabalık değildi. Bu saatlerde gelen gangsterler için kulüpte boş boş oturmak ve Rosalind'in sadeleştirilmiş gün içi rutinini izlemekten başka yapacak pek bir şey yoktu. Geceleyin, şu an verdiği bütün esler programdan çıkarılır, Rosalind en abartılı hareketlerle bacaklarını savurur ve ça-ça'lardı. Işıklar sonunda dek açılır ve zemin, kırmızı tavana asılı parıltılı altın renkte avizeleri neredeyse çalıştıracak kadar titrerdi. Ama dışarıda hâlâ gün bitmemiş ve masalar hâlâ dolmamışken, mekân sanki kış uykusuna yatmış gibi olurdu. Rosalind genellikle gün içinde iki saat çalışırdı ve bundan nefret ettiği dikkat dağınıklığından bile belli oluyordu. Sahneden Juliette'e kaşını kaldırdı, sanki konuşmadan ona şu an neden seyircilerin arasından öfkeyle patlamadığını soruyor gibiydi, bunu yaparken de bir sonraki şarkısının ilk birkaç notasını kaçırdı.

Bir saat sonra, en sonunda programı bitirip yanına geldiğinde, "Öğlen bir de içmeye mi başladın?" diye sordu. En sonunda şatafatlı sahne kıyafetlerini çıkarmış, Juliette'in karşısına kendini attığı sandalyenin rengine karışan koyu yeşil bir qipao giymişti. Bu loş ışıkta yalnızca kumral teni ve simsiyah gözleri ortaya çıkıyordu. Kalan her şey tuhaflaşmış ve grileşmişti.

"Yani, *deniyorum.*"

Yeni şişeyi getiren komiye başını salladı. Bardağını ustaca doldurdu, sonra da Rosalind'e yarım bardak ikram etti.

Rosalind bir yudum aldı. Yüzünü öyle buruşturdu ki sivri çenesi sanki üç rakamına dönmüştü.

"Bu *iğrenç*," diyerek öksürdü ve ağzını sildi. Sonra etrafına baktı, boş masaları inceledi. "Yine biriyle mi buluşacaksın?"

Rosalind bir tüccarı ima ediyordu ya da bir başka yabancı diplomatı, bir başka iş insanını... Juliette'in iyi geçinmesi gerektiği güç sahibi insanları. Ama bir sülük olmaktan öteye gidememiş Walter Dexter'dan beri babası başka biriyle toplantı yapmasına izin vermemişti. Elinde yalnızca bir görev vardı: Şanghay'daki insanların neden öldüğünü keşfetmek.

"Ne zaman babamın kapısını çalıp tanışılacak, ikna edilecek önemli birileri var mı diye sorsam, beni şöyle kovuyor..." Juliette babasının abartılı bir taklidini yaptı, elini havada ölü bir balık gibi salladı.

Rosalind gülmemek için kendini zor tuttu. "Gidecek başka yerin yok yani?"

"Senin yeteneklerini izlemeye geldim," diye cevapladı Juliette. "Uçan tekmeyle düz tekme arasındaki farkı bilmeyen sıradan insanlardan çok *sıkıldım*."

Rosalind yüzünü astı. "İkisinin farkını *ben* bile bilmiyorum. Bu terimleri az önce uydurduğundan neredeyse eminim."

Juliette omuz silkti, sonra içkisini kafaya dikti. Verdiği cevapta doğruluk payı vardı. Burlesk kulübüne ortalıkta görünüp hava kararınca şüphe çekmeden, gizlice Roma'yla buluşabilmek için gelmişti.

Juliette ürperdi. *Gizlice Roma'yla buluşmak.* Bu eski anıları canlandırıyordu. Çoktan iyileşmiş, ama bir yandan da hâlâ açık ve ağrıyan bir yaraydı.

"İyi misin?"

Rosalind yerinde sıçradı. "Neden iyi olmayayım?"

Makyajı düzgündü ama Juliette de onu kaplarının ve çömleklerinin arasında çok fazla izlemişti. Çok dikkatli bakmadan bile Rosalind'in kremlerini ve pudralarını nerelere daha fazla sürdüğünü, gerçek teninin bittiği ve gözaltı torbalarını kapatmak için sürdüğü ekstra makyajın başladığı yerleri ayırt edebilirdi.

"Uykunu alamamış olmandan endişeleniyorum," diye cevapladı Juliette.

Sollarında bir patırtı koptu. Masayı temizleyen garson kız şamdanlardan birini düşürmüştü.

Rosalind kafasını salladı... Garsonun dikkatsizliğini onaylamamış da olabilirdi Juliette'e cevap vermiş de olabilirdi. "Uyuyorum ama iyi bir uyku değil. Rüyamda sürekli o böcekleri görüyorum." Ürperdi ve öne doğru eğildi. "Juliette, şehir kaosun içine sürüklenirken böyle oturmaktan dolayı çok aciz hissediyorum. Yapabileceğim bir şeyler olmalı..."

"Rahatla," dedi Juliette nazikçe. "Bu senin işin değil."

Rosalind iki elini de masanın üstüne koydu. Çenesini sıktı. "Yardım etmek istiyorum."

"Biraz daha uyuyarak bana yardım edebilirsin." Juliette kafasını salladı. "O güzelliğinle dans ederek bize yardım et de en azından birkaç dakikalığına da olsa insanların sokakları yağmaladığını ve ateşe verdiğini unutabilelim."

Sırf deliliğin bu şehre köşe bucak yayıldığını unutabilmek için, bunun ne polislerin ne gangsterlerin ne de kolonici güçlerin o büyük silahlarıyla karşı koyabileceği bir güç olduğunu unutabilmek için.

Rosalind uzun bir süre cevap vermedi. Sonra Juliette'i hayrete düşürerek, "Bir tek bu işe mi yarıyorum ben?" diye sordu.

Juliette sersemleyerek kafasını geriye attı. "Anlayamadım?"

"Dışarıdan bakan benim artık bir Kızıl olmama bile gerek olmadığını düşünür," dedi Rosalind acı acı. Sesi artık tanınmaz haldeydi: sanki cam kırıklarının arasından geliyormuş gibi. "Ben yalnızca bir dansçıyım."

"*Rosalind.*" Juliette öne eğilip gözlerini kıstı. Bunlar nereden çıkıyordu böyle? "Sen bir dansçısın, evet... ama Kızılların içinde, babanın bile burnunu sokamayacağı toplantılarda ve görüşmelerde. Bir Kızıl olduğundan nasıl şüphe edebilirsin?"

Ama Rosalind'in gözlerindeki keder hâlâ gitmemişti. Karamsarlık yerini ıstıraba bırakmıştı, ıstırapsa gözlerindeki bakışı yalnızca yılgınlıkla koruyabilecek kadar sabrını yiyip bitirmişti. O canavarı görmek... onu, belli ettiğinden daha fazla etkilemişti. Onu uzun gecelerde kaybolmaya zorlamıştı ve şimdi bütün hayatını sorgulatıyordu ki bu Rosalind gibi, zihni zaten uçsuz bucaksız, kasvetli bir yer olan bir insan için çok tehlikeliydi.

"Bazen sadece adil gelmiyor," dedi Rosalind sessizce, "senin bu ailenin bir ferdi *olma* hakkın var, sonsuza kadar Kızıl Çete'de yerin belli; ama ben yalnızca bir dansçı olabilirim ya da hiç kimse."

Juliette gözlerini kırptı. Buna söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Şunun dışında:

"Ben... üzgünüm." Juliette uzandı, elini kuzeninin elinin üstüne koydu. "Babamla konuşmanı ister..."

Rosalind hızla kafasını salladı. Hafifçe güldü.

"Lütfen, beni boş ver," dedi. "Sadece... bilemiyorum. Sorunum ne bilmiyorum. Daha fazla uyumam gerek." Ayaklandı, elini çekmeden önce Juliette'in elini bir kez sıktı. "Geceki mesaiye hazır olmak istiyorsam dinlenmek için eve gitmem lazım. Geliyor musun?"

Gitmeyecekti ancak aralarında hâlâ çözülmemiş bir sorun varmış gibi görünüyordu, o yüzden Rosalind'i öylece bırakmak istemiyordu. Tuhaf bir durumdu. Sanki az önce kuzeniyle kavga etmiş gibi, ensesindeki bütün tüyler diken diken olmuştu; ama ne konuda sürtüştüklerini tam olarak saptayamıyordu. Belki yalnızca kendi kafasında kurmuştu. Rosalind'in gözleri şimdi biraz daha berraktı, biraz daha canlanmıştı. Belki yalnızca anlık bir iç hesaplaşmasından ibaretti.

"Sen git," dedi en sonunda Juliette. "Benim biraz daha harcayacak vaktim var."

Rosalind kafasını sallayarak bir kez daha gülümsedi. Rosalind kapıdan çıkarken içeri bir daha soğuk bir rüzgâr dolunca Juliette üşüdü ki yerce montuna gömüldü. Şimdi onu eğlendirecek bir gösteri de yoktu. Kızıllarını izlemekten başka şansı yoktu.

"O masayı ne zamandır siliyorsun sen?" diye seslendi Juliette.

Garson döndü, iç geçirdi. "Efendim, lekeler bir türlü çıkmıyor."

Juliette ayaklandı ve yanına geldi. Bezi vermesi için elini uzattı.

Garson gözlerini kırptı. "Bayan Cai, sizin ellerinizi kirletmeniz..."

"*Ver* şunu."

Garson kız bezi verdi. Juliette önce buruşturdu. Masanın yüzeyinde ses çıkaracak kadar hızlı ve şiddetli üç hareketle tertemiz yapmıştı.

Juliette bezi geri verdi. "Dirseklerinden güç alarak yap. O kadar da zor değil."

"Düşünüyordum da..."

Benedikt kafasını eskiz defterinden kaldırdı, Marshall'ın suratını görmek için gözlerini kıstı. Bulutlu bir gündü, ancak yine de kalın, gri bulutların arasından sızan güneş ışınları bulundukları salonu doldurarak gözlerini kamaştırıyordu. Sonuç şöyle doğru düzgün, sağanak yağmurun rahatlığını da sağlamayan iç karartıcı bir gökyüzüydü.

"Kulaklarımı kabarttım."

Marshall, Benedikt'in bacaklarını dikkatsizce köşeye itekleyerek uzun koltuğa çöktü. Benedikt'in itirazlarını duymazdan geldi, neredeyse arkadaşının ayağının üzerine oturacaktı.

"Sence de son zamanlarda Lord Montagov'un sıklıkla bizi Kızıllarla alakalı görevlere yollaması tuhaf değil mi? Bütün bu bilgileri nereden topluyor?"

"Tuhaf değil." Benedikt dikkatini yine kaleminin hareketlerine yöneltmişti. "Kızıl Çete'de casuslarımız var. Hep vardı. Eminim onların da bizim içimizde casusları vardır."

"Casuslarımız var elbette, ama bu kadar değil," diye cevapladı Marshall. Dikkatini toplamaya çalışırken hep böyle karamsar görünürdü. Dürüst olması gerekirse Benedikt bunu hep biraz komik bulurdu. Marshall'a yakışmıyordu... sanki bir saray soytarısının cenaze kıyafeti giymesi gibi geliyordu.

"Ne? Sence o kadar içlerine sızabildik mi?" Benedikt kafasını salladı. "Öyle olsaydı bunu bilirdik. Kıvranmayı keser misin?"

Marshall kıvranmayı kesmedi. Rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyor gibi görünüyordu, ama böyle hareket etmeye devam ederse minderler altından fırlayacaktı. En sonunda yerleşti ve yumruğunu çenesinin altına koydu.

"Son zamanlarda gelen bilgiler nedense oldukça tutarlı," dedi Marshall, sesinde ufak bir hayranlıkla. "Balonun zamanını Roma'dan önce öğrenmişti. Bu sabah beni Kathleen Lang'in ardından yolladı ve nerede olacağını biliyordu. Amcan bunu nasıl yapıyor?"

Benedikt kafasını çiziminden kaldırdı, sonra tekrar eğildi; kalemini yuvarlak hareketlerle ilerletiyordu. Çizimdeki bir çeneyi, boğazın kıvrımıyla birleştirdi. Gölgelendirmedeki bir leke artık bir gamze olmuştu.

"Lord Montagov seni Kathleen Lang'in peşinden mi yolladı?" diye sordu.

Marshall yaslandı. "Yani, bir Komünist toplantısına seni ya da Roma'yı yollayacak hali yoktu. Aynı dili konuşuyorsun ama aralarına karışamazsın."

Benedikt gözlerini devirdi. "Evet, onu anlıyorum. Ama şimdi niye Kathleen Lang'i takip etmeye başladık ki?"

Marshall omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım edindiği bilgileri istiyoruz." Dışarıdaki havaya baktı. Bir anlık sessizlik oldu, yalnızca Benedikt'in ufak kaleminin kâğıdın üstündeki hızlı hareketleri duyuluyordu.

"Canlı kurban aramaya çıksak mı?" Marshall sordu.

Benedikt öyle yapmaları gerektiğini düşündü. Zamanları tükeniyordu. Alisa için mecburlardı ve eğer daha gidecek yolları, araştıracak şeyleri bitmediyse en azından denemeleri gerekmiyor muydu?

Benedikt iç geçirerek defterini masaya attı. "Öyle yapsak iyi olur."

"Çizimlerine biz başarısız olduktan ve günü bitirmeye karar verdikten sonra devam edebilirsin." Marshall söz verdi. Boynunu kütletti ve defterdeki çizime baktı. "Ama bu benim burnum bu kadar büyük değil."

Gün batınca Juliette burlesk kulübünden çıktı, çenesini montunun yakasına gömmüştü. Bu hem görülmemek hem de buz gibi esen rüzgârdan korunmak içindi. Rüzgâr tenine her dokunduğunda sanki iğneler batıyordu. Kışın niye böyle erkenden ve böyle sert geldiğini kestiremiyordu.

"Çörekler, iki sente sıcacık çörekler! Hemen alın, soğumadan..."

"Hanımefendi, ucuza balığımız var..."

"Fal! El falı bakıyoruz! Xiăojiě, sanki fala ihtiyacın..."

Juliette, gözünü yerden çekmeden açık markette bir o yana, bir bu yana giderek yürüdü. Montunun şapkasını, saçlarıyla kürk karışana kadar kafasına çekti, sanki yüzü bu yumağın içinde kaybolmuş gibiydi. Birinin onu tanıması tehlikeli olduğundan değildi... hazırda binlerce bahanesi vardı ama bugün yalan söyleyecek ruh hali yoktu. Bu şehir onun eski dostuydu. Yolunu bulmak için kafasını kaldırmasına ihtiyacı yoktu. Şuradan, sonra buradan, şimdi şuradan; kısa zamanda VII. Edward Bulvarı'na girmişti bile, en sonunda kafasını kaldırdı ve soğuk hava yanaklarından sürtüp geçerken Roma'yı aramaya başladı.

Sokaktaki bütün hareketlilik aynı yöne akıyordu: Great World'e doğru. Buraya, Juliette'in genelde söylemesi hoşuna gittiği gibi *oyun salonu* demek adil değildi. Onun yerine, dünyadaki bununla alakalı her şeyin toplandığı bir eğlence merkeziydi. Çarpık aynalar, ip cambazları, dondurmacılar cebindeki bütün parayı söküp alacak ve bütün gününü harcattıktan sonra sanki daha bir dakika geçmiş gibi hissettirecek bir hareket kakofonisi oluşturuyorlardı. Esas ilgi Çin operasıydı, ama Juliette bunu oldu olası pek sevmezdi. En sevdiğiyse sihirbazlardı, ancak yıllardır salona gelmemişti ve eskiden bildiği bütün sihirbazlar ya başka yere gitmiş ya da değiştirilmişlerdi.

Juliette iç geçirerek Great World'ün hemen üstünde duran kulenin soluna beşgen şeklinde işlenmiş beş Çince karaktere baktı. Batan güneşin ışıltısında yanıyor gibi hafif turuncu rengi almışlardı.

Beyaz... altın... ejderha... sigara, diye çevirdi. Bu iş kafasını gereğinden fazla karıştırmıştı. Bir anlığına, yıllardan beri gelen alışkanlıktan soldan sağa doğru değil de, sağdan sola doğru okuması gerektiğini unutmuştu.

"Odaklan," dedi kendi kendine.

Juliette'in dikkati Great World'e girip çıkan yüzlerin akıntısına kapıldı. Dikkatle araştırdı, hızla çöken gecede her türlü eğlenceyi temin eden gürültülü reklamları takip eden insanları inceledi, ta ki bir bakışları kıyafet dükkânının önünde sabitlenene kadar. Roma bir direğe yaslanmış, ellerini cebine sokmuştu; gözlerinin altı kararmıştı.

Juliette yanına gitti, ayakkabılarından bir kez olsun ses çıkmıyordu. Binadan bu kadar uzakta durmasından ve onu bu kadar uğraştırmasından dolayı

azarlamaya hazırlandı. İlk kelimesi dudaklarının arasında duruyordu bile.

Ancak yaklaştığında, daha başlayamadan Roma'nın yüzündeki ifadeden dolayı durakladı.

"Sorun ne..."

"Arkana bakma," Roma başladı, "ama takip edilmişsin."

"Edilmedim."

İnkâr hissi aniden gelmişti ama bu emin olmaktan çok karşı çıkma isteğindendi. Konuşurken ilk içgüdüsü arkasını dönüp Roma'ya yanıldığını kanıtlamaktı, ama mantığı onu durdurdu. O yüzden olduğu gibi durdu, boynundaki bütün kaslar gerilmişti. Gerçekten de buraya gelirken derin düşüncelere dalmıştı, peşindeki olası takipçilerdense yüzünü gizlemeye odaklanmıştı. Biri ona kuyruk olmuş olabilir miydi?

"Tam durduğun anda beyaz bir adam da seninle durdu," dedi Roma alçak sesle. "Cebinden bir gazete çıkardı ve sokağın ortasında okumaya başladı. Sen ne düşünüyorsun bilmiyorum ama bence gayet şüpheli bir şey."

Juliette ceplerini karıştırmaya başladı, bir yandan da içinden küfürler savuruyordu.

"Bir tehdit olmayabilir," diye ısrar etti. "Belki senin adamlarından biridir... senin hareketlerini gözlüyordur."

"Rus değil," diye karşı çıktı Roma hemen. "Kıyafetleri ve saç stili İngiliz diyor, bizim hiç İngiliz adamımız yok."

Juliette en sonunda aradığını buldu ve pudrasını çıkardı. Kutuyu açtı ve içindeki aynayı arkasını görecek şekilde ayarladı, arkasını dönmeden kararan sokağı gözden geçirdi.

"Buldum," dedi Juliette. "Ön cebinde sarı mendil olan mı?"

"Aynen öyle," diye cevapladı Roma.

Roma'nın, adamın İngiliz olduğunu nereden çıkardığını bilmiyordu. Sokaktaki herhangi bir yabancıya benziyordu.

Juliette aynaya daha dikkatli baktı. Hafifçe açıyı değiştirdi, hafifçe...

"Roma," dedi sesini yükselterek. "Silahı var."

"Şehirdeki bütün yabancıların bir silahı var..."

"Bize doğrultuyor," diye kesti lafını. "Az önce gazetesinin arkasından çıkardı."

İkili seçeneklerini değerlendirirken gergin sessizlik devam etti. Etrafların-

da, Şanghay hareketliliğine devam ediyordu; yaşam dolu, canlı ve kayıtsızdı. Ama Roma'yla Juliette nereye giderlerse gitsinler, takip edilmeden bu kalabalığın arasına karışamayacaktı. Arkasına saklanacak ve kaybolacak, silahlarını çıkarıp İngiliz görmeden önce ona ateş edebilecekleri bir yer yoktu.

"Montunu çöz ve sarıl bana," dedi Roma.

Juliette neredeyse aniden gelen kahkahasında boğulacaktı. Şakanın devamının gelmesini bekledi ama Roma ciddiydi.

"Şaka yapıyorsun," dedi.

"Hayır, yapmıyorum," diye karşı çıktı Roma. "Sarıl da adama ateş edebileyim."

İngiliz adam yüz adım uzaktaydı. Aralarındaki mesafeden bir sürü sivil geçiyordu. Roma bu adamı, hele Juliette'e *sarılırken* nasıl vurabileceğini düşünüyordu?

Juliette belindeki kurdeleyi çekti, aynı hareketle kolunu kaldırıp montunu açtı. Diğer elindeki aynayı kapadı, takipçilerini artık göremiyordu.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," diye fısıldadı. Nefesini tuttu. Kalbi davul gibi atıyordu.

Kollarını Roma'nın boynuna sardı.

Juliette, Roma'nın nefesini tuttuğunu hissetti. Hızla nefes almıştı; eğer bu kadar yakın durmasaydı fark etmezdi bile. Belki de Juliette'ten ona siper olmasını isterken bu kadar yakınlaşması gerektiğini düşünmemişti. Kesinlikle çenesinin, boynuyla omzunun birleştiği yerdeki girintide doğal yerini bulmasını beklemiyordu; tıpkı dört sene önce sarıldıkları her seferinde bulduğu gibi.

İkisi de uzamıştı ve ikisinin de artık dikenleri vardı. Ama Juliette yine eski yerini bulmuştu... fazla kolay şekilde.

"Biraz daha yaklaş," dedi Roma. Kolunun hareket ettiğini hissetti; Juliette'i siper ettiği, rüzgârda esen ceketinin arkasından kendi silahını çıkarıyordu.

Juliette, Roma'nın ona asla silah kullanmayacağına dair söz verdiğini hatırladı. Otomatik silahlar konusunda asla Juliette kadar rahat hissetmemişti. On beş yaşında Şanghay'da geçirdiği o birkaç ay içinde, Roma onunla aynı hayatı yaşamıyordu. O Beyaz Çiçekler'in vârisi rolüne kimse tarafından meydan okunmadan rahatça oturmuşken Juliette görülmek için savaşıyordu, en ufak hatasında arkalarda kaybolmamak için babasının her lafını dinliyordu.

Bizim merhamet göstermek gibi bir lüksümüz yok Juliette. Şu şehre bir bak. Binalarını saklamak için uydurduğu şatafatın altındaki yoksulluğa bir bak.

Babasının en sevdiği öğretme tarzı onu evin çatı katına çıkarmaktı, böylece en yüksek pencereden dışarıyı izleyebilir, şehir merkezinin bir parıltısını yakalayabilirlerdi.

İmparatorluklar saatler içinde düşebilir. Bunun da hiçbir farkı yok. Şanghay'da, ilk kim ateş ederse en fazla hayatta kalma şansı ondadır.

Juliette dersini öğrenmişti. Görünüşe göre geçen yıllar da Roma da aynı duygulara sahip olmuştu.

"Sakın kaçırma," diye fısıldadı Juliette.

"Asla."

Bir *patlama* sesi onu derinden sarstı. Juliette hemen arkasını döndü ve İngiliz kuyruğun yerde, göğsünde kıpkırmızı bir yarayla yattığını gördü. Juliette'in montunda üzerinde dumanlar tüten bir delik vardı, ancak fark etmedi bile. Aklı kaldırımda sesin kaynağını aramak için başlayan hareketlilikte, etrafında atılan çığlıklardaydı.

Silah sesleri Şanghay'da yaygın bir olguydu, ancak asla bu kadar kalabalık bir yerde, asla yabancıların memleketteki arkadaşlarına övünerek anlattığı yerde olmazdı. Silah sesleri, Şeytan'ın sokaklarda dolaştığı ve göğün tepesinden ay ışığının her yeri yıkadığı saatlerde gangsterlere ve bölge sınırlarına aitti. Bu zamanlar, günbatımının sıcaklığına ayrılmış olmalıydı. Bu zamanlar Şanghay'ın ikiye bölünmemiş gibi yapıldığı zamanlar olmalıydı.

Yine de o kaosun içinde, olduğu yerde hareketsiz duran üç kişi daha vardı. Juliette yalnızca bir değil, dört kişi tarafından takip edilmişti.

O yüzden şimdi kaçmak zorundalardı.

"Oyun salonu," dedi Juliette. Roma'ya döndü, ağır hareketlerinden dolayı somurtmuştu. "*Hadi*. Hayatımda ilk kez işlediğim bir suçtan dolayı kaçmak zorundayım."

Roma gözlerini kırptı. Gözleri ardına dek açılmıştı, gördüklerine inanamıyordu. Kalabalığın arasına daldıklarında, güvenli bir yer bulmak için her taraftan gelen elleri ve dirsekleri ittirirken tam da orada değilmiş gibiydi.

"*Senin* işlediğin bir suç mu?" diye tekrarladı Roma yavaşça. Juliette'in duymak için kulaklarını kabartması gerekti. "O silahı *ben* ateşledim."

Juliette dönerek alaycı bir şekilde dudak büktü. "Gerçekten şu an hakkının verilmesini mi..." Lafı dudaklarında asılı kaldı. Roma'nın onu düzeltmeye, suçu üstlenmeye çalıştığını sanmıştı, ancak o sırada yüz ifadesini gördü. Suçla doluydu.

Ateş etmek istememişti.

Juliette hemen önüne döndü, sanki görmemesi gereken bir şeyi görmüş gibi kafasını salladı. Tam da en sonunda Roma'nın silah tutmaya alıştığını sanıyordu ve hemen ardından, bunların hepsinin bir rol olduğunu görmüştü. Dışarıya gösterdiğinin ne kadarı yalandı? Juliette bu konuyu bu ana dek düşünmemişti; ancak Roma bu ana kadar *Juliette'in* acımasızlıkları hakkındaki dedikodulara kendini kaptırmıştı, onun başka bir varlığa dönüştüğünü düşünüyordu. Belki de Juliette aynı tuzağa düşmüştü, Beyaz Çiçekler'in ta kendileri tarafından yayılan soğukkanlılık hikâyeleriyle kandırılmıştı.

Juliette somurttu, iki açık güneş şemsiyesinin altından geçti. Öteki taraftan çıktığında dönüp tekrar Roma'ya baktı... Çenesi kasılmıştı ve gözleriyle bir şeyler hesaplıyordu.

Konu Roma Montagov olduğunda neyin gerçek olup neyin olmadığını asla kestiremiyordu. Önce onu tanıdığını düşünüyordu, sonra vazgeçiyordu. Ona ihanet ettikten sonra alıştığını, onun çılgın ve kana susamış birine dönüştüğünü düşünüyordu, ama görünüşe göre hâlâ öyle biri olmamıştı.

Belki de gerçek diye bir şey yoktu. Belki de hiçbir şey tek gerçek kadar kolay değildi.

"Çabuk ol," dedi Juliette, aklını dağıtmak için kafasını sallayarak.

Great World'e en sonunda girebildiler. Giriş kapısının hemen arkasında durup takipçilerinin peşlerinden gelip gelmediklerini kontrol ettiler. Juliette omzunun arkasından şöyle bir baktı ve daha önce gördüğü üç adamdan ikisini saptadı, kalabalığı yararak geliyorlardı ve gözlerini onlara sabitlemişlerdi. Stratejik bir şekilde ilerliyorlardı, kendilerini hep bir sivilin ardında tutuyorlar, hep yere yakın ilerliyorlardı. Roma yürümeye devam etmek için Juliette'i omzundan çekiştiriyordu ama o üçüncüyü arıyordu, elini bileğine atmıştı.

"Nerede bu herif?" diye sordu.

Roma kalabalığa baktı ve bir saniye sonra ta öteki ucu gösterdi; üçüncü adam orada koşuyor ve belki de onları köşeye sıkıştırmak için başka bir giriş arıyordu.

Juliette silahını çorabından çıkardı. Adamın gözden kaybolmasına saniyeler kalmıştı.

Roma bu şehrin düşündüğü kadar vahşi bir vâris olmasa bile bu, Juliette'in şöhretinin de doğru olmadığı anlamına gelmiyordu.

Adam, Juliette'in kurşunu boynuna girer girmez yere yığıldı. Daha namlusunda dumanlar tüterken, Juliette topuklarının üstünde döndü ve ilerlemeye başladı.

Great World'ün içindeki insanlar ya silah seslerini duymamışlardı ya da oyun salonundaki gürültüden kaynaklandığını düşünmüşlerdi. Juliette kalabalığın içinden yürümeye devam etti, bir anlığına gözünün ucuyla çarpık aynalardaki yansımasını gördü.

"Diğer ikisini nasıl kaybedeceğiz?" Roma seslendi.

"Beni takip et," dedi Juliette.

Kalabalığın en yoğun olduğu yerden insanları ittirerek geçtiler ve dışarı, Great World'ün açık merkezine çıktılar. Sahnede opera gösterisi vardı ama Juliette Great World'ün içine açılan bir başka kapı bulmakla meşguldü, katlar boyunca zikzak çizen merdivenleri telaşlı gözlerle takip ediyordu. Juliette yeniden atıldı ve önce beş kişilik bir aileye, sonra kuş kafesi taşıyan bir kadına çarptı, kafes yere düşünce kuşun attığı ölüm çığlığına yüzünü buruşturdu.

"Juliette," dedi Roma arkadan azarlayarak. "Dikkat et."

"Acele et," diye patladı Juliette cevaben.

Roma'nın dikkatli hareketleri onları yavaşlatıyordu. Juliette, aynaların oradan takipçilerinden birinin anlık görüntüsünü yakaladı. Öteki çıkışa yönelmiş, bıkkın bir aşk mektubu şairine çarpmıştı.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Roma nefes nefese.

Juliette şimdi görebildikleri geniş, beyaz merdivenleri gösterdi. "Yukarı," dedi. "Çabuk, çabuk... hayır, Roma, *eğil!*"

Merdivenlere gelip insanların tepesinde dikildikleri anda, takipçilerine temiz bir nişan alma şansı doğmuştu. Açık alanda kurşunlar sekti, Juliette merdivenleri üçer üçer çıkmaya başladı.

"Juliette, bu hiç hoşuma gitmiyor!" diye bağırdı Roma. Adım sesleri Juliette'inkilerden daha seyrekti, çünkü merdivenleri dörder dörder çıkıyordu.

"Benim de eğlence anlayışım bu değil." Juliette ona doğru bağırdı. Merkezdeki yuvarlağa dalarken ikinci katın başlangıcında sendeledi. "Yetiş bana!"

Bu kat insanlarla doluydu, oyun salondaki aktivitelerle değil: Pezevenkler, aktörler ve berberler hizmetlerini arayanlarına sunuyordu.

"Bu taraftan," dedi Juliette hızla. Kulak kiri temizleyicilerinin yanından hızla geçip iki sallanan kapıdan geçti, Roma kapıdan ileri atılmadan hemen önce kendini kapının önünden kurtarmıştı.

"İçeri, içeri."

Roma'yı kolundan yakaladı ve hızla dantelli kıyafetlerin arkasına çekti.

"Biz... saklanıyor muyuz?" diye fısıldadı Roma.

"Bir süreliğine sadece," diye cevapladı Juliette. "Çömel."

Kıyafetlerin içine çömelip nefeslerini tuttular. Bir saniye sonra kapılar ardına dek açıldı ve kalan takipçiler içeri girdi, soyunma odasının sessizliğini ağır nefesleriyle bozdular.

"Sen o tarafa bak," dedi biri ötekine İngiliz aksanıyla. "Ben de bu tarafa bakayım. Fazla uzaklaşmış olamazlar."

Juliette iki adamın farklı yönlere gitmesini izledi; adımlarını takip ediyor, iyice uzaklaşana kadar bekliyordu.

"Şu senin," diye fısıldadı Juliette, yaklaşan adamı göstererek. "Öldür onu."

Roma bileğini yakaladı. "Hayır," diye hırladı sessizce. "İkiye ikiyiz. Zarar vermeden çıkabiliriz."

Odada metalik bir patırtı koptu. Adamlardan biri kıyafet askılarından birini devirmişti.

Juliette hızla bileğini çekti, sonra da tartışarak zaman kaybetmemek için kafasını salladı. İleri doğru emekledi. Roma'yı görevlendirdiği adam yakınlarında durmuştu, büyük ihtimalle etrafı kolaçan ediyordu; ötekiyse odayı turlamaya devam ediyordu ve onu yakalamak için, Juliette'in çömeldiği yerden fırlayıp hızlı davranmaktan, eğilerek askıların arasından koşmaktan başka şansı yoktu.

Onu neyin ele verdiğini bilmiyordu. Belki bastığı yer gıcırdamıştı, belki ele bir askıya çarpmıştı da ses çıkarmıştı ama adam aniden durdu ve arkasını döndü, askılara doğru bir el ateş etti, kurşun Juliette'in kulağının dibinden geçti.

Başka bir yerden bir el daha ateş edildi. Juliette tetiği çekenin diğer adam mı yoksa Roma mı olduğunu bilmiyordu. Askıların arasından fırlayıp adama nişan aldığı anda, ona tekrar nişan alacak saliseyi vermemesi gerektiğini biliyordu.

Silahının namlusunda dumanlar tüttü. Adamı omzundan vurmuştu, o da silahını yere düşürmüştü.

"Roma," diye seslendi Juliette, gözlerini ve namlusunun ucunu adamdan ayırmadan. "Halledebildin mi?"

"Bayıltım," diye cevapladı. Silahını doğrultmuş bir halde Juliette'e doğru yaklaştı ve hemen arkasında durdu.

"Sizi kim yolladı?" diye sordu son takipçiye.

"Bilmiyorum," dedi İngiliz çabucak. Gözlerini namludan ayırıp kapıya baktı. Çıkıştan yirmi adım uzaktaydı.

"Ne demek bilmiyorum?" diye sordu Roma.

"Tüccarlar aralarında Larkspur'un Juliette Cai'yi ya da Roma Montagov'u öldürene para ödülü vereceği hakkında konuşuyorlardı," dedi adam kekeleyerek. "Şansımızı denedik. Lütfen... bırakın gideyim. Geri çevrilemeyecek kadar iyi bir fikirdi, anlarsınız ya? İkinizi ayrı ayrı bulmakla zaten çok zorlanacağımızı biliyorduk ama sonra buluştunuz. Başaracağımızı da düşünmüyorduk da..."

Adam lafının yarısında düşüncelere daldı. Gözleri açılınca, en sonunda karşısında neler döndüğünü anladı. Biliyordu. Roma Montagov'la Juliette Cai'nin beraber çalıştıklarını anlamıştı. Sarıldıklarını görmüştü. Bu ona Larkspur'a verebileceği bir bilgi, dolayısıyla bir koz verdi.

Adam aniden kapıya doğru atıldı. Roma, İngiliz'e mi Juliette'e mi yönelik olduğu anlaşılmasa da uyarmak için bağırdı ve öfkeyle İngiliz'in peşinden koşmaya başladı, bir elini onu yakalamak ve kaçak bir köpek gibi geri getirmek için uzatmıştı.

Ancak o zamana kadar Juliette çoktan tetiği çekmişti. Adam yere yığıldı ve bütün ağırlığıyla Roma'nın elinden kaydı.

Roma ölü adama boş boş baktı. Bir anlığına Juliette onun gözlerinde hayatın izlerini gördü ancak gözlerini bir kere kırptığında kaybolmuştu.

"Onu öldürmek zorunda değildin."

Juliette öne doğru bir adım attı. Roma'nın soluk renkli yanağına kan sıçramıştı, loş ışıkta çene hatlarını ortaya çıkaran bir kavis çiziyordu.

"O bizi öldürecekti."

"Onun da..." Roma bakışlarını cesedin üzerinden aldı, "...bütün bunların içine sürüklendiğini biliyorsun. Onun bizim gibi bir seçim hakkı yoktu."

Bir zamanlar Roma ve Juliette, eğer uygulayabilirlerse bu şehri en azından katlanılabilir hale getirecek bir liste hazırlamışlardı. Şanghay'ı daha güzel kılmazdı ama kurtarılabilir hale getirebilirdi, çünkü ellerinden gelenin en iyisi buydu. Gangsterler yalnızca gangsterleri öldürebilirlerdi. Adil olan tek hedef, tıpkı onlar gibi bu hayatı sürdürmeyi seçenlerdi ve Juliette sonradan bu kurala diğer çalışanların da tabi olduğunu fark etti... hizmetçiler, şoförler, *bakıcısı.*

Kirli savaş, ama cesurca savaş. Savaşın ne anlama geldiğini bilmeyenlerle savaşma.

Bakıcısı, Kızıl Çete'ye çalışmanın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. *Bu* adam altın madeni bulduğunu sanmıştı ama onun yerine yanlışlıkla arı kovanını dürtmüştü. Onu burada, kendi kan gölünün ortasında bırakacaklardı ve kısa bir süre sonra başka biri gelip onu bulacaktı. Onu bulacak olan zavallı işçi polisi arayacaktı ve yerel yönetim bıkkınca iç çekerek gelecekti, adama sanki hasat vermemiş ölü tarlaya bakar gibi bakacaklardı... dünyadan bir şeyin eksilmiş olmasından dolayı keyifsiz ama arsanın kendisine en ufak bir özdeşlik kurmadan.

Eski kurallarına göre, peşlerine düşmüş bu adamları bağışlamaları gerekirdi. Ama Juliette, eski Roma'yı kaybettiği saniye o eski kuralları da kaybetmişti. Tehlike çanları çaldığında yalnızca kendini, kendi güvenliğini düşünmüştü... suratına silahını doğrultmuş adamın değil.

Ama yine de anlaşma, anlaşmaydı.

"Tamam," dedi Juliette kısaca.

"Tamam mı?" Roma tekrarladı.

Juliette ona bakmadan, cebinden bir ipek mendil çıkardı ve uzattı. "Tamam," dedi tekrar, sanki ilk seferinde duymamış gibi. "Onları öldürme dedin ve kabul etmeme rağmen sözünü dinlemedim. Bu benim hatam. Beraber çalışmaya devam ettiğimiz sürece birbirimizi dinleyeceğiz."

Roma mendili yavaşça yüzüne doğru götürdü. Lekenin biraz daha uzağını sildi, çene kemiğinden başka hiçbir şeye dokunmadı. Juliette bu kalitesiz özürden dolayı onun memnun olacağını, en azından tatminkâr bir şekilde kafa sallayacağını düşünmüştü. Bunun yerine bakışları daha da katılaştı.

"Eskiden bu konuda daha iyiydik."

Juliette'in içine bir şey oturdu. "Ne?"

"Beraber çalışmakta. Birbirimizi dinlemekte." Yüzünü silmeyi bıraktı, eli hâlâ havadaydı, onunla ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi. "Eskiden bir ekiptik Juliette."

Juliette yaklaştı ve mendili elinden çekip aldı. Basit bir kan lekesini silmeyi bile becerememesinden ötürü neredeyse hakarete uğramış gibi hissetti: mendili hızla savurarak bembeyaz mendilini koyu kırmızıya bulamıştı ve Roma'nın yüzü de yine güzelleşmişti.

"Hiçbiri," diye hırladı Juliette, "*gerçek* değildi."

Aralarında gittikçe azalan mesafede korkunç bir şey vardı... sanki gittikçe gerilen bir yay gibi. Ani bir hareket felakete yol açardı.

"Elbette," dedi Roma. Sesi duygusuz çıkmıştı. Gözleri parlıyordu, sanki şimdi o da hatırlamaya başlamış gibiydi. "Bunu göz ardı ettiğim için affet."

Gergin bir an. Yay yavaşça esniyordu. Juliette önce gözlerini kaçırdı, çürük ahşap döşemede gittikçe genişleyen kan birikintisine dokunmamak için ayağını çekti. Bu şehir kana bulanmıştı. Bunu değiştirmeye çalışmak saçmalıktı.

"Görünüşe göre biz Larkspur'u ararken, o da bizim peşimize düşmüş," dedi ölü adamı göstererek.

"Bu bir şeylere yaklaşıyoruz demektir," dedi Roma kendinden emin bir şekilde. "Alisa'yı kurtarmaya yaklaşıyoruz."

Juliette kafasını salladı. Larkspur bir şekilde onların yaklaştığını biliyordu. Ama eğer birkaç zavallı tüccarla onların gözünü korkutabileceğini düşünüyorsa, fena hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Gece iyice çökmeden onu bulmalıyız."

Aşı ilanını çıkardı ve alttaki adresi göstermek için açtı. Hissettiği nemi silmek için öteki elini boynuna attı ve gerçekten de fark etmeden ona da kan bulaşıp bulaşmadığını merak etti.

Roma kafasını salladı. "Hadi gidelim."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eskiden burası sessiz bir yer olmalıydı. Belki bazen bir at geçer, toynaklarının tıkırtısı yankılanır, otlaktan otlağa dolanır ve geçtiği yerlerden patikalar açardı. Hızla geçen birkaç senede, yüz yıllardır orada olan patikaların üstüne yollar yapıldı. Kendini ölümsüz sanan çakıllar toza döndü; bazı ülkelerden daha yaşlı ağaçlar kesildi ve yok edildi.

Onların yerine, bu topraklarda açgözlülük yetişti. Tren yollarını sardı, sınır tanımayana kadar köyden köye dolaştı. Plansızca inşa edilmiş tellere, borulara ve apartmanlara dolandı.

Juliette bu durumdan en kötü etkilenenin Uluslararası İskân bölgesi olduğunu düşünüyordu. Kendi toprakları ilan ettikleri yerlerde zaten yaşayan insanları yerlerinden edemediler ama kalan her şeyi ortadan kaldırmaya güçleri yetti.

Gaz lambaları nerede? diye düşünde Juliette, sokağın köşesinde durup kafasını kaldırırken. *Gaz lambaları olmayan Şanghay olur mu hiç?*

"Geldik," dedi Roma, onu dalıp gittiği yerden çekerek. "İlandaki adres burası."

Juliette'in şu an baktığının arkasındaki binayı gösterdi. Bir anlığına, Juliette hâlâ oraya bakarken, gözlerinin ona bir oyun oynadığını düşündü. Gece karanlıktı ama yine de camlardan, dışarıda sıra olmuş insanları gösterecek

kadar ışık yansıyordu: ön kapıdan başlayan, binanın etrafında üç kez dönecek kadar kalabalık bir sıra.

Yürümeye başladı.

"Juliette!" Roma fısıldadı. "Juliette, bekle..."

Önemi yok Roma, demek istedi ona. Aklından neler geçtiğini ya da en azından aklından geçenlerin bir örneğini biliyordu: Dikkatli olmalılardı, beraber görülmemelilerdi, Larkspur'un suikastçıları onları takip ediyordu, o yüzden kimleri sinirlendirdiklerine dikkat etmelilerdi. Önemi yok, diye bağırmak istedi. Eğer insanları ölmeye devam ederse, korumak istedikleri insanların hayatlarının kıymetini ellerinde tutmalarını sağlayamazlarsa, bu dünyadaki hiçbir şeyin artık önemi kalmamıştı.

Juliette bütün sıranın önüne geçti. Yaşlı bir adam onu ittirmeye çalışınca, Şanghay dilinde bulabildiği en ağır küfrü savurdu ve adam bütün hayatını damarlarından çekip almışlar gibi sindi.

Juliette kapının önünde dikilen devasa adamın önünde durunca, arkasında Roma'nın varlığını hissetti. Roma, dikkatli davranması için elini dirseğine koymuştu. Adam Juliette'in iki katıydı. Lambanın ışığının altında adamı şöyle bir süzmesiyle onun kiralık kas gücü olduğunu anladı: Çin'in güneyindeki ülkelerden birinden, açlığın yakıt ve çaresizliğin dizel motoru olduğu yerlerden geliyordu.

Dirseğindeki baskı arttı. Juliette kolunu çekip Roma'ya durmasını söyleyen bir bakış attı.

Roma hayatları için daha önce hiç bu kadar endişelenmemişti.

Juliette'in burada olmadığı yıllarda Kızıl Çete'yle fazlaca çatışmaya girmişti. Beyaz Çiçekler'in yeraltındaki dövüş kulübünden nefret etmesine rağmen, itiraf etmek istediğinden çok daha fazla sokak kavgasına karışmıştı ve kolunda upuzun bir yara vardı, çünkü ilk kez ona bir bıçak savrulduğunda refleksleri ona kaçmasındansa darbeyi engellemeye çalışmasını söylemişti. Kaçınılmaz bir şeydi bu; şiddetten nefret etse bile şiddet onu buluyordu, o yüzden ya uyum sağlayacak ya da öldürülecekti.

Ama her zaman arkasında onu kollayan birileri olurdu. Her kör noktayı gözleyen insanlara sahipti.

Bu seferse önlerindeki, ne Kızıl Çete'den ne Beyaz Çiçekler'den olan bir tehdide karşı Juliette ile kendisi vardı. İkisinin de ölmesini, anarşiden başka

bir şey kalmayana dek Şanghay'daki bütün güçlerin ortadan kalkmasını isteyen bir güce karşı yalnızca ikisi vardı ve buradan sağ çıkamazlarsa umursadıkları her şey yok olurdu.

"İzin ver geçelim," diye emretti Juliette.

"Yalnızca Larkspur çalışanları girebilir," dedi güvenlik derin bir sesle. "Yoksa sıranızı beklemek zorundasınız."

Roma omzunun arkasından etrafı gözetledi, nefesi hızlanmıştı. Karmakarışık sıraların arasında sırıtan birkaç adam ve kadın duruyordu. Onlar *sırada* değildiler, yalnızca etrafında dolanıyorlardı... Burada çalıştıklarını belli etmeden düzeni koruyorlardı.

"Juliette," diye uyardı Roma. Fısıltılarını dinlemeye çalışanların anlamaması için Rusçaya geçti. "Kalabalıkta Larkspur'un tuttuğu en az beş kişi daha var. Silahlılar. Eğer böyle tehditkâr davranırsan kesinlikle tepki *verecekler.*"

"Silahları mı var?" Juliette tekrarladı. Rusçası oldu olası bir değişikti; aksanlı değildi... hocası çok iyiydi. Bir mizaç meselesiydi, sesli harfleri yalnızca Juliette'in yapabileceği gibi telaffuz ederdi. "Benim de var."

Juliette yumruğunu savurdu. Karnından başlayıp havaya doğru yükselen kaviste güvenliğe elinin tersiyle öyle bir vurdu ki adam kum torbası gibi devrildi, kimse tepki veremeden adamın düşerek yarattığı boşluktan yararlanıp kapıyı tekmeleyerek açtı ve Roma'yı içeri çekti.

Silahını kullandı, diye düşündü Roma geç kalmış olsa da. Juliette ansızın bir güreşçi kadar güçlenmemişti... silahını ters tutup tersiyle güvenliğin şakağına vurmuştu sadece. Güvenlik, onun silahını çektiğini görmemişti bile. Bütün dikkati Juliette'in suratındayken, çenesine ve soğuk gülümsemesinin yanaklarında yarattığı kırışıklıklara bakarken el çabukluğuyla çektiği silahı gözden kaçırmıştı...

Juliette tehlikeyi içtenlikle karşılıyordu. Görünüşe göre Roma bunu bütün dünyası tehlikedeyken bile yapamazdı, Alisa hastanede yatağına bağlanmışken bile. Her zaman onu taşıracak son damladan korkmuştu ve asla başına gelmemesini umuyordu, çünkü kendi bile patlamasının zamanının geldiğini görmekten çekiniyordu.

"Kilitle kapıyı," dedi Juliette.

Roma gerçek dünyaya döndü. İnce, demir kapıyı inceledi ve kapattı, kilidi çevirdi. Sonra endişeli gözlerle ilk Juliette'e, ardından kendilerini aralarında

buldukları dört duvara göz attı. Bir merdivenin başındalardı, basamaklar o kadar dikti ki Roma ucunda ne olduğunu seçemiyordu.

"Onlar bu dandik kilidi kırmadan önce beş dakikamız var," diye bir tahminde bulundu Roma. Kapıya vurmaya başlamışlardı bile.

"Beş dakika yeter de artar," dedi Juliette. Başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Ben bu sesten dolayı endişeleniyorum, beş dakikalarını almayacakmış gibi duruyor."

Juliette elinde silahıyla merdivenleri ikişer çıkıp gözden kayboldu. Roma yalnızca ona bakmasına rağmen, silahının nereye kaybolduğunu anlayamadı. Montunun sadece bir derin cebi vardı. İçindeki elbisesiyse bir sürü boncuktan oluşan uzun bir kumaştı. *Silahlarını nasıl saklayabiliyor?*

Sondan bir önceki basamakta, Roma'nın burnuna tütsü kokusu çalındı. Merdivenin sahanlığına gelip etrafı incelediğinde çok da şaşırmadığını fark etti. Burası ona daha çocukken Leydi Montagova'nın anlattığı Arap geceleriyle ve çöldeki cinlerle dolu masalları hatırlatmıştı. Roma ve Juliette'in rüzgârından havalanan ipek perdeler, ardında çürüyen pencere pervazını gösteriyordu. Hem duvarlarda asılı hem de yerlerde serili lüks, örgü halılar etrafa bir sıcaklık yayıyor ve onlara özgü *eski* bir koku salıyordu. Görünürde bir sandalye bile yoktu: İnsanların oturması için her yere yastıklar ve minderler atılmıştı; her "koltuk" stratejik olarak, halihazırda bir mum konulmamış boşluklara yerleştirilmişti.

Hepsinin ortasında da elinde şırınga olan bir kadınla, kolu açık bekleyen bir adamın etrafında oturduğu bir masa vardı. Roma burada kimin Larkspur'a çalıştığını, kimin aşı için geldiğini çözümleyemedi.

"Tanrım," diye haykırdı adam. Juliette yine silahını çıkarmış, elinde şırınga tutan kadına doğrultmuştu.

"Larkspur sen misin?" diye sordu İngilizce konuşarak.

Roma etraftaki yastıklara çökmüş yirmi küsur insana baktı. Yarısı biraz daha dik oturuyordu; dönen dolaba olan alakalarını belli ediyorlardı ama araya girecek gibi de durmuyorlardı. Dirsekleri titriyordu. Kafalarını iyice omuzlarının arasına gömmüşlerdi. Bu odadaki kiralık adamlar, şimdiye kadar Beyaz Çiçekler'le de iletişime geçmiş olan Paul Dexter gibileriydi. Kendilerini güç sahibi ve kıymetli görüyorlardı ama nihayetinde ödleklerdi. Biri sorsa ve gösterecek kanıtları olmasa, Roma ve Juliette'in beraber çalıştığını söylemeye cesaret dahi edemezlerdi.

Kadın hemen tepki vermedi. Şıringayı geri çekti ve ucunu temizledi, yanındaki ufak bir kabı açtı. Kabın bir kapağında sırayla dizilmiş beş kırmızı küçük şişe, ateşin altında parıldıyordu. Öteki kapakta da dört mavi şişe vardı.

Kadın cevap vermekte geciktikçe, onun Larkspur *olması* ve ona sanki erkekmiş gibi hitap edilmesinin yalnızca işine gelmiş, Çin toplumunun derinliklerine işlemiş içkin ataerkil düşünce yapısını sömüren bir oyun olması ihtimali artıyordu.

Ancak kadın kalın kirpiklerinin arasından ışıldayan kömür siyahı gözlerini Juliette'in silahına dikip konuştu. "Hayır, değilim."

Alışılmadık bir aksanı vardı, Fransız aksanına benziyordu ama tam olarak oturmuyordu. Kolunun içinde hâlâ bir damla kan duran, kadının karşısında duran Fransız adam donmuş kalmıştı. Belki de eğer hareket etmezse Juliette'in onu görmeyeceğini sanmıştı, tıpkı avını yakalamak için ses dalgalarını kullanan bir yarasa gibi.

"O şişelerin içinde ne var?" diye sordu Juliette.

Silah tutmayan öteki eli, yanında tuhaf hareketlerle sekip duruyordu. Roma uzun bir süre anlayamadı, sonra aniden Juliette'in şişeleri *işaret ettiğini* fark etti. Roma'nın o şişelerden bir tane almasını istiyordu.

"Şimdi, ben sana bunu söylersem," dedi kadın, "hepimiz işsiz kalırız."

Roma şişelere yavaşça yaklaşırken, Juliette'in tetiği çekmekten başka yapmak istediği bir şey yoktu. Uzun zaman önce öğretmenlerinden biri bu asabiyetinin en büyük zayıflığı olduğunu söylemişti. Şimdi hangi hocası olduğunu hatırlayamıyordu... Çin Edebiyatı mıydı? Fransızca? Nezaket Kuralları? Konunun ne olduğunun bir önemi yoktu: Gelen yorumdan sonra aniden patlamıştı ve öğretmeninin savını oracıkta kanıtlamıştı.

Artık derin nefesler alırdı. *Gülümse,* derdi kendi kendine. New York'ta yeni biriyle tanışmak zorunda kaldığı her seferinde aynı rutini tekrarlardı: Gülümser, omuzlarını geri atar, gözlerini düşürürdü. Şen şakrak, neşeli ve tam bir parti kızıydı, vermek istediği izlenimi korumak için sırf ten renginden dolayı normalin on katı uğraş gösterirdi.

"O zaman şunu cevapla," dedi Juliette. Gülümsemesi artık tuhaf duruyordu; sanki bu durumu imkânsız bir şekilde eğlenceli buluyormuş, sanki elindeki silahı kadının alnına doğrultmuyormuş gibi. "Larkspur bu delilikle alakalı ne biliyor? Tedaviyi nasıl buldu?"

Juliette konuşurken, Roma eğilmişti. Fransız adamı korkutmak için ensesine bir tane patlamış, Fransızca konuşup kalkıp buradan basıp gitmesini söylemişti. Roma konuşurken bir yandan da öne eğiliyor, adamın ödünü koparmaktan keyif alıyormuş gibi davranıyordu. Ama aslında kutuya mümkün olduğunca yaklaşmak için masanın üzerinde mümkün olduğunca yer kaplamaya çalışıyordu. Kolunu denk getirdiği anda hızlı bir hareketle mavi şişelerden birini yeninden içeri sıkıştırdı.

O esnada, dibinde dönenlerden hiç haberi olmayan kadın omuzlarını silkti; sinir bozucu ölçüde sakindi. Bu rahatlığı odada gittikçe artan gerginliğin üzerine benzin döküyordu, patlamaya bir kıvılcım kalmıştı.

"Bunu Larkspur'un kendisine sorman gerekiyor," diye cevapladı kadın, "ama korkarım ki kimse onun nerede ya da kim olduğunu bilmiyor."

Juliette tam o anda neredeyse tetiği çekecekti. Kadının ölmesini *istemiyordu*, insanları öldürmekten keyif de almıyordu. Ama biri önlerine çıktıysa, o engeli kaldırmalıydı. İstediği şey öldürmek değil, bir şeyler yapmaktı. Önünü alamadığı delilikten dolayı insanları teker teker ölüyordu, şehri karşısına çıkamadığı bir canavardan dolayı parçalanıyordu ve artık *hiçbir şey* yapamamaktan bıkmıştı.

Her şey burada dikilip durmaktan daha iyiydi. Juliette böyle bıkkınlıktan patlayacak gibi olduğunda, bunun önüne geçmenin tek yolu başka bir şeyi patlatmaktı.

Roma ayağa kalkıp dirseğine dokundu.

"Aldım," dedi alçak sesle Rusça konuşarak ve artık dişlerini sıkmaktan çenesinde dayanılmaz bir acı duyan Juliette silahını indirdi.

Boğazını temizledi. "Pekâlâ. Sırların sana kalsın. Atlayabileceğimiz bir cam var mı?"

"Eve gitme vakti gelmedi mi hâlâ?"

Benedikt gözlerini devirdi. Sokaklarda dönüp duruyorlar, her karmaşaya kulak kabartıyorlardı ama tetikte de değillerdi. Bunu beklemediklerinden değildi. Her arayışları başarısız sonuçlanmıştı. Deliliğe kurban giden herkes ya son saniyeye kadar dayanıyordu ya da çoktan ölmüştü.

"Bu bir zaman kaybıydı," diye mızmızlandı Marshall. "Zaman kaybı Ben! Beeeeeen..."

Benedikt eliyle Marshall'ın suratını ittirdi. O kadar alıştığı bir hareketti ki bakmasına bile gerek yoktu: Yalnızca elini yanına uzattı ve nereye dokunduysa orayı parmaklarıyla ittirdi.

Marshall yalnızca üç saniye dayanabildi. Sonra Benedikt'i gıdıklamaya başladı, kaburgaları acırken gülmemeye çalışan Benedikt anlaşılmaz sözlerle durmasını söylerken gülüyordu.

Gece onlara hiçbir şey katmamış olsa bile böyle gülebilmek, geceyi güzel enerjilerle doldurmak yeterliydi. Ancak tam o sırada bir şey duydu.

Tuhaf, tuhaf bir ses.

"Mars," dedi Benedikt nefesini toplamaya çalışırken. "Bekle, çok ciddiyim."

"Ah, ciddisin demek, ciddi mi…"

"Ciddiyim, *dinle!*"

Marshall, Benedikt'in şakalaşmadığını anladığı anda durdu. Bütün gücüyle tuttuğu sağ bileğini yavaşça bıraktı. Kulağını rüzgâra döndü ve dinlemeye başladı.

Boğulma sesi… O ses bu olmalıydı.

"Harika," dedi Marshall kollarını sıvarken. "Sonunda. *Sonunda.*" İleri atıldı; sanki bir elinde kalkan, öteki elinde de mızrak varmış da savaşa gidiyormuş gibi omuzlarını öne atmıştı. Marshall böyle biriydi. Elinde bir şey yoksa bile varmış gibi dururdu.

Benedikt arkadaşının arkasından koştu, Marshall'ın üstünden yolu görebilmek, kurbanı bulabilmek için parmaklarının ucunda ilerliyordu. Benedikt önce bir siluet gördü… İkiye bükülmüş ilkel bir yaratık, insandansa hayvana benzeyen bir şeydi.

Burası Beyaz Çiçekler'in bölgesinin tam ortasıydı, şehrin doğu yakasının en doğusundalardı. Benedikt ölenin kendi adamlarından biri olduğunu düşünmüştü. Ama öksüren kişi bir Beyaz Çiçekler üyesi değildi. Benedikt'le Marshall'ın yaklaştığını duyan kurban kafasını kaldırdı, savrulan siyah saçları ay ışığında gümüşe çalıyordu ve Benedikt üniformasını tanıdı: Milliyetçi ordunun kıyafetleri.

"Tut onu," dedi Benedikt.

Kadın bir adım geriledi. Ya Benedikt'in Rusçasını ya da sesindeki çaresizliği anlamıştı.

Çok uzaklaşamadı. Geri geri giderken ayağı takıldı ve arkasındaki duvara

yaslandı, gidecek yeri kalmamıştı. Eğer kendini kontrol edebilseydi topuklarının üstünde döner ve ara sokağın öteki ucuna koşardı. Ama kendini kaybetmişti... Aklının içindeki arzuların, acıların ve kaosun, böceklerin ona boğazını yırtmasını söyleyen fısıltılarının arasında çılgına dönmüştü.

"Şaka mı yapıyorsun sen?" diye hırladı Marshall. "Kadın Milliyetçilerden. Peşimize düşerler..."

Benedikt bir adım attı, eli silahına gitmişti. "Asla bilmeyecekler."

Normalde böyle delibozuk kararları veren Marshall olurdu. O yalnızca Benedikt'i tehlikeden kurtarmak istediği zamanlarda mantıklı konuşurdu.

"Ben!"

Çok geç kalmıştı. Benedikt bütün gücüyle revolverinin kabzasını Milliyetçi kadının kafasına geçirdi, kendi kafasını uzakta tutmak için omuzlarını esnetmişti. Kadın yere düşüp de kafası geriye, betona çarpınca parmaklarının ucu kanlı elleri açıldı; Benedikt homurdanarak onu kaldırdı, sanki bez bebek gibi belinden taşıyordu.

Alnından kan damlıyordu. Boynunda yuvarlak yara izleri vardı, ama en azından ana damarları henüz bulamamıştı. Laboratuvara yetişene kadar hayatta kalacaktı.

Bu bir insan, Benedikt'in aklının derinliklerinden bir ses öfkeyle yükseldi. *Sırf deney yapmak için sokaklardan insan kaçıramazsın.*

Nasıl olsa ölecekti.

Ne zaman öleceğinin kararını sen mi vereceksin?

Diğer türlü başka insanlar da ölecek.

İnsan hayatını umursuyormuş gibi davranmak için çok fazlasını öldürdün.

"Yardım et," dedi Marshall'a, baygın kadını taşımaya çalışırken.

Marshall yüzünü buruşturdu. "Tamam, tamam," diye mırıldandı yaklaşarak. Aniden bıçağını çıkardı ve kadının örgüsünü kesti, örgü yere düşünce tuhaf bir ses çıkardı.

"Bize de bulaşmasını engellemek için," diye açıkladı Marshall. Kadının bacaklarını tuttu, yükün birazını sırtlandı. "Şimdi gidelim. Lourens kapatmak üzeredir."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Juliette yumruklarını sıkıyordu.

Aç, kapa, aç, kapa. Parmakları birbirine dolanıyor, kütürdüyordu... Elleri bir şey yapmak için *sabırsızlanıyordu.*

Önce bilinçli olarak fark edemedi ama bilinçaltında bir yerlerde şu an Roma'nın koluna sakladığı şişeye bakmak için sabırsızlanıyordu. Juliette daha şişeyi istememişti... Sınırlarını o kadar da aşmazdı. Ama istiyordu. Kontrolü elinde tutamak onu delirtiyordu.

"Tam şu köşede," dedi Roma, Juliette'in içindeki dalgalanmaları fark etmeden ya da yanlış yorumlayarak. "Geldik sayılır."

Onunla kaçmak üzere olan bir tavşanmış gibi konuşuyordu. Juliette gergindi ama sırf Beyaz Çiçekler'in bölgesinde diye kendisine saldırılmasına da izin vermeyecekti ve Roma ona böyle nazik davrandıkça huylanıp iyice burnunu buruşturuyordu, ta ki yüzü New York'taki aşçısının egzotik sayılabilecek her türlü yemeği ona tattırmaya çalıştığı zamanlara sakladığı ifadeye dönene kadar.

"Sen şu an benden de gerginsin," dedi Juliette.

"Hiç de bile," diye cevapladı Roma. "Sadece temkinli bir insanım."

"Kızıl bölgesindeki burlesk kulübe geldiğinde böyle ikide bir omzundan arkaya bakmıyordun."

Hatta hatırladığı kadarıyla kendine oldukça güveniyor görünüyordu, bu da onu çok sinir etmişti.

Roma göz ucuyla baktı, yorgun gözlerini kıstı. Bir cevap bulması için birkaç saniye gecikti, sonra mırıldandı: "Zaman değişti."

Gerçekten de değişmişti. Özellikle şimdi, Roma ve Juliette yan yana yürürken Juliette'in kolları rahatça yanlarında sallanıyorken, silahlarından uzakta.

Köşeyi döndüklerinde Juliette hemen Roma'nın bahsettiği araştırma merkezini gördü. Sıra sıra dizilen binaların arasında kahverengindense gümüş bir rengi olan tek binaydı; ötekiler ahşaptan ya da alçıdan yapılmış ve orada parıltısız dikilirken, bu bina ay ışığını metal kaplamasıyla yansıtarak ışıldıyordu. Bir süre binayı hayranlıkla izledi ama Roma hemen kapıya yöneldi, bu ayrıntılara alışmıştı.

"Burayı siz mi yaptırdınız?" diye sordu Juliette.

Roma'nın çevirip durduğu kaliteli kilidi inceledi. Roma gözlerini panelin üstündeki numaralara sabitlemişti, kadranı önce yüzlü sayılara çıkarıp sonra tekrar indiriyordu: 51, 50, 49... Cam kapıların ardı karanlık olsa da Juliette uzun bir koridorun sonunda içeriden gelen ışıkla parlayan bir kapıyı seçebiliyordu.

"*Ben* yaptırmadım," diye cevapladı Roma.

Juliette iç geçirdi. "*Beyaz Çiçekler mi* yaptırdı soğuk nevale?"

Kilit açıldı. Roma kapıyı çekti ve Juliette'e yol verdi. "Aynen öyle."

Juliette kafasını salladı. O kafa sallayışında ufak bir hayret, bir onay ve neredeyse gözle seçilemez bir takdir vardı. Kızıl Çete asla böyle bir yere yatırım yapmazdı. Beyaz Çiçekler'in malları burada test ettiklerini, tüccarların getirdikleri uyuşturucuların gerçekten söyledikleri gibi olup olmadığını tasdik ettiklerini tahmin etti ama bu tarz bir teknolojiyle, yapabilecekleri araştırmalar ve buluşlar sınırsızdı.

Çinliler geçmişe takılı kalmış insanlardı. Klasik metinleri ve şiiri hâlâ bilime tercih ederlerdi ve bu belli olurdu... Kızılların uyuşturucuları test ettikleri pis, karanlık bodrum katlarında; daha doğal seçilimin basit kurallarını öğrenecek yaşa gelmeden ezberlemek zorunda kaldığı binlerce şiirde.

Şu an hiçbirinin çalışmadığı, incelikle yerleştirilmiş lambalara baktı. Gölgelerin arasında dahi tavanın lekesiz çizgilerini seçebiliyordu, ampuller şüphesiz her hafta sonu temizleniyordu.

"Lourens, beni içeri al."

Koridor aniden aydınlandı ancak ampuller yanmamıştı. İçeriden ışık yansıyan odanın kapısı açılmıştı.

"Zdravstvuyte, zdravstvuyte," dedi Lourens, selam vermek için kafasını kapıdan çıkarırken. Juliette'i görünce afalladı. "Ah… nî hão?"

Sersemlemesi neredeyse sevimliydi.

"Dil değiştirmenize gerek yok efendim," dedi Juliette Rusça, laboratuvara girerken. İçinden, duyduğu aksanın ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Ama isterseniz Felemenkçe konuşabiliriz."

"Ah, hiç lüzumu yok," dedi Lourens. Keyiflenince kazayakları daha da belirginleşmişti. Hiç bu kadar etkilenmiş görünmemişti. "Zavallı Roma dışlanmış hisseder."

Roma yüzünü buruşturdu. "Pardon *da* ben de…" Aniden durdu. Kapıya döndü ve gelen seslere odaklandı. "Biri mi geliyor?"

Gerçekten de tam da o anda iki kişi kapıdan içeri daldı, aralarında hareketsiz bir şey taşıyorlardı: Milliyetçi üniforması olan baygın bir kadın. Benedikt Montagov şaşkınlıkla gözlerini kırptı, kuzeninin hemen yanında Juliette'i gördüğüne inanamıyordu. Marshall Seo yalnızca sırıttı, içeri girebilmeleri için eliyle çekilmelerini işaret etti. Mesai biteli çok olmuştu. Çalışma masalarının üstü bomboştu, temizlemişti ve Milliyetçi'yi yatıracak kadar boş alan vardı. Kadını masanın üstüne yerleştirdikleri anda sabit duran vücuduna rağmen saçları biraz daha hareket etmeye devam etti, kafa derisi hafifçe oynuyordu.

Juliette elini ağzına götürdü. Boğazındaki ufak noktaları fark etti, ufak hilal şekillerinden bunların tırnaklarından kaynaklandığını anladı. Kadın delilliğe yakalanmıştı. Ama daha ölmemişti.

"Böyle daldığımız için kusura bakmayın," dedi Marshall Seo. Gerçekten özür diliyormuş gibi anlaşılmak için sesi fazla gururlu geliyordu. "Bölmüyoruz ya?"

Roma bir başka masaya ilaç şişesini koydu. Beyaz ışığın altında, içindeki mavi sıvı parıldadı.

"Yalnızca Larkspur'un aşısının gerçek olup olmadığının cevabını bulacaktık ama o bekleyebilir," dedi. "Lourens, canlı bir kurban üzerinde test yapmak istiyordun, değil mi?"

"Kesinlikle, ama…" Lourens, Juliette'i gösterdi. "Odada bir hanımefendi var."

"Bu hanımefendi testlerinizi görmeyi çok ister," dedi Juliette, üç Beyaz Çiçek'ten biri kalkıp eski kafalı bilim insanını kızdıracak bir şey söyleyemeden önce. Milliyetçi'yi gördüğü anda geçirdiği ufak hayret dışında Juliette'i şoka sokacak başka bir şey bulmak imkânsızdı. Sanki bununla her gün karşılaşıyormuş gibi rahat konuşuyordu.

Lourens nefesini verdi. Kaşını sildi. Hareketleri ölümün eşiğindeki Milliyetçinin gelişiyle etrafında hızla dönmeye başlayan dünyasına rağmen yavaştı. "Peki o zaman. Bir tedavi bulabilecek miyiz bir bakalım."

İşine başladı.

Juliette adamın saklanmış bir kutuyu çıkarıp içindekileri alışını, bir uyuşturucu test etme merkezini hastaneye daha uygun malzemelerle donatışını hayranlıkla izledi. Lourens kan ve deri örnekleri aldı. Masada yatan Milliyetçi kadından saç kesesi örneği dahi çıkardı. Hepsini mikroskobun altına koydu ve müthiş bir hızla notlar aldı. Juliette kollarını kavuşturdu ve ayağıyla ritim tutmaya başladı, odanın diğer ucundaki üç Beyaz Çiçekler üyesinin fısıltılarını duymazdan geliyordu. Eğer dinleseydi kulakları alev alırdı. Roma'nın ellerini şiddetle sallayıp diğer iki arkadaşına öfkeyle fısıldadığını görünce, Juliette onu önündeki mevzudan daha rahatsız edebilecek şeyin ne olduğunu bilemedi.

"Bu büyük talihsizlik oldu."

Lourens'ın yorumu köşedeki üçlünün dikkatini çekti.

"Ne buldun?" diye sordu Roma, arkadaşlarından ayrılarak.

"Sorun da o," dedi Lourens. "Hiçbir şey. Bu ileri düzey ekipmanlarla bile Şanghay'daki doktorların bulamadığı bir şeye rastlamadım. Bu kadına bir enfeksiyonun bulaştığını gösteren hiçbir veri yok."

Juliette kaşlarını çattı ve sessizce arkasındaki masaya yaslandı.

Marshall sordu: "Yani deliliğin tedavisi yok mu?"

"İmkânsız," diyerek karşı çıktı Roma hemen. Akıl sağlığını koruyabilmesi için bir tedavinin varlığına inanması gerekiyordu. Böyle çıkmaz sokağa ilerleyen bir araştırmanın, Alisa'nın bir daha uyanamama olasılığının fikrini aklından bile geçiremezdi.

"Belki tedavi olmadığından değildir," diye ekledi Benedikt, biraz daha sakin konuşarak. Her kelimesini bastırarak konuşuyordu, sanki bu cümle ağzından çıkmadan önce onlarca kez provasını yapmıştı. "Sonuç olarak, bu deliliğin bir insanın elinden çıktığını söylüyorsun. Eğer bir tedavi varsa, bunu böyle

bulamayız. Eğer bir tedavi varsa, bu tedavinin ne olduğu yalnızca bu deliliğin mucidinde olabilir."

Lourens eldivenlerini çıkardı. Etrafındaki makineler farklı tonlarda titreşiyor, laboratuvarda sanki bir tını yaratıyordu.

"Çok fazla faktör var," dedi Lourens. "Çok fazla sır, elimizde olmayan çok fazla bilgi var. Denemesi bile saçma olur..."

"Daha her şeyi denemedin," dedi Juliette.

Odadaki bütün gözler, en azından bilinci hâlâ yerinde olanlar, ona döndü. Juliette çenesini kaldırdı.

"Kanını aldın, tenine baktın. Bunlar çok insani, çok vücuda dair testler." Juliette bilinçsiz Milliyetçi'ye doğru yürüdü, artık tamir edilemez boyuta gelmiş vücudunu gözden geçirdi. "Bu delilik doğal bir olgu değil. Niye doğal yollardan bir tedavi bulmaya çalışıyoruz ki? Kafasını aç. Böcekleri çıkar."

Roma, "Juliette," diyerek azarladı Juliette'i. "Bu..."

Lourens eline çoktan bir neşter almış, omzunu silkmişti bile.

"Bekle," dedi Benedikt. "Geçen sefer..."

Neşterin ucu Milliyetçi'nin kafatasına dokundu. Lourens yavaşça neşteri hareket ettirdi. Saçlarının bir parçası bir böcek çıkaracak kadar açılmıştı ki...

Milliyetçi kasılmaya başladı. Bütün masa sallandı. Juliette kadından çıkan ve bütün odada yankılanan sesin hareketlerinden mi yoksa almaya çalıştığı nefesten mi olduğunu bilemedi. Bir saniye önce kadın orada ölü gibi yatıyordu. Şimdiyse kıvranıyor, elini göğsüne bastırıyordu ve bacakları kalas gibi dümdüzdü. Gözleri hâlâ kapalıydı. Öldüğünü anca eli göğsünden düşünce ve masanın yanında ağır bir sarkaç gibi bir ileri bir geri sallanınca anlayabildiler.

Saçları bir kez daha kımıldanmaya başladı. Bu sefer böceklerin yerleşmesinden değildi... Vücudu terk ediyorlardı: Kadının ensesinden sıra halinde, sanki tehlike anında gemiyi terk ediyorlarmış gibi, siyah bir sıvıyı andırır şekilde yürüyorlardı.

Diğerleri bir anda fırladı, en yakındaki şeye tutunmak için beklenmeksizin, her yöne doğru sıçradılar.

İki böcek için, en yakın konak Lourens'ın sakalıydı.

Böcekler Juliette'e göre neredeyse yavaş çekimde kondu ama Roma hareket etmeye başlamıştı bile. Beyaz sakallarının arasında kaybolan iki küçük noktanın ne anlama geldiğini zihninde canlandırdığı anda Roma bıçağını çı-

karmıştı. Daha adamı uyarmak için ağzını açamadan Roma, Lourens'ın sakalını tuttu ve kesmeye başladı, beyaz kıllar yerlere döküldü.

Beklediler.

Makineler durmuştu. Laboratuvar artık yalnızca derin solukların sesleriyle doluydu.

Beklediler.

İki böcek yerdeki tüy birikintisinden çıktı. Roma merhametsizce üzerlerine bastı. Yüzlerce böcek, kimse onları durduramadan laboratuvarın kapısının altındaki çatlaktan geceye karışmıştı ama yüzlercesinden ikisini öldürmek hiç öldürememekten iyiydi.

Lourens artık çıplak olan çenesine dokundu. Kırışık gözleri karakterine uymayacak kadar açılmıştı.

"Pekâlâ," dedi Lourens. "Teşekkür ederim Roma. O zaman artık şu getirdiğin aşıya geçelim mi?"

KAKTÜS TEAM

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"O zaman," dedi Roma, "seni burayla alakalı edindiğin bilgileri yaymaman konusunda uyarabilir miyim?"

Şimdi birinci katta, uzak köşedeki duvar boyunca uzanmış metal sandalyelerde oturmuş bekliyorlardı. Bir noktada önlerinde yatan cesetten kurtulmaları gerekecekti ama şimdilik orada öylece, öldüğü an yüzünde kalmış kırışık, gergin yüzüyle duruyordu; o sırada Lourens da ufak test tüplerine getirdikleri aşıyı koyuyordu, bazılarına belli başlı kimyasal maddeler karıştırıyor, ötekileri de ikinci kattaki gürültülü makinelere yerleştiriyor, bir yandan da içinden bir melodi mırıldanıyordu.

"Beni tehdit etseydin bile dinlemezdim," dedi Juliette. "Bunu şimdiye kadar öğrenmen gerekirdi."

Roma sandalyesine yayıldı, kafasını arkalığa yasladı. "Gözlerini mi bağlasaydım acaba?"

Juliette sırıttı. Ayağını hızla sallıyordu; tıpkı gözleriyle yaptığı gibi, topuğunu silecek gibi bir sağa bir sola çeviriyordu.

"Casusçuluk oynamak isteseydim bile," dedi, "bu bilgilerin hiçbir yararı olmazdı." Tavandan bir buz sarkıtı gibi sarkan gümüş renkli sivri şeye baktı. Makineden aşağı doğru iniyor, birinci katın tavanıyla ikinci katın tırabzanlarının birleştiği noktadan sarkıyordu.

"Yararı olmaz mıydı?" diye tekrarladı Roma inanamayarak. Ses tonu, az

önce hemen yanlarındaki duvara yaslanmış sandalyelerde oturup boşluğa bakan iki arkadaşının dikkatini çekti.

"Gereksiz görülürdü," diye düzeltti Juliette. "Kızıl Çete hâlâ geleneksel bitkiler çağında. Belki bir ya da iki makine vardır. Bunun..." elini etrafında salladı, "...yakınından geçmiyoruz."

Anlatsaydı da ebeveynleri bu bilgilerle ilgilenmezdi. Bir dakikalığına dikkatlerini çekse bile, neden bir Beyaz Çiçekler tesisine gidip orayı yakmayı düşünmediğini sorarlardı.

Roma kollarını kavuşturdu. "İlginç."

Juliette gözlerini kıstı. "Şimdi sen de gidip *bu* bilgiyi mi anlatacaksın?"

"Neden öyle bir şey yapayım ki?" Roma alaycı bir şekilde gülümsedi ama belli etmemeye de çalışıyordu. "Bunu zaten biliyorduk."

Juliette sinirlenmiş gibi yapmak için ayağını yere vurdu ama Roma hızlı davrandı. Ayaklarını çekti; Juliette'e de sadece topuğundan bacağı boyunca yükselen bir acı kaldı.

Bileği zonkladı. İçten gelen bir keyifle sırıttı. Bu küçük meselede yenildiğini kabul eder gibiydi: Eski numaralarını kullanmış ve bunları Roma'nın da bildiğini unutmuştu.

"Bunu yapamazsın..." dedi Roma.

"...yoksa sen de benim ayağıma basmak zorunda kalırdın," diye bitirdi Juliette.

Bir anda gülümsemeleri kayboldu. Bir anda Juliette'in, Roma'nın batıl inançlarına kıkırdadığı, onu sabit tutup nazikçe, çok nazikçe onun ayağına bastığı zamanları hatırladılar.

"Eğer aynısını ben de yapmazsam tartışmak zorunda kalırız," diye azarlamıştı Roma, bu ilk kez olduğunda. "Hey... gülme!"

O da gülmüştü. Gülmüştü çünkü beraber olmak için ailelerini karşılarına almışlarken böyle bir tartışmadan dolayı ayrı düşmeleri fikri oldukça saçma gelmişti.

Şimdi de bu noktadalardı. Aralarında kilometrelerce uzanan kan gölüyle.

Juliette kafasını çevirdi. Sessizliğe döndüler, makinelerin gürültülerini ve homurtularını dinlediler. Arada bir Juliette dışarıdan gelen nadir bir ses duyuyordu ve sesin geldiği yöne doğru kafasını çevirip kaynağının bir baykuştan mı, bir köpekten mi yoksa Şanghay'ın sokaklarında dolaşan bir canavardan mı geldiğini anlamaya çalışıyordu.

En sonunda, Juliette bu sıkıntıya daha fazla dayanamayacak noktaya geldi.

Ayaklandı ve laboratuvarda dolaşmaya başladı. Rastgele şeyleri eline alıyor ve bulduğu yere bırakıyordu: yere sırayla konmuş beher kaplarını, köşeye toplanmış küçük metalik kaşıkları, çalışma masalarının köşesinde titizlikle düzenlenmiş dosyaları…

Bir el uzanıp dosyayı burnunun altından çekti.

"Bunlar senin gözetlemen için orada değiller canım," dedi Marshall.

Juliette kaşlarını çattı. "Gözetlemiyordum," diye karşı çıktı, "ayrıca gözetliyor olsaydım da anlayamazdın."

"Öyle mi?" Marshall dosyayı yerine koydu, sonra da Juliette'ten uzağa doğru ittirdi. Bu hareket onun hiç hoşuna gitmemişti. Roma'yla iş yaparak kendini tehlikeye atıyordu. Çifte ajan olma riskini niye göze alacaktı?

"Marshall, otur yerine," dedi Roma odanın öteki ucundan. Benedikt Montagov çantasından çıkardığı eskiz defterinden kafasını kaldırmaya tenezzül dahi etmedi. Öte yandan Lourens endişeli bir bakış attı. Bakışlarının yöneldiği taraf bir anlam taşıyorsa bu bir kavgadan değil de herhangi bir boğuşmanın laboratuvardaki camdan beher kaplarına zarar geleceğini düşündüğünü gösteriyor olabilirdi.

"Neden sana buluşlarımdan bazılarını göstermiyorum?" diye denedi Lourens, seslenerek. "Şanghay'daki en yenilikçi icatlar olabilir."

Juliette de, Marshall da onu dikkate almadı.

"Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun?" diye sordu Juliette.

"Yalnızca ima etmiyorum." Marshall, Juliette'in bileğini yakaladı. Kendine doğru çekti, sonra elini kıyafetinin yenine attı, kolunun ardına sakladığı bıçağı çıkardı. "Suçluyorum. Niye silah getirdiniz Bayan Cai?"

Juliette duyduklarına inanamadığını belli eden bir ses çıkardı. Marshall'ın öteki bileğini kurtardığı eliyle yakalayıp çevirdi. "Silah *getirmesem* garip olurdu, seni… *ah!*"

Marshall ona vurdu.

Adil olmak gerekirse, tamamen içgüdüsel bir hareketti: Juliette'in koluna uyguladığı baskıya tepki olarak dirseğini savurmuştu ama Juliette sendelemişti işte; çene kemiği bir uçtan öteki uca yanıyordu.

Roma koltuğundan fırlayıp, "Mars!" diye bağırdı ama Juliette Marshall'ı ittirmişti bile. Ağrıyan kemiği içindeki öfkeyi harlıyordu ve öfkesi de dudağına doğru ilerleyen acıyı yoğunlaştırıyordu. Kan davası böyle bir şeydi: En ufak bir sürtüşmede düşünmeden karşılık verilirdi, savrulan yumruklar ve daha ne olduğunu anlayamadan inen darbeler… Sebepsiz, yalnızca içgüdüden.

Marshall yine Juliette'in kolunu yakaladı ve bu sefer kolunu bütün gövdesi onunla dönene kadar çevirdi. Artık Juliette tavuk gibi duruyordu. Kavga burada bitebilirdi ama Marshall elinde hâlâ Juliette'in bıçağını tutuyordu ve Juliette'in ilk duyduğu his korku olmuştu. Geçici barış olsun olmasın, ona güvenmek için bir sebebi yoktu. Ama ayağını yakınındaki masaya yaslayıp kendini ittirmeye, Marshall'ın onun sıkıca tutmasını ona karşı kullanarak omzunun üstünden etrafında dönmeye ve iki ayağının üstüne gürültüyle inmeye bir sebebi vardı. Bu manevra Marshall'ın kolunda onu yere yuvarlayacak kadar baskı yarattı, dengesini kaybedip düşerek kafasını yerdeki muşambaya vurdu.

Juliette hızlıca Marshall'ın düşürdüğü bıçağı aldı. O an onu öldürmeyi amaçlayıp amaçlamadığını bilmiyordu. Bildiği tek şey döviişürken düşünmediğiydi; o anlarda yalnızca dostla düşmanı ayırt edebilirdi. Yalnızca hareketlerine devam etmeyi bilirdi; bıçağı yakaladığı gibi getirip, üzerinde lambaların ışığı yansıyana kadar kaldırıp Marshall Seo'nun göğsüne saplanacak bir kavis çizdirebilirdi.

Ta ki Marshall *gülmeye* başlayana kadar. O ses bile yetti... Juliette ansızın, içgüdüsel olarak gelmiş öfkesinden uyandı. Durdu, bıçağı bıraktı, kollarındaki gerginlik gevşedi.

Roma ve Benedikt kavgayı durdurmak için onlara yetişene kadar Juliette, Marshall'ı ayağa kaldırmak için elini uzatmıştı bile.

"Vay canına. O hareketi ne kadar uzun süre çalıştın?" diye sordu Marshall, omuzlarını esnetirken. Ayağını, Juliette'in kendini ittirdiği masaya koyup ağırlığını denedi. "Bir an için yer çekimine meydan okudun."

"Onu yapabilmek için fazla uzunsun, o yüzden deneme bile," dedi Juliette.

Roma ve Benedikt gözlerini kırptılar. Söyleyecek hiçbir şeyleri yoktu. Yüz ifadeleri her şeyi anlatıyordu.

Marshall, Lourens'a döndü. "Hâlâ buluşlarını görebilir miyiz?"

Lourens ağzını açtı, sonra kapadı. Odadaki saldırganlık yerini tamamen meraka bırakmıştı ve bilim insanı bu meraka nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Söyleyecek bir şey bulamayarak onları arkadaki raflara gelmeleri için eliyle çağırdı. Onu hevesle takip eden Juliette ve Marshall'ı süzüyordu; o sırada Roma ve Benedikt tereddüt içinde kalmaya devam ettiler, bu barışın daha uzun bir kavganın parçası olmasından korkarmış gibi onları izlediler.

"Şu küçük ıvır zıvırlar Beyaz Çiçekler'in parasıyla yapılmadı ve sizin gangster saçmalıklarınızla alakaları yok, o yüzden gidip babana anlatma Roma," diye başladı Lourens. İçinde mavi tuzlar olan bir kavanozu aldı ve açtı. "Bir kokla."

Juliette eğildi. "Çok güzel kokuyor."

Lourens sırıttı. Çenesindeki yeni çıplak noktadan dolayı bu hareket onda bir tuhaf durdu. "Kuşların nöbet geçirmesine sebep oluyor. Genellikle binanın arkasındaki çimenlere serpiştiriyorum."

Bu sefer eline gri bir toz olan kavanozu aldı, Marshall'ın da görebilmesi için getirdi. Marshall Benedikt'e verdi, o da Roma'ya, sonra kavanoz tekrar Lourens'ı buldu. Son ikili kavanoza bir salise olsun bakmamıştı.

"Bu, su ile tepkimeye girdiğinde patlama yaratıyor," diye açıkladı Lourens, kavanozu eline alınca. "Genelde gezintiye çıktığımda peşime kuşlar takıldığı zaman Huangpu Nehri'ne atıyorum. Onları korkutup kaçırıyor."

"Kafamda bir şablon oluşmaya başladı," dedi Juliette.

Lourens suratını astı, yaşlı yanakları sarkıyordu. "Kuşlar," diye mırıldandı. "Küçük şeytanlar."

Juliette gülmemeye çalışarak raflardaki kavanozlara bakmaya başladı. Felemenkçesi çok iyi değildi, o yüzden kavanozların üzerlerindeki etiketleri anlamakta zorlanıyordu. Arkalarda kalmış bir kavanoza gözü takılınca, ilgisini çekenin ne olduğunu kestiremedi. Etikette yazan **DOODSKUS** yazısı mı yoksa gördüğü en opak, beyaz sıvı olması mı? Gözlerinin beyazını düşündü: nüfuz edilemez, katı.

"Şu nedir?" diye sordu parmağıyla göstererek.

"Ah, o yeni." Lourens parmaklarının ucunda yükselip kavanoza uzanırken heyecandan neredeyse dans edecekti. Avcunda tuttuğu kavanozun kapağını özel bir temkinle açtı. Juliette kapak açıldığı anda gül bahçesi kokusu aldı. Tatlı ve güzel bir kokuydu, ellerinde toz toprak kiriyle arka bahçesinde koştuğu geçmiş günleri anımsadı.

"Bu bir organizmanın kalbini durdurabilir," dedi Lourens saygıyla. "Daha mükemmelleştiremedim, ama bunun sindirmek üç saat boyunca varlığı ölüm gibi görünen bir duruma sokar. Etkisi geçtiğinde de..." Parmaklarını şaklattı. Zamanla katılaşmış eklemlerinden dolayı ses biraz geç geldi. "Organizma uyanır, hiç ölmemiş gibi."

O anda laboratuvarda yüksek bir *ding* sesi yankılandı ve Lourens makinenin işinin bittiğini söyledi, kavanozu yerine koydu ve ayaklarını sürüyerek masasına gitti. Roma ve Benedikt hemen onu takip edip ne bulabileceklerine dair tahminler yürütmeye başladılar. O esnada Juliette elini rafa uzattı. Lourens dönüp bakmadan bu sıvıyı avcunun içine alıp, kolunun içine sakladı.

Lourens'ın bakışlarından kaçınmıştı ama Marshall onu görmüştü. Juliette dik dik ona bakıp bir şey söylemesi için meydan okurcasına bekledi.

Marshall yalnızca sırıttı ve öteki Beyaz Çiçekler'in peşinden gitti. Laboratuvar raporlarına bakınca hakarete uğramış hissedip, bunu görünce eğlenmesi tam onluk bir hareketti.

"Bakalım," dedi Lourens, Juliette yanlarına gelirken. Kapağı kaldırdı ve bir ucundan öteki ucuna kadar siyah çizgilerin olduğu ince kâğıdı çıkardı, ışık hızında gözden geçiriyordu. Juliette'in anlamlandıramadığı bir ses çıkardı. Lourens onu ittirip bir başka makineye koştu, onun karanlık ekranını gözden geçirdi ve kâğıda tekrar baktı. Bunlar bitince, son durağı ikinci kattaki kitaplar oldu. Lourens onlara takip etmelerini söylememişti, yalnızca homurdanmıştı ve dört çocuk bu sesi yaşlı bilim insanının onu uysalca takip etmelerinin sinyali olarak almıştı.

"Şimdi," dedi en sonunda Lourens, herkesi beş dakika mutlak bir sessizlik içinde bekletip kitaplarını karıştırdıktan sonra. Parmağı sararmış bir sayfanın son satırında duruyordu, sanki anlayabilirlermiş gibi yazdırdığı formülleri gösteriyordu. "Sınırlı bilgimizle, bunun söylediklerı gibi gerçek bir aşı olup olmadığına karar veremiyorum. Karşılaştırabilecek hiçbir şeyim yok." Lourens tekrar kâğıda baktı. "Ama bu kesinlikle birkaç şeyin karışımı. Ana elementi afyon, hatta sanırım şu an sokaklarda *lernicrom* adıyla sattıkları malzeme."

Juliette dondu kaldı. Sırtında bir ürperti hissetti, sanki göklerden bir vahiy omuzlarına inmişti.

"Tă mă de," diye küfretti alçak bir sesle. "O uyuşturucuyu biliyorum."

"Pekâlâ, seyrek de olsa ikimiz de dağıtmaya başladık," dedi Roma; o da ismi ticaret içindeki yeni mevcudiyetinden tanımıştı.

"Hayır, ondan değil," dedi Juliette bıkkınca. "*Lernicrom.* Walter Dexter'ın Kızıl Çete'ye toptan satmaya çalıştığı uyuşturucuydu bu." Gözlerini kapattı, sonra yeniden açtı, üzerinden yılların yükünü kaldırır gibi iç geçirdi. "Larkspur'un tedarikçisi o."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Bir sonraki akşam Juliette kendi düşüncelerinde kaybolmuştu.

Walter Dexter'ı başından savdığı her sefer, gerekli bilgileri topluyor olabilirdi. Şimdi huyuna gitmeye çalışmak şüphe uyandırırdı. Belki de insanlar bu yüzden köprüleri yakmaması gerektiğini söylüyorlardı; o köprü ipsiz sapsız bir tüccara gidiyor olsa bile.

Juliette yemek çubuğunu öfkeyle tabağına sapladı. Şüpheli ya da değil, güvensizlik uyandırmadan Walter Dexter'la yeniden iletişime geçmeliydi. Bunun üzerine etraflıca düşününce de hangi seçeneği değerlendirirse değerlendirsin, bütün yollar oğlu Paul Dexter'a çıkıyordu.

Düşüncesi bile kendini boğazlama isteği uyandırıyordu.

Belki peşine düşmeme de gerek yoktur, diye düşündü Juliette çaresizce. *Belki de çıkmaz sokakları kovalıyorumdur. Bir şey bildiği ne belli ki?*

Ama denemek zorundaydı. Bu tuhaf durumla alakalı her şey koşullara bağlı ilerliyordu. Walter Dexter'ın, Larkspur'un tedarikçiliğini yapması onun kim olduğunu ya da nerede olduğunu bildiği anlamına gelmiyordu. Larkspur'un aşı bulmuş olması da bu lanet deliliğe tedavi getirebileceği anlamına gelmiyordu.

Aynı şekilde Larkspur'un bütün bunları *bilebileceği* anlamına da geliyordu, Walter Dexter'ın da.

Lanet olsun.

"Bu akşam aklın nerede?"

Rosalind'in keskin sesiyle Juliette kafasını yemeğinden kaldırdı, çubuklarını hâlâ havada tutarken donakaldı.

"Burada," dedi. Rosalind de imalı bir surat yapınca kaşlarını çattı.

"Gerçekten mi?" Rosalind masanın karşısından çenesiyle bir jest yaptı. "O zaman Bay Ping sana işçi greviyle alakalı fikirlerini sorunca niye onu ciddiye almadın?"

Juliette'in bütün dikkati anında babasının yakın çevresinden olan, eskiden onu her gördüğünde çalışmalarını soran Bay Ping'e kaydı. Doğru hatırlıyorsa, konuşmayı en sevdiği konu astrolojiydi. Her zaman Batılıların burçlarıyla alakalı söyleyeceği bir şeyi olurdu, Juliette'in de bilim ve istatistiklerle kaderin karşısına çıktığı bir karşı cevabı olurdu. On beşinde bile. Şimdiyse yuvarlak masanın öte tarafında somurtuyor, kelini sıvazlıyor ve gerçekten alınmış görünüyordu. Juliette yüzünü buruşturdu.

"Uzun bir gün oldu."

"Aynen," dedi Rosalind'in yanında oturan Kathleen, burnunun kemerini okşayarak.

Özel odalarındaki curcuna, restoranın tümünün gürültüsüyle yarışacak ölçüdeydi. Lord Cai hemen yanında oturuyordu ama bu yemekler baba-kız konuşmaları için uygun değildi. Babası sürekli başka bir konuşmaya dahil olmakla meşguldü ve annesi de odadaki ikinci masayla ilgileniyor, oradaki sohbeti devam ettiriyordu. Kişisel bir konuşma açacak yer burası değildi; burası Kızıl Çete'nin ayrıcalıklı üyelerinin bir araya gelip muhabbet edecekleri, kendilerini övecekleri ve birbirlerinin gözüne girmek için ölüme yaklaşana dek içecekleri bir yerdi. Oda ağzına kadar önemli gangsterlerle doluydu: Lord Cai'in iş ortakları, gizli bağlantıları, uyuşturucu baronları... ayrıca buraya davet edilecek kadar sevilen çocukları.

Tyler genelde bu masadaki sesi en çok çıkan insanlardan biri olurdu. Ne var ki bugün kira toplamaya çıkmıştı, tıpkı geçen birkaç günkü gibi. Juliette delilikle ilgilenirken Tyler onun işlerini yapıyordu ve bundan inanılmaz keyif alıyordu. Juliette ne zaman evde onun adamlarını toplamak için bağırdığını duysa midesi sıkışıyordu... Ayrıca bu gereğinden fazla oluyordu. Görünüşe göre her dakika yeni bir borç kaçağı, zarara dönen yeni bir hesap oluyordu.

Dükkân sahipleri ve kiracıları yeterli parayı verene, Kızıllar verdiği borçlarının karşılığını alana kadar silahını suratlarının önünde sallıyordu. Tyler'ı, normalde onun olan işi yapmasından dolayı küçümsemesi ikiyüzlülüktü ama durumlar böyleyken de bu tarz bir işi yapması onu rahatsız ediyordu. İnsanlar başkaldırmak istedikleri için borçlarını vermemezlik etmiyordu; bütün müşteriler öldüğü için para kazanamıyorlardı.

Juliette iç geçirdi, yemek çubuklarıyla oynadı. Önündeki döner cam masada yemekler gelip gidiyordu; fırınlanmış ördekler, pirinç kekleri ve noodle kızartmalar durmaksızın geçiyordu. O esnada Juliette mekanik hareketlerle seçtiği yemeklerden tabağına koyuyor, tadını çok da düşünmeden ağzına götürüyordu. Utanç vericiydi aslında. Şu yeşilliklere ve sebzelere, balığın ve etin üzerinden damlayan yağın parıltısına bir kez bakan herkesin ağzı sulanırdı.

Ancak Juliette yine dalıp gitmişti. Ağzına götürdüğü şeyin seramik çay bardağı değil de küllük olduğunu fark edince kendini gerçek dünyaya dönmek için zorladı ve Rosalind'in ağzından çıkan son heceyi yakaladı... ama ne anlattığı hakkında en ufak fikri yoktu, yalnızca bir soru sorduğunu fark etmişti ve Juliette'in her zaman kullandığı, anlamadığını ima eden sesten daha fazlasını talep ediyordu.

"Pardon, ne dedin?" dedi Juliette. "Benimle konuşuyordun değil mi? Üzgünüm, çok kötü..."

Daha da kötü hissetmek üzereydi çünkü Rosalind'in ne dediğini asla öğrenemeyecekti. Tam o anda babası boğazını temizledi ve iki masa da aniden sessizliğe büründü. Lord Cai ayağa kalktı, ellerini arkasında birleştirmişti.

"Umarım herkes iyidir," dedi babası. "Bu akşam size söylemem gereken bir şey var."

Juliette'in içine bir his doğdu. Kendini hazırladı.

"Kızıl Çete'nin içinde bir casus olduğuna dair su götürmez kanıtlara ulaştım."

Odaya ölüm sessizliği çöktü. Yalnızca çıt çıkmamasından ziyade sessizlik herkesin omuzlarına gerçek bir varlıkmış gibi yerleşti. Garsonlar bile durdu... Çay koyan bir genç donduğu kaldı.

Juliette yalnızca gözlerini kırpabildi. Rosalind'le bakıştılar. Kızıl Çete'nin içinde casusların olduğunu herkes biliyordu. Nasıl olmasın? Kızılların da Beyaz Çiçekler'in içinde kendilerine sadık casusları vardı. Kızıl Çete'ye bu kadar

saldırı gerçekleştirildiğini de göz önünde bulundurunca, Beyaz Çiçekler'in de ulakların arasına sızdığını düşünmek çok da saçma değildi.

Lord Cai devam etti.

"Kızıl Çete'deki casus, şu an bu odada."

Kısa, korkunç bir an için Juliette babasının *onu* ima ediyor olmasından ürperdi. Onun Beyaz Çiçekler'le, Roma Montagov'la çalıştığını öğrenip bunu yanlış yorumlamış olabilir miydi?

İmkânsız, dedi içinden, masanın altındaki yumruklarını sıkarak. Hiçbir bilgi sızdırmamıştı. Babasının böyle ortaya çıkışıyla, işlerini zarara uğratmış bir şeyler olmuş olmalıydı.

Haklıydı.

"Bugün, üç olası müşteri planladığımız ortaklıktan çekildiler." Juliette'in babası müşterilerle uğraşmaktan bıkmış usanmış bir hava takınmıştı ama Juliette numarasını anlamıştı. Odanın öteki ucundaki annesine bakınca omuzlarının gerginliğini gördü. Çok öfkelilerdi. İhanete uğramışlardı.

"Daha teklifimizi yapmadan fiyatımızı biliyorlardı," Lord Cai devam etti. "Beyaz Çiçekler'le iş yapmaya gittiler."

Şüphesiz, Beyaz Çiçekler daha ucuz bir fiyat teklif etmişti. Bir casus eğer bu ayrıcalıklı gruptan biri değilse nasıl bu bilgiyi edinmiş olabilirdi? Bu yalnızca teslimat adresine dair belirsiz bir fikri olan herhangi bir ulağın işi olamazdı. Bu Kızılların işinin ana kısmıydı ve aralarında bilgi sızdıran biri vardı.

"Hepinizin geçmişini biliyorum," dedi Lord Cai. "Hepinizin Şanghay'da doğup büyüdüğünü biliyorum. Kanınızda bizi birbirimize bağlayan binlerce yıllık geçmiş akıyor. Eğer aramızda bir hain varsa, gerçek sadakattense paraya, şana ya da sahte aşka veya casusçuluk oynamanın heyecanına kapılmış biri var demektir. Ama sizi temin ederim..."

Yerine oturdu ve çaydanlığa uzandı. Seramik kupasını doldurdu, çaydanlığın içindeki yapraklar taştı, dökülen çay kırmızı masa örtüsünde kan lekesi gibi göründü, ancak o sırada elleri asla titremiyordu. Eğer biraz daha dökmeye devam etseydi, Juliette kaynar çayın bacaklarını yanmasından korkmaya başlayacaktı. "Kim olduğunuzu öğrenir öğrenmez elimden çekeceğiniz, Beyaz Çiçekler'e artık casusları olmayacağınızı söylediğinizde yapacaklarından çok daha korkunç olacaktır."

Juliette'in şansına, Lord Cai çaydanlığı tam masanın ucundan aşağı sız-

madan yerine koydu. Babası gülümsüyordu ama gözleri, yaşından gelen kazayaklarına rağmen bir celladınki kadar soğuktu. O an Lord Cai mesajını iletmek için sözlere ihtiyaç duymamıştı. Yüz ifadesi yetiyordu.

Juliette'in o korkunç gülümsemesini nereden aldığına dair bir şüphe kalmamıştı.

"Lütfen," dedi Lord Cai, kimse tehdidinden sonra kımıldamaya dahi cesaret edemeyince. "Yemeğe devam edelim."

Yavaşça, bütün o güç sahibi adamlar ve kulaklarına fısıldayan eşleri yemek çubuklarını ellerine geri aldı. Juliette artık sessizce oturamıyordu. Babasına doğru eğilip lavaboya gitmesi gerektiğini söyledi. Lord Cai kafasını sallayınca Juliette ayaklandı ve kapıya yöneldi.

Kızıl Çete'nin özel odasının dışındaki soğuk duvara yaslandı ve nefesini toplamaya çalıştı. Solunda gürültülü restoranda oturan öteki insanları görüyordu... Bu cümbüşün içinde birbirlerine kendilerini duyurmaya çalışıyorlardı. Sağında mutfağa ve lavabolara açılan kapılar duruyordu. İç geçirip lavaboya doğru yürümeye başladı.

"Sakin ol," dedi kendi kendine, kafasını geniş, metal musluğa yaslayıp. Derince nefes alarak ensesini ıslattı.

Roma Montagov'la iş yaptığını öğrense babası ne derdi? Kendisi gibi, deliliği durdurmaya yardımcı olması için bunu gurur meselesi yapmamanın gerekliliğini mi görürdü? Yoksa Juliette'in ihanetine takılı kalıp, Roma'yı vurup intikamını alabilmek için eline geçen her fırsatı teptiğini mi düşünürdü?

Juliette çenesini kaldırdı, karşısındaki çarpık, bronz aynaya baktı. Gördüğü kişi bir yabancıydı.

Belki de bu işler boyunu aşıyordu. Belki de yapılacak en iyi şey Roma Montagov'la olan bütün ittifakını koparmak ve kendi insanlarıyla yola koyulmak, safi şiddetle Walter Dexter'ı köşeye sıkıştırıp onu konuşturacak bir yol bulmaktı...

Lavaboyu bir çığlık sardı. Juliette afalladı, sonra çığlığın restoranın içinden geldiğini anladı.

Lavabodan fırladı. Saniyeler içinde çığlığın kaynağını aramaya koyuldu, nefes nefese kurbanları arıyordu. Yalnızca bir adamın yere yığıldığını gördü. Onu tam kendi boğazını parçalamaya başlamışken saptadı.

Ama kimse adama yardım etmeye kalkışmadı. Boğazını parçalarken, etini

lime lime edip en sonunda yere hareketsiz kapaklanırken bile restorandaki insanlar hiçbir tepki vermeden hayatlarına devam etti. Arkalarda oturan yaşlı bir kadın ortalığı temizlemesi için bir garson çağırdı. Bazıları neredeyse etkilenmemişti bile. Fark etmemiş, Ölüm Meleği'ni gücendirmeden yollayabilmek için hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı.

İnsanlar kendi boğazlarını parçalıyordu ve bu şehrin insanları öyle hissizleşmişti ki sanki haftanın herhangi bir günüymüş gibi akşam yemeklerine devam ediyorlardı. Bu biraz daha devam ederse şehir yok olana kadar yeni normalleri bu olacaktı. Şanghay'daki bütün işletmelerin sinek avlaması an meselesiydi çünkü ya bütün müşteriler deliliğe kurban gidecekti ya da deliliğe yakalanabilecekleri yerlere gitmek istemeyeceklerdi. Kızılların yardımıyla sermayesini döndüren işletmelerin bütün birikimlerinin kökünü kurutması ve Tyler'ın tehditlerine rağmen borçlarını ödeyememesi an meselesiydi, ta ki burası gibi büyük restoranlar da batana kadar. Artık Kızılların bölgesindeki her iki kapıdan birinin üstünde güller vardı. Uyarılar üstüne uyarılar veriliyordu, ama deliliğin karşısında uyarının ne anlamı vardı?

"Hey," Juliette önündeki ölü adamın yanına eğilen garsona bağırdı. "Ona sakın dokunma." Ses tonu garsonu korkudan afallatacak kadar sert çıkmıştı. "Üzerine bir örtü ser, sonra da git bir doktor çağır."

Hiçbir şey güvenli değildi. Bu şehri kurtarması için Roma'nın yardımına ihtiyacı vardı. Ama aynı zamanda artık öylece oturup bahaneler üretmeyi bırakmak zorundaydı.

Paul Dexter'ın güvenini tekrar kazanmalıydı.

Bu saatlerde, ufukta suyun bittiği ve karanın başladığı çizgiyi bulmak, Huangpu Nehri'nin öteki taraftaki yatağına hangi noktada karıştığını kestirmek çok zordu. Benedikt suyun kenarında oturmuş geceyi izlerken, arkasındaki şehirdeki kırmızıların ve altınların, dumanların ve kahkahaların cümbüşünü unutmak kolaydı. Hepsinin öteki kıyıdan gelen ışıltılarla bezenmiş şekilsiz bir kara parçasından ibaret olduğuna kendini inandırmak kolaydı.

"Seni burada bulacağımı biliyordum."

Benedikt döndü, bacağını iskeleden sallandırmıştı. Arkasını döndüğünde Marshall'ın ardından gelen ışık Benedikt'in karanlığa alışmış gözlerini kamaştırdı.

"Hiç başka bir yere gitmiyorum ki."

Marshall ellerini ceplerine soktu. Bu akşam şık bir Batılı takım elbise giyinmişti; nadir bir şeydi ama Lord Montagov onu bir işle görevlendirdiği zamanlar alışılmadık değildi.

"Huangpu Nehri'nin ne kadar uzun olduğunu biliyor musun? Çok seçicisin Ben. Seni asla aynı noktada bulduğumu hatırlamıyorum."

Nehir sanki cevap verir gibi altlarında dalgalandı. Hakkında konuştuklarının farkındaydı.

"Bir şey mi oldu?" Benedikt sordu.

"Bir şeylerin olmasını mı bekliyordun?" dedi Marshall, yanına otururken. "*Sürekli* bir şeyler oluyor."

Marshall dudaklarını büzdü. Bir saniyeliğine düşündü. "Hayır, hiçbir şey olmadı," dedi en sonunda. "Yanından ayrılırken Roma, Juliette'ten gelen bir mektuba cevap hazırlıyordu. Üç saattir bir yazıp bir siliyor. En sonunda bir yerine kramp girecek."

Roma hiçbir şeyi üstünkörü yapmazdı. Alisa'nın yanına gittiğinde, diğer bütün görevlerini umursamadan günün yarısını orada geçirirdi. Lord Montagov'un böylesi bir eylemsizliğe izin vermesinin tek sebebi, Roma'nın hastaneden ayrıldığı gibi elindeki bütün görevlerini ciddiyetle yerine getireceğini bilmesiydi.

"Boğazını yırtmasındansa kramp girsin," diye mırıldandı Benedikt. Bir an tereddüt etti. "Ona güvenmiyorum."

"Juliette'e mi?"

Benedikt kafasını salladı.

"Elbette güvenmiyorsun," dedi Marshall. "Güvenmemelisin de. Ama bu işe yaramaz olduğu anlamına gelmiyor. Ondan nefret etmen gerektiği anlamına da gelmiyor." Çenesiyle ara sokağı gösterdi. "Artık eve gidebilir miyiz?"

Benedikt iç geçirdi ama çoktan ayaklanmış, ellerindeki tozları silkeliyordu bile. "Kendin de evin yolunu bulabilirdin Mars."

"Onun ne eğlencesi var ki?"

Benedikt, Marshall'ın etrafına sürekli insanlar doldurma isteğini bir türlü anlayamıyordu. Marshall yalnızlığa alerjikti... Bir keresinde bir hesap defterini kapatmadan bulunduğu odadan çıkmayı kendine yasakladığı için kurdeşen dökmüştü. Benedikt'se onun tam tersiydi. İnsanlar ona kendini yapış yapış

hissettirirdi. İnsanlar ona ağzından çıkan her kelimeyi en az on kez düşündürürdü ve o kelimeleri doğru seçemediği zaman da soğuk terler döktürürdü.

"Sanırım önce kumarhaneye gitmek istemezsin?" diye sordu Marshall sırıtarak, yürümeye başladıklarında. "Duydum ki..."

Marshall aniden lafının ortasında durdu, Benedikt'i çekmek için kolunu uzattı. Benedikt'in onun gördüğünü görebilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. Sonra gördüğü şeyi *anlayabilmesi* için birkaç saniye daha.

Bir gölge... önlerindeki kaldırımda hareket ediyordu. Girdikleri ara sokağın tam ortasındalardı; etraflarındaki uzun binalardan dolayı bu korkunç gölgenin kaynağını kestiremediler. Sokak lambası çok uzakta değildi: Gölgenin dış hatları keskindi, boynuzların, acıyla sürükleniyormuş gibi görünen uzuvların, doğal olamayacak kadar büyük bir şeyin şüphesini ortadan kaldırıyordu.

Chudovishche. Canavar. Şanghay'daki insanların şehrin kuytu köşelerinde gördüğünün aynısı.

"Tanrım," Benedikt nefesini tuttu.

Gölge onlara, tam da bulundukları ara sokağa doğru geliyordu.

"Saklan," Benedikt fısıldadı.

"Saklanayım mı?" diye tekrarladı Marshall. "Kendimi büyülü bir şekilde küçültmemi mi istiyorsun?"

Gerçekten de sokak saklanacak bir yer bulmak için çok dardı. Ama köşede yığılmış tahtaların üstünde mavi, geniş bir muşamba duruyordu. Benedikt açıklama yapacak zaman bulamadan muşambayı kaldırdı ve Marshall'ı sertçe ittirdi. Marshall suratını buruşturunca onu susturdu ve kendi de eğildi. Sonra ince örtünün ve kutuların altında beklediler.

Canavar sokaktan ağır hareketlerle geçti. Zorlanıyor gibiydi: Sanki ayaklarını doğru basmıyordu, sanki burun delikleri nefes alması için çok dardı da ancak hırıltıyla soluyabiliyordu.

Ağır bir su sesi geceyi böldü. Gökyüzünün sadece bir kısmında yağmur başlamış gibi nehrin bir kıyısı ıslanmıştı.

"O da neydi?" Marshall fısıldadı. "Suya mı atladı?"

Benedikt muşambanın bir köşesinden yakaladı ve yavaşça kafasını çıkardı. Marshall omzundan tuttu ve aynısını yaptı, şimdi ikisi de saklandıkları yerden kısık gözlerle etrafa bakıyorlar, sokağın diğer ucundaki nehri inceliyorlardı.

Suyun üzerinde yüzen bir şey vardı. Ay ışığının altında, bir omurganın ışıl-

tısı dışında bir şeyler seçebilmek zordu, çıkıntılar bir o yana bir bu yana hareket ediyordu ve ansızın…

Benedikt küfretti, Marshall'ı eğdi. "Saklan, saklan, *saklan!*"

Suyun içinde korkunç bir hareketlilik oldu, canavardan geliyordu. Ufacık noktalar… havada sıçrayan, ay ışığının altında kaldırıma konana, sanki oraya serilen bir halı gibi sokakta dağılana dek neredeyse görünmeyen noktalar.

Marshall muşambayı çekti, Benedikt de böcekler girmesin diye bir köşesine ayağıyla sertçe bastırdı. Sıçramaların, beton zeminde binlerce ayağın birbirine sürtünüp şehrin içine dağılmalarının seslerini duydular.

Sessizlik. Uzun bir dakika geçti. Sessizlik devam etti.

"Sanırım gittiler," diye fısıldadı Benedikt. "Mars?"

Marshall boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Marshall!"

Benedikt etrafındaki havayı birbirine katacak kadar hızlı hareket etti. Ellerini Marshall'ın yüzünün iki yanına koydu: Marshall'a onu dinlemesi için yalvarıyordu, kendini parçalamaya başlamasın diye sıkı sıkı tutuyordu.

Ama Marshall deliliğe kurban gitmek yerine sırıtmaya başladı. Bir saniye sonra yüzündeki gülümseme kayboldu. "Ben, şaka yaptım sadece."

Benedikt, Marshall'a dik dik baktı.

"Mudak," diye hırladı öfkeyle. Ellerini çekerken Marshall'a vurmamak için kendini tuttu. "Senin derdin ne? Böyle bir konuda şaka mı yapılır?"

Marshall sersemlemiş göründü, sanki bu öfkenin sebebini anlayamıyor gibiydi. "Üstümüze tırmanmadılar ki," dedi yavaşça. "Niye beni ciddiye alıyorsun?"

"Niye almayayım?" diye patladı Benedikt. "Böyle bir şaka yapılmaz Marshall. Seni kaybetmeyeceğim!"

Marshall gözlerini kırptı. Güreştiklerinde Benedikt'in bir sonraki hareketini tahmin etmeye çalışırken yaptığı gibi merakla kafasını eğdi. Bu dövüşlerde Benedikt her zaman Marshall'ın tembel blöflerini anlamakta daha iyi olmuştu; Marshall'ın yaptığı tahminleri sezerdi ve tam ters hareketlerini yapardı.

Ama şimdi, burada burun buruna dururken Marshall'ın uzanıp yanağına dokunmasını asla beklemiyordu… Yalnızca parmağını yanağına değdirmişti, Benedikt'in gerçekten orada olup olmadığını test edermiş gibi.

Benedikt geri çekildi. Muşambayı üstlerinden çekti ve hızla ayaklandı.

"Roma'ya az önce neler olduğunu anlatmam lazım," dedi sinirli bir şekilde. "Evde görüşürüz."

Marshall peşinden gelemeden hızla uzaklaştı.

Roma en sonunda beş saat önce başladığı mektubunu yollamıştı. On kez okuduktan sonra bile kendi ismini doğru yazdığından şüphe ediyordu.

"Soyadımı da yazmalı mıydım?" diye mırıldanıyordu şimdi de kendi kendine, hiçbir kelimesini okumadığı kitabın sayfasını çevirirken. "Garip mi olurdu?"

Bütün bunlar garipti. Dört sene önce Juliette'e o kadar çok aşk mektubu yollamıştı ki, yarın Great World'de buluşmadan önce Walter Dexter'la alakalı ikisinin de kendi kaynaklarından olabildiğince bilgi toplamaları fikrine katıldığı mektubu yazarken, "Sevgili Juliette," diye başladığı cümlenin hemen ardından saçlarını bir kuzguna benzetmemek için kendini zor tutmuştu.

İç geçirdi, sonra kitabı göğsüne yerleştirip gözlerini kapattı. Yatağında uzanıyordu, o yüzden laboratuvara gidip Walter Dexter hakkında bir şeyler bilen birilerini bulma zamanı gelene kadar biraz kestirmenin bir zararı olmayacağını düşündü.

Ta ki biri kapısını yumruklayana kadar.

Sızlandı. "Ne var?"

Kapı açıldı. Benedikt telaşla içeri girdi. "Müsait misin?"

"Eugene Onegin'le geçirdiğim zamanı bölüyorsun ama sorun değil." Roma kitabı göğsünden kaldırıp yatağının üstüne koydu. "Fazla kasıntı biri zaten."

"Canavar. Böcekler. Ondan geliyorlar."

Roma ayaklandı ve sordu: "Ne dedin sen?"

Benedikt kuzeninin masasına oturdu, parmaklarını vuruşundan ne kadar stresli olduğu anlaşılıyordu. Öte yandan Roma afallamış, odasında volta atmaya başlamıştı. Gerginliği kemiklerine kadar hissediyordu... Roma gösterdiğinden çok daha fazlasını yaşıyordu.

"Böcekler *canavardan* geliyorlar," dedi Benedikt hızla. "Gözümüzle gördük. Suya atladı ve sonra..." Elleriyle patlama hareketi yaptı. "Bu saçmalık şimdi *anlam kazandı*. Deliliği canavarın yaydığını söyleyenler haklılar, yalnızca düşündükleri gibi olmuyor. Böcekleri canavar yapıyor. Deliliği de böcekler yapıyor."

Roma aniden nefes nefese kalmıştı. Panikten değildi bu, bunca şeyi bir anda anladığındandı. Sanki biri eline içi bilgi dolu koca bir kutu tutuşturmuştu, ama bilgiler parça parçaydı ve zamanında birleştirmezse elinden geri alacaklardı.

"Bu muazzam," dedi Roma, kendini yavaşlatmaya çalışarak. "Eğer Lourens'ın, böceklerin aynı şekilde hareket ettikleri iddiası doğruysa, hepsinin aynı varlık tarafından yapıldığını varsayarsak ve bu varlık gerçekten de o canavarsa..." Roma volta atmayı bıraktı. Neredeyse dizlerinin üstüne düşecekti. Canavar gerçekti. *Gerçek.* Bu bilgiden önce buna inanmıyor değildi ancak canavarın varlığını, yabancıları kabul ettiği gibi etmişti: doğru olmayan ancak büyük bir tehdit de oluşturmayan bir durum. Görülenler endişe alanının dışında kalıyordu; delilikten sonra geliyordu. Ancak şimdi...

"Eğer canavarı öldürürsek, bu böceklerin her birini öldürmüş oluruz. Eğer canavarı öldürürsek deliliği durdurabiliriz."

O zaman Alisa'ya yapışmış böcekler de ölürdü. Delilikten kurtulmuş olurdu. Yeniden uyanabilirdi. Tedaviye en yakın şey buydu.

Benedikt dudaklarını bastırdı. "Kolay bir şeymiş gibi söylüyorsun. Ama canavarı nasıl bulacağız?"

Roma duraksadı. "Pekâlâ... Ne gördünüz?"

Odayı bir sessizlik doldurdu. Benedikt vereceği cevabı düşünüyor gibiydi. Parmaklarını birkaç kez masaya vurdu, sonra bu hareketini tekrarladı. Son olarak da kafasını hafifçe salladı.

"Hikâyeleri duydun," dedi Benedikt gergince. "Gerçekten çok da uzak değiller. Henüz ortaya çıkmasından endişelenmezdim. Onu öldürmeyi düşünmeden önce nasıl bulacağımızı düşünmeliyiz."

Roma turuna ara verdi. "Marshall, Komünistlerin canavarı Zhang Gutai'nin evinden çıkarken gördüklerini söylemişti."

Roma dikkat ediyor olsaydı kuzeninin suratını buruşturduğunu görürdü... Bu iğrentiden ya da sıntmaktan değil, ama ani bir acıdandı. Ama Montagovların paylaştığı bir şey vardıysa, o da en zor zamanlarda bile tarafsız gözükme yetisiydi. Roma en sonunda kafasını çevirdiğinde Benedikt'in ona boş boş baktığını gördü; kuzeninin lafına devam etmesini bekliyordu.

"Marshall'la Zhang Gutai'nin evini gözetlemeniz gerek," dedi Roma. Bir yandan konuşurken, bir yandan planı kuruyordu, düşündüğü her şey ağzından

çıkmadan birkaç saniye önce belirleniyordu. "Canavarı bekleyin. Zhang Gutai'nin suçlu olduğunu doğrulayın. Canavarı kendi gözlerinizle görürseniz, deliliğin yayılmasını sağlıyor demektir. O zaman canavarı öldürmek için onu nasıl bulacağımızı da çözmüş oluruz: Zhang Gutai'yi bularak."

Benedikt bu sefer açıkça yüzünü buruşturdu. "Yalnızca *gözetlememi mi* istiyorsun? Bu biraz… titiz."

"Keyifli bir iş olsaydı can sağlığından endişelenirdim Ben. Ne kadar sıkıcı olursa o kadar iyi."

Benedikt kafasını salladı. "Canlı kurban bulmamızı isteyerek yeteri kadar sıkıtın bizi, şimdi geldiğimiz noktaya bak," dedi. "Niye Juliette'le sen gitmiyorsun? Siz de aynı araştırmayı yapıyorsunuz. Bilirsin ya, benim de bir hayatım var."

Roma gözlerini kıstı. Benedikt kollarını kavuşturdu. Çok mu şey istiyorum bu görevle? diye düşündü Roma. *Niye karşı çıkıyor ki? Marshall'la geyik çevirme fırsatı doğdu işte yine, hem her gün yaptığı şey.*

"Juliette'le olan işbirliğimizi Zhang Gutai'yi gözetleyerek harcamayacağım," dedi Roma, bu fikirden alınmış görünüyordu.

"Derdimizin Larkspur değil, canavar olduğunu sanıyordum."

"Bunu *biliyorum*," dedi Roma hemen. Sıkılmaya başlamıştı, kendini tutmakta zorlanıyordu. Alisa'nın hayatı tehlikedeydi… Böyle anlamsız tartışmalara harcayacak zamanı yoktu. "Ama Zhang Gutai ile canavarın bir ilgisi olup olmadığına *bir şey görmeden* emin olamayız. O zamana kadar bu canavarla ve delilikle alakalı alternatif planlara ihtiyacımız var. O zamana kadar bu gizemli, Larkspur denen, kimse yapamazken onun deliliği iyileştirdiği söylenen kişiyle alakalı her şeyi öğrenmemiz ve canavara karşı kullanmamız gerek."

Ama Benedikt hâlâ ısrarcıydı. "Zhang Gutai'yi, Larkspur'u bulduktan *sonra* gözetleyemiyor musun? Mektuplaştıklarına göre aralarında bir bağlantı olduğu ortada."

"Benedikt," dedi Roma sertçe. "Mektup yalnızca Larkspur tarafındandı." Kafasını salladı. Benedikt konuyu değiştiriyordu. "Bak… bu işi Marshall'la sen yapmak zorundasınız, çünkü canavarın ne zaman ortaya çıkacağını bilmiyoruz."

"Ayaktakımından birini yaptıramaz mısın?"

"Benedikt."

"Ayrıca, bu görev için bir kişi yeter de…"

"Sen," diye araya girdi Roma, artık sesi soğuktu, "Beyaz Çiçek misin, değil misin?"

Bu onu susturdu. Benedikt dudaklarını kapadı, sonra da, "Elbette," dedi.

"O zaman emirlerime karşı gelmeyi kes." Roma ellerini arkasında birleştirdi. "Başka bir şey var mı?"

Benedikt ayaklandı. Alay geçercesine asker selamı verip keyifsizce gülümsedi. "Evet kuzen," dedi. "Seni görevlerinle baş başa bırakayım. Kendini çok yorma." Hızlı çıkışının ardından odada soğuk bir esinti dolaştı. Kapıyı, neredeyse evin temellerini sarsacak kadar güçlü çarpmıştı.

Görevlerinle. Ne komikti ama. Benedikt de Roma'nın vâris ya da hayalet olmaktan başka seçeneğinin olmadığını biliyordu. Benedikt, Roma'nın güç arzusundan dolayı değil de kendi güvenliğini korumak için vâris kalmaya uğraştığını bilen tek kişi olabilirdi. Şu an Roma şehrin dışında, sevdikleriyle yaşayabileceği küçük bir villada, hayatını gözden uzakta geçirme şansı doğsa bir saniye daha harcamadan bu şansı değerlendirirdi.

Benedikt'in iğneleyici lafları Roma'nın bir kulağından girip öteki kulağından çıktı. Kuzeni istediği kadar öfkesini ondan çıkarabilirdi, ama görevi reddetmeyecek kadar mantıklı biriydi. Görevi üstlenir, hatta pişman edene kadar şikâyet de ederdi ama susması gerektiği zamanı da bilirdi. Ayrıca Benedikt uzun süre homurdanmazdı. Canını sıkan şey yakın zamanda çözülürdü, sonra da niye böyle tavır aldığını dahi hatırlamazdı.

Roma iç geçirdi ve yatağa yattı.

En tepede olmanın gayretsiz ve dertsiz olmayacağını oldu olası biliyordu. Ama başka bir şansın olmadığı bu şehirde bu, vâris olmamaktan daha iyiydi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, tam da bir şeyler okurken Kathleen'in kapısı çaldı. Çoktan yorganın altına girmişti. Bir anlığına sırf kapıya bakmamak için uyuyor numarası yapmayı düşündü, sonra kapı kendiliğinden açıldı.

"Çağırmamı beklediğin için teşekkür ederim," diye sızlandı içeri giren Rosalind'i süzerek.

"Açmayacaktın." Kız kardeşi onu tanıyordu.

Kathleen iç geçirdi, okuduğu dergiyi kapattı. Son moda ayakkabı tasarımlarının biraz daha bekleyebileceğini düşündü. "Uyuyor olabilirdim."

Rosalind etrafa göz gezdirdi. Önce ufak avizeyi, sonra da odada hâlâ yanan üç altın renkli lambayı gösterdi. "Işıklar açık mı uyuyorsun?"

"Of. Belki."

Rosalind gözlerini devirerek yatağın ucuna oturdu. Bir süre boşluğa baktı, sonra bacaklarını göğsüne çekti ve çenesini dizlerine nazikçe yerleştirdi.

Kathleen somurttu. "Ça va?"*

"Ça va,"** Rosalind iç geçirdi. "Lord Cai bu gece beni biraz korkuttu."

"Beni de." Kızılların içinde bir casus olduğunu söylemek büyük bir suçlamaydı. Yakın çevreleri o kadar da kalabalık değildi. "İnsanların ölüp durması yeterince büyük bir dert zaten. Bu bizi daha da bölecek."

Rosalind belli belirsiz bir ses çıkardı... Söylediklerine katılıyor da olabilirdi, yalnızca boğazını temizliyor da olabilirdi. Birkaç saniye daha geçti, sonra sordu:

"Juliette olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Kathleen'in gözleri açıldı. "Hayır!" dedi hayretle. "Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?"

Rosalind ellerini kaldırdı, öfkesini dindirmeye çalışıyordu. "Yalnızca sesli düşünüyorum. Sen de benimle aynı dedikoduları duydun."

"Juliette asla böyle bir şey yapmaz."

Odadaki ortam gittikçe gerginleşiyordu. Kathleen bunu beklemiyordu. Onay beklerken yaşanan kuru sessizliği ise hiç beklemiyordu.

"Her zaman insanlara çok güvenemezsin."

"İnsanlara *çok* güvenmiyorum," diye çıkıştı Kathleen. Alınmıştı.

"Ah, öyle mi?" diye geri çıkıştı Rosalind. Sesleri yükseliyordu. "Bu kadar hızlı savunma güdüsü neden o halde? Ben sadece bir ihtimali ortaya attım ama sen kafanı koparıyormuşum gibi..."

"Böyle konuşmak tehlikeli," diyerek lafını böldü Kathleen. "Bunu biliyorsun. Düşüncesizce söylenen birkaç kelimenin neler yapa..."

"Birkaç kelimenin ne yapabileceği kimin umurunda! O Juliette!"

Kathleen battaniyelerine gömüldü; şok olmuştu. Kulakları çınlıyordu. Kız kardeşinin çıkışı bağırmadan çok patlama gibiydi sanki. İkisi de Juliette'le yakındı ancak Rosalind'in kuzenleriyle ilişkisi daha farklıydı. Rosalind'le Juliette birbirine çok benziyorlardı. İkisi de lider olmayı, son kararı vermeyi arzuluyordu. Birbirleriyle sürtüştüklerinde sadece biri haklı olabilirdi.

* "N'aber?"
** "İyiyim."

Ancak bu bir sürtüşme değildi. Bu…

"Tanrım, üzgünüm…" dedi Rosalind bir anda. Ses tonu yumuşamıştı. "Öyle değil… Üzgünüm. Juliette'i seviyorum. Sevdiğimi biliyorsun. Sadece… Sadece korkuyorum, tamam mı? Onun sahip olduğu güvenceye sahip değiliz. Lord Cai haini bulana dek durmayacak ve biliyorsun ki önce bizim gibi dışarıdan gelenlerden şüphe edecek."

Kathleen gerildi. "Dışarıdan gelmiyoruz."

"Ama sonuçta Cai de değiliz."

Kathleen bu durumdan ne kadar nefret etse de kız kardeşi haklıydı. Ailere diğer kuzenlerden daha yakın olmaları çok fazla şey ifade etmiyordu. Soyadları farklı olduğu sürece aile üyeleri Rosalind'le Kathleen'in buraya ait olup olmadığından şüphe duymaya devam edecekti. Onlar Leydi Cai'nin tarafından geliyorlardı. Nesillerdir bu evde yetişenlerden ziyade dışarıdan getirilmişlerdi.

"O zaman biraz daha dikkatli olmalıyız," diye mırıldandı Kathleen. "Ellerine bizi suçlayacakları bir şey vermeyiz."

Tyler gibilerinin endişelenecek bir şeyi yoktu. Akraba olsalar da Tyler, Cai soyadını taşıyordu. Her yaptığı şey, başardığı her şey aile arasında bir harika olarak değerlendiriliyordu, çünkü bu nesillerden beri taşınan genlerden kaynaklanıyordu. Kathleen'in ve Rosalind'in yaptıklarıysa Lang ailesindendi. Kathleen kendi ailesine dair, senede bir kez ziyarete gelen babaannesi dışında hiçbir şey bilmiyordu.

"Evet," diye fısıldadı Rosalind. Alnını kaşırken iç çekti. "Tamam, gitmeliyim. Bağırdığım için özür dilerim." Yataktan kalktı. "Hadi uyu biraz. Bonne nuit."*

"İyi geceler," diye tekrarladı Kathleen. Kapı kapanmıştı bile. Yaslanıp dergisini eline aldıktan sonra artık ayakkabılara dikkatini veremediğini fark etti.

Sen de benimle aynı dedikoduları duydun.

"Bekle," diye fısıldadı Kathleen kendi kendine. "*Ne* dedikodusu?"

* "İyi geceler."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Juliette'in patlamasına ramak kalmıştı.

Öğleden sonra, bulutsuz ve rüzgârlı havasıyla insanı ısırıyordu. Yemyeşil ağaçların gölgeleri altından yürürken fıskiyeleri ve kuşların ötüşünü dinliyordu: Uluslararası İskan'ın melodileri geçen geceki vahşetten sonra hâlâ biraz tereddütlüydü, gün ışığının altın rengini daha yeni benimsemeye başlamıştı.

Sakin, sessiz bir yürüyüş olmalıydı. Ama ne yazık ki saatlerdir beraber olmalarına rağmen hâlâ işe yarar bir bilgi sağlamamış olan Paul Dexter'la yürüyordu.

"Sana bir sürprizim var," diyordu Paul şimdi heyecanla. "Mektubunuzu aldığıma ne kadar sevindiğimi anlatamam Bayan Cai. Beraber geçirdiğimiz zamandan inanılmaz keyif alıyorum."

En azından birimiz keyif alıyor.

Sanki Juliette'in ne işler çevirdiğini biliyormuş gibiydi. Juliette ne zaman konuyu babasına getirmeye çalışsa, Walter Dexter'ın ne kadar çalışkan olduğunu anlatıp konuyu değiştiriyordu. Ne zaman sohbeti *onun* Larkspur'la olan işlerine çekmeye yeltense Şanghay'ın havasından ve burada iş bulmanın zorluğundan dem vuruyordu. Bir an için, Paul'un onun aşı merkezini bastığını ve şimdi de Larkspur'u alaşağı etmeye çalıştığını bildiğinden şüphelendi, ama bu bilginin Paul Dexter kadar önemsiz birine gitmesi imkânsız gözüküyordu.

Bir de Larkspur'dan, diğer tüccarların da aldığı Juliette'i para karşılığı öldürme emrini aldığını düşündü, ama bu olasılıkta da planını kestiremedi. Büyük ihtimalle Juliette'le daha fazla zaman geçirmek için elindeki bilgiyi şu an için kendine saklıyordu.

"Sürpriz mi?" diye tekrarladı Juliette dalgınca. "Hiç gerek yoktu."

Onun *bir şeyler* aradığını biliyor olmalıydı. Bu gerçek bile Paul'un eline bir koz veriyordu... Juliette'i istediği yere götürmesini mümkün kılıyordu. Ama ne aradığını bilmesi imkânsızdı ve Juliette de *bunu* açık etmiyordu. Babasının Larkspur'un tedarikçisi olduğunu bildiğini anlamış, Larkspur'un kimliğine dair herhangi bir ipucunu takip ettiğini fark etmiş olması imkânsızdı.

Larkspur'a ihtiyacı olan uyuşturucuyu sağlayan birinin, bir adresi olmak zorundaydı. Başka bir olasılığı düşünmek çok saçmaydı: Walter Dexter bunu başka türlü nasıl yapabilirdi? Uyuşturucuları bir duvardaki deliğe bırakarak mı?

"Ah, tabii ki vardı." Paul aniden döndü. Yan yana yürümek yerine, şimdi Juliette'in iki adım önüne geçmişti ve onu görebilmek için geri geri yürüyordu. Elini uzatmıştı. Juliette ona uzanan elini tutmak için akla karayı seçmişti. "Bayılacaksın. Benim evimde."

Bunu söyleyince Juliette uyandı. Paul Dexter'ın ona bir şey göstermek için evine götürmesi çok uygunsuzdu ama bu, etrafı kurcalamak için harika bir fırsattı. Hele ahlaksız bir şey denesindi. Kendini hareket etme kabiliyetinden dahi yoksun bulurdu.

"Ne heyecanlı," dedi Juliette.

Paul, Juliette'in keyiflendiğini hissetmiş olmalıydı, çünkü bir anda gözleri ışıldamaya başladı. Hatta bununla da kalmayıp yol boyunca çene çalmaya, şehir, gece hayatı, kumarhaneler hakkındaki düşüncelerini anlatmaya başladı...

"Grevleri duydun mu?"

Juliette'in topuğu yerdeki bir çatlağa denk geldi. Paul hemen uzandı, düşmesin diye dirseğinden yakaladı ama Juliette onun yüzündeki nazik ifadeyi gördüğünde dahi teşekkür etmeyi aklından geçirmedi. Yalnızca gözlerini kırptı ve az önce olana inanamazmış gibi ufak bir kahkahanın dudaklarından kaçmasına izin verdi.

"Grevler hakkında *sen* ne biliyorsun?" diye sordu.

"Oldukça fazla şey Bayan Cai," diye cevapladı Paul kendine güvenerek. "Artık iki tür Komünist var: Larkspur'un tedavisini hak etmeyecek kadar fakir

oldukları için ölenler ve bu durumdan dolayı başkaldırmak isteyecek kadar öfkelenenler."

Karşılayamayacak *kadar* fakir *oldukları... Nasıl bir ahmaklık...*

"O grevler Kızılların yatırım yaptığı fabrikalarda oluyor," dedi Juliette. Sesi gergin çıkmıştı. Paul onun saldırdığını düşünmesin diye öksürdü. "Sorun olmayacak. Kontrolümüz altında."

"Elbette," dedi Paul ama bunu sanki suyuna gidiyormuş gibi söylemişti ki bu zaten ağzından çıkanı kulağı duymayan Paul'dan gelince başlı başına bir hakaretti. "Ah, işte geldik."

Paul devasa bir kapının önüne gelip evdekilerden birine kilidi açmasını sinyal eden bir tuşa basarken, Juliette gözlerini kısıp parmakların ardına göz gezdirdi. Evi o kadar içeri inşa etmişlerdi ki çimen tepelerinden başka hiçbir şey göremedi.

"Baban evde değil mi?" diye sordu Juliette.

"Hayır, bir toplantıda," dedi Paul. "Ne de olsa kira kendi kendine ödenmiyor."

Kapı ardına dek açıldı. Paul kolunu uzattı.

"Aynen," diye mırıldandı Juliette. Kira kendi kendine ödenmiyordu. Öyleyse bir tüccar bütün bunları karşılayacak parayı nereden buluyordu ve nasıl bu kadar çabuk bulmuş olabilirdi? Bu yoldaki diğer evlerin hepsinde bankacılar, yüzbaşıları ve varlıklı diplomatlar oturuyordu. Walter Dexter Şanghay'a ilk geldiğinde Kızıl Çete'ye yalvaracak kadar çaresizdi. Burlesk kulübüne geldiğinde üstünde kolu yırtık bir takım elbise vardı. Kesinlikle ilk oturduğu yer burası değildi. Cebinde paralarla gelmemişti.

Ama gözünün önündeki hikâye bambaşka bir şey anlatıyordu.

Çimenlerin üzerindeki hüzünlü suratları parıldayan tanrıçaların ve perilerin mermer heykellerinin yanlarından geçtiler. Paul'un açtığı kapıda altın işlemeler vardı, diğer girişlere ve evi sarmalayan merdivenlere göre daha dikkat çekici bir deseni vardı.

"Güzelmiş," dedi Juliette sessizce.

Söylediğinde ciddiydi.

Juliette holden geçince neredeyse yuvarlak bir oturma odasına geldi, ayakkabıları parkede tıkırdıyor, çarşafları ve havluları katlayan hizmetçilerin dikkatini çekiyordu. Paul'u görünce birbirlerine imalı gözlerle bakarak eşyalarını

toplayıp aceleyle çıktılar. Hizmetçilerin hiçbiri oturma odasının yanındaki ilginç kapıyı kapatmaya zahmet etmedi: Kapılar saksılarla bezenmişti ve oldukça lüks bir arka bahçeye açılıyordu. Ağzına kadar açıklardı, içeri güçlü bir rüzgâr esiyordu, ince beyaz perdeleri öyle bir uçuşturuyordu ki Juliette'e dansçı kızları anımsattı.

Paul hemen gidip kapıları kapadı. Perdeler uçuşmayı hüzünle kesti. Kapının orada biraz oyalandı, dışarıdaki heykellerden yansıyan turuncu gün ışığıyla gözleri ışıldayarak bahçeyi seyretti. Juliette yanına geldi, derin bir nefes aldı. Orada durursa, kendini biraz zorlasaydı, Şanghay sokaklarının neye benzediğini unutabilirdi. Herhangi bir yerde olabilirdi. İngiltere'nin kırsallarında ya da belki Amerika'nın güneylerinde. Hava yeteri kadar tatlıydı. Manzara yeteri kadar güzel görünüyordu.

"Harika, değil mi?" diye sordu Paul alçak bir sesle. "*Bir eylül güneşi, ışıltısından değilse de sıcağından kaybediyor...*"

"Colorado kuşağından çok uzaktayız Bay Dexter," dedi Juliette yaptığı alıntıyı anlayarak.

Paul sıçradı, hayretini saklayamadı. Sonra sırıttı ve ekledi: "Harika. Gerçekten harika. Çinli bir kadın için İngilizcen muazzam. Aksanında hiç hata yok."

Juliette elini kapıya koydu. Biraz bastırınca, ince camın soğuğunun kemiklerine kadar işlediğini hissetti.

"Amerikan aksanım var," diye cevap verdi düşünmeden.

Paul elini salladı. "Ne demek istediğimi anladın."

Öyle mi? demek istedi. *Annem gibi, babam gibi, senin aksine bir dilden fazlasını öğrenmek zorunda kalan bu şehrin insanları gibi konuşsaydım daha mı kıymetsiz olurdum?*

Hiçbir şey söylemedi. Paul bu sessizliği fırsat bilip dirseğinden tuttu ve evin kalanını gezdirmek için yönlendirdi. Heyecanla sürprizini anlatıyordu. Uzun koridorlardan, inci beyazı duvarlarda asılı iki Sürrealist tablonun yanından geçtiler. Juliette karıştırabileceği odaları seçebilmek için etrafına bakındı, hizmetçileri de incelemeye çalıştı ama onlara dikkatle bakabilmesi için fazla hızlı yürüyorlardı.

Ancak Walter Dexter'ın işlerini hallettiği yeri bulması için fazla araması gerekmedi. Paul onu tam da merkezine, geniş ve büyük bir ofise götürmüştü... Pürüzsüz, kara ahşap parkeleriyle ve duvarlarında sıralanmış kitaplıkla-

rıyla büyük ihtimalle evin en büyük odası burasıydı. Buranın havası evin kalanından daha farklıydı; daha kasvetli, daha nemliydi. Sırlanmış pencerelere ve kalın perdelere bakılırsa yeteri kadar hava dolaşımı yoktu. Juliette'in gözleri önce devasa masaya takıldı, dosya ve kâğıt istifini gördü.

"Hobson," diye seslendi Paul. "Hobson!"

Arkalarında bir kâhya belirdi: Çinliydi ancak Batılı kıyafetler giyinmişti. Adının gerçekten Hobson olmasına imkân yoktu. Juliette adının yalnızca, Paul Çinli ismini telaffuz etmekle uğraşmak istemeyeceği için konulduğunu öğrense asla şaşırmazdı.

"Efendim?"

Paul eliyle odanın içini, masanın önündeki boş alanda duran oval, gri halının üstünde duran, geniş örtülerle kapatılmış dört şövaleyi gösterdi.

"Yardımcı olabilir misin?"

Hobson başını eğdi. Odaya girdi, sırtı dimdikti ve beyaz eldivenli ellerini önünde bağlamıştı. Örtüyü çektiğinde elleri aynı renk kumaşa karışmış gibi göründü.

Juliette dört tuvale baktı.

"Aman... tanrım..."

"Beğendin mi?"

Her tuvalde Juliette resmedilmişti. İkisinde yüz hatları üzerinde çalışmalar yapılmış, öteki ikilide bir manzaranın içine, bir bahçede ya da dünyanın en yalnız çay partisine konmuştu. Paul'un, onun böyle bir hediyeyi beğeneceğini sanmasının mı yoksa Larkspur'dan kazandığı kirli parayı gerçekten de buna harcamasının mı daha korkutucu olduğunu bilmiyordu. Nasıl karşılık vereceğini bile bilmiyordu. En sonunda şunu çıkarabildi: "Burnum o kadar kalkık değil."

Paul şaşırdı. "Ne?"

"Burnum..." Juliette kolunu ondan kurtardı ve onu yandan görebilmesi için pencerelere doğru döndü, "...bundan daha düz. Karşıdan bakıldığında güzel olduğumu biliyorum ama yandan bakınca o kadar da etkileyici değilim. Beni biraz gözünde büyütmüşsün."

Hobson örtüyü katlamaya başlamıştı. Juliette'in tavrından dolayı derin bir sessizlik çöken odada duyulabilen tek ses kumaşın sürtünmesiydi. Bu iyi değildi. Güvenini kazanmaya çalışıyordu, zedelemeye değil; ne kadar tuhaf bir adam olursa olsun. Hemen Paul'a döndü, gözleri ışıldıyordu.

"Ama gururum okşandı. Ne kadar naziksin. Böyle bir hediyenin karşılığını nasıl ödeyebilirim?"

Paul, Juliette'in durumu toparlama çabasını kabul etti. Boynunu eğdi, memnun görünüyordu. "Ah, ne demek. Hobson, tabloları paketleyip Bayan Cai'nin evine yollamak için birini çağır, olur mu?" diye cevap verdi.

Juliette bunları tavan arasına atıp bir daha bakmamak için sabırsızlanıyordu. Belki de bu korkunç resimleri yakardı. Eğer Rosalind şu an Paul'un göğsünü kabartan tablolarını bir görseydi, bunları Juliette'e hayatta unutturmazdı.

"O zaman gezintimize devam edelim mi?"

Juliette afalladı. Eğer Walter'ın ofisinden çıkarlarsa bir daha buraya dönemezdi, özellikle etrafta bu kadar hizmetçi varken. Masasını etraflıca karıştırmalıydı.

Hobson boğazını temizledi, geçebilmek için Juliette'ten yol istedi. Dalgınca, hâlâ seçeneklerini değerlendirirken bir adım geri attı, sırtını arkasındaki soğuk ahşap kolona yasladı. Dexterların evinin bu tarafı fazlaca sıcaktı. Tuhaf bir şekilde sıcaktı.

Bir anda ilham geldi.

"Bu kadar heyecan," dedi Juliette ansızın, elini alnına koyarak. "Ben..." bayılıyormuş gibi yaptı. Paul onu yakalamak için atıldı. Yere düşmeden onu tutabilmişti ama Juliette çoktan dizlerinin üstüne çökmüştü.

"Bayan Cai, siz..."

"Sıcaktan oldu. Hemen başıma vurur," dedi Juliette nefessiz kalarak, endişesini ortadan kaldırmak için. "Kaplan merheminiz var mı? Tabii ki yoktur... Siz İngilizlerin bizim ilaçlarımızdan haberi dahi olmaz. Eminim hizmetçilerinizden birinin haberi vardır. Bana biraz getirir misin?"

"Elbette, elbette," dedi Paul kekeleyerek. Telaş içinde, nazikçe onu yere bıraktı ve aceleyle çıktı.

Juliette hemen ayaklandı.

"İnsanların masalarını karıştırmak artık alışkanlık olmaya başladı," diye mırıldandı kendi kendine. Zaman hızla azalırken dosyaları inceledi, Larkspur'la alakalı bir şeyler arıyordu. Bir sürü kartvizit ve mektup buldu, ama bu kadar kâğıdın arasında Larkspur'a kesilmiş bir fatura yoktu... *Lernicrom*'la alakalı bir şey dahi bulamadı. Bu uyuşturucuyu hâlâ pazarlamaya çalıştığı su götürmez bir gerçekti, o zaman kanıt neredeydi?

Düşünüp taşınacak zamanı kalmamıştı. Koridordan yaklaşan adım sesleri duydu.

İçinden küfürler savurarak dosyaları düzeltti ve az önce yığıldığı yere koştu, yatıp dirseklerinin üzerine yaslanarak doğruldu. Paul gelince kafasını dahi kaldırmadı, baş dönmesinden bunu yapacak kadar dahi gücü yokmuş gibi davrandı.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Paul nefes nefese. "Hobson'a gidip şu kaplan merheminden istedim, ama aceleme dikkat dahi etmedi. İki hafta önce başımın ağrıdığını söylediğimde çantama koymuş. Onu bulmaya çalışıyordum."

Evrak çantasını odada yankılanan iki *klik* sesiyle açtı. Juliette kısık gözlerinin arasından baktı ve Paul'un çantasındaki dağınıklığı kurcaladığını gördü. Elini kapağın üstündeki ceplerden birine sokup parmaklarını dar cebe sıkıştırınca kendi kendine mırıldanırken, Juliette çantanın içindeki bir dosyayı fark etti. Ufak bir puntoyla teslimat faturalarında seçebildiği yegâne kelimeler şunlardı: **'DKKT: LARKSPUR.'**

Juliette nefesini tuttu. Paul ondan gelen sesi belki de minnet olarak yorumlamıştı, çünkü hemen kapağı açıp dikkatle parmaklarının ucuna biraz merhem aldı ve sürmek için elini Juliette'in şakağına getirdi.

En azından merhemi nasıl kullanacağını biliyordu. Parmakları tuhaf bir şekilde soğuktu.

"Teşekkür ederim," dedi Juliette. Dikkatinin nerede olduğunu anlamasın diye etrafa bakarmış gibi yaptı. "Çok daha iyi hissediyorum. Bir bardak soğuk su alabilir miyim? Biraz su içersem daha da iyi hissederim."

Paul hevesle kafasını salladı ve bir daha kayboldu, bu sefer evrak çantasını açık bırakıp gitti.

Hemen ticari kayıtları çantadan çıkardı.

Fatura #10092A

23 Eylül, 1926

DKKT: Larkspur

10 Kutu – lernicrom

Aşağıdaki imza, sahibinin alıcıya ürünün teminatının garantisidir.

Sağlayan: Archibald Welch

"Archibald Welch," diye tekrarladı Juliette. Bu ismi daha önce duymamıştı. Ama elindeki fatura bu adamın Larkspur'la ilgisi olduğunu, Walter Dex-

ter'la onun aracılığını yaptığını kanıtlıyordu. Hızlıca öteki kâğıtları inceledi. Her birinde farklı tarihler ve farklı miktarlarda kutular yazıyordu ama hepsi aynı adam tarafından imzalanmıştı. Larkspur'un kendi adresini bulmak kadar önemli değildi ama bir adım daha yaklaşmıştı.

Juliette kayıtları özenle yerine koydu. Paul elinde bir bardak suyla döndü.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu nazikçe. Suyu verdi ve bir yudum alışını izledi. "Baş dönmen biraz geçti mi?"

Juliette gülümseyerek bardağı masaya koydu. "Ah," dedi kırılgan bir şekilde. "Geçiyor. Her şey biraz daha netleşti."

"Geciktin."

Juliette önce montunu, sonra da kendini yatağa atıp bütün yatağı salladı. Kathleen neredeyse yatağın ucunda oturduğu yerden düşecekti. Yatağın sallantısı yatışırken kuzenine öfkeli bir bakış attı ama Kathleen'in öfkeli bakışları hiçbir zaman yeteri kadar tehditkâr olamazdı.

"Yarım saat sonra *tekrar* çıkmam gerek," diye sızlandı Juliette, kollarıyla gözlerini kapatırken. Bir saniye sonra hızla kollarını çekti, makyajının tenine bulaştığını görünce suratını buruşturdu çünkü rimelini bozduğunu anlamıştı. "Rosalind nerede?"

Kathleen çenesini eline yasladı.

"Yine kulübe gitmesi gerekti."

Juliette kaşlarını çattı. "Yine mi yabancılar geldi?"

"Fransızlar delilikten dolayı endişelenmeye başladılar," diye cevapladı Kathleen, "ve bu konu hakkında hiçbir şey yapamazlarsa, kendilerini işe yarar hissetmek için bir sonraki adımlarını konuşacakları toplantılar ayarlamaya devam edecekler."

"Bir sonraki adım diye bir şey *yok*," dedi Juliette ilgisizce. "En azından onların yapacakları bir şey yok. Şanghay'ın gölgelerinde gezinen bir canavara karşı silahlanmak istiyorlarsa başka."

Kathleen cevaben iç geçirdi. Moda dergisinin sayfasını çevirdi.

"Bu arada, baban seni arıyordu."

"Öyle mi?" dedi Juliette. "Bir şey mi istiyormuş?"

"Yalnızca yoklama aldığını söyledi." Kathleen suratını ekşitti. "Şu Beyaz

Çiçek casusu hakkında gergin. Sanırım uzak akrabaları evden kovmayı düşünüyor."

"İyi," diye mırıldandı Juliette.

Kathleen gözlerini devirdi, sonra elini uzattı. Juliette hemen parmaklarını kavuşturdu ve anında sırtında daha az yük varmış, vücudundaki gerginlik daha da azalmış gibi hissetti.

"Hâlâ Komünistleri takip ediyor musun?" diye sordu Kathleen.

"Hayır, biz..." Juliette durdu, kalbi teklemişti. Hemen kendini düzeltti, "*Ben* suçlamadan önce birkaç kanıt arıyorum."

Kathleen kafasını salladı. "Mantıklı." Öteki eliyle dergisinin sayfasını çevirdi. Üç sayfayı daha geçtikten sonra Juliette hâlâ konuşmaktansa tavanını izlemeyi tercih ediyordu. Kathleen burnunu kırıştırdı.

"Senin derdin ne?"

"Zamanımı düzenlemeye çalışıyorum," dedi huysuzca. Elini çekti ve yanına uzandı, makyaj masasında tıkırdayan saate baktı. "Kathleen, bir iyiliğe ihtiyacım var."

Kathleen dergiyi kapattı. "Söyle."

"Archibald Welch adında bir adamla alakalı bulabileceğin bütün bilgilere ihtiyacım var. Onu nasıl bulacağımı öğrenmem lazım."

"Özel bir sebebi var mı?" diye sordu Kathleen. Sorgulamasına rağmen ayaklanmıştı, bir yandan yanındaki montunu üzerine geçiriyordu.

"Larkspur'un gerçek kimliğini biliyor olabilir."

Kathleen montunun yakasını kaldırdı, sonra montun içinde kalmış saçlarını çıkardı. Saçlarının ayrıldığı çizgideki ve yanağının üstündeki kabarıklıkları düzeltti. "Bulduklarımı bir ulakla sana yollarım. Şu yarım saat sonraki toplantından önce mi ihtiyacın var?"

"Öylesi çok iyi olur, evet."

Kathleen alaycı bir asker selamı yaptı. Aklında hedefiyle hızla kapıdan çıkıyordu ki tam kapının eşiğindeyken Juliette seslendi: "Bekle."

Kathleen durdu.

Bir an geçti. Juliette doğruldu, dizlerini göğsüne çekti. "Teşekkür ederim," dedi alçak sesle. "Yanımda durduğun için. Onaylamadığın zaman bile." *Ellerim kanlıyken bile.*

Kathleen eğlenmiş gibi görünüyordu. Yavaşça odaya döndü, kuzeninin önündeki koltuğa nazikçe oturdu.

"Yaptığın şeylerden ötürü seni yargıladığımı düşünüyor gibisin."

Juliette omuzlarını silkti. İçtenlikle, "Yargılamıyor musun?" diye sordu.

"*Juliette*, hadi ama." Kathleen kalkıp kazeninin yanına oturdu. "Rosalind'in arkadaşını hatırlıyor musun? Şu rahatsız edici olan?"

Juliette bu konuşmanın nereye gittiğini anlayamamıştı ama yine de, Rosalind'in sahip olduğu birkaç arkadaşı düşünerek hafızasını yokladı.

Hatırlayamamıştı.

"Hepimiz Bato'ya gitmeden önceisinden mi yoksa ben ilk döndüğüm zamandan mı?"

"İlk döndüğün zamandan. Rosalind çoktan kulüpte çalışmaya başlamıştı."

Kathleen, Juliette'in yüzündeki ifadeden hatırlamadığını anlamıştı.

"İsmi bir tür taş ismiydi." Kathleen denemeye devam ediyordu. "Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum ama… Ruby? Sapphire? Emerald?"

Juliette bir anda hatırladı. Dudaklarından hüsrunlmış bir gülümseme kaçtı. Gülünecek bir anı olmamasına rağmen Kathleen de dudaklarını birbirine bastırmaya çalışırken gülüyordu.

"Amethyst," dedi Juliette. "Adı Amethyst'ti."

Hepsinden en az beş yaş büyüktü. Rosalind neredeyse onun yürüdüğü yollara tapıyordu. Saltanatın uzun bacaklı starıydı ve Rosalind'i bir sonraki star olması için eğitmen de oydu.

Amethyst, Kathleen'i çıldırtıyordu. Ona sürekli beyazlatıcı kremler ve yeni bir çipsiz almasını söylüyor, üstü kapalı laflarla sınırlarını zorluyordu.

Ta ki Kathleen patlayana dek.

"Juliette!" Kazeninin kulübün arka tarafından ona seslendiğini hatırlıyordu. "*Juliette*!"

"*Neler oluyor*?" diye mırıldanmıştı Juliette, masasından kalkıp Kathleen'e doğru giderken. Kendini Rosalind'in giyinme odasına girerken bulmuştu ancak Rosalind ortalarda yoktu. Kathleen odayı turluyor, yerde uzanan bir figürü koluyordu.

"Sanırım öldü," diye ağlıyordu Kathleen. "Beni rahatsız çalıştı. Ben de onu ittim. Kafasını çarptı ve…"

Juliette kazeninin omuzunu için elini sallamıştı. Yere çömelip bir elini Amethyst'in boynuna koymuştu. Kırmızı şakağından bir miktar kan akıyordu ancak nabzı iyiydi.

"Burada ne işi vardı?" diye sormuştu Juliette. "Seni mi takip etmiş?"

Kathleen kafasını sallamıştı. "Çok sinirlendim. Sadece kendimi savunuyordum! Niyetim bu..."

"Ah sus, bir şeyi yok," demişti Juliette ayağa kalkarak. "Beni çok sesli çağırdığın için daha çok endişeli..."

Tam o an kapı açılmış, iki dansçı içeri girmişti; Rosalind de peşlerindeydi. Dansçılar hemen Amethyst'in yanına koşup endişe çığlıkları atmıştı.

"Ne oldu?" diye sormuştu Rosalind dehşet içinde. Diğer ikisi hemen Kathleen'e bakmıştı. Kathleen ise Juliette'e. Bakıştıkları o kısa an bir şeyi anlamalarına sebep olmuştu. Biri her zaman güvendeydi. Diğeri ise değildi.

"Amethyst kendi işine baksa iyi olur," demişti Juliette. "Bir dahakine daha sert vuracağım."

Dansçılardan biri gözlerini kırpıştırmıştı. "Anlayamadım?"

"Tekrar etmeme gerek var mı?" demişti Juliette. "Çekin şunu gözümün önünden. Hatta kulüpten atın. Yüzünü bir daha görmek istemiyorum."

Rosalind'in ağzı şok içinde açılmıştı. "Juliette..."

Rosalind'in Amethyst'i savunmaya çalışması nafileydi. Juliette'in tek el hareketiyle, hâlâ bilinçsiz olan Amethyst saniyeler içinde dışarı taşınmıştı.

"Bugün bile," dedi Juliette ana dönerek, "Rosalind ona durduk yere saldırdığımı düşünüyor. Dans etmeye dönmeyeceği mesajını iletmekten sonra bile ona, arkadaşının iğrenç bir insan olduğunu söyleme cesareti bulamadık."

"Kızılların vârisi onu kovduktan sonra kimse o yere dönecek kadar cesur değildir sanırım."

"Ah lütfen ama. Bu şehirde birçok insanı tehdit ettim. Kimsenin ağlayarak evine koştuğunu görmedim."

Kathleen gözlerini devirdi ama bu yargıladığından değildi. Elini uzatarak Juliette'in omzuna koydu.

"Beni dinle biäomèi," dedi sessizce. "Yalnızca sen ve Rosalind benim ailemsiniz. Önem verdiğim tek akrabalarımsınız. O yüzden *lütfen*, bana her saniye lanet bir Batılı gibi teşekkür etmeyi bırak. Seni asla yargılamayacağım. Yapamam. Her zaman, ne olursa olsun senin yanında olacağım." Kathleen tekrar saate baktı, sonra gülümseyerek ayaklandı. "Anlaşıldı mı?"

Juliette yalnızca kafasını sallayabildi.

"Bir şeyler bulduğumda haber veririm."

Kathleen bunu söyledikten sonra kapının ardında kayboldu. Güneş batmadan hedefine ulaşmak için acele ediyordu. Odaya bir sessizlik çöktü, geriye yalnızca saatin tıkırtısı ve Juliette'in bıraktığı minnettar soluğu kaldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Juliette boş odaya.

KAKTÜS TEAM

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Roma performans salonunun arkalarındaki bir koltuğa oturmuştu, böylece Grand World'e girip çıkanları görebiliyordu. İnsanlar içkilerini içip, masaya vurup ön taraftaki gösteriyi izlemek için seyircilerin arasına karışıyorlardı. Hızlı ve vahşilerdi, ayrıca kanlarında şüphesiz sürüyle uyuşturucu dolaşıyordu.

Onların aksine Roma, içkisini yudumlayıp beklerken kasvetli görünüyordu. Etrafındakiler ona bakamasın diye şapkasını yüzüne çekmişti. Eğer onu tanırlarsa Roma Montagov'un yırtmaçları koltuk altlarına kadar açılan ve bacaklarını savuran dansçı kızları izlemeye geldiği dedikodusu yayılırdı. Buna babası kim bilir nasıl tepki verirdi. Babası Roma'yı çocukluğundan beri Great World konusunda uyarıyordu; böyle yerlerin, hayatın dolup taştığı, Çinlilerin pratik zekâsıyla harmanlanmış eğlence mekânlarının, insan zihnini afyondan daha hızlı çürüttüğünü anlatırdı. Böyle yerlerin müşterileri paralarını har vurup harman savurur, unutmak için ekmeğinden vazgeçerdi. Great World ne kadar hor görülse de başarılı olduğu kaçınılmazdı. Gününün yarısını Nanshi'deki fabrikalarda mesaiye harcayan insanlar giriş biletine bile para yetiştiremezlerdi.

Roma iç geçirip bardağını bir yere koydu. Yüzünü kimse göremiyordu, bu sarhoşlar kalabalığının ve gürültünün arasında onu bulabilecek tek kişi neyi aradığını biliyor olmalıydı.

"Selam, yabancı."

Juliette çapraz koltuğa oturdu, yüzüne yapışmış saç telini çekti, kıvırcıklarının arasına sıkıştırdı. Kafasını Roma'ya çevirmeden, kendi isteğiyle bu masayı seçmiş gibi oturuyordu ve dışarıdan bakan herhangi biri onun Roma'yla olduğunu fark etmesin diye dudaklarının kenarından konuşuyordu. Great World'de görülmekle sorunu yoktu. Yalnızca Beyaz Çiçekler'in vârisiyle beraber yakalanmaması lazımdı.

Roma gözlerini sahneden çekmedi. Şimdi cambaz ipini geriyorlardı. İp cambazlığı keşfedildiğinden beri kaç kemiğin kırıldığını düşündü.

"Bir şeyler iç," dedi, hâlâ dolu olan bardağını ona doğru ittirerek.

"İçinde zehir var mı?"

Roma hayretle ona baktı. "*Hayır.*"

"Şansını kaçırdın Montagov." Juliette bardağı dudaklarına götürdü. Bir yudum aldı. "Bana bakmayı kes."

Roma gözlerini kaçırdı. "Bir şeyler buldun mu?" diye sordu.

"Daha kesinleşmedi ama..." Cep saatini kontrol etti. Roma elbisesinde cep göremediğinden saati nereden çıkardığını anlayamadı. "...birkaç dakika içinde elime bir şeyler geçebilir. Sen başla."

Roma tartışamayacak kadar yorgundu. Şehirdeki bütün gangsterler onun kadar yorgun olsaydı bu kan davası saatler içinde durma noktasına gelirdi.

"İkisi de aynı," dedi Roma. "Canavar. Delilik. Canavarı bulursak, deliliği durdurabiliriz."

Gördüğü her şeyi, bütün çıkarımlarını anlattı.

"Bu bir kanıt kadar iyi," dedi hevesle Juliette. Sesinin ne kadar yükseldiğini fark edince etrafına bakındı, sonra fısıldayarak konuştu: "Harekete geçmeliyiz..."

"Yalnızca dairesinden çıkarken görülmüş," dedi Roma. "Zhang Gutai'nin emirlerine göre hareket ettiğini gören olmamış."

"Eğer canavar Zhang Gutai'nin evinden çıktıysa, onu kontrol eden de o *olmalı*." Juliette bu fikrine karşı çıkılmasına izin vermeyecekti. Parmağını masaya vurdu. "Roma, bir düşün. Her şeyi düşün. Delilik dalgalar halinde yayılıyor ve her dalgada böcekler şehre yayılmadan önce kalabalık bir grup ölüyor. Limandaki gangsterler. Gemideki Beyaz Çiçekler. Yemek için toplanmış Fransızlar. Bund'daki iş insanları."

Roma karşı çıkamadı. İç geçirerek konuştu: "Görünüşe göre ilk hedef her zaman gangsterler ya da tüccarlar."

"Peki bu iki grubun da ölmesini isteyen kim?" diye devam etti Juliette. "Başka kim kapitalistleri böyle öldürmek ister? Bu işin arkasında Zhang Gutai varsa, bütün bunları *durdurmanın* yolu ondan geçiyorsa, neden başka olasılıklarla zaman harcaya…"

"Ama konuşturamazsak zaman kaybı…"

"Onun konuşmasını *sağlarız*," dedi Juliette. "O lanet boğazına bıçağı dayarız. Konuşana dek işkence ederiz. Hâlâ onunla alakalı bütün yolları denemedik…"

"O bir *Komünist*." Böyle tartışmaya devam ettikçe yüzünü Juliette'e dönmemeyi gittikçe zor buluyordu. İçgüdüsel bir hareketti, sanki sesi doğal olarak yüzleşmeyi talep ediyordu. "Sırlarını ölene kadar saklamak için eğitilmiş. Sence ölümden korkuyor mudur?"

Sonunu getiremediğin sürece bir tehdidin ne anlamı vardı? Eğer onlara tedaviyi vermesini, sebep olduğu kaosu durdurmak için bir yol sunmasını istiyorlarsa, o zaman Zhang Gutai'yi öldürmek şehri kurtarmaya asla yaramayacaktı. Gerçekten öldürmek istemiyorlarsa onu nasıl başarılı bir şekilde tehdit edebilirlerdi?

"Eğer bu deliliği durdurmamız için gereken bilgi sadece ondaysa," diye devam etti Roma, "böyle bir bilgiyi riske atmayacağım. Konuşmaktansa ölmeyi yeğleyebilir. Alisa'nın hayatını böyle bir iddiaya yatırmayacağım."

Juliette dudaklarını bastırdı. Çok sinirlenmişti, Roma bunu anlayabiliyordu. Eğer bir Kızıl yanına gelip kulağına bir şeyler fısıldamasa, o an karşı da çıkardı.

Roma kaskatı kesildi, kafasını çevirdi ve şapkasını iyice aşağı çekti. Bu kocaman salonda, etraftaki bağırtıların, çınlayan bardakların ve sahnede patlayıp duran ufak havai fişeklerin gürültüleri yüzünden Kızıl'ın ne dediğini duyması imkânsızdı. Gözünün ucuyla Kızıl'ın Juliette'e bej renkli bir dosya ve daha ufak bir not verdiğini gördü. Juliette kafasını sallayınca Kızıl gitti, o da notu okumaya koyuldu. Tatminkâr bir halde elini dosyaya soktu, içindeki ince kâğıtları çıkardı. Roma kâğıtta yazanları doğru okuduysa, şunlar yazılıydı:

ŞANGHAY YEREL POLİSİ – **TUTUKLAMA DOSYASI – ARCHIBALD WELCH.**

"Hâlâ başka seçeneklerimiz var," dedi Roma konuşmaya devam etmenin güvenli olduğunu düşününce. "Larkspur istediklerimizi bize anlatabilir, belki tedaviyi verebilir. Vermezse canavarı durduracak bir yol vermesi için Zhang Gutai'ye işkence edebiliriz. Anlaştık mı?"

Juliette iç geçirdi. "Peki. O zaman bulduklarımı anlatma sırası bende." Dosyayı masanın üstünden Roma'ya ittirdi. Dosya masanın düz yüzeyinde pürüzsüzce, hızla kaydı; ta ki Roma elini üstüne atana kadar.

"Archibald Welch." Roma gördüğünü onaylatmak için ismi sesli okudu. Elinde bir sabıka fotoğrafı duruyordu: boş boş bakan, kaşından dudağının köşesine kadar uzanan bir yara izi olan bir adamın siyah beyaz fotoğrafı. "Bu kim?"

Juliette ayaklandı ve yola koyulmalarını işaret etti. "Larkspur'un adresi elinde olan tek aracı. Sabıka kaydına bakılırsa her perşembe Şanghay'ın en tehlikeli mekânının müdavimlerinden biri."

Roma kaşını kaldırdı. "Bugün perşembe."

"Aynen öyle."

Bütün uğraşlarına rağmen Benedikt'in son durağı yine Zhang Gutai'nin dairesinin karşısındaki apartmanın çatısı oldu. Şu an gözetleme görevinin üçüncü saatine giriyordu.

Hava soğuyordu. Buraya tırmanırken yanlışlıkla bir su birikintisine basmıştı, o yüzden şu an tuhaf bir yarı çömelmiş pozisyonda bekliyordu; dinlenmek istiyordu ama su lekesini de pantolonuna yaymak da istemiyordu.

Marshall saatlerdir onun ne kadar komik göründüğüne gülüyordu. Benedikt asla durmayacağını düşünmüştü. Ama en azından kahkahaları sessizliğe tercih ederdi. Marshall'ın, Benedikt'in şanssızlığıyla doğan neşesi en azından o ara sokakta aralarında yaşanan o tuhaf anı unutmaları gerektiğinin ve işlerine kaldıkları yerden devam etmelerinin bir sinyaliydi.

"Hey," dedi Marshall ansızın, Benedikt'i dalıp gittiği düşüncelerinden uyandırarak. "Biri geliyor."

Benedikt bu saçma pozisyonundan doğrularak hemen çatının köşesine gitti. Marshall'ın yanında durup gözlerini kıstı.

"Başka bir yabancı," dedi Benedikt iç geçirerek. Seçtikleri yerden, Zhang Gutai'nin ufak balkonundan oturma odasına açılan kapıyı oldukça net görebi-

liyorlardı. Balkonun kendisi ancak iki tane saksı sığdıracak kadardı ama cam kapılar Benedikt'le Marshall'ın gelip giden yabancıları görebileceği kadar büyüktü. Tuhaf bir gizemdi. Zhang Gutai evde bile değildi. Ama yabancılar yine de kapısında bitmeye devam ediyor, eğer Roma'nın bilgilendirmeleri doğruysa orta yaşlı bir adam olan asistanı Qi Ren tarafından birkaç dakikalığına çay içmek için içeri davet ediliyor ve sonrasında da gidiyorlardı. Bu bölgedeki binalar birbirlerine o kadar yakın inşa edilmişti ki Benedikt biraz kulak kabartsa rüzgârsız bir anda odada geçen sohbetten birkaç kelimeyi yakalayabilirdi.

Qi Ren'in İngilizcesi çok iyi değildi. Her iki kelimede bir araya Çince bir kelime sıkıştırır, sonra da belinin ne kadar ağrıdığından dem vururdu. Bazısı Amerikan, bazısı İngiliz olan yabancılar politika ya da Şanghay'ın genel gidişatı hakkında konuşmaya çalışırlardı ancak hiçbiri kayda değer bir noktaya ulaşamazdı; o yüzden de bir süre sonra gayet normal olarak evi terk ederlerdi.

Zhang Gutai neden bu toplantıları asistanına devretmişti ki? Görünüşe göre her biri Komünist partiden bir şeyler istiyorlardı. Qi Ren ne istediklerini fazla umursuyor görünmüyordu. Sonradan Zhang Gutai'ye iletmek için not da almıyordu.

Az önce gelen yabancı ayaklanmıştı bile. Qi Ren kendi lafının ortasında uyumaya başladığı için gitmeye hazırlanıyordu. Beyaz adan gözlerini devirerek odadan çıktı, binanın içinde dönen merdivenlerden inmek için kapının arkasında kayboldu.

"Şunu gördün mü?" Marshall sordu.

Benedikt ona döndü. Bir anlığına söyleyecek bir şey bulamadı. Sonra, "Neyi gördüm mü?" diye sordu.

"Gerçekten Ben, dışarıdan bakınca ne kadar düşünceli görünüyorsun ama ben senden daha çok dikkat ediyorum." Marshall onu azarlar gibi yaptı. Çenesiyle binayı gösterdi. "Adam kendini Fransız İmtiyazları'ndan bir memur olarak tanıttı. Kızılların tarafından. Burası bir Beyaz Çiçekler bölgesi. Adamı tartaklıyor muyuz?"

Bu ciddi bir soru değildi: Sokaklarda olay çıkarmaya zamanları yoktu. Ama bu Benedikt'e bütün akşamüstünden beri gördüklerinden sonra bir fikir verdi.

"Burada kal," dedi Marshall'a.

"Bekle, gerçekten tartaklamaya mı gidiyorsun adamı?" Marshall arkasından seslendi, gözleri açılmıştı. "Ben!"

"Bekle burada!" dedi omzunun arkasından.

Benedikt hızla hareket etti; bu İngilizce konuşan Fransız'ı kaybetmek istemiyordu. Neyse ki Zhang Gutai'nin apartmanının köşesini döndüğünde Fransız, ceketinin düğmeleriyle uğraştığından daha yeni çıkıyordu.

Benedikt adamı yakalayıp yakınlardaki bir ara sokağa çekti.

"Hey!"

"Sessiz ol," dedi Benedikt öfkeyle. "Beyaz Çiçek bölgesinde ne işin var?"

"Neden ben..." diye tısladı adam. "Ellerini üzerimden çek."

Bir anlığına, Benedikt gelip giden bunca adamın canavarlarla bir alakası olup olmadığını merak etti. Ya hepsi canavarın sahibiyse ve Qi Ren'e gizli mesajlar getiriyorlarsa? Ama önündeki Fransız'a bir kez bakınca bu fikri göz ardı etti. Böyle kaba saba bir adam, öyle ince işlenmiş bir planı asla uygulayamazdı.

Benedikt belinden bir bıçak çıkardı ve adama doğrulttu. "Sana bir soru sordum."

"Zhang Gutai ile olan işim seni hiç ilgilendirmez," dedi adam sertçe. Korkması gerektiği kadar korkmamıştı. Bu şehirde bir şeyler değişiyordu.

"Beyaz Çiçek bölgesinde duruyorsun. Zhang Gutai sana burada yardım edemez."

Fransız adam kahkahalara boğuldu. Sanki göğsüne doğrultulmuş bıçağı fark etmemişti. Onun gözünde, güzelce ütülenmiş takım elbisesi zırh kadar iyiydi.

"İsteseydik bütün bu şehri işgal edebilirdik," dedi suratında bir iğrentiyle. "Bu ülkeye üçüncü bir antlaşma imzalatabilir, bütün bu toprakları ele geçirebilirdik. Yapmadık çünkü..."

"Hey!" Sokağın öteki ucundaki polis düdüğünü çaldı. "Ne oluyor orada?"

Benedikt bıçağını çekti. Çenesiyle Fransız'a işaret etti. "Kaybol."

Fransız homurdanıp uzaklaştı. Araya girilecek bir kavgayı engellemek zorunda kalmadığından dolayı tatmin olan polis de yürümeye devam etti. Benedikt ara sokakta tek başına kalmıştı; sessizce öfkesinde kaynıyordu. Bu birkaç ay önce asla olmazdı. Yerleşke memurları, tüccarlar, yabancılar... şimdi cesaretlenmeye başlamışlardı çünkü çeteler zayıflıyordu. Çünkü delilik insanları teker teker öldürüyor, zincirlerinden kurtarıyor ve bütün bu sistemdeki hataları gözler önüne seriyordu.

Hepsi akbabaydı... İngilizler, Fransızlar, yeni gelenler. Şehrin tepesinde daireler çiziyorlardı ve yaklaşan kıyımı bekliyorlardı ki tıka basa yesinler. Ruslar bu ülkeye geldiklerinde bu şehrin içine karışmışlar, her şeyin işleyişini öğrenmek ve daha iyisini yapmak istemişlerdi. Yabancılarsa gemilerinden inmiş, gördükleri suçlara sırıtmışlardı. Önlerinde yavaş yavaş parçalanan bu sisteme bakmışlar ve bu deliliğin kurbanlarını almasının, politik gruplaşmanın araya girip her şeyi toplayana kadar büyümesini beklemelerinin yeteceğini fark etmişlerdi. Kendi elleriyle öldürmelerine bile gerek yoktu... Yalnızca beklemeleri gerekiyordu.

Benedikt kafasını salladı ve ara sokaktan çıktı.

"İlginç bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordu Marshall, Benedikt dönünce.

Benedikt kafasını salladı. Nemli pantolonundaki tozları temizledi ve çömeldi. "İlginç bir şeyler görebildin mi?"

"Yani," dedi Marshall, "canavarı görmedim. Ama sen gidince üstüme çöken ölümcül sıkıntıda bir şeyi fark ettim..." Parmağıyla bir şeyi gösterdi, Benedikt'in kendisinin görmesini bekledi.

"Neye bakıyorum?"

Marshall hayıflandı, sonra kafasını döndürebilmek için Benedikt'i kafasından tuttu, bakışlarının yönünü değiştirdi. "Şurada, balkonun sol alt köşesinde."

Benedikt nefesini tuttu.

"Görüyor musun?"

"Evet."

Orada, balkonun sol alt köşesinde birtakım öfkeli pençe izleri vardı, pervaz hizasınca devam ediyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Okadar yer varken," dedi Roma, duvardaki neon tabakaya göz gezdirirken boynunu gererek, "adamın *buranın* mı müdavimi olması gerekiyordu?"

Güneş batalı yarım saat olmuştu; önceki kızıl gökyüzünün yerini şimdi mürekkep siyahı almıştı. Hafif bir sis de şimdi yerleşiyordu ama Juliette bunun ne zaman başladığından tam olarak emin değildi. Yalnızca yanıp sönen mavi **M NTUA** ışıklarına bakınca gökyüzünde ufak damlacıklar olduğunu fark etti. Elini yüzüne götürdüğünde parmakları da nemlenmişti.

"Ciddi misin?" dedi Juliette. "Daha âlemci bir yerde olmasını bekliyordum."

"Ben daha fazla silahlı çatışma bekliyordum," diye cevapladı Roma.

Mantua Kızıl Çete'yle Beyaz Çiçekler'in bölgesinin tam ortasındaki bir genelev ve bardı. Kendi tabulaştırılmış imajıyla reklamını yapıyordu. Burası Şanghay'daki en tehlikeli işletmelerden biriydi, ancak aynı anda, tuhaf bir şekilde Roma ve Juliette'in beraber görülmesi için en güvenli yerdi. Her an tekinsiz adamlar kalkıp birbirlerini öldürebilir, kadınlar silahlarını çıkarıp ateşleyebilir, barmenler bardakları kırıp bir savaş başlatmaya karar verebilirdi. Mantua'ya gelen insanların asıl aradıkları başlarına gelmemelerini istedikleri, ama ondan da çok başlarına gelmelerini istedikleri adrenalin patlaması, gerginlik ve beklentiydi. *Böyle* bir yerde dedikodu yapılacağına kim inanırdı?

"Bildiklerime göre daha geçen hafta burada en az beş olay çıktı," diye rapor verdi Roma gayet tarafsız bir şekilde. Hâlâ kapının önünde dikiliyordu. İkisi de içeri girmek için hareketlenmemişti. "Polisler iki haftada bir baskın yapıyor. Bir İngiliz buraya niye bu kadar sık gelsin?"

"*Herhangi biri* buraya niye gelsin?" dedi Juliette. "Heyecan seviyor."

Sanki katran içinde yürüyormuş gibi çaba sarf etse de Juliette en sonunda öne atıldı ve gıcırtılı kapıyı açtı. Mantua'ya adımını attı, gözlerinin karanlık ve kasvetli ortama alışmasını bekledi. Etrafı görmesi zor olsa da bütün bar neon ışıklarla aydınlatılmıştı ve bu kabloların olduğu yerlere baktığında retinası yanıyormuş gibi hissediyordu. Etrafına bakınırken New York'taki gizli barlardan birine girdiğine neredeyse emindi. Oralar biraz daha loştu sadece.

Roma ardından kapıyı kapattı, sonra elini burnuna götürdü, yüzüne çalınan duman kokusunu dağıtmaya çalışıyordu. "Onu görebiliyor musun?"

Juliette karanlık gölgelere ve neonla parlayan yerlere göz gezdirdi. Üç Amerikalı bir hayat kadınına Charleston dansı öğretmeye çalışıyordu. Bar ağzına kadar doluydu, zil zurna sarhoş adamlar ve kadınlar yerlere farklı dövizden paralar saçıyorlardı. Farklı günahlara yelken açmak için kalkıp merdivenlere yönelen bir adamın yerini hemen bir başkası dolduruyordu.

Archibald Welch barın hemen solunda, etrafındaki herkese belirgin bir mesafede oturuyordu. Kalan herkes şişkin, kırmızı kadifeden koltuklarına yayılmışken Archibald dimdik oturuyordu: Kızıl saçları ve yüzünden bile kalın boynuyla devasa bir adamdı. Yüzündeki yara mavi neon ışıklarıyla parıldıyordu. Tutuklama dosyasındaki fotoğrafı adamın cüssesine yeterli saygıyı göstermemişti.

"Hah," dedi Roma aradıkları adamı görünce. "Gözünü korkutabileceğimizi sanmıyorum."

Juliette omuz silkti. "En azından deneriz."

Yürümeye başlayıp Mantua'daki kalabalığı yararak ilerlediler ve Archibald'ın iki tarafına dikildiler; biri sağına, biri soluna oturdu. Archibald neredeyse tepki dahi vermedi. Burada oluşlarını umursamadı, halbuki onun için gelmiş oldukları ortadaydı.

Juliette dönüp gülümsedi.

"Archibald Welch, değil mi?" dedi tatlı tatlı. "Archie de diyorlar mı?"

Archibald içkisini kafaya dikti. "Hayır."

"Gerçekten mi?" Juliette denemeye devam etti. "Archiboo, belki?"

Roma gözlerini devirdi.

"Pekâlâ, bu kadarı yeter," diye araya girdi. "Larkspur'la olan işlerinizi biliyoruz Bay Welch ve eminim siz de bizim kim olduğumuzu biliyorsunuzdur. Şimdi hem Kızıl Çete'nin hem de Beyaz Çiçekler'in peşinize düşmesini istemiyorsanız konuşmaya başlamanızı öneririm. Şimdi."

Roma, Juliette'in tatlılıklarından farklı bir strateji denemeye karar vermişti ama iki taktik de işe yaramışa benzemiyordu. Archibald Roma'nın tehditlerini duymuşa dahi benzemiyordu. İçkisini yudumlamaya devam etti.

"Hadi ama, *senin* hakkında bilgiye de ihtiyacımız yok," dedi Juliette biraz sızlanarak. "Larkspur'u nasıl bulacağımızı öğrenmek istiyoruz."

Archibald sessizliğini korudu. Arkada caz müzik çalıyordu ve hayat kadınları bir sonraki müşterilerini arıyorlardı. Bir tanesi elinde yelpazesiyle yaklaşır gibi oldu ama masadaki gerginliğin boyutunu fark edince hemen dönüp uzaklaştı.

Juliette elbisesindeki bir boncukla oynuyordu. Tam adamı tekrar deneyecekti ki adam onu hayrete düşürerek, bardağını masaya koyup konuştu: "Söyleyeyim."

Sesi zımpara gibi sertti. Bir kayalıklara çarpıp üstündeki herkesi ölüme mahkûm eden bir gemi gibiydi.

Roma gözlerini kırptı. "Gerçekten mi?"

Juliette, Roma'nın bu cümleyi istemsizce kurduğundan şüphelendi. Roma'nın sorusundan sonra Archibald güldü.

Juliette'in hayatı boyunca gördüğü en korkunç manzaraydı.

"Elbette," dedi Archibald. Barmene bir işaret yaptı, kadın da elindeki işi bırakıp hemen onun siparişine koştu. Adam üç parmağını kaldırmıştı. "Ama biraz daha eğlenceli bir şeyler yapalım. Fondiplediğiniz her içki için bir soru cevaplayacağım."

Roma ve Juliette birbirlerine afallamış ifadelerle baktılar. Bu Archibald Welch'in işine nasıl yarayacaktı ki? Yalnızdı da onunla içecek arkadaşlara mı ihtiyacı vardı?

"Adil görünüyor," diye mırıldandı Roma. Önüne koyan içkiye normalde takındığından daha iğrenmiş bir ifadeyle baktı.

Archibald ufak bardağını bir sıratışla kaldırdı. "Gānbēi."

"Şerefe," diye mırıldandı Juliette, bardağını adamın ve Roma'nın bardaklarıyla tokuşturdu.

İçkiyi hızla içti, acısı boğazının arkasına vurdu. Acısındansa tadına, dilinin hemen isyan bayraklarını çektiği bu ucuz içkiye yüzünü buruşturdu.

"Tanrım, bu lanet şey de ne?" Juliette öksürdü, boş bardağı masaya koydu. Roma da aynısını yaptı, yüz ifadesini bozmamaya çalışıyordu.

"Tekila," dedi Archibald. Garsona bir işaret yaptı. "Sonraki soru?"

"*Hey,*" Juliette itiraz etti. "Bu sayılmaz."

"Bir içkiye bir cevap *dedim* Bayan Cai. İstisna yok."

Önlerine üç bardak daha kondu. Bunun tadı daha da kötüydü. Juliette Kızılların arabalarında yakıt olarak kullanılan benzini içse tadının daha iyi olacağını düşündü.

"Kolay bir soruyla başlayalım," dedi Roma bardaklar masaya konunca, Juliette bir soruyu daha ziyan etmeden lafa girerek. "Larkspur kim?"

Archibald omuz silkti, özür diler gibi davrandı. "İsmini bilmiyorum, yüzünü de hiç görmedim."

Yalan söylüyor gibiydi. Ama aynı zamanda, Juliette bu adamın Larkspur'u korumak için bir sebebi olmadığını ya da bir şey söylemeyecek olsa bu konuşmaya baştan girmeyeceğini düşündü.

Ufak bardağı parmaklarının arasında kırmamak için kendini zor tuttu. "Ama onunla iletişime geçtin? Gerçek bir insan yani?"

Archibald düşünceli bir ses çıkardı. "Sanırım iki tane soru yatıyor orada."

Altı bardak geldi. Juliette kendi iki bardağını kolayca kafaya dikti, bu sefer kendini hazırlamıştı. Roma öksürüğünü tutmak zorunda kaldı.

"Tabii ki gerçek bir insan," dedi Archibald. "Sizi bana kim yolladı? Walter Dexter mı?"

Sırf adilik olsun diye, adamın sorusunu cevaplamak için Juliette bu sefer *ona* içki içirdi ama büyük ihtimalle adama etkisi olmazdı. Alkolün Archibald'ın üzerinde etkisi yokmuş gibi duruyordu.

"Onun gibi bir şey."

Archibald kafasını salladı, memnun görünüyordu. "Larkspur'a elden teslim yapıyorum, bu sizin için iletişim sayılır mı?" Bardağı ters çevirip masaya koydu, son birkaç damlayı salladı. "Dexter'ın deposundan malları alıyorum ve Chenghuangmiao'daki Long Fa Çayevi'nin en üst katına bırakıyorum. Larkspur aşılarını burada yapıyor."

Juliette tuttuğu nefesi bıraktı. O zaman bulmuştu. Adresi öğrenmişlerdi. Larkspur'la yüz yüze konuşabilirlerdi.

Bu da işe yaramazsa, bu şehri kurtarmak için başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

"Sorularınız bu kadar mı?" diye sordu Archibald. Sesinde meydan okuyan bir tını vardı. Bu kadarının yeterli olmasını beklemiyordu. Juliette'e sanki aklını okuyabilirmiş, aklında dönen çarkları görebilirmiş gibi bakıyordu.

"Bu kadar," dedi Roma, kollarını sıvamaya başlamıştı bile, gitmeye hazırlanıyordu.

Ama Juliette kafasını salladı.

"Hayır." Bu sefer, *o* barmene elini kaldırdı. Roma afalladı. Korkuyla bir şeyler söylemeye çalıştı ama Juliette görmezden geldi. "Daha soracaklarım var."

"*Juliette,*" diye tısladı Roma.

İçkiler geldi. Archibald karnından gelen derin bir sesle kıkırdadı, duman kokuyordu, elini masayla keyifle vurdu. "İçin bakalım Bay Montagov."

Roma bardağa baktı, sonra kafasına dikti.

"Aşısı," dedi Juliette, boğazındaki acı geçince, "işe yarıyor mu? Teslimatı siz yaptığınıza göre biliyor olmalısınız. Ortalama bir tüccardan daha fazlasını görmüş olmalısınız."

Archibald tereddüt etti. İçkisini ağzında dolaştırdı, uzun süre düşündü. Belki de bu bilgiyi verip vermemesi üzerine düşünüyordu. Ama söz, sözdü: Juliette ve Roma bilginin karşılığını içkilerini içerek vermişlerdi.

"Aşı hem gerçek hem değil," diye cevapladı Archibald temkinle. "Larkspur ilk aşıyı laboratuvarında yapıyor, getirdiğim afyonu kullanıyor. Diğer aşı yalnızca renklendirilmiş tuzlu su."

Roma gözlerini kırptı. "Ne?"

Eğer delilik bir noktada durmazsa, Şanghay'ın her köşesine yayılacaktı... Hastalığın doğası böyleydi. Birinin gerçek olup diğerinin olmadığı iki aşamalı bir aşıyla, Larkspur kimin bağışık olup olmadığını kontrol ediyordu.

Böylesi bir gerçek Juliette'in göğsüne oturdu.

"İşin özünde Larkspur, kimin ölüp kimin kalacağını seçiyor," diye suçlamada bulundu, öfkelenmişti.

Archibald omuz silkip söylediği şeyi ne kabul etti ne reddetti.

"Ama nasıl?" diye sorularına devam etti. "Elinde nasıl gerçek bir aşı olabilir?"

Archibald barmene elini kaldırdı. Juliette daha sorusu cevaplanmadan içkisini kafaya dikti, sonra öfkeyle bardağı masaya vurdu. Roma'nın hareketleri oldukça yavaşlamıştı, ağzını silerken yüzünü buruşturuyordu.

"Burada bildiklerimin sınırını aşıyorsun, küçük hanım," diye cevapladı Archibald. "Ama şunu söyleyebilirim: İlk teslimatımda Larkspur'un ufak, deri bir kitap çıkardığını gördüm. Sürekli ona bakıyordu, sanki ayağına kadar getirdiğim malların ne olduğunu bilmiyormuş gibi." Gözündeki küstah parıltı sönmeye başlamıştı. "Gerçek aşının ne olduğunu öğrenmek mi istiyorsun? Larkspur'un baktığı deri kitap *yalnızca* İngiltere'de bulunuyor. Anladın mı?"

Roma ve Juliette birbirlerine baktı.

"İngiliz mi yani?" diye sordu Juliette.

"Kitaplarının geleneksel yollardan yapılmasını mı tercih ediyor?" Roma ekledi.

Archibald ikisine de sanki kafalarında birkaç beyin hücresi eksikmiş gibi baktı. "Söyleyin bana, İngiltere'deki bir tüccar deliliğin haberini aldıktan sonra Şanghay'a yola çıksa, şimdiye kadar gelmiş olur muydu?"

Juliette kaşlarını çattı. "Geminin ne kadar hızlı olduğuna..."

"Dünyanın en hızlı gemisi bile deliliğin yayılmasıyla Larkspur'un aşısının arasındaki kısa zamanı açıklayamaz," diye araya girdi Archibald. "Ama bu kitap İngiltere'den geldi. Demek oluyor ki daha delilik başlamadan önce aşısı vardı."

Archibald hiç uyarmadan, ansızın koltuğunda sıçradı. Korkunç bir an için, telaşlı fikirlerinin arasından, Juliette adamın vurulduğunu sandı ama bu hareket yalnızca barmeni çağırmak içindi.

"Sanırım cevabım birkaç bardağı daha hak ediyor. İyiydi ama, değil mi?"

Juliette'in başı dönüyordu. Bütün bu bilgilerden mi yoksa alkolden mi dönüyordu, onu bilmiyordu.

"Kitap," dedi Roma'ya. "Kitabı bulacağım..."

"Ah, hiç uğraşma," Archibald lafını yarıda kesti. "Bir daha hiç görmedim o kitabı. Ama yerlerde kömür izleri gördüm. Kitabı yaktı. Sizce metodu ezberleyince sizin gibi insanların kitabı çalmasını göze alır mı?"

Güzel bir soruydu. Juliette dudaklarını bastırdı. Archibald bunu görünce sırıttı ve ona iki bardak daha uzattı. Juliette ilkini tereddüt etmeden kafaya dikti. Sonuç olarak bunlar son içkilerdi. İstediklerini almışlardı.

"Juliette Cai," dedi Archibald, ikinci bardağı uzatırken, "müthiş bir içki arkadaşısınız. Bay Montagov'un biraz daha çalışmaya ihtiyacı var."

"Bu kabaydı," Roma mırıldandı.

Juliette dikkatlice, elinin titremediğinden emin olarak ikinci bardağını da kafaya dikip havaya kaldırdı. Roma onu takip etti ve bu zehrin son damlaları da etkisini göstermek üzere midelerine indi. Archibald daha fazla zaman harcamadan kalkıp ağır ellerini Juliette'in sol omzuna, Roma'nın da sağ omzuna dostça koydu.

"Bu oldukça keyifliydi, çocuklar. Ama saat on biri gösteriyor ve kaynaklarım gitme zamanının geldiğini söylüyorlar."

Hızla uzaklaştı, kalabalığın arasına daldı ve neon ışıkların altında kayboldu. Kaosun elçisiydi. Juliette adamı neredeyse hiç tanımıyordu ama saygı duymuştu.

Gözlerini sıkıca kapattı, kafasını salladı ve odağını toplamaya çalıştı. O iyiydi. Toparlayabilirdi.

"Roma?" dedi dönüp.

Roma yana doğru eğildi ve yere düştü.

"Roma!"

Juliette hemen yanına diz çöktü, çift görecek kadar sarhoştu ama dengesini hâlâ koruyabiliyordu. Yüzüne hafifçe vurdu.

"Beni burada bırak," diye sızlandı Roma.

"Nasıl bu kadar kötü olabilirsin?" diye sordu Juliette. "Rus olduğunu sanıyordum."

"Rus olduğum doğru ama alkolik değilim," diye mırıldandı Roma. Gözlerini kapattı ve fal taşı gibi açtı, afallamış halde tavana bakıyordu. "Neden yerde yatıyorum?"

"Gidiyoruz." Juliette sert bir sesle konuştu. Onu omuzlayıp ayağa kaldırdı. Roma homurdanarak uyum sağladı. En azından denedi... İlk denemesinde yalnızca oturur pozisyona geçebilmişti. Juliette bir daha çekiştirdi ve Roma sallansa da en sonunda ayağa kalkabildi.

"Gidiyor muyuz?" diye tekrarladı Roma.

Bir anda odayı siren sesleri doldurdu, caz müzik kesilmişti. Çığlıklar koptu ve curcuna başladı, herkes her yöne doğru öyle koşuyordu ki Juliette çıkışın ne tarafta olduğunu anlayamaz hale geldi. Dışarıdan bir ses hoparlörden,

Mantua'daki herkesin elleri havada dışarı çıkmasını emrediyordu. İçeridekı insanlar silahlarının emniyetini açıyorlardı.

"Artık gitmiyoruz," diye düzeltti Juliette. "Polisler tarafından vurulmak istiyorsan başka tabii. Yukarı çıkıyoruz o zaman. Hadi."

Roma'yı kolundan tutup daha önce fark ettiği dar merdivenlere çekti. Mantua'daki diğer müşteriler çıkışa ulaşabilmek için birbirlerini ittirip çekiştirirken, parlak kıyafetli kızlar merdivenlere yönelmişti, yukarı doğru gözden kayboluyorlardı.

"Dikkat et, dikkat et." Roma sendeleyince Juliette onu uyardı.

Merdivenin son basamağında ikisi de nefes nefeseydi ve etraflarındaki kargaşada sabit durmaya çalışıyorlardı. İkinci kattaki koridor o kadar dardı ki Juliette iki kolunu aynı anda açamazdı. Bastıkları halı çok yumuşaktı, ayakkabısının topuklarının yarısı dikişlerin arasına kaçıyordu. Aşağı katta duvarları kaplayan neon ışıklar burada yoktu. Bu katı yalnızca tavandaki loş ışıklar gittikleri yeri gösterecek ve dökülen duvar kâğıdında uzun gölgeler yaratacak kadar aydınlatıyordu.

Juliette önüne gelen ilk kapıyı açtı. Ufak odaya ışık girince iki hafif çığlık sesi duydu. Juliette gözlerini kısınca pantolonunu çıkarmış bir adam gördü.

"Dışarı," dedi.

"Burası *benim* odam," diye itiraz etti yataktaki kadın.

Ayaklarının altında bir şeyler düştü, sonra silah sesi geldi.

"Ah, özür dilerim, durun kendimi düzelteyim," dedi Juliette. Ciddi kalmakta çok zorlanıyordu. Saçma bir sebepten dolayı kahkahasını zor tutuyordu. "Dışarı. Çıkın!"

Onu ilk adam tanıdı. Pantolonunu çekip odadan tüyme hızına bakılırsa büyük ihtimalle bir Kızıl'dı. Çıkarken Juliette'e kafasıyla ufak bir selam verdi. Kadın daha yavaş davrandı, gönülsüzce odanın yarısını kaplayan yataktan kalktı. Yatağın üstünde bir pencere vardı ama insan bir kenara, bir kediyi bile ittiremeyecek kadar küçüktü.

"Daha hızlı," diye patladı Juliette. Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyabiliyordu.

Kadın yanından geçip çıktı, çıkarken de ters bir bakış attı. Juliette, Roma'yı boş odaya soktu ve kapıyı sertçe kapattı.

"Sanki seni çok sevmedi," dedi Roma.

"Beni sevmesi umurumda değil," diye cevapladı Juliette. "Yorganın altına gir."

Roma'nın kanı çekildi. İkinci kattan çığlıklar yükselmeye başlamıştı. "Zorunda mıyım? İnsanlar bunların altında neler..."

"Gir işte!" diye hırladı Juliette. Elbisesine elini attı ve cüzdanını çıkardı, yeterli miktarda para çıkardı. Sayıları okuyamamasından dolayı iyice zorlanmıştı.

"Tamam, tamam." Roma uyum sağladı. Tam yatağa girip yorganı üstüne çektiğinde kapı gümledi.

Juliette hazırdı.

Polisin içeri dalamayacağı ama yüzüne ve Amerikan elbisesine bakabileceği kadar kapıyı araladı. Genelde işi anlamaları için bu yeterliydi ve o da adamın fark etmesi için bir salise kadar bekledi.

Anladı.

"Bu oda boş," dedi Juliette, sanki adamı hipnoz edermiş gibi. Adam Çinliydi, İngiliz değildi ve bu Juliette için iyi haberdi, çünkü büyük ihtimalle Kızıl Çete'den korktuğu anlamına geliyordu. Adama parayı uzattı ve adam kafasını salladı, üzerinde Uluslararası İskân ambleminin bulunduğu lacivert şapkasını eğdi.

"Anlaşıldı," dedi adam. Parayı aldı ve uzaklaştı. Diğerlerine odayı incelediğini ima etti. Juliette kapıyı kapatıp davul gibi atan kalbiyle arkasına yaslandı.

"Güvende miyiz artık?" Roma yorganın altından boğuk sesle sordu.

Juliette iç geçirerek yanına gelip yorganı üzerinden çekti. Roma afallamıştı, gözleri fal taşı gibi açılmış ve saçları her yöne dağılmıştı.

Juliette gülmeye başladı.

Bu kıkırdaması karnından yükselerek gelmiş, göğsünde yayılmıştı ve Juliette şimdi elleri karnında, kendini yatağa atıyordu. Neyin bu kadar komik olduğunu bilmiyordu. Roma da oturduğunda neye güldüğünü anlamamıştı.

"Bu... senin... suçun," diyebildi Juliette hıçkırırken.

"Benim suçum mu?" diye tekrarladı Roma duyduklarına inanamayarak.

"Evet," dedi Juliette. "Eğer alkolü kaldırabilseydin, Archibald Welch'le çıkardık."

"Lütfen," Roma cevapladı. "Ben düşmesem, sen düşecektin."

"Yalan."

"Öyle mi?" diye meydan okudu Roma. Omzunu sertçe ittirdi. Juliette dengesizce yatağa düştü, başı çılgınca dönüyordu.

"Sen..."

İki elini de kaldırarak Roma'ya yürüdü, ama ne yapmak istediğini kendi de bilmiyordu. Belki boğazlayacak, belki gözlerini çıkaracak ya da Roma'nın belindeki silaha uzanacaktı ama Roma bu sarhoş halinde bile ondan daha hızlıydı. Bileklerini yakalayıp ittirdi ve hareketin etkisiyle ikisi de yatağa düştü.

"Ne diyordun?" diye sordu Roma. Amacına ulaştığında da yerinden kıpırdamadı. Orada kaldı... Elleriyle Juliette'in bileklerini kafasının üstünde tutuyor, üzerinde uzanıyordu ve simsiyah gözlerinde tuhaf, alevler içinde bir şeyler vardı.

Roma'nın ifadesindeki bir şeyler değişmişti. Juliette hızla nefes aldı: ufak, hızlı bir soluk. Eğer Roma bu kadar yakın durmasaydı fark etmeyebilirdi. Ama fark etti.

O her zaman fark ederdi.

"Neden irkildin?" diye sordu. Sesinde şüpheci, acımasız bir ton vardı. "Benden korkuyor musun?"

Juliette'in damarlarından öfke aktı. Böyle küstah bir soru bütün hislerini uyandırdı, alkolün etkisinden çekip aldı.

"Senden *asla* korkmadım."

Juliette hızlıca ittirerek pozisyonlarını değiştirdi. Kırgın, gücenmiş ve incinmişken bacaklarını Roma'ya sardı ve belini çevirdi. Artık Roma sırtüstü yatıyordu ve Juliette onun üzerindeydi, yatakta dizlerinin üzerinde duruyordu. Omuzlarını da sabitlemeye çalıştı ama o kadar gönülsüz ve baş döndüren bir hareketti ki Roma onun öfkesini fark edip karşılık verdi.

Hızla doğrulup Juliette'in kıskacından kurtuldu. Ama daha fazla hareket etmedi. Bu şekilde kaldılar: çok yakın, çok iç içe. Juliette onun kucağında oturuyordu; Roma da yalnızca birkaç santim uzaktaydı.

Roma'nın ellerinden biri ayak bileğine kondu. Juliette'in eli onun boynundaydı.

"Belki de," dedi Roma alçak sesle, "benden korkmuyorsun. Ama..." Eli tırmanıyordu, baldırından dizine, sonra üst bacağına. Juliette'in avcu aşağı kaydı, artık beyaz gömleğinin yakasının altındaydı, "...oldum olası zayıflıktan korktun."

Juliette kafasını kaldırdı. Gözleri buluştu: Bulanık, sarhoş ama aynı anda tetikte ve cüretkârlardı, aynı zamanda bir şekilde... bir şekilde hem en gevşek hem de en uyanık hallerindelerdi.

"Bu zayıflık mı yani?" diye sordu Juliette.

Roma'nın mı yoksa kendisinin mi daha hızlı soluduğunu bilemiyordu. Birbirlerine bir soluk uzaklıktaydılar. İkisi de bir ötekinin ilk hareketi yapması için, istediklerini itiraf etmek istemedikleri şeye teslim olmaları için, şu an olanlara, bunun tarihin tekerrürü olduğunu itiraf etmek istemedikleri şeye teslim olmaları için adeta birbirlerine *meydan okuyorlardı*.

İkisi de aynı anda teslim oldu.

Roma'nın öpücüğü tıpkı hatırladığı gibiydi. İçini o kadar çok adrenalin ve coşkuyla dolduruyordu ki patlayacak gibi hissettiriyordu. Vücudu uçuyordu, sanki kendi teninden kurtulup kaçabilecekmiş gibiydi.

Alkolün tadı bardaktayken çok kötüydü ama Roma'nın dudaklarındaki kalıntısı çok tatlıydı. Dişleri Juliette'in alt dudağına sürtündü ve Juliette onun üzerine eğildi, elleri omuzlarında geziniyordu, yanlarındaki kaslarından kayıyordu, gömleğinin altından geçip teninin ateşinde oynuyordu.

Kalp atışlarını kulaklarında duyabiliyordu. Roma'nın dudakları dudaklarından çenesine, oradan köprücük kemiğine kaydı. Dokunduğu yeri yakıyordu. Juliette düşünemiyor, konuşamıyordu... Başı dönüyordu, dünyası dönüyordu ve şu an her şeyin dönmesinden, dönüp durmasından başka bir şey istemiyordu. Yolundan sapmak istiyordu. Sonsuza dek kontrolünü kaybetmek istiyordu.

Dört yıl önce masum, genç ve iyilerdi. Aşkları güzel ve korunacak bir şeydi; hayatın kendisinden bile daha basitti. Şimdiyse bir canavardılar. Tenleri birbirlerine dokunurken bu genelevin kokusunu kendileri de yayıyorlardı, ucuz tekiladan daha fazlasıyla sarhoş olmuşlardı. Açlık ve tutku her hareketlerini dikte ediyordu. Juliette, Roma'nın düğmelerini kopardı ve gömleğini çıkardı, sırtından geçen eski yaralara dokundu.

"Bir ateşkes," diye mırıldandı Juliette. Durmak zorundalardı. Ama duramıyordu. "Bana işkence ediyorsun."

"Savaşta değiliz." Roma yavaşça cevapladı. "Neden ateşkes yapalım?"

Juliette kafasını salladı. Gözlerini kapatıp Roma'nın dudaklarının çenesinde sürünmesinin hissinde kayboldu. "Değil miyiz?"

Öyleyiz.

Bu farkındalık Juliette'in başından aşağı buzlu su gibi döküldü ve bu ancak mezarda bulunacak türden bir soğuktu. Yüzünü Roma'nın boynuna gömdü, dağılmamak, ağlamamak için kendini zorladı. Roma, Juliette'teki değişikliği daha o bile tam kanıksamadan fark etmişti, kollarını ona sardı.

"Sen ne yapıyorsun Roma Montagov?" diye fısıldadı Juliette, sesi zor çıkıyordu. "Bana ne yapıyorsun?"

Kalbiyle bir kere oynamış olması yeterli değil miydi? Zaten bir kere onu parçalayıp kurtların önüne atmamış mıydı?

Roma bir şey söylemedi. Juliette yüzünü kaldırıp kocaman açılmış gözlerle baktığında bile onun yüzünde bir şey okuyamadı.

Aniden fırladı, ayağa kalkmaya çalıştı. Ancak o zaman Roma tepki verebildi, o zaman bileğini tutup fısıldayabildi. "Juliette."

"Ne var?" diye tısladı Juliette. "Ne var Roma? Şu an bulunduğumuz durumu açıklamak ister misin, hele dört sene önce kalbindekileri acı verici şekilde döktükten sonra? Yine benimle *oynadığını* itiraf edene kadar kafana silah mı dayayayım..."

"Oynamıyorum."

Juliette elbisesine uzandı, gizlediği silahı çıkardı. Öteki eliyle emniyeti açtı ve silahı daha az önce dudaklarının dokunduğu çenesinin altına dayadı. Roma yalnızca çenesini kaldırıp silahı bastırmasına izin verdi, ta ki namlu da teninde bir başka öpücük bırakana kadar.

"Bana doğruyu söyle," dedi nefes nefese. "Beni mahvediyorsun, sonra beni öpüyorsun. Bana senden nefret etmem için sebep veriyorsun, sonra seni sevmem için. Bu yalan mı, doğru mu? Bu bir oyun mu yoksa kalbinin sözünü mü dinliyorsun?"

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki Juliette eli boynuna bu kadar yakınken bunu hissedebiliyordu. Ay ışığı şimdi pencereden sızıyor ve Roma'nın gövdesini aydınlatıyordu: yanlarında serbest duran, ama hayatını tehdit eden Juliette'i durduracak hiçbir şey yapmayan çıplak omuzlarını ve kollarını.

Tetiği çekebilirdi. Ümitlenmenin acısından kendini kurtarabilirdi.

"Gerçek bu kadar basit değil," dedi Roma boğuk bir sesle. "Asla olmaz."

"Bu bir cevap değil."

"Ancak bu kadarını verebilirim." Roma yavaşça uzanıp namluyu tuttu.

"Duymaya katlanabileceklerin de bu kadar. Hâlâ giderken arkada bıraktığın, sana dört yıl önce ihanet eden kişiymişim gibi konuşuyorsun ama ben o değilim ve *sen* de benim sevdiğim Juliette değilsin."

Silahı tutan Juliette'ti ama sanki *kendisi* vurulmuş gibi hissetti. Mantua artık sessizdi; baskın sona ermiş, polisler gitmişti. Aşağıda yalnızca binanın neon ışıkları, beton zemindeki yağmur birikintilerine yansıyordu.

"Neden?" diyebildi zorla. Dört yıl önce sorması gereken soruydu bu. Yıllardır kalbine zincirlenmiş soru. "Neden o gün insanlarıma saldırdın?"

Roma gözlerini kapattı. Sanki kurşunun gelmesini, bu lanetin sonunda onu bulmasını bekliyordu.

"Çünkü," diye fısıldadı Roma, "başka seçeneğim yoktu."

Juliette silahını geri çekti. Roma bir şey daha söyleyemeden odadan çıktı.

KAKTÜS TEAM

OTUZUNCU BÖLÜM

Juliette ellerini bahçesindeki verimli topraklara daldırdı. Bastırıyor ve karıştırıyor, parmaklarını otlara sarıp sıkıyordu.

Gündoğumundan beri evin önündeki bahçesiyle uğraşıyor, zonklayan başını gün ışığıyla ve doğanın tınılarıyla dindirmek istiyordu. İşe de yarıyordu... ama bu, bunun onu mutlu ettiği anlamına gelmiyordu. Evin çalışanları arasında laf hızlı yayılıyordu: Herkes birbirine bahçede Juliette'i gören olursa kesinlikle ondan uzak durması gerektiğini söylüyordu. Çocukken bahçeyle, toprakla ilgilendiğinde, avcunda solmuş yaprakları sıktığında bu onun kötü bir ruh halinde olduğu anlamına geliyordu. Bu, öfkesini silahlarını kuşanmadan dindirmeye çalışıyor demekti. O zamanlar evde çalışan Kızılların arasında efsane haline gelmişti bile: Juliette'i bahçeyle uğraşırken rahatsız edersen sonuçlarına katlanırsın.

Ali kanıyla toprağı suladığından beri bahçeyle ilgilenen olmamıştı.

Juliette derin bir nefes aldı. Elinde ufak bir mor sümbül vardı, onu açtığı küçük çukura yerleştirmeye çalışıyordu. Soğanlı çiçek devrilmeden, köklerinin üzerine toprağı ittirip kapattı.

Kendini de böyle doldurabilmeyi isterdi. Kalbindeki boşlukları bu verimli topraklarla doldurmayı, içindeki yarada güller açtırmayı dilerdi. Belki o zaman Roma'nın sesini kafasında tekrarlayıp durmaz, aklının her köşesini işgal etmezdi.

Juliette'in dizlerinde ufak ufak sıyrıklar vardı. Mantua'dan çıkıp biraz uzaklaştıktan sonra düşmüş ve olduğu yerde kalmıştı; avuçlarıyla yere bastırmış, elbisesi çamur ve yağmur suyuyla kirlenmişti. Eve dönerken canı yanmıştı ama o acı katlanılabilirdi. Altındaki toprağın soğukluğu, sabah güneşinin yüzündeki ışıltısı, tenine batan çakılların ve otların keskinliği... bulutlara karışmadığını ve hâlâ toprağa temas ettiğini hatırlatıyordu.

Sana verebileceklerim bu kadar.

Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Bunca senedir Roma ondan nefret etmediyse neden öyleymiş gibi davranmıştı? Eğer nefret ettiyse de neden kelimelerinden akan *ıstırapla* o da Juliette kadar acı çekmiş gibi davranıyordu?

Başka seçeneğim yoktu.

Juliette aniden çığlık atıp toprağı yumrukladı. Yakınlardaki iki hizmetçi irkilip kaçtı ama Juliette umursamadı. Tanrı aşkına, bunu dört yıl önce de *yapmıştı*. Kafasında her şeyi ikiye ayıran bir çizgi çekmişti: Roma'nın eylemleri ve Roma'nın sözleri. Kesinlikle ikisini birbirine karıştıramıyordu, *neden* böyle olduğunu anlayamıyordu... Neden Juliette'e onu sevdiğini söyleyip sonra ihanet ettiğini anlayamıyordu. Şimdi yine aynı noktadaydı, yine içinde olduğunu söylediği nefrete rağmen ona dokunuşlarını mantığa oturtamıyor, gözlerinin içine bakamadığını söylediği yeni, buz kesmiş Juliette ile konuşurken gözlerindeki hüznü anlayamıyordu.

Gerçek bu kadar basit değil. Asla olmaz.

Juliette yanındaki küreği aldı. Damarlarında akan öfkeye katlanamıyordu. Bahçecilik artık bir işe yaramıyordu. Ayaklandı ve küreği kaldırdı, metalin ucunu saatlerdir güzelleştirmek için uğraştığı deliklere teker teker sapladı. Tekrar tekrar, bütün çiçekleri parçalarına ayırana kadar saplamaya, bütün yapraklar dağılana kadar küreğini savurmaya devam etti. Uzaklardan birinin ona seslendiğini duydu ve bu öfkesini daha da kızıştırdı, öyle ki arkasını dönüp gördüğü ilk şeyi yeni hedefi edindi: kendisinin iki katı kadar uzun ince bir ağaç.

Juliette hızla ağaca yürüdü. Küreği kaldırıp vurdu, vurdu ve vurdu...

"Juliette!"

Kürek havada asılı kaldı. Juliette arkasını döndüğünde Rosalind'in manikürlü ve narin ellerinin küreği tuttuğunu, ağaca gelecek olan bir başka darbeyi engellediğini gördü.

"Senin derdin ne?" diye hırladı Rosalind. "Niye böyle çıldırdın?"

"Beni rahat bırak," dedi Juliette sertçe. Küreği kuzeninin elinden çekti ve hızla eve girdi. Geçtiği yerlere üstünden toprak dökülüyordu ama arkasında neyi dağıtıp geçtiğini umursamıyordu. Sonra bulduğu en sönük, boyuna hiç uymayan montu buldu ve üstüne geçirdi. Kıyafetinin içine gömülüp kendine dair ne varsa montun içine sakladı. Alışkanlıktan saçlarını saklamak için şapkasını da kapattı ama buna gerek yoktu. Saçlarını normalde yaptığı gibi kıvırmamıştı. Onun yerine siyah ve uzun saçları ensesine sürtünüyordu. Juliette kulağının arkasına sıkışmış bir teli tutup çekti, sanki gerçekliğini kontrol ediyordu.

Juliette evden çıktı. Yürürken önüne bakıyor, arada bir etrafını kolaçan ediyordu. Hâlâ takip ediliyor muydu? Bu pek umurunda değildi. Kanı kulaklarında savaş çığlığı gibi pompalanırken, titreyen parmaklarını durdurmak için yumruklarını sıkmışken umursayamazdı.

Juliette öncelikleri konusunda her zaman kendisiyle gurur duymuştu. Gezginlerin Kuzey Yıldızı'nı saptayabildiği gibi o da neyin önemli olduğunu saptayabiliyordu. Şehri, çetesi, ailesi. Ailesi, çetesi, şehri.

Ancak dünya tersine dönmüşken Kuzey Yıldızı'nı bulmak mümkün müydü?

Juliette attığı her adımda zorlanarak yürüdü. Bir noktada Bund'dan geçiyordu, park ettikleri yerlerden dikkatsizce girip çıkan ve otoyola hemencecik karışıp gözden kaybolan motorlu taşıtların aralarından süzülüyordu.

Yolu takip etmektense yan sokaklara dalıp iskelelere gitmek nasıl olurdu düşündü. Yürümeyi hiç bırakmadan sulara dalar, yığınların arasından düşüp kaybolmuş kargolardan, teslimat listelerinde gözüküp bir daha asla bulunamayan kutulardan ve kayıp gelir istatistiklerinden biri olurdu.

Juliette devam edip Bund'dan uzaklaştı. Uluslararası İskân'ı da geçerek nihayetinde Beyaz Çiçek bölgesine vardı.

Başlığını daha da yukarı çekti. Bu hareket garanti vermiyordu ama Montagovların hükmettiği bu sokaklara karışması Roma'nın onların bölgesine girmesinden çok daha kolaydı. Bileğine dolanmış ya da saçına bağlanmış Kızıl renkleri olmadan, normalde onun kim olduğunu belli eden şeyler olmadan Beyaz Çiçekler için yakınlarda yaşayan sıradan Çinli bir kızdan başkası değildi.

"*Hey!*"

Juliette yüzünü buruşturdu, yanlışlıkla omuz attığı adam onu çekiştirip yüzüne bakamasın diye kafasını eğdi.

"Özür dilerim!" dedi hemen. Köşeyi dönmeden önce, arkasından merakla bakan adamın sarı saçlarının bir an için görür gibi oldu.

* * *

"Çok tuhaf bir şey oldu," dedi Benedikt.

Boş koltuğa oturdu, boynundaki atkıyı çözdü ve ufak köşe masasına koydu. Marshall devam etmesini ister gibi Benedikt'e kafa salladı ama Roma kuzenini duymamış gibi davrandı. Restoranın diğer ucuna boş gözlerle bakıyordu. Günlerdir uyumamış gibi bir hali vardı. Alisa deliliğe yakalandığından beri her gün gittikçe daha da kötü oluyordu, yüzündeki yorgunluk her gün biraz daha derinleşiyordu ama bugün yüz ifadesi çok daha kötüydü. Görünüşe göre yalnızca vücudu değil, artık zihni de dayanma noktasına ulaşmıştı; artık kendini yeniden canlandırmaya çalışma noktasını aşmış ve düzenli bir tepkisizlik haline ulaşmıştı, yeniden hareketlenmek için bir şeyin olmasını bekliyordu.

Benedikt, Roma'nın dün eve gidip gitmediğini merak etti, çünkü kuzeni hâlâ dünkü beyaz gömleğini giyiyordu. Sorunun ne olduğunu sorsa mı yoksa hiçbir şey olmamış gibi mi davransa bilemedi.

İlkine gelebilecek cevaplardan korktuğu için ikinci seçenekte karar kıldı.

"Sanırım az önce Juliette Cai'yi gördüm."

Roma aniden sıçradı, dizini masanın altına öyle sert vurdu ki Marshall'ın önündeki tabak neredeyse kayıp gidecekti.

"Hey, dikkat et," diye azarladı onu Marshall. Elleriyle ballı kekini korumaya çalıştı. "Sırf senin yemeğin daha gelmedi diye başkasının yemeğini de mahvetmek zorunda değilsin."

Roma, Marshall'ı duymazdan geldi.

"Nasıl yani?" diye sordu Benedikt'e. "O olduğuna emin misin?"

"Sakin ol," diye cevapladı Benedikt. "Kendi işine bakıyordu..."

Roma çoktan ayaklanmış ve kapıya yönelmişti bile. Benedikt'le Marshall'ın takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu; şimdi onu takip etmeye karar verselerdi bile, kapıya vardıkları anda ne tarafa gittiğini bilemezlerdi.

"O... o da neydi?" Benedikt sordu.

Marshall omuz silkti. Ağzını kekle doldurdu. "Kek ister misin?"

Bu esnada, Juliette hafızasına dayanarak Beyaz Çiçekler bölgesinin içlerine kadar girmişti bile, hatırladığını sandığı sokaklardan dönüyor ve tekrar

geçiyordu. En sonunda, geçtiği bazı sokakları anımsamaya başladı. En sonunda, çok tanıdık bir ara sokağı buldu ve askıda asılı çamaşırlara dokunmamak için eğilerek geçti. Havadaki nem kokusunu almamak için burnunu kapattı.

"İğrenç," diye mırıldandı, ensesine dokunan ıslak çamaşırların bıraktığı nemi eliyle silerken. Tam o sırada elini çekerken, sokağın diğer ucundan tıpkı kendisi gibi eğilerek yürüyen uzun ve heybetli bir adam gördü.

Sırtındaki bütün kaslar aniden kasıldı. Şüphe çekmemeye çalışarak yürümeye devam etmek için kendini zorladı. Şimdi gerileyip ara sokaktan kaçmak çok daha şüpheli olurdu.

Neyse ki Dimitri Voronin yanından geçerken onu tanımadı. Kendi kendine homurdanmakla, gömleğinin kırışmış kollarını düzeltmeye çalışmakla meşguldü.

Ara sokaktan çıkıp gözden kayboldu. Juliette de öteki taraftan çıktığında rahatlayarak nefesini bıraktı. Önünde duran apartmanları inceledi, şimdi değişmiş manzarayı hafızasındaki görüntülerle karşılaştırıyordu. Daha önce bir kere buraya gelmişti, ama o geleli o kadar uzun zaman olmuştu ki artık duvarların rengi değişmiş, kiremitleri solmuştu…

"Sen kafayı mı yedin?"

Juliette nefesini tuttu, görülmemesi için belinden tutup onu köşeye, apartmanın önünden ara sokağa çeken Roma'nın sesini neredeyse tanımamıştı. Juliette kendini toparlamaya çalışırken neredeyse Roma'nın ayağına basacaktı.

"Kendim *yürüyebilirim*, teşekkürler," diye tısladı.

"Bakıyorum da evimdeki her pencerenin önünde oyalanıyorsun!" diye söylendi Roma. "Seni öldürürler Juliette. Şaka mı sanıyorsun bizi?"

"Sence?" diye hemen cevabı yapıştırdı Juliette. "Kızılların ölüm sayısı hiç de şaka gibi değil!"

İkisi de sustu.

"Ne yapıyorsun burada?" Roma sordu sessizce. Gözleri Juliette'in omzunun üzerinde bir noktaya sabitlenmişti; direkt göz temasından kaçınıyordu. Juliette ise kendini ona bakmaktan alamıyordu. Ona bakıyor, söylemek istediklerini, duymak istediklerini, içinden atıp kurtulmak istediklerini haykırmak istiyordu. Her şey… her şey ona sıkışık hissettiriyordu: ciğerleri, teni, dişleri. Gövdesine sığamıyordu, patlayıp parçalarına ayrılmak ve altındaki betonun kırıklarına süzülüp toprağa karışmak üzereydi.

"Buradayım," diyebildi sonunda, "çünkü kaçmaktan ve karanlıkta kalmaktan yoruldum. Gerçeği istiyorum."

"Sana söyledim…"

"Bunu *yapamazsın*." Juliette bağırmaya başlamıştı. Bağırmak istemiyordu ama kendini tutamıyordu. Dört yıllık sessizlik artık patlama noktasına gelmişti. "Hak etmiyor muyum bilmeyi? En azından babana gidip bize nasıl pusu kurabileceğini anlatmanın sebebini bilmeyi bir nebze olsun…"

Juliette lafının yarısında durdu. Kaşlarını o kadar kaldırdı ki kâküllerinin arkasında kayboldular. Kalbine dayalı bir bıçak vardı. *Roma* kolunu uzatıp kalbine bir bıçak dayamıştı.

Bir an geçti. Juliette onun ne yapacağını görmek istedi.

Ancak Roma sadece kafasını salladı. Aniden eskiden olduğu kişi gibi *hissetti*. Caz kulübünün terasında Juliette'i ilk kez öpen o çocuk gibi hissetti. Şiddete inanmayan, şehrin kalanını adilce ve barış içinde yöneteceğine yemin eden o çocuk gibi.

"Korkmuyorsun bile," dedi nefes nefese, sesi çatallıydı. "Niye biliyor musun? Çünkü bu bıçağı kalbine saplayamayacağını *biliyorsun*… Hep biliyordun, acımasızlığımla ve vahşiliğimle alakalı o dedikoduları duyduğunda bunların yalan olduğunu biliyordun, değil mi?"

Bıçağın ucunun soğuğunu kıyafetinin ardından dahi hissedebiliyordu. Bu soğuk neredeyse vücudunun hararetini alıyordu.

"Korkmayacağımı biliyorsan," diye sordu Juliette, "niye çektin bıçağını?"

"Çünkü *bu*…" Roma gözlerini kapattı. Gözyaşları. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "…bu yüzden ihanetim o kadar korkunçtu. Çünkü sana asla zarar veremeyeceğime inanıyordun ve ben sana zarar verdim."

İşte o zaman bıçağını geri çekti ve soğuk havanın aradaki boşluğu doldurmasına izin verdi. Hiçbir şey söylemeden dönüp bıçağı bir kenara fırlatınca bıçak yanlarındaki duvara kabzasına kadar saplandı. Juliette tüm bunları havada süzülen bir hayaletmiş gibi tepkisiz bir şekilde izledi. Bunu bekliyordu. Roma haklıydı. Hayatı onun ellerindeyken korkamazdı. Ne de olsa Beyaz Çiçekler'in bölgesine giren, kendini onların ellerine bırakan oydu.

"O zaman neden?" diye sordu Juliette. Kelimeler tek nefeste çıkmıştı. "Neden yaptın?"

"Anlaşma öyleydi." Roma hızla yüzünü sildi. Dönüp izlenmediklerini, bir

tehlikenin onlara yaklaşmadığını kontrol etmek için ara sokağın girişine bakındı. "Babam direkt seni öldürmemi istedi ve ben reddettim."

Juliette kapısının önüne bırakılmış beyaz çiçeği hatırladı, üzerindeki not Lord Montagov tarafından yazılmıştı. Resmen dalga geçmişti.

"Neden öldürmedin?"

Sert bir gülüş. Roma kafasını salladı. "Soruyor musun bir de? Seni seviyordum."

Juliette dilini ısırdı. Yine bu kelimeyi duymuştu. Sevgi. *Seviyordum.* Sanki aralarındaki her şey bıçak kemiğe dayanana kadar gerçekmiş gibi konuşuyordu ve Juliette bunu anlayamıyordu, çünkü Roma'nın son hareketi dışında aralarındaki her şeyin yalan olduğuna dair kendini ikna etmek için çok uzun zaman harcamıştı.

Kendini ikna etmek *zorundaydı.* Başka türlü hem Roma'nın onu *sevdiğine* hem de onu mahvedebildiğine nasıl inanabilirdi ki? Kendisinin de onu sevdiği, hem de hâlâ kalıntıları kalacak kadar derinden sevdiği gerçeğiyle nasıl yüzleşebilirdi? Eğer bu pençelerini Juliette'in beynine geçirmek üzerine büyük bir plan değilse bulundukları an kalbini zayıflıktan kurtarmak için önemli bir andı.

Ağzında metal tadı duydu. Acıdan suratını buruşturup çenesini gevşetti ama sessiz kaldı, teni zonkluyordu.

"Neye inanmak istersen ona inan," diye devam etti Roma, yüzündeki ifadeyi görünce. "Ama gerçeği duymak istedin, al sana gerçek. Babam bizi öğrendi Juliette. Casuslardan biri ona haber vermiş, o da Montagov ismine edilmiş bu hakaretten kurtulmak için bana bir bıçak verdi…" Roma duvara saplı bıçağı gösterdi. "…kalbine saplamam için."

Juliette duvardaki bıçağa baktı. Dalgınca konuştu. "Ama yapmadın."

"Yapmadım," Roma tekrarladı. "Kendi canımı almayı tercih edeceğimi söyledim. o da beni tam olarak bununla tehdit etti. Babam doğduğum günden beri bir hata yapmamı bekliyordu ve en sonunda hata yapmıştım. Sana saldırı düzenleyebileceğini söyledi…"

"Öyle bir şey yapamazdı," diye araya girdi Juliette. "Öyle bir gücü yok…"

"Bunu bilemezsin!" Bağırırken Roma'nın sesi çatallanmış, sanki bin bir parçaya ayrılmıştı. Roma artık onun gözlerine dahi bakamıyordu; yüzünü ara sokağa dönmüştü. "Ben de bilmiyordum. Babam… Çoğu zaman belli etmez

ama her yerde gözü kulağı vardır. Bu hep böyleydi. Eğer söylediği gibi seni öldürmeyi kafasına koysaydı, eğer istediği gibi, sanki ikimiz de Şanghay'ın ortasında birbirimizi öldürmüşüz gibi bir sahne tasarlayıp bu kan davasını başka boyutlara çekmeyi planlasaydı, bunu yapabilirdi. Buna şüphem yok."

"Onunla savaşabilirdik." Juliette geçmiş gitmiş bir olaya neden çözüm sunmaya çalıştığını bilmiyordu. Artık bu içgüdüsel bir hareketti: Belki de Roma'nın doğru kararı almış olması ihtimaline karşı kendini korumaya çalışıyordu. "Lord Montagov bir insan. Onun da kafasına bir kurşun girebilir."

Roma yine güldü ama asla eğlenmiyordu. "*On beş* yaşındaydım Juliette. Dimitri'nin attığı omuzlara karşı bile savunamıyordum kendimi, babamın kafasına sıkabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Ben yapabilirdim, demek istedi Juliette. Ama kendisi de emin olamıyordu. Bunun hüsnükuruntu olup olmadığını, bütün bu öfke kalbini taşa çevirmeden önce buna gücünün yetip yetmeyeceğini bilemiyordu. O zamanlar Roma gibi o da bu bölünmüş şehrin birleştirilebileceğine inanıyordu. Buna kadife gibi bir gecede birlikte uzaktaki ışıkları izlerlerken inanmıştı; Roma ona bu şehirde kaderlerini değişmeye çalışan her şeye ama her şeye, yıldızlara bile karşı koyacağını söylediğinde inanmıştı.

"Astra inclinant," diye fısıldardı rüzgâra. Latince yaptığı bu alıntı kalp kırıcı bir şekilde içtendi. "...sed non obligant."

Yıldızlar bizi yönlendirir, yolumuzu kesmez.

Juliette derin bir nefes aldı. İçinde bir şeylerin çözüldüğünü hissediyordu. "Ne oldu?" diyebildi. "Onun fikrini değiştiren ne oldu?"

Roma kollarını sıvamaya başladı. Ellerini meşgul edecek bir şey arıyordu; taşlaşmış bir askere dönüşmüş Juliette gibi orada öylece duramıyordu.

"Babam seni öldürmek istiyordu, çünkü hakarete uğramış gibi hissetmişti. Beni de öldürmek istiyordu, çünkü ona başkaldırmıştım." Uzun bir süre durdu. "O yüzden ben de gidip ona daha iyi bir plan sundum. Kızıllara daha çok zarar verecek bir plan. Beni yine onun tarafına alacak bir plan." Roma en sonunda Juliette'e tekrar baktı, sonunda onunla göz göze geldi. "Seni ölümden daha çok yaralayacaktı ama en azından hâlâ hayatta olacaktın."

"Sen..." Juliette elini kaldırdı ama ne yapmaya çalıştığını bilmiyordu. En sonunda parmağını onu azarlıyormuş gibi Roma'ya uzattı. "Sen..."

Senin böyle bir karar almaya hakkın yoktu.

Ama bunu sözlere dökecek kadar bile gücü kalmamıştı.

Roma uzandı, Juliette'in elini düzeltti, artık işaret etmek yerine yumruk yapmıştı. Roma'nın elleri sabitti. Juliette'inkiler titriyordu.

"Eğer özür dilememi bekliyorsan yapamam," diye fısıldadı Roma. "Sanırım... sanırım o kadar pişman değilim. Ama senin hayatınla Kızılların hayatı arasında bir seçim yapmak zorunda kalmıştım..." Juliette'in elini bıraktı. "Seni seçtim. Gerçeği öğrenmiş olmaktan memnun musun?"

Juliette gözlerini sıkı sıkı kapattı. Artık bunun tehlikeli olmasını, Beyaz Çiçekler'in bölgesinde parçalanmanın tehlikeli olmasını umursamıyordu. Yumruğunu alnına bastırdı ve yüzüklerinin tenini kesip geçtiğini hissetti, derin bir nefes alıp konuştu. "Doğrusu, asla memnun olmayacağım."

Beni seçti. Roma'nın artık duygusuz biri olduğuna inanmıştı. Juliette ona aşkını sunmuşken kalkıp ona ihanet ettiğine inanmıştı.

Ama bunun yerine aslında Roma inandığı her şeyin aksine hareket etmişti. Elini düzinelerce masumun kanıyla kirletmiş, sırf Juliette'i hayatta ve güvende tutmak için, onu babasının tehlikesinden korumak için kalbine jiletler saplamıştı. Onunla geçirdiği zamanda edindiği bilgileri kullanarak güçlenmemişti. O bilgileri babasının zayıf noktasını bulmak için kullanmıştı.

Juliette hezeyandan ve bütün bunların inanılmazlığından neredeyse kahkaha atacaktı. Bu şehir âşıklara işte bunu yapıyordu. Suçu hep başkasına atıyor, her şeyi lekeleyene kadar içlerine karışıyor, onlarla bir oluyordu. Bu yüzden Roma gerçeği ona söylemek istememişti. Onun bu sonuca ulaşacağını biliyordu... Dolaylı yoldan da olsa, bakıcının kanının artık onun da ellerinde olduğunu fark etmesini istemiyordu. Eğer Roma onu gerçekten sevmeseydi, bu kan davasına kurban giden can *onunki* olurdu: basit, temiz bir alışveriş.

Gözlerini açıp gökyüzüne baktı. Ekimin ilk gününün gri ve kuru havası hâkimdi. Burada, bu soğuk ara sokağın gölgeleri arasında karanlıkta kalabilir, uzanıp Roma'nın çenesindeki gözyaşını silebilirdi ve kimse de buna şahit olamazdı.

Şehri, çetesi, ailesi. Ailesi, çetesi, şehri.

"Pekâlâ."

Roma gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamadım?"

Juliette ellerini yanına getirdi, kıyafetini düzeltti. Gülümsemeye çalıştı ama acı çekiyor gibi göründüğünden emindi.

"Pekâlâ," diye tekrarladı. "Kişisel dramlarımız için yeteri kadar zaman harcadık, değil mi? Gizem çözüldü."

Duvara saplı duran bıçağın yanına gitti ve çekip çıkardı. Güzel bir bıçaktı. Kabzasına bir zambak işlenmişti. Bıçağın kendisiyse parlak, keskin ve altındandı.

Şehir ikisinin de omzuna binmişti. Juliette çimenlere uzanıp bin yıl kadar sabit kalmayı çok istese de çökmek için doğru zaman değildi. Bu ne kadar canını yaksa da dönüp omzunun üzerinden Roma'ya baktı. Acılı ifadesini soğuk bir maskeyle değiştiren Roma'ya.

Dört yıl önce beni seçtin. Neden hâlâ beni seçiyorsun? Keskin köşelerim ve seninkilerden çok daha kanlı ellerimle bu halimi de seçer miydin?

Şehri, çetesi, ailesi. Yapılacak en doğru şey dikkatini önemli olandan uzaklaştıracak her şey uzaklaşmak olurdu. Ama yapamıyordu. O... umutluydu ve umut çok tehlikeli bir şeydi. Umut, Pandora'nın kutusuna sızmış, sefaletin, hastalığın ve mutsuzluğun yanında yer edinmişti ve aralarında en kötü olan da oydu. Böylesine dehşet pençelere sahip olmayan bir şey diğerlerinin yanında barınabilir miydi?

"Yakalamamız gereken bir canavar var," dedi Juliette katı bir şekilde. "Chenghuangmiao Beyaz Çiçekler bölgesinde. Hadi gidelim."

Roma'nın hayır demesinden korktu. Arkasını dönüp gitmesinden, aralarındaki acıya daha fazla katlanamamasından. Chenghuangmiao'ya günde, Çinli ya da değil, çok fazla insan girip çıkıyordu; Kızıl Çete'yi dışarıda tutmak imkânsızdı. Artık Larkspur'u bulmak için Roma'nın yardımına ihtiyacı yoktu. İşbirliklerine gerek kalmamıştı. Roma da bunu biliyordu.

Roma'nın gözleri donuktu. Duruşu rahat, sırtı dikti.

"Gidelim," dedi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Şehirdeki karışıklıkların haberi ilk Tyler Cai'ye gelmişti. Her yerde kulağının olmasından dolayı her zaman gurur duymuştu. Herhangi bir kaynaktan gelen fısıltılara yüzünü dönmüş, onlara ihtiyacı olanlara gözünü dikmişti. Ortalama siviller zavallı, hercai yaratıklardı. Hayatlarını normal akışlarında yaşamalarına güvenilmezdi. Birinin onlara sahip çıkmalarına, nazik, merhametli bir elin onları yönlendirmeye ve kaderlerinin iplerini gerekli yöne çekiştirmelerine ihtiyaçları vardı yoksa ipler birbirine karışır, kendi budalalıklarında boğulur giderlerdi.

"Bay Cai." Bu haber Andong adında, Tyler'ın özellikle himayesi altına aldığı bir ulak tarafından gelmişti. Onu, herkesten önce ilk ona gelmesi konusunda eğitmişti. "Durum çok kötü."

Tyler masasında doğruldu, hat kalemini yerine koydu. "Ne oldu?"

"Nanshi'deki bir fabrikada grev var," dedi Andong nefes nefese. Koşarak gelmişti, acelesinden az kalsın kapıya çarpacaktı. "Kayıplar. Bu sefer kayıplar da var."

"Kayıplar mı?" diye tekrarladı Tyler kaşlarını çatarak. "Yalnızca olay çıkaran birkaç işçi... Kayıp vermeyi nasıl becerdiler? Delilik de mi aynı anda geldi?"

"Hayır, Komünistler," dedi hızla Andong. "Fabrikaya işçi sendikasından

birkaç kişi yerleştirmişler, çalışanları örgütleyip içeri silah sokmuşlar. Ustabaşı öldü. Onu kafasında satırla buldular."

Tyler kaşlarını çattı. Aklına sokaktaki yürüyüşler, Kızıl Çete'nin kontrol altında tutmaya çalıştığı siyasi partiler geldi. Belki de Milliyetçilerle yan yana durmakla hata etmişlerdi. Belki de asıl Komünistlere yakından bakmaları gerekiyordu.

"Dertleri neymiş?" diye hırladı. "Onların güvenliğini sağlayanlara saldırma cüretini nereden buluyorlarmış?"

"Onlar böyle görmüyorlar," diye cevapladı Andong. "Delilikten ölmeyen işçiler açlıktan ölüyor. Aşı için toplanıp onlara fazladan ücret kesen Larkspur'u suçlamak yerine onun büyülü aşılarından dolayı neredeyse ona tapıyorlar ve hem aşı hem yemek parasını vermedikleri için Kızıl fabrikalarını suçluyorlar."

Tyler kafasını salladı ve diliyle dişinin arasından konuştu. "Saçmalık."

"Yine de tam Komünistlerin işine yarayacak atmosfer oluştu."

Gerçekten de öyleydi. Şanghay'ı hükümdarlarına karşı kışkırtmak, gangsterlerin inşa ettiği bu saltanatı yıkmak için bu kaosu sonuna dek kullanıyorlardı. Ama büyük bir mesele değildi. Tacı hâlâ Kızıl Çete taşıyordu. Eğer Komünistleri zamanında hizaya getiremezlerse, onları yıkıp geçeceklerdi.

"Bu istisnai bir olay değil." Tyler sessiz kalınca Andong onu uyardı. "Bir başkaldırı olabilir. Komünistler bugün bir plan kuruyor. Nanshi'deki bütün fabrikalara mutsuzluk hâkim. Gün bitmeden daha fazla ölüm olacak."

Bütün zenginlere ölüm. İşçiler artık zenginleri keserken attıkları çığlıklarla kaburgalarının arasındaki boşlukları dolduracak kadar açtı.

"Kızıl ortaklarımıza uyarı gönder," diye emretti Tyler. "Hemen."

Ulak kafasını salladı. Tam kapıdan çıkıyordu ki durdu, eşikte bekledi. "Başka… bir şey daha var."

"Başka mı?" dedi Tyler. Ellerini kafasının arkasında birleştirip yaslandı.

"Bunu *kendi* gözlerimle göremedim ama…" Andong içeri doğru bir adım attı, sonra kafasını eğdi. Sesi içgüdüsel olarak alçalmıştı, sanki ölümler ve devrimlerden normal sesle konuşulabilirmiş de böylesi alçak bir dedikodu saygı gerektirirmiş gibi. "Cansun, Bayan Juliette'i Beyaz Çiçekler'in bölgesinde gördüğünü söyledi. Dediğine göre…" Andong lafını toparlamaya çalışıyordu.

"Çıkar ağzından baklayı," dedi Tyler sinirlenerek.

"Onu Roma Montagov'la görmüş."

Tyler yavaşça ellerini indirdi. "Öyle mi?"

"Yani, yalnızca göz ucuyla görmüş." Andong devam etti. "Ama şüpheli olduğunu düşünmüş. Bilmek isteyebileceğinizi düşünmüş."

"Elbette bilmek isterim böyle bir şeyi." Tyler ayaklandı. "Teşekkür ederim Andong. Şimdi izninle, sevgili kuzenimi bulmam lazım."

Roma ve Juliette'in arasında tuhaf bir barış hali vardı. Sanki artık düşman değillerdi, ancak yine de Mantua'dan öncesinden de soğuk ve mesafeliydiler... Daha katı ve daha sessizdiler. Chenghuangmiao'da yürürlerken göz ucuyla Roma'ya, ellerinin kıvrılışına, dirseklerini karnına çekişine baktı.

Yeniden rahatsız olana kadar, geçirdikleri kısa zaman içinde birbirlerinin yanında bu kadar konforlu olduklarını fark etmemişti.

"Doğru hatırlıyorum, değil mi?" diye sordu ansızın, gerilimi kırmaya çabalayarak. "Archibald Welch, Long Fa Çayevi demişti, *değil mi*?"

Juliette dükkânlara bakmak için durdu ve birkaç saniye içinde dükkândan çıkan üç müşteri arka arkaya ona çarptı. Juliette yüzünü buruşturdu, az kalsın bağıracaktı ama dikkat çekmemesi gerektiğini düşünerek kendini tuttu. Tanınmaktansa böyle görünmez olmanın daha iyi olduğunu düşündü. Sönük montu ve rüküş saçlarıyla araya iyice kaynayabilmiş olsa bile bu keyif aldığı anlamına gelmiyordu.

"Bunu onaylamak için neden bana sorduğunu anlamıyorum," dedi Roma. "Ben yerde yatıyordum."

"Arada bir yerleri temizlemekten zarar gelmez. Alçakgönüllülüğünü gösterir."

Roma gülmedi. Juliette onun gülmesini beklemiyordu. Sessizce, dükkândaki müşteriler onları tanımadan devam etmeleri için eliyle yolu gösterdi, fazla uzakta olmadıklarını düşünüyordu.

"Hadi bakalım temizlikçi."

Juliette kendinden emin bir şekilde yola koyuldu. Dondurma tezgâhlarını ve kuklacıları geçti, sonra xiǎolóng bāo dükkânlarının yanından lezzetli et kokularını bile umursamadan devam etti. Sonra sokak sanatçılarının etrafından dönüp Chenghuangmiao'nun göbeğine çıkan kemerin altından geçtiler ve sonunda Roma durup gözlerini kıstı.

"Juliette," dedi. "İşte şurası."

Juliette onaylamak için kafasını salladı ve hızla yürüdüler. Long Fa Çayevi zikzaklı Jiu Qu köprüsünün solunda, havuzların yakınındaydı; büyük ihtimalle Çin'in Yasak Şehir'deki imparatorlar tarafından yönetildiği zamanlardan beri ayakta duran beş katlı bir yapıydı.

Ayaklarını yerden yüksekte duran pervazın üzerinden atarak çayevinin açık kapısından geçtiler.

"Yukarı mı?" Roma sordu. Zemin kata göz gezdiriyor, köşede bir kişiye ayrılmış tabureye bakıyordu.

"En üst kat," diye hatırlattı Juliette.

Merdivenleri çıktılar. Katları geçtikçe müşterilerin, hizmetlilerin ve siparişler bağırılır, fişler havada uçarken oluşan hareketliliğin yanından geçtiler. Juliette, Roma tam ayağının dibindeyken kendini son merdivene attığında onları diğer tarafta ne olduğunu görmekten sadece uzun bir tahta kapının alıkoyduğunu fark etti.

"Burası mı?"

"Öyle olmalı," dedi Roma. Tereddüt ederek, elinin tersiyle kapıyı tıklattı.

"Gelin."

İngiliz aksanı. Alçak, hırıltılı, sanki nezlesi varmış gibi bir ses.

Roma ve Juliette birbirlerine baktılar. Roma omuz silkip, dudaklarını oynatarak, *Girelim bari*, dedi.

Juliette temkinli bir şekilde kapıyı araladı, ufacık bir odayla karşılaşınca şaşırdı. Karşılarındaki duvarla aralarında en fazla on adım vardı. Odanın ortasında bir masa vardı, ancak masanın yarısı tavandan inen kocaman, bembeyaz bir perdeyle odanın kalanından ayrılmıştı. Pencereden gelen ışıkla, Juliette perdenin arkasında ayaklarını masaya atmış ve ellerini başının arkasında birleştirmiş bir siluetin durduğunu fark etti.

"Ofisime hoş geldiniz Bayan Cai ve Bay Montagov," dedi Larkspur. Boğazına bir kürek dayanmış gibi konuşuyordu. Juliette bu sesin gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu merak etti. Sahteyse de neden öyleydi? "Sizi beklediğimi söyleyemem ve genellikle randevuyla misafir kabul ederim ama buyurun, gelin."

Juliette yavaşça masaya yaklaştı. Daha yakından bakınca Larkspur'un arkasındaki duvarın aslında duvar *değil de* geçici bir bölme olduğunu gördü. Bu "oda" aşağı katlardaki odalar kadar genişti. Archibald Welch'in bahsettiği laboratuvar bölmenin arkasında olmalıydı.

Larkspur kendini çok kurnaz sanıyor, diye düşündü Juliette, bölmenin tavanla birleştiği yeri incelerken. *Daha iyi bir boyacı tutmalıydı.*

"Gelin, oturun," diye seslendi Larkspur. Perdenin arkasından, önünde duran sandalyeleri gösteren kolunun gölgesini gördüler. Yalnız, kolunun silueti perdeye yaklaştığı anda ikiye bölündü.

Juliette gözlerini kıstı. Perdenin arkasında böyle bir efekti yaratacak ikinci bir ışık kaynağı aradı ve duvarda, ona bakandan ziyade yarı yarıya tavana çevrilmiş bir ayna buldu. Sanki bir dekorasyon gibi asılmıştı, ama aynanın gösterdiği yere bakınca gerçeği ortaya çıkaran ikinci bir ayna daha görmek mümkündü.

Larkspur'u göremiyorlardı ama o kesinlikle onları görebiliyordu.

"Fazla zamanınızı almayacağız," dedi Roma. Önce o oturdu. Tereddüt ederek Juliette de onu takip etti, ancak aniden kaçmak zorunda kalması ihtimaline karşın sandalyenin ucuna oturmuştu.

"Gelişimizin sebebi aşınızla alakalı," dedi Juliette hızla. Oyunlara ayıracak vakti yoktu. "Nasıl yapıyorsunuz?"

Larkspur kıkırdadı. "Bayan Cai, bunu size söylememin işlerimi nasıl da mahvedeceğini biliyor olmalısınız. Bu benim sizden müşterilerinizin listesini istemem gibi olur."

Juliette elini masaya vurdu. "İnsanların *hayatları* tehlikede."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Larkspur. "Aşımın formülüyle ne yapacaksınız peki? Bir tedavi mi bulacaksınız? Talep karşılayan bir iş yürütmeye çalışıyorum, burası bir araştırma merkezi değil."

Roma, Juliette'in dirseğini yakaladı. Sakinleşmesini söylemeye, istediklerini almadan Larkspur'u kızdırmamasını ima etmeye çalışıyordu. Ama dokununca Juliette irkildi ve zaten gergin sinirlerini iyice kızıştı.

"Zhang Gutai ile işiniz nedir?" diye sordu Roma. "Bu deliliğin mucidi olduğuyla ilgili dedikoduları elbette duymuşsunuzdur. Ayrıca eminim aynı deliliğin şifacısı olmanızın da ne kadar şüpheli olduğunun farkındasınızdır."

Larkspur yalnızca güldü.

"Lütfen," dedi Roma dişlerini sıkarak. "Sizi bir şeyle suçlamıyoruz. Yalnızca noktaları birleştirmeye, bu karmaşayı *düzeltecek* bir yol bulmaya…"

"Şu küçük araştırmanızda bu kadar ilerlediniz ve hâlâ anlayamadınız mı?"

Juliette'in perdelerin arasına atlayıp Larkspur'u doğru düzgün cevap verene kadar pataklamasına saniyeler kalmıştı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Siz ne düşünüyorsunuz Bayan Cai?"

Juliette o kadar hızlı ayağa kalktı ki altındaki sandalye devrildi. "Pekâlâ. Buraya kadar."

Perdeye uzandı, ani ve ustaca bir hareketle perdeyi tavana bağlayan halkalardan çekip kopardı.

Larkspur ayağa sıçradı ama Juliette yüzünü göremedi. Göremezdi. Bir maske takmıştı... Meraklı çocuklara satılan, kocaman, şişkin gözleri ve ağızla burnu iyice abartmak için kıvrımlarla bezenmiş şu ucuz Çin opera maskelerinden. Yüzünü saklıyordu ama Juliette şu an Larkspur'un gayet kendinden memnun göründüğüne emindi.

Aynı zamanda Juliette'e silahını doğrultmuştu.

"Bunu yapan ilk kişi siz değilsiniz Bayan Cai," dedi Larkspur neredeyse sıcakkanlı bir tonla, "bunu yapan son kişiyi de öldürdüm."

Juliette'in silahı elbisesinin katlarının içindeydi. Onu oradan çıkarana kadar Larkspur'un onu vurmaya bolca zamanı olurdu.

Yine de cesaretinden ödün vermedi.

"Sizce kim daha hızlı ateş eder?" dedi Juliette tehditkâr bir sesle.

"Siz tabancanızı çıkarana kadar kafatasınızda bir delik açabilirim."

Juliette, Roma'ya baktı. Çenesini öyle kasmıştı ki Juliette onun yakında dişlerini kıracağından korktu.

"Yalnızca bir sorumuz var," dedi Roma sessizce. Sorusunu tekrarladı. "Zhang Gutai ile işiniz nedir?"

Larkspur bir süre düşündü. Kafasını geri atıp bir ses çıkardı, sonra da boşta kalan eliyle Roma'yla Juliette'e yaklaşmalarını işaret etti. Hareket etmediler. Onun yerine Larkspur, sanki büyük bir sır verecekmiş gibi masaya doğru eğildi.

"Zhang Gutai ile ne iş yaptığımı mı bilmek istiyorsunuz?" diye fısıldadı. "Zhang Gutai *kendini* canavara çeviriyor. Ben de *onun* bana verdiği bilgilerle aşıyı imal ediyorum."

"Neden?" diye sordu Juliette merdivenden inerlerken. "Neden bunu bize söylesin ki? Zhang Gutai aşının formülünü niye onunla paylaşsın?"

Dünya çok hızlı dönüyordu. Juliette'in kalbi çok hızlı atıyordu. Hızla nefes

alıyordu; zemin kata ulaşıp kendilerini, fikirlerini toparlamak için, kendilerine çekidüzen verebilmek için durduklarında, Şanghay'ı talan eden deliliğin yarattığı bulmacanın bütün parçalarını bulduklarını fark ettikleri anda bile nefesini düzene sokamamıştı.

Bulmuşlardı, değil mi?

"Bu çok mantıksız," dedi Juliette, gözlerini iyice açarak. "Canavarı öldürmek istediğimizi biliyor olmalı. Şimdi Zhang Gutai'nin peşinden gideceğimizi biliyor olmalı. Neden bu bilgiyi bize versin ki? Canavar yoksa delilik de olmaz. Delilik yoksa bütün işleri durur."

"Bilmiyorum Juliette," diye cevapladı Roma. "Ben de mantıklı bir cevap bulamıyorum, ama..."

"*Gangsterlere ölüm!*"

Bu ani haykırış aniden Roma'nın dikkatini ve Juliette'in korkusunu uyandırdı. İkisi de öyle irkildi ki aynı anda el ele tutuştular. Bağırtılar Jiu Qu köprüsünden, Kızıl gangsterlerden biri gelip adamı dövmekle tehdit edene kadar bağırmaya devam eden yaşlı bir adamdan geliyordu. Bu manzara, ne var ki, genelde olduğu gibi ilgisizlikle karşılanmadı. Onun yerine, bir Kızıl bağıran adama yaklaşınca etraftakiler birbirleri arasında mırıldanmaya, dedikodular ve tahminler yürütmeye başladılar.

Juliette, Roma'nın elini bıraktı ve bir adım geriledi. Roma hareket etmedi.

"Yaşlı adam neden böyle bir şey söylesin ki?" diye mırıldandı Juliette hâlâ olan biteni izlerken. Gangsterlerin ölmesini isteyecek kadar cesaretlenmiş miydi?

"Eğer sabah okuduğum raporlar doğruysa, Komünistlerin başının altından çıkıyor," diye cevap verdi Roma. "Nanshi'de silahlı grevler olmuş."

"Nanshi," diye tekrarladı Juliette, bu mekânı belirli bir sebepten dolayı hatırlayarak. "Orası..."

Roma kafasını salladı. "Alisa'nın olduğu yer. Fabrikaların ortasındaki hastanede," diye bitirdi cümleyi. "Zamanımız tükeniyor. Eğer bir başkaldırı olursa işçiler hastaneyi basarlar."

Eğer işçiler başkaldırırsa, gördükleri bütün gangsterlere, kapitalistlere, ustabaşılarına ve fabrika sahiplerine saldırırlardı.

Çocuk ya da değil, bilinçli ya da değil... ufak Alisa Montagova da dahil.

"Onu öldüreceğiz," diye karar verdi Juliette. "Bugün."

Canavarı öldür, deliliği durdur. Alisa'yı uyandır ve onu etrafında büyüyen kargaşadan kurtar.

"Hâlâ ofisindedir," dedi Roma. "Nasıl yapalım istersin?"

Juliette cep saatine baktı. Dudağını ısırıp etraflıca düşündü. Ailesine danışacak zamanı yoktu. Bunu onaylayacaklarını da düşünmüyordu: Her türlü olasılığı düşünecekler, planlar kuracaklardı. Resmi bir Kızıl desteği de isteyemezdi. Bunu kendi bildiği yoldan yapacaktı. "En yakınlarını topla, alabildiğin silahı al. Bir saat için *Labor Daily* ofisinin orada buluşacağız."

Roma kafasını salladı. Sanki başka bir şey söylemesini beklermiş gibi yüzüne bakmaya devam etti. Juliette sessizce bekleyip, Roma'nın neyi beklediğini anlamadığından dolayı kafası karışınca, Roma kendini açıklama gereği duymadı. Yeniden kafasını sallayıp ekledi. "Görüşürüz."

Tyler saklandığı yerden çıkıp Long Fa Çayevi'nin duvarına yaslandı. Hızla Chenghuangmiao'daki kalabalığın arasında kaybolan Roma Montagov tarafından fark edilmeden onun görüş alanından çıktı.

Tyler onları görmüştü. Konuştuklarını duyamamıştı ama onları görmüştü: beraber çalışırlarken, işbirliği yaparlarken.

"Tā mā de Juliette," diye mırıldandı. "*Hain.*"

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

"Mektubunuz var Bayan Lang."

Kathleen, Juliette'in yatağının bir ucundan öteki ucuna yuvarlandı. Hizmetçilerin en büyük kâbusuydu. Odada oturabileceği bir sürü koltuk vardı ama Juliette ne zaman gitse Kathleen gelip yatağına çöreklenirdi.

Adil olmak gerekirse, tuhaf bir şekilde rahat bir yataktı.

"Bana mı?" diye sordu Kathleen ulağı içeri davet ederken. Bu garipti. Ona fazla mektup gelmezdi.

"Mektubun üstünde Lang Selin ve Lang Shalin yazıyor ama Bayan Rosalind'i bulamadım," dedi. Şanghay lehçesiyle konuşan adam heceleri bir tuhaf telaffuz etmişti. Mektubun önünü gösterince, Çince isimlerinin Çin karakterlerinden ziyade Latin alfabesiyle yazıldığını görmüştü.

O zaman Juliette'ten geliyor olmalıydı. Kimse böyle gizli kapaklı bir mektup yollamazdı.

Kathleen kaşını kaldırıp elini uzattı. "Teşekkür ederim."

Ulak odadan çıktı. Kathleen mektubu açtı.

Yardımına ihtiyacım var. Komünist Parti'nin genel sekreteri canavarın kendisi. Ofisinin önünde buluşalım. Silah getir. Susturucu getir. Kimseye söyleme.

"Ah, *merde*.*"

* "Siktir."

Juliette, Komünist Parti'nin genel sekreterini öldürmeye çalışıyordu.

Kathleen mektubu bir kenara atıp ayaklandı ve aceleyle yan odadaki cephaneliğe girdi. Silahlarını bu küçük odada, antika saatler ve çürüyen kanepelerin bulunduğu, dışarıdan bakan birinin önem vermeyeceği ufak dolaplarda tutuyorlardı. Hızla dolapları açıp iki silahı doldurdu ve susturucuları taktı. Mühimmatları kontrol etti. Her şeyi dikkatlice yerine taktı ve iki silahı da ceplerine sıkıştırdı.

Aniden durdu. Duvarın öteki tarafındaki, az önce çıktığı Juliette'in odasından gelen *seslere* kulak kabarttı.

Ayak sesleri. Odada kim vardı?

Kathleen huzursuzlanarak sessizce ayağa kalktı, cephanelikten çıkıp Juliette'in odasına yönelirken ses çıkarmamaya çalışarak yürüdü. Rahatladı. Yalnızca Rosalind'di, mektubu okuyordu.

"*Bu* da ne böyle?" diye sordu Rosalind.

Kathleen yeniden gerildi. "Ben... mektup gayet açıklayıcı bence."

"Ciddi olamazsın." Kathleen'in ceplerine baktı. Silahların kabartısını görünce bakışları sertleşti. "Gerçekten gitmeyeceksin, değil mi?"

Kathleen gözlerini kırptı. "Neden gitmeyeyim?"

Bir an geçti. Bu an sonsuza dek hatırasında kalacaktı: İlk kez Rosalind'e gerçekten bakıp kız kardeşinin aklından neler geçtiğini anlayamıyordu. Rosalind öfkeyle patladığında, Kathleen sanki vücuduna şarapnel parçaları saplanıyormuş gibi hissetti.

"Bu *delilik*!" Rosalind aniden bağırdı. "Öylece gidip, kafamıza göre genel sekreteri öldüremeyiz! Juliette seni böyle sırf canı istediği için bunun içine sürükleyemez."

"Rosalind, dur!" Kathleen onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Hemen kapıyı kapattı. "Beni bir şeye sürüklemiyor."

"O zaman bu mektup ne? Basit bir öneri mi?"

"Bu önemli. Deliliği durdurmak için."

Rosalind dudaklarını bastırdı. Sesini alçalttı, ta ki soğuklaşana, öfkeyle değil de *suçlayıcı* olana kadar. "Ben de seni bu ailenin barış yanlısı sanıyordum."

Barış yanlısı. Kathleen neredeyse kahkaha atacaktı. Onu tarif edebilecek bütün kelimeler arasında barış yanlısı gerçeğe en uzak olanıydı. Sırf kan dökmeyi arzulamıyor diye bir anda ailenin azizesi addedilmişti. Eğer kendi

huzurunu sağlayabilmesi anlamına geliyorsa bütün şehri öldürecek bir tuşa basabilirdi.

"İşte bu da senin hatan," dedi Kathleen aynı tonda. "Herkesin hatası."

Rosalind kollarını kavuşturdu. Elindeki mektubu yumruğunun içinde biraz daha sıksaydı kelimeleri delip geçebilirdi. "Sanırım gözünde aptal olmayan tek kişi Juliette."

Kathleen'in ağzı açık kaldı.

"Ağzından çıkanı kulağın *duyuyor mu*?" diye sordu. Belki de fark etmeden ikisini de aksi ve huysuz çocuklara çeviren bir makinenin içine girmişlerdi.

Ama Rosalind geri adım atmayı düşünmedi. Dargınlığı artık gözle görülebiliyordu ve bu taşkınlıkla durmayacaktı.

"Juliette'in bu deliliğe nasıl da rahat yaklaştığına bak," diye hırıldadı. "Sanki ebeveynlerini etkilemek için bir başka görevmiş gibi davranıyor..."

"Dur artık." Kathleen elini beline attı, parmağını kıyafetinin kalın kumaşına sürtüyordu. "Olanların çoğunda orada değildin."

"Canavarı *kendi gözlerimle* gördüm!"

"Bu Juliette'in *suçu* değil. Buna bir başka iş gibi yaklaşması da onun suçu değil, çünkü öyle..."

"Anlamıyorsun," diye hırladı Rosalind ileri atılarak. Kathleen'in burnunun dibinde durup kollarını kavradı. "Juliette asla eylemlerinin sonuçlarına katlanmayacak. Biz katlanacağız. Bu şehrin parçalanışını her adımda hissedeceğiz..."

"*Rosalind*," dedi Kathleen yalvarır tonda, "şu an gerçekten, gerçekten çok streslisin." Onun ellerini kollarından çekti ve avuçlarının arasına aldı. Bunu hem Rosalind'le arasına biraz mesafe koymak hem de sanki vahşi bir hayvanı yatıştırır gibi onu yatıştırabilmek için yaptı. "Anlıyorum, gerçekten ama hepimiz aynı taraftayız."

"Onun soyadı Cai!" diye haykırdı Rosalind. "Onlar asla yıkılmayacakken nasıl aynı tarafta olabiliriz? Onlara kurşun işlemez. Bize *işler*!"

Kathleen'in bunu dinlemeye vakti yoktu. Zaman daralıyordu. Ceplerindeki silahlar her geçen saniye daha da ağırlaşıyordu. Rosalind'in ellerinden kurtuldu. Bir şey söylemeden ayrılmak üzere arkasını döndü.

Ta ki Rosalind, "Celia, lütfen," diyene kadar.

Kathleen donup kaldı. Hızla önüne döndü.

"Sakın," diye tısladı. "Her yerde kulağı olan insanlar var. Sadece bir şeyi kanıtlamak istediğin için beni tehlikeye atma."

Rosalind uzaklara bakıyordu. Nefesini bıraktı. Kendini toparlamış görünüyordu. "Sadece seni korumaya çalışıyorum," diye fısıldadı.

Şu an beni korumaya çalışmanın sırası değil! diye patlamak istedi Kathleen. Bunun tam olarak hangi kısmını anlamıyordu? Kafasını salladı. Kelimelerini yutup ses tonunu yumuşatmaya çalıştı.

"Bu çok basit bir mesele Rosalind. Yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Rosalind tekrar onun gözlerine baktığında Kathleen o gözlerde sadece ilgisizlik gördü.

"Etmeyeceğim."

"Pekâlâ," dedi. "Ama lütfen beni durdurma."

Şehrin her köşesinde canavarlar dolaşıyordu. En azından bir tanesini yok etmeden kız kardeşinin onu durdurmasına izin vermeyecekti.

Odadan çıktı.

KAKTÜS TEAM

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Juliette *Labor Daily* ofisinin köşesinde bekliyordu, kendini duvarlardan inen boruların ve gölgelerin arasına saklamıştı. Haftalardır temizlenmemiş gibi görünen arka kapının yakınlarında, binanın biraz içe doğru kıvrıldığı ufak çimenlik alanı seçmişti. Bu köşede bir sarmaşık yukarı doğru tırmanıyor, duvarları sarıyor ve tam da Juliette'in kafasının üstünde sallanıyordu, o yüzden şimdi Juliette kalın sarmaşıkların ve nemli gölgelerin kokusunu duyumsayabiliyordu. Uzaktan bir heykel gibi görünüyordu, boş bakan gözlerinde hayat emaresi görmek neredeyse imkânsızdı. Fazla göz kırpamazdı. Yanlışlıkla gözlerini kapatsa oracıkta yığılıp kalabilir, Uluslararası İskân'da duran mermer Niobe'nin yeni kız kardeşi olabilirdi ve asla da oradan kalkamazdı.

"Juliette... Aman *tanrım*."

Juliette'in burada durmasının bir sebebi de bir ceset daha bulmasıydı. Deliliğe kurban giden bir başkası: boğazı parçalanmış yaşlı bir kadın. Burada dikiliyordu çünkü başka ne yapabileceğini bilmiyordu, kadını kendi haline mi bıraksın yoksa bir şeyler mi yapsın... Tabii Zhang Gutai'yi bugün öldürmek omuzlarında artık yük olmuş *bir şey* sayılırsa.

Juliette döndü, kuzenini görünce tuttuğu nefesini bıraktı. Kathleen korkuyla elini ağzına götürdü, sarmaşıkların altında eğiliyordu.

"Sen sormadan söyleyeyim," dedi Juliette, "onu böyle buldum. Susturucu getirdin mi?"

"İşte burada," dedi Kathleen. Juliette'e cebindeki tabancalardan birini verdi, bir yandan hâlâ duvara yığılıp kalmış kadına bakıyordu.

"Rosalind nerede?" Juliette sordu, parmaklarının ucunda durup Kathleen'in omzunun arkasından geldiği yöne bakıyordu, sanki Rosalind biraz yavaş yürüyormuş da ona yetişememiş gibi.

"Gelemedi," dedi Kathleen en sonunda gözlerini kurbandan alabilince. "Burlesk kulübünden çağırdılar. Gitmese şüphe çekerdi."

Juliette kafasını salladı. Yanında güvendiği bir kişi daha olmasını yeğlerdi ama yapacak bir şey yoktu.

"Artık neler döndüğünü söyleyebilir misin?" diye sordu Kathleen.

"Tıpkı mektupta yazdığım gibi," Juliette cevapladı, "deliliği bugün durduracağız."

"Ama..." Kathleen kolunun içini kaşıdı ve tenini kızarttı. "Juliette, Komünistlerin arasında öylece dalıp girmemizi önermiyorsun herhalde. Burası bir ofis olabilir, ama eminim ki silahlılardır."

Juliette sırıttı. "O konuya gelirsek..." Yoldan onlara doğru gelen üç silueti gördü. Elini kaldırıp Roma'yı yanına çağırdı. "Panikleme. Her şeyi sonra açıklayacağım."

Kathleen arkasını döndü. Her zamanki gibi biri ona paniklememesini söylediğinde ilk yaptığı şey paniklemek olurdu. Marshall Seo'nun sırıtarak ona el salladığını görünce birkaç adım geriledi. Benedikt Montagov, Kathleen'in halini görünce uzanıp Marshall'ın elini indirdi.

Beyaz Çiçekler sarmaşıkların altına girdi ve Roma hızla Juliette'e doğru bir şey fırlattı: Yumuşak ve kare bir malzemeyi ona atabilmek için avucunda yuvarlamıştı. Büyük bir mendil. Bu ani hareket Juliette'in nefesini tutmasının, Roma'nın ona çok yaklaşmasından değil de mendili tutmak zorunda kalmasından kaynaklandığını göstermek için bahane olmuştu.

"Yüzünü kapatmak için," diye açıkladı Roma. Kendi elinde de bir tane vardı. "Bugün cellatlık yapacağımızdan... *ah*."

Benedikt'le Marshall hemen dikkat kesildiler. Tehdit edici bir şeyi bekledikleri için hemen kaskatı olmuşlardı. Tehditkâr bir şey yoktu, en azından burada. Roma yalnızca yerdeki ölü kadını fark etmişti.

"Onun burada ne işi var?" diye mırıldandı Benedikt.

"Çalışanlardan biri olmalı," diye cevapladı Marshall, başparmağıyla binayı göstererek. "Dikkatli olmak lazım. Salgın başlıyor olabilir."

Roma boğazının arkasından iğrendiğini belli eden bir ses çıkardı ama konuşmaya katılmadı.

Belki de Juliette'in herkesi buraya, bir cesedin dibine toplaması biraz sadistçe bir hareketti. Ama girmeden önce bunu görmeleri gerekiyordu. Tehlikenin ne olduğunu hatırlamaları gerekiyordu.

Sayısız masumun canı için bir suçlunun canı. Şehri kurtarmak için bir suçlunun canı.

Belki de dört sene önce alınması gereken karar da buydu. Juliette'in o zaman da kalbinde bu kadar suçluluk olsaydı ölümünün bir kıymeti olurdu.

Dur artık, diye azarladı kendini. Kalbinin atışını duyabiliyordu. Diğerlerinin de duyabilme ihtimalinden korktu. Ağzını her açtığında göğsündeki çarpıntının boğazını aşıp insanların kulaklarına gidip gitmediğini merak etti.

Juliette gerginliğini bastırdı. Yüksek sesli kalp atışlarından daha güçlü rakipleri yenmişti.

Ya şimdi ya hiç.

Boğazını temizledi. "Şöyle yapacağız," diye başladı. "Arka tarafta bekleyecek birilerine ihtiyacımız var. Ofisinde Zhang Gutai'nin atlayabileceği bir penceresi var."

Roma, Benedikt'le Marshall'a kafasını salladı. Hiçbir şey söylemeden, ikisi de binanın arka tarafına doğru yol aldılar.

"Kathleen."

Kathleen dikkat kesildi.

"Birinci katta bir kargaşa lazım. Kimsenin bizim ikinci kata çıkmamızı ve Zhang Gutai'nin ofisine girmemizi engelleyemeyeceği kadar."

Kathleen silahını çekti ve iki eliyle kavradı. Yavaşça nefesini verdi. Kafasını salladı.

"Sinyalimi bekle," dedi. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur Juliette." Kathleen sarmaşıkların altından çıktı.

Tanrım, umarım biliyorumdur.

"Bize gelince..." Roma'ya döndü. Mendili yüzüne bağladı. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

Binadan silah sesleri yükseldi. Yakındaki bir bölümden üç el daha silah atıldı. Camlar kırılıyor, kafa karışıklığından ötürü sesler yükseliyordu.

"Gidelim."

Ön kapıdan girdiler, kimseye fark etmeden kargaşaya kapılmış kalabalığa karıştılar. Kathleen ortalarda görünmüyordu ama bu da kalabalıkla dışarı çıktığı anlamına geliyordu. İnsanları sersemletmişti ama kimse paniğe kapılmamıştı... İnsanlar ne olduğunu konuşmakla meşguldü; kimse merdivenleri hızla çıkan Roma ve Juliette'i fark etmiyordu. Bu apaçık bir yüzleşmeden ziyade basit bir suikast göreviydi. Ne kadar hızlı girip çıkarlarsa o kadar iyiydi.

Ne var ki ikinci katta da insanlar vardı: Zhang Gutai'nin ofisinin önünde iki kişi duruyordu. Belki de burayı korumaları için oraya yerleştirilmişlerdi. Belki de Zhang Gutai onu öldürmeye geleceklerini biliyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Roma, Juliette öne atılmadan. "Onları öldüremeyiz."

"Ne istediğinizi söyleyin!" diye bağırdı adamlardan biri tembelce.

"*Yolumuzun* üstündeler," Juliette cevap verdi.

Kapının önündeki iki adam şimdi gerilmeye başlamışlardı. Roma'yla Juliette'in yüzüne sardıkları kumaşlar şüphe çekmek için yeterli değilse bile birbirlerine yaptıkları telaşlı hareketlerden ellerindeki silahları gördüklerini anlamışlardı. Adamlar hızla yaklaştılar.

"Bacak," diye pazarlık yaptı Roma.

"Mide."

"*Juliette*."

"Tamam!"

Juliette göz açıp kapayıncaya kadar nişan alıp iki adamın da bacağına sıktı. Acımasızca. Adamlar çığlıklar içinde yere yığıldılar. Juliette öne atıldı. Avucunun içiyle ofisin kapısına vurduğunda kapı arkadaki alçı levhaya toslayıp bir delik açtı.

"Dikkat et!"

Roma onu hızla çekti, bir yandan yeteri kadar hızlı davranmış olması için dudaklarının arasından dua etti. Tam Juliette'in kafasının olduğu yerde bir kurşun deliği açıldı.

Zhang Gutai masasının arkasındaydı, nişan alıyordu. Elleri titriyordu. Yüzünde ter damlaları vardı; gözleri masasındaydı. Sonunda yakalanmıştı.

"Ben size ne yaptım?" diye sordu Zhang Gutai. Onları tanımıştı. Elbette tanımıştı. Juliette Cai'yi saklamak için zavallı bir kumaş parçasından fazlası gerekiyordu. "Benimle derdiniz ne?"

"Derdimiz delilikle," Juliette fısıldadı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye bağırdı Zhang Gutai. "Benim bir alakam..."

Juliette ateş etti. Zhang Gutai vücuduna, beyaz gömleğinde hızla yayılan kırmızı lekeye baktı.

"Yapma," diye fısıldadı. Silahı elinden düştü. Yerinden almak yerine, elini masaya koydu. Yaşlı bir kadının fotoğrafını aldı. Annesi. "Yapma... benimle halledebileceğiniz hiçbir şey yok."

"Larkspur bize her şeyi anlattı," dedi Roma sertçe. Zhang Gutai'nin ellerindeki fotoğrafa bakıyordu. "Böyle olması gerektiği için üzgünüz. Ama bunu yapmak zorundayız."

"Larkspur mu?" diyebildi Zhang Gutai nefes nefese. Kan kaybından yere yığıldı. Sendeledi, son gücüyle oturmaya çalıştı. "O... şarlatan mı? O da... *ne* diyormuş..."

Juliette tekrar ateş etti. Komünist yığıldığı yerde kaldı. Elinin altındaki fotoğraf şimdi tamamen kana bulanmıştı. Annesinin metanetli ifadesi şimdi kıpkırmızıydı.

Juliette yavaşça adamın yanına yürüdü ve ayağıyla adamı sırtüstü devirdi. Bakışları çoktan bulanıklaşmıştı. Juliette arkasını döndü, tabancayı cebine koydu. Sanki bu an biraz daha resmi olmalı, biraz ciddiyet takınmalıydı; ancak odada yalnızca soğuk kanın kokusu vardı ve Juliette buradan olabildiğince hızla çıkmak istiyordu.

O doğru şeyi yaptıkça insanlar ona istediği kadar duygusuz bir katil yakıştırması yapabilirdi. Hiç umurunda değildi.

"Biri geliyor," diye uyardı Roma. Kafasını eğmiş, merdivenden çıkan ayak seslerini dinliyordu. "Pencereden çık."

Roma'nın dediğini yaptı. Bir bacağını pencereden dışarı atıp, boynundaki kan damlacıklarıyla belirdiği için ona şaşkınca bakan Marshall'la Benedikt'e bağırdı. "Marshall Seo, yakala beni," deyip kendini attığında daha da şaşırdılar. Marshall hemen kollarını açtı. Juliette nazikçe kollarının arasına kondu.

"Teşekkür ederim."

Binanın içinde alarmlar çalmaya başladı. Alarmın daha ilk notasında, Roma hızla pencereden kendini sarkıttı. Tutunduğu yeri bıraktığında uzun boyu sayesinde çimenin üstüne iki ayağıyla konabildi.

"Yaptınız mı?" Benedikt hemen sordu. "Canavar öldü mü?"

Tam Roma kafasını sallayacakken Kathleen köşeden çıktı, nefes nefeseydi.

"Neden öldürmediniz?" diye sordu. "İkinci kata çıktığınızı gördüm!"

Juliette gözlerini kırptı. Gün ışığının altında, ellerinde hâlâ işlediği suçun lekeleri kanıt gibi duruyordu. "Nasıl yani?" diye sordu, sesi titremeye başlamıştı. "Öldürdüm."

Kathleen irkildi. Mırıldanarak küfretti.

"O zaman işe yaramadı," dedi. "Delilik. *Dinle.*"

Kısa, keskin bir çığlık. Çığlıklar senfonisi. Art arda yükselen silah sesleri.

"Hayır," dedi Juliette nefessiz kalarak. "İmkânsız."

Öne doğru atıldı. Biri ona seslenmiş, başka bir dirseğinden tutmaya çalışmıştı. Ancak Juliette hepsini defediyor, binanın çevresini dolaşarak suç mahalline dönüyordu. Giriş kapısına ne uzanması ne de kapıyı açması gerekti. Ahşap kapıdaki dikey cam bölmeler, içeride üç işçinin boğazını yırttığını ve eşzamanlı olarak yere düştüklerini görmesini sağlamıştı.

"Hayır," dedi Juliette dudaklarının arasından korkuyla. "Hayır, hayır, *hayır*..." En yakındak duvarı tekmeledi. Ayakkabısı bembeyaz duvarı kirletip iz bıraktı.

İşe yaramamıştı.

"Juliette, hadi!" Henüz delilikten etkilenmemiş olanlar canlarını kurtarmak için kapıları açıp kaçmaya başlamadan hemen önce Kathleen onu bileğinden yakalayıp daha önce durdukları yere çekti. Kuzeninin niyeti yola devam etmekti ancak Juliette bunu yapamıyordu. Gözlerinin köşesinden Beyaz Çiçekler'in ona baktıklarını, ne tepki vereceğini gözlemlediklerini görüyordu ancak yine de kendini kontrol edemiyordu. Dizlerinin bağı çözülmüştü. İtiraz etmeden bu zayıflığa boyun eğdi ve kendini yumuşak çimenlere bıraktı. Parmaklarını o pisliğin içine geçirip tırnakları toprak dolana kadar yumruklarını sıktı.

"Hey!"

Polis düdüğü. Birileri silah seslerini duyup onları çağırmış olmalıydı. Ya da binadan kaçan bir işçi yardım için en yakın istasyona koşup onları aramıştı. Gelip binanın yakınlarında dikilen beş çete üyesini gördüklerinde onlara doğru yürümeleri şaşırtıcı değildi.

Böyle bir günde, şehir devrimin pençesindeyken polislerin onları rahat bırakması mümkün değildi.

"Gidin," dedi Roma nefesinin altından Marshall ve Benedikt'e. "İzinizi kaybettirene kadar ara sokaklara karışın. Jade Dragon'ın çatısında buluşuruz."

Jade Dragon buraya iki sokaktan daha yakın bir restorandı, sokağın içindeki en uzun binaydı ve sürekli ağzına kadar müşterilerle dolu olurdu. İçerideki kargaşa gangsterlere istedikleri zaman geniş merdivenlerinden çıkıp inebilecek, çatıya tırmanıp etrafı gözetleyebilecek rahatlığı sağlıyordu. Benedikt'le Marshall batıya doğru yol aldılar; Kathleen dönüp, "Juliette, *hadi*," dedi ama Juliette elini salladı.

"Sen de git Kathleen," dedi dudaklarının arasından. "Sen de aynı planı uygula."

"Sen ne ola…"

"Seni tutuklayabilirler ama beni tutuklayamazlar. Cesaret edemezler, o yüzden kaçmama gerek yok."

Kathleen dişlerini sıktı, endişeli gözlerle önce Juliette'e, sonra hâlâ orada kollarını kavuşturmuş bir halde bekleyen Roma'ya baktı. Binanın arkasından gelen üç polis köşeyi dönmeden önce, "Dikkatli ol," diye fısıldadı ve gözden kayboldu.

"Hükümet nam…"

"Basın gidin buradan," dedi Roma polislere Rusça konuşarak. Polisler onu anlamadı. Anlamalarına gerek yoktu. Rusçayı duymaları, kıyafetlerine bir göz atmaları ve Beyaz Çiçekler'in vârisi olduğunu anlamaları, dişlerini sıkıp tutuklayacak başka birini bulmaya gitmeleri için yeterliydi.

"Juliette." Polisler gitmişti. "Kalkmak zorundasın."

Kalkamıyordu. Kalkmayacaktı. Öfkeyi geçmiş kendini hissizliğin kollarına bırakmıştı. Göğsünde o kadar uzun zamandır bir ateş yanıyordu ki içten içe ne kadar yandığını fark etmemişti ancak şimdi alevler sönmüştü ve Juliette, kalbinin olması gereken yerde boşluktan başka bir şey bulamıyordu.

"Neden kalkayım?" diye sordu. "Larkspur bize oyun oynadı. Bizi kirli işlerini yapmamız için kandırdı."

Roma iç geçirerek diz çöktü. Juliette'le göz göze geldi. "Juliette…"

"Zhang Gutai suçlu değildi ama yine de onu öldürdüm," diye devam etti Juliette. Roma'yı dinlemiyordu. "Neyi başardık? Yalnızca daha fazla kan döktük…"

"Sakın," dedi Roma. "Sakın şimdi dağılayım deme dorogaya."

Juliette kafasını kaldırdı. Nefesi ciğerlerinde kalmış, boğazını acıtıyordu. Ne *yaptığını* sanıyordu? Zaten yerdeydi. Öldüğünden emin olmak için bir kez vurması yeterliydi.

"Onu vurdum," dedi Juliette, sanki Roma fark etmemiş gibi, "soğukkanlılıkla. Benim canımı yakmıyordu. Hayatı için yalvardı."

"Milyonlarca hayatı kurtarmak için hesaplı bir risk aldık. Alisa için tetiğe bastın. Masum bir insanı kurtarmak için ufacık şansı göze aldın. Toparla kendini. *Hemen.*"

Juliette nefes aldı. Nefes aldı, aldı ve aldı. Bunu daha kaç kez yapabilirdi? Gerçeğini bulana dek kaç sahte canavarı öldürmek için yollarını şiddetle bezeyebilirdi? Bu şehirde dolaşan öteki katillerden *farklı* neydi?

Yaşlar ellerine düşene kadar ağladığını fark etmemişti. Gözyaşlarının, kalp atışlarından da hızlı şekilde yanaklarından süzüldüğünü, Roma'nın katı duruşu yumuşayana ve gözlerinde endişe belirene kadar fark etmemişti.

Ona elini uzattı.

"Yapma," diyebildi Juliette hıçkırıklarının arasından, elinin tersiyle Roma'nın uzattığı elini ittirerek. "Senin… acımana ihtiyacım yok."

Roma da dizlerinin üstüne oturana kadar yavaşça eğildi. "Sana acımıyorum," dedi. "Sen doğru olanı yaptın Juliette."

"Bu şehri yok etmesin diye canavarı avladık." Juliette kanlı ellerini gösterdi. "Ama bu… İşte asıl canavarlık *bu*."

Roma yeniden elini ona uzattı. Bu sefer Juliette onu durdurmadı. Başparmağıyla yanağını okşayıp gözyaşlarını sildi ve Juliette eğilip başını Roma'nın göğsüne yasladı… Tanıdık, yabancı, *olması gerektiği gibi*.

"Bir canavar," dedi dudakları Juliette'in saçlarına dokunurken, "yas tutmaz."

"Sen yas tuttun mu?" dedi Juliette, sesi neredeyse çıkmıyordu. Ne dediğini açıklamaya ihtiyacı yoktu. İkisi de anlamıştı: patlama, hasar, kan, canlar ve kor gibi alevler.

"Yas tuttum," dedi Roma aynı tonda. "Günlerce, haftalarca, aylarca, *yıllarca* o mezarlığın kapısının önünde yas tuttum. Ama seni seçmiş olmaktan pişman değilim. Bu takındığın gaddarlığın arkasında insanlar için atan bir kalp var. O yüzden onu vurdun. O yüzden şansını değerlendirdin. Acımasız biri olduğun için değil. *Umudun* olduğu için."

Juliette kafasını kaldırdı. Eğer Roma ona dönseydi burun buruna geleceklerdi.

"Seçmek zorunda bırakıldığım için mutsuzum," diye devam etti Roma.

Dışarıdaki sirenlerin, yanlarındaki binanın kargaşasının ve sokaklarda bağrışan polislerin arasında fısıldamasına rağmen Juliette onu kusursuzca duyabiliyordu. "Kan davasının beni buna zorlamasından nefret ediyorum, ama yapamam... Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım ve benim canavarın teki olduğumu düşünebilirsin. Bu kan davası almaya, yaralamaya ve öldürmeye devam ediyor ve ben senden nefret ederken bile seni sevmekten vazgeçemedim."

Seviyorum. Sevmiştim.

Nefret etmiştim. Seviyorum.

Juliette geri çekildi ama bunu Roma'nın gözlerine bakabilmek için yapmıştı. Nabzı hızlanmıştı. Roma yerinden kıpırdamamıştı. Juliette'in bakışlarına karşılık verdi. Tereddütsüzdü, sabit duruyordu.

O an Juliette'in tek düşünebildiği şuydu: *Lütfen, lütfen, lütfen.*

Lütfen beni tekrar kırma.

"O yüzden," diye devam etti Roma, "beni daha fazla kandıramazsın. Sen hâlâ kurtarmak için canımı önüne atacağım, aynı boyun eğmez kadınsın. Ben sana ve senin her şeyden daha kıymetli olduğuna inanmayı seçtim, şimdi de sen seç. Savaşmaya devam edecek misin yoksa pes mi edeceksin?"

Bütün hayatını bu ikisini yaparak harcamıştı. Savaştığı zamanlarla kendini tek parça tutmakta dahi zorlandığı zamanların, parçalanmış bir varlık olarak sendeleyerek yaşamaya devam etmeye çalıştığı zamanların ayrımını yapmakta zorlanıyordu. Belki de bu iki eylem de aynı kapıya çıkıyordu.

"Önce bana bir şeyin cevabını ver," dedi sessizce.

Roma kendini hazırladı. Biliyordu. Neyi soracağını biliyordu.

"Beni hâlâ seviyor musun?"

Roma gözlerini kapattı. Uzun bir saniye geçti. Juliette yanlış bir soru sormuş, bir uçuruma atlamış ve karanlığa düşüyormuş gibi hissetti...

"Konuştuğumda beni dinlemiyor musun?" dedi çatlak bir sesle, dudakları titriyordu. "Seni seviyorum. Seni hep sevdim."

Juliette kalbinin oyulduğunu hissetti ancak artık altınla doluydu. Kalbi hâlâ işliyordu demek çünkü şu an deli gibi atıyordu...

"Roma Montagov," dedi şiddetle.

Ses tonu Roma'yı şaşırtmış gibiydi. Gözleri endişeden büyümüştü. "Efendim?"

"Şimdi seni öpeceğim."

Komünistlerin kalesinin arkasındaki çimenlerde, etraflarını saran polislerin arasında, kafalarının üstünden geçen telefon kablolarının ve kana bulanmış camların altında Juliette, Roma'ya uzandı. Yüzünü elleriyle kavradı ve dudaklarına doğru eğilip kaybettikleri yılların bütün yoğunluğuyla onu öptü. Roma karşılık verdi, hemen kolunu beline sarıp onu tuttu... Sanki esen rüzgârın içinden yakaladığı bir ruh gibi, asla bırakmaması gereken kıymetli bir şeymiş gibi onu tutuyordu.

"Affet beni," dedi ayrıldıklarında. "Beni affet Juliette."

Juliette bütün bu nefretten ve kandan ve intikamdan bıkmıştı. Tek istediği buydu.

Juliette kollarını ona sardı, çenesini omzuna koydu, onu tutabileceği kadar yakında tutma cesaretini gösterdi. Bu bir yeniden tanışmaydı, eve dönüştü. Zihni fısıldıyordu: *Ah, işte buradayız. Sonunda.*

"Seni affediyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Bunların hepsi bittiğinde, canavar öldüğünde ve bu şehir yeniden bizim olduğunda oturup doğru düzgün konuşacağız."

Roma güldü. Juliette'in boynunu öptü. "Tamam. Bana uyar."

"Ama şimdilik..." Juliette onu bıraktı ve elini uzattı, "...bulmamız gereken bir canavar var."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şehirde hafif bir yağmur başlıyor. Sokaklardaki insanlar ıslak kaldırımdan hoşnutsuz bir şekilde sığınacak, bâozi tezgâhlarını saklayacak bir yer arıyorlar. Çocuklarına acele etmeleri, yağmur iyice yoğunlaşmadan, güneyden gelen gürültülerin kaynağı yaklaşmadan içeri gelmeleri için bağırıyorlar.

Herkes dedikoduları şimdiye kadar öğrenmişti: Nanshi'de bugün Komünist bir başkaldırı oldu. Önce yavaş başlamayı, fabrikaları birbirlerine örnek olmaları için teker teker isyana sürüklemeyi planlıyorlardı, tıpkı domino taşları gibi. Şimdi acele ediyorlar. Sekreterlerinin ölüm haberi geldi. Parti'nin içinde bir suikastçı olmasından endişeleniyorlar. İntikam ateşiyle bağırıyor ve kimse araya giremeden önce şehrin bütün işçilerini aynı anda ayaklandırmak için yeminler ediyorlar.

Yağmur çiselemeye devam ediyor. Bir çatıda beş genç gangster, gri gökyüzünü umursamadan bu şehirde sabit duran ender insanlardan yalnızca birkaçı. Çatıdaki beton kaplamaya oturmuşlar; ikisi yan yana, kız da yağmurun saçlarını ıslatmasını umursamadan yüzünü rüzgâra çevirmiş.

Kederlerinde boğulmak üzereler. Hastanede yatan ufak sarışın kızı kurtarmak için yaptıkları şey belki de onu ölüme daha da yaklaştırdı. Eğer kaos gerçekten bugün doğarsa, onun ölümü de hemen ardından gelecek.

Ellerinden yalnızca dedikoduların yalnızca dedikodu olarak kalmasına dua

etmek geliyor. Yalnızca dedikoduların bu şehirde virüsten de hızlı mutasyona uğradığı fikrine tutunabiliyorlar ve bir kez olsun haklı çıkmalarını ümit ediyorlar.

Rüzgâr esiyor. Bir kuş ciyaklıyor.

"Belki de kaçmalıyız. Bu delilik şehrin her köşesine yayılacak."

"Nereye gideceğiz ki?"

"Amerika'ya *rüyalar ülkesi* demeye başladılar."

Grubun içinden kahkaha patlıyor. Bu ses tezat varlığıyla, şehrin damarlarında dolanan gerginliğe karışıyor. Bu kahkaha az önce bahsedilen toprakların özeti oluyor aynı zamanda; bir şekilde hem büyüleyici hem korkunç, hem baştan savan hem insanın üstüne çöken. *Rüyalar ülkesi*. Beyaz cübbeli adamlar ve kadınların siyahi insanları öldürmek için sokaklara döküldüğü topraklar. Çinlilerin kıyılarına inmesini yasaklayan kanunların çıktığı topraklar. Oraya göç eden çocukların, bir daha görülmemek üzere Ellis Adası'nda annelerinin ellerinden alındığı topraklar.

Rüyalar ülkesinin dahi bir noktada uyanması gerek. Çürümüş özünün içinde güzellikler de yatıyor olsa, kocaman ve apaçık ve bereketli toprakları da olsa, kaybolmak isteyenleri saklayan ve hatırlanmak isteyenleri gözler önüne seren bir yer de olsa orası başka bir yer.

"Biz buraya aitiz Roma. Hep buraya ait olacağız."

Bu sözlerin gerçekliğinin getirdiği ağırlıktan dolayı bunu söyleyen kişinin sesi titriyor. Kendilerini kandırıyorlar. Bu vârisler kendilerini kral ve kraliçe olarak görüyorlar; altın tahtlarına oturmuş ve ışıltılı imparatorluklarını izlediklerini sanıyorlar.

Kral ve kraliçe değiller. Onlar suçlular... Hırsızların, uyuşturucu baronlarının ve pezevenklerin kurduğu bir imparatorluğun tepesindeki suçlular. Onlara kederle bakan, paramparça olmuş, korkunç, doğuştan yenik bir mirasa konmak üzereler.

Şanghay bunun farkında. Hep farkındaydı.

Bütün bu lanet yer tuzla buz olmak üzere.

"Burada saklanarak zaman kaybediyoruz," dedi Marshall. Oturma pozisyonunu değiştirerek dizini uzattı ve ayağının ucuyla betondaki bir kırığı takip etti, sanki sesindeki sıkıntıyı fiziksel olarak göstermesi gerekiyormuş gibi.

"Ne yapalım istersin peki?" diye sordu Juliette kafasını geriye atarak. Roma'ya yaslanmamak için kendini zor tuttu, çünkü bu Kathleen için korkunç bir manzara olabilirdi. "Eğer Larkspur'un bu işte bir rolü varsa, son konuşmamızdan beri başka bir yere geçmiş ve varlığının bütün kanıtlarını silmiş olabilir. Eğer bir rolü yoksa ve Zhang Gutai'yi sırf onu öldürelim diye suçladıysa, o zaman yapacak bir şey kalmadı." Juliette ellerini açtı. "Çıkmaz sokak."

"İmkânsız," diye mırıldandı Kathleen. "Bu kadar büyük bir şehirde, nasıl olur da başka kimse hiçbir şey bilmez?"

"Konu başkasının bilip bilmemesi değil," dedi Benedikt. "Kalan zamanımız. Alisa'yı tehlikeye atmadan hastaneden çıkaramayız. Yan kapıdaki fabrika isyana hazırlanırken orada da tutamayız."

"Başkaldırmaları haftalar sürebilir," dedi Marshall. "Hâlâ toplantılara az kişi katılıyor. O kadar güçlenmediler."

Roma kafasını salladı. Yaptığı hareket bütün gövdesini titretti. "Çok güçlenmediler," dedi, "ama karşılarındaki herkes zayıfladı. Delilik çok fazla kurban aldı. Bedenen olmasa bile zihnen. Hayatta kalanlar artık sadık değiller."

"Artık sadece an meselesi," diye mırıldandı Kathleen.

Benedikt iç geçirdi. "Her şey çok *anlamsız*."

Marshall yalnızca ona bir şeyler mırıldandı, o da geri fısıldadı. Sohbetin dağıldığını ve Kathleen'in de dalıp gittiğini görünce, Juliette kafasını çevirip Roma'nın dikkatini çekmek için dilini şaklattı.

"Bir şeyler bulacağız," dedi Roma ona bakınca. "Onu daha kaybetmedik."

"Şimdilik," dedi alçak sesle. "Ama onu öldürecekler. Uykusunda boğazını kesecekler. Annem gibi ölecek."

Juliette gözlerini kırptı. Yüz yüze gelmek için doğruldu.

"Annen hastalıktan öldü."

Bir yağmur damlası Roma'nın yanağına düştü. Gözyaşını siler gibi bir hareketle yanağına düşen damlayı sildi. Gözleri buluştuğunda Roma'nın yüzünde hiçbir kafa karışıklığı, Juliette'in neden böyle bir şeye inandığına dair bir merak ifadesi yoktu. Sadece yumuşak, inciten bir üzüntü hâkimdi.

"Öyle değil mi?" diye bastırdı Juliette. Sebebi her neyse avuçları terlemeye başlamıştı. "Annenin boğazı bir hastalık yüzünden nasıl kesilebilir?"

Roma kafasını salladı. Fısıltı gibi bir sesle, yumuşakça, "Kızıllar saldırısıydı dorogaya," dedi.

Juliette'in nefesi kesildi. Gözleri karardı; başı dönmeye başladı. Sabit durabilmek için bütün gücünü harcadı... bir şey belli etmemek için.

"Ama kan davası işte. Üstünde çok düşünme. Kurcalama. Senin suçun değil."

"Hastalık olduğunu sanıyordum," diyebildi Juliette. "Hastalıktan öldüğünü söylemişlerdi."

Leydi Montagova, Juliette Şanghay'ı terk ettikten iki hafta sonra ölmüştü. Bütün hizmetçilerin öldüğü saldırıdan iki hafta sonra.

Tanrım. Tanrım tanrım tanrım...

"Küçük düşmemek için öyle söylediler sadece," dedi Roma. "Onu boğazı kesik bir halde, ellerinde kırmızı bir gülle buldular."

"Durun!"

Bu ani uyarı Benedikt'ten geldi ve Juliette aniden irkildi, Roma ona bu hareketinden dolayı tuhaf bir bakış attı. Elini Juliette'in sırtına koydu; bu geçmişlerinden gelen bir jestti, ne zaman biri hayatları boyunca gelecek en ufak tehdide bile hazır olmak için omuzlarının arkasına bakarak yürümelerinden gelen bir alışkanlıkla fazla tedirgin olsa bir öteki onu rahatlatmak için bunu yapardı.

Ancak Juliette bu hareketi neredeyse fark etmedi. Düşünceler zihninde yarışıyordu.

Ona söylemek zorundasın. Bilmek zorunda.

Beni asla affetmez.

Juliette kafasını hızla sallayarak düşüncelerinden kurtuldu. Bu sonra halledilmesi gereken yeni bir mevzuydu. Şimdi üzerine düşünmenin faydası yoktu.

"Larkspur sana ne demişti?" diye sordu Benedikt sordu. "Bana kelimesi kelimesine söyle."

"Benedikt, daha önce de anlattık..."

"Tekrar," dedi sertçe. "Tuhaf bir şey var."

Roma ve Juliette birbirlerine merakla baktılar.

"'*Zhang Gutai kendini canavara çeviriyor. Onun bana verdiği bilgilerle aşıyı imal ediyorum,*' dedi."

Benedikt hızla Marshall'ın omzunu tuttu. "Ondan önce ne dedi?"

"Çok önemli değil aslında," diye cevap verdi Juliette.

"Daha önce söylediyseniz, *tekrar söyleyin.*"

"'*Zhang Gutai ile ne iş yaptığımı mı bilmek istiyorsunuz?*' diye sordu," diye cevap verdi Roma. "Benedikt ne oldu?"

Benedikt'in kaşları çatıldı da çatıldı. Kathleen biraz daha eğildi, sanki bu dar çatıya dağılmaları artık yetmiyormuş gibi... gittikçe birbirlerine sokulmalı, şu an ortaya çıkan farkındalığın onlardan kaçıp gitmemesi için iyice yaklaşmalıydılar.

"Zhang Gutai'nin dairesini gözetlerken," dedi Benedikt alçak sesle, "asistanıyla konuşmak için yabancıların sürekli girip çıktığını gördük. Siyaset hakkında konuşmaya çalışıyorlardı ama dakikalar içinde çıkıp gittiler."

Alnına bir yağmur damlası kondu.

"Şu peşinden gittiğin Fransızla mı alakalı bu?" diye sordu Marshall.

Benedikt kafasını salladı. "Burada ne aradığını söylemesi için tehdit etmeyi denedim," dedi, "ama Zhang Gutai ile olan mevzunun benim işim olmadığını söyleyip durdu. O esnada çok garipsememiştim ama..." Benedikt somurttu. "Asistanıyla buluşuyorsa neden özellikle Zhang Gutai'den bahsetsin?"

Gerçekler bir bir Juliette'in zihninde beliriyordu. *Belki de Larkspur yanlış bir izlenime kapılmıştı.*

"Zhang Gutai'nin asistanı," dedi Juliette. "Bu asistan aynı zaman da *Labor Daily*'deki yardımcısı mı?"

"Evet," dedi Kathleen kendinden emin bir tonla. "Qi Ren. Komünist toplantılarında not alıyor. Aynı zamanda çevirmeni de olsa gerek."

Zhang Gutai'ye not bırakılmış olan bomboş masa. Canavarın çizimleri. Aralık bırakılmış arka kapı, sanki biri az kalsın dönüşmek üzereymiş de kimse görmesin diye aceleyle çıkılmış gibi...

Roma'yla kapısına dayanınca Qi Ren'in en başta kendini Zhang Gutai olarak tanıtmaya çalışmasını hatırladı. Basit cevabını hatırladı; sanki böyle yapmaya alışmış, Zhang Gutai'nin zamanını harcamak istemediği insanlarla toplantı yapmak onun işiymiş, patronunu taklit etmeye alışkınmış, gelen habersiz yabancılara onun rolünü oynuyormuş gibi davranmıştı.

"Belki de Larkspur yalan söylemedi," dedi Juliette sessizce. "Belki de canavarın gerçekten de Zhang Gutai olduğunu sanıyordu. Ama Zhang Gutai ile buluştuğunu zannederken, karşısındaki aslında Qi Ren'di."

Bu da demek oluyordu ki Şanghay'ın canavarı hiçbir zaman Zhang Gutai değildi.

Qi Ren'di.

Üstlerinde durduğu bina aniden sarsıldı. Beşi de ayaklanıp saldırıya hazırlandılar. Başta hiçbir şey olmadı. Ama aşağıdaki sokaklarda başlayan çığlıklar ve yağmurla gelen sıcaklık hissiyle bir şeylerin çok yanlış gittiğini fark ettiler.

Bulundukları çatıdan her yöne uzanan iki üç sokağı görebiliyorlardı. Batıya doğru, yakınlardaki bir polis karakolunun bahçesinde yangın başlamıştı. Bir patlama olmuştu... Sarsıntının kaynağı buydu. Patlama yakınlardaki bütün köhne binaları sallamış, sokakları toza ve kuma bulamıştı.

Tozun içinde *işçiler* karakola karıncalar gibi üşüşüyorlardı ve her biri sağ koluna kırmızı kumaşlar bağlamıştı.

Bunlar işgalci bir ordunun nizami üniformaları değildi. Bunlar isyancıların yıpranmış kıyafetleriydi.

"Burada başlıyor," diye mırıldandı Juliette gözlerine inanamayarak. "Şehrin içinde başlıyorlar."

Dâhiyane bir plandı. Bu keşmekeşin içinde protestoları durdurmak imkânsızdı. Şehirdeki kargaşa, şehrin dışını da hareketlendirebilir, dayanılmaz bir ivedilikle insanları ayaklandırabilirdi.

Başlıyor.

"Hastane," dedi Roma nefesini tutarak. "Benedikt. Marshall. Hastaneye gidin. Alisa'yı koruyun.

Canavarı öldürene kadar onu koruyun.

"Eve git," dedi bu esnada Juliette, Kathleen'e. "Bütün ulakları bul. Fabrika sahiplerine hemen kaçmalarını söylesinler."

Elbette daha önceden temkinli olmaları, gangsterlerin ve onların elindeki yabancı işbirliklerinin sonunu getirmeye toplanan insanlar için uyarılmışlardı. Ama kimse böyle yoğun bir başlangıcı olacağını tahmin edemezdi. Böyle kuvvetli olacaklarını bekleyemezlerdi. Yanlış hesaplarının bedelini ödeyeceklerdi.

Kathleen, Benedikt ve Marshall zaman kaybetmeden yola koyuldular. Şimdi çatıda, bu alevlerin ve kıyametin ortasında yalnızca Roma ve Juliette kalmıştı.

"Bir kez daha," diye söz verdi Juliette. "Bu sefer hata yapmayacağız."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Roma ve Juliette, Qi Ren'in olduğu yere, Zhang Gutai'nin dairesine ışık hızıyla çıktı. Bir an için Juliette hâlâ parmaklarının arasında kuruyan kanları hissetti. Basamakları tırmanırken tutunduğu tırabzanlarda elinin izini bırakıyordu.

En üst kata gelince Juliette, Zhang Gutai'nin kapısının hemen önünde durdu.

"Nasıl yapacağız?" diye sordu.

"İşte böyle."

Roma kapıyı tekmeleyip açtı.

Zhang Gutai'nin dairesi karmakarışıktı. Roma'yla Juliette temkinle içeri girerlerken ayakkabıları sırılsıklam oldu, aniden ayakları ıslanan Juliette irkilirken Roma küfretti. Parkeleri şişiren su baskınının kaynağı mutfaktan geliyordu. Su bileklerine kadar geliyordu ve seviyesi her geçen saniye artıyordu. Kapıyı açtıklarında binanın kalanına da su basmamasının tek sebebi kapının çerçevesinin oldukça yüksekte durmasıydı.

Bir şeyler Juliette'in içine sinmiyordu. Eğilip elini suya batırdı, parmaklarının arasından geçen soğuk suyu hissedince suratını astı. Su dönüyor, dans ediyor, dalgalanıyordu. Bir sebepten dolayı, deliliğin her dalgasında ona ilk kurban gidenleri düşündü. İskeledeki gangsterler. Gemilerindeki Ruslar.

Deliliğe ilk kurban gidenler, diye düşündü Juliette, *Huangpu Nehri'nin kıyısında mıydı?*

"Juliette," diye seslendi Roma onun dikkatini çekmek için. "Görünüşe göre bir boğuşma olmuş."

Juliette ayağa kalkıp elini silkeledi. Her yerde kâğıtlar vardı: ince propaganda afişleri ve faturalar... mürekkebi suya karışan sayılar, harfler ve karakterler. Dairenin içlerine doğru yürürken Juliette mutfağa baktı ve tersine dönmüş tencereler ve tavalar gördü; öylece süzülmüyorlardı da bulundukları yerlere sanki çivilenmişlerdi, sanki birisi tavayı almış da saldırmaktan başka bir sebep olmaksızın masaya tekrar tekrar vurmuş gibi.

"Nerede bu adam?" diye fısıldadı Juliette. Sesini yükseltmeye cesaret edemedi. Beklentisi ve evin bu halinden ötürü yaşadığı kafa karışıklığı sesinin çıkmasını engelliyordu. Bir komünistin asistanı, neredeyse hiç İngilizce konuşamayan yaşlı bir adam, neden kendini bir canavara dönüştürmek istesin ki?

"Burada değil," dedi Roma. Gözleri Juliette'in arkasındaki bir şeye takılmıştı. "Ama başka biri var."

Roma'nın gösterdiği yere döndü ve oturma odasının köşesine devrilmiş bir adamla karşılaştı. Bir keresinde Qi Ren onlara çay verirken Roma'yla Juliette de oraya oturmuşlardı. Şimdi sandalyeler devrilmişti ve radyo halının üstünde paramparça duruyordu, tam da yere yığılmış genç adamın yanında. Bacakları suyun altında tuhaf bir V şeklinde duruyordu ve sırtını duvara yaslamıştı. Kafası önüne öyle düşmüştü ki yalnızca saçlarının tepesi gözüküyordu... Kana bulanmış, koyu sarı saçlar.

Juliette'in gözleri açıldı. "Tanrım. Bu Paul Dexter."

"Paul Dexter mı?" diye tekrarladı Roma. "Onun burada ne işi var?"

"Ben de merak ediyorum," diye mırıldandı Juliette. Hemen yanına gitti, dizlerinin üstüne çöktü ve Paul'u sallamaya başladı. Alnında derin bir çizik, soluk tenli boynunda da kırmızı oyuklarla bezeli dört pençe izi vardı.

Juliette onu daha da sert salladı. "Paul. Paul, uyan."

Paul yavaşça gözlerini açtı. Juliette ismini üçüncü kez söylerken Paul en sonunda gözlerini tamamen açabilip ona baktı ve somurttu.

"Bayan Cai?" dedi Paul bitkin bir sesle. "Burada ne işiniz var?"

"Önce sen söyle," dedi Juliette huysuzca.

Paul öksürdü. Öksürüğü hırıltılı çıkmıştı, sanki boğazında hiç sıvı kalmamış gibiydi.

"Beni Larkspur yolladı," dedi yavaşça. Etrafına bakındı, elini yanındaki

boşluğa atıp bir şeyler ararmış gibi yaptı ve parmaklarıyla suda süzülen evrak çantasının köşesini kavrayınca rahatlamış göründü.

"Ne yapıyorsun yerde?" diye sordu Roma.

Paul aniden kaskatı kesildi, sanki hafızası şimdi bu soruyla kendine geliyormuş gibiydi. Suratını buruşturarak doğrulmaya ve kendini duvarda yükseltmeye çalıştı, sonra da en sonunda kendini düzeltebilince evrak çantasını kucağına aldı.

"Canavar..." dedi bir nefeste Paul, "bana saldırdı."

"Sana *burada* mı saldırdı?" diye sordu Juliette. Ayağa kalkıp arkasını döndü, hareket ettikçe etrafına su sıçratıyordu. "Şimdi nerede?"

"Ben... bilmiyorum," diye cevapladı Paul. Evrak çantasını açıp içindekilere baktı. Cebine bir şey koydu. "Lanet olsun, belki hâlâ buradadır. Kalkmama yardım eder misiniz Bayan Cai?"

Omzunun arkasından hâlâ yükselen su seviyesine bakıp *bir şeylerin* yanlış olduğunu hisseden Juliette elini uzattı ve Paul'un işe yaramazlığına dile getirmemek için kendini zorladı.

Onu hafife almak Juliette'in suçuydu. Paul bir eliyle Juliette'in uzattığı eli kavrayıp ayaklanırken, öteki eliyle de şırıngayı çıkardı. Şırıngayı Juliette'in onu kaldırmak için uzattığı kolunda beliren damarlardan birine sapladı.

Juliette irkildi; şırınga parıldadı. Kolunu çekene kadar Paul şırıngadaki sıvıyı damarlarına enjekte etmişti. Mavi şişenin içindekiler kanına karıştı.

Geç de olsa Juliette kolunu tutup kendini geri attı. Roma, Juliette girdiği şokla sendeleyip düşmeden onu yakaladı.

"Canını mı yaktı?" diye sordu Roma.

"Hayır," dedi Juliette. Yavaşça elini kolundan çekti, soluk teninde iğne ucu kadar bir kızarıklık gördü. "Beni *aşıladı*."

Paul tamamen doğruldu, şırıngayı ve takındığı yalandan tavrı suya bıraktı.

"Yalnızca sana yardım etmeye çalışıyorum Juliette," dedi. "Ölmeni istemiyorum. Seni seviyorum."

Juliette kahkaha attı.

"Hayır, sevmiyorsun," dedi. "Aşk böyle bir şey değil."

Paul aniden öfkelendi. Parmağıyla hâlâ Juliette'i tutan Roma'yı gösterdi. "Bu mu peki? Elinde hâlâ akrabalarının kanı olan aşk?"

Juliette'in nefesi kesildi. Paul'un hakaretinden dolayı değildi... Ne dedi-

ğini duymamıştı bile. Sesindeki belli belirsiz hırıltıdan ve bunu daha önce nerede duymuş olduğundan hayrete düşmüştü.

"Ölü akrabalarımı mı konuşmak istiyorsun?" diye hırıldadı Juliette. "Konuşalım öyleyse *Larkspur*."

Roma afalladı. Paul yalnızca gülümsedi. Saklamaya çalışmadı bile. Yalnızca boynunu masumane bir şekilde büktü ve konuştu: "Sana söylemek istiyordum Juliette. İtiraf etmeliyim ki bunu fark ettiğinde daha çok etkileneceğini düşünmüştüm."

"Etkilenmek mi?" diye tekrarladı Juliette. Çığlıklar atmasına saniyeler kalmıştı. "Bunun neresi *etkileyici?*"

"Bütün şehri parmağımda oynatmam belki?" Paul elini montunun cebine attı. Juliette kendini hazırladı, elini silahına attı ancak Paul yalnızca bir mavi şişe daha çıkarıp ışığa tuttu. Mavi şişe, bej duvarlarda kristal gibi parıldadı, lacivert ışıltılar odayı doldurdu. "Babamın çektiği çilelere çözüm bulmam ya da? Söylesene Juliette, hangi çocuk ebeveynlerinin mutlu yaşamasını sağlamayı istemez?"

Juliette silahını doğrulttu. Roma tereddütle dudaklarını bastırdı ve Juliette, Paul'u daha neler sakladığını öğrenmeden tahrik etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi bilse de onu eylemek için fazla sinirlenmişti.

"Nehirde saldırıya uğrayan onca gangster ve tüccar," dedi Juliette. "Komünistlerin işi olduğunu sanmıştım. Kapitalist tehditleri ortadan kaldırmaya çalıştıklarını düşünmüştüm." Acı acı güldü. "Ama aslında *sendin*. Satışlarını parlatmak için piyasayı temizliyordun. Tehditlerini ortadan kaldırıyordun ki kimse Larkspur'u sorgulamasın."

Paul'un gözleri ışıldadı, bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Dâhiyane, değil mi? Bunların hepsi de İngiltere'de bulduğum ufacık bir böcekle başladı."

"Aptal," dedi Juliette. "Bu ne cüret…"

"Aslında her şey bu şehre bir *iyilik* olarak başladı," diye lafını kesti Paul. Artık daha ciddiydi. Juliette'in öfkesine alınmaya başlamıştı. Daha önce Juliette'in hiddetine şahit olmamıştı. "Gazeteleri okumadın mı? Dedikoduları duymadın mı? Herkes eğer Şanghay'a politika karışırsa kapitalist yatırımların önünün kesileceğini ve en büyük tehdidin de Komünistlerin olduğunu söylüyordu. Yardım edecektim. Komünistleri öldürmeyi amaçlamıştım. Eminim buna karşı çıkmazsın."

Juliette kesinlikle katılmıyordu. Ama bu argümanı sunmanın zamanı değildi.

"Önce Zhang Gutai'yi hasta edecektin," diye bir tahminde bulundu. Oturma odasına, devrilmiş sandalyelere göz gezdirdi ve daha da emin oldu. Yerde bir yerine iki şırınga gördü. İkincisi nereden gelmişti? Daha da önemlisi ne için kullanılmıştı? "Asistanıyla konuştuğunu fark edemedin."

"Çok da bir şey fark etmedi, değil mi?" Paul bir adım atınca Roma'yla Juliette geriledi. "İlk böceğin bir kişiden diğerine atlayıp herkesi teker teker öldüreceğini sanmıştım. Yaşlı adam *canavara* dönüştüğünde yaşadığım *sürpriz* bir hayal etsene! Adamın temel barınağa dönüşüp de aynı böcekten *binlercesini* ürettiğini ve bütün şehri *delirttiğini* fark ettiğimde düştüğüm hayreti bir hayal et!"

Juliette'in nişan aldığı eli öfkeden titremeye başlamıştı. Roma elini onun koluna attı ama silahını indirmeye ikna edemedi.

"Su," diye fısıldadı Juliette, aslında soru soruyordu ama cevabını da biliyordu. Gittikçe yükselen suyun içinde ayağını hareket ettirdi. Su artık dizinin altına kadar gelmişti. Paul Komünistleri öldürmeyi amaçlamıştı ama canavar yalnızca Huangpu Nehri'nin orada belirince planları değişmişti. Nehir bu şehrin kalbiydi: Orada başlayan bir salgın önce bölgede çalışan gangsterlere, sonra da onlarla buluşan tüccarlara bulaşacaktı.

Asıl *hedef* onlar bile değildi. Sadece Huangpu Nehri'nin yakınlarında en çok zaman geçirenler onlardı ve canavar da böceklerini salmak için burayı tercih ediyordu.

Salgının her dalgasıyla Walter Dexter'ın işleri de iyileşiyordu. Ansızın Larkspur bir aşıyla ortaya çıkıyor ve sıradan bir tüccarın hayal bile edemeyeceği paralar kazanıyordu. İşçilerin fiyatını karşılayamadığı ama yine de aldığı aşı. Diğer tüccarların fiyatını *karşılayabildiği* ama dolandırılarak aşı yerine tuzlu su aldıkları ve ölümlerine yollandıkları, Walter Dexter'ın yolundan çekilmek için piyasayı kendi elleriyle boşalttıkları bir aşı.

"Su," diye tekrarladı Paul. "Deniz kenarındaki bir şehir için ne şans ama."

Juliette daha fazla katlanamadı. Silahının emniyetini indirdi. "Midemi bulandırıyorsun."

Paul bir adım daha attı. "Babam bu şehirde bir servet bulabilmek için her şeyinden vazgeçti."

"Ah, baban biraz *fakirliği* tattı yani," dedi Juliette alay ederek. "Değdi m peki? Bunca başarı için o kadar insanın ölmesine değdi mi?"

Paul iç geçirdi ve ellerini göğsünün önünde birleştirdi, sanki en sonunda suçluluk duygusu onu da yakalamış gibi.

"Çok istiyorsan," dedi, sanki böylesi bir iyilik gönlünden kopmuş gibi, "Kızıl Çete için toplu üretime başlayabilirim..."

"Anlamıyorsun," Juliette lafını kesti, "aşını istemiyorum. Deliliğin durmasını istiyorum. Canavarın ölmesini istiyorum."

Paul aniden durdu, ümitle kaldırdığı kaşlarını indirmişti, omuzları düştü. Artık gerçek kimliğini takınmış, maskesini düşürmüştü.

"Bu delilik yalnıza Beyaz Çiçekleri etkiliyor olsa yine böyle şikâyet eder miydin?" diye sordu Paul duygusuzca.

Juliette konuşurken hiddetinden tükürükler saçıyordu. "Evet."

"Onun yüzünden, değil mi?" Paul çenesiyle Roma'yı gösterdi. Bu ufacık hareketin altında bile ağır bir nefret yatıyordu. "O zaman üzgünüm Juliette, ama Qi Ren'i öldüremezsin. Sana izin veremem."

"Beni durduramazsın," dedi Juliette. "Senden daha iyileri denedi, başaramadı. Şimdi, Qi Ren nerede Paul?"

Paul gülümsedi. Bu tebessüm şehrin lanetiydi, şehrin temellerine garezini kök salıyordu. Juliette ise dehşet tarafından ele geçirilmiş gibi hissediyordu. Vücudun her yerinde tüyleri diken diken olmuştu; başından ayağına kadar bir titreme onu ele geçirmişti.

Koridorda su sessizce dalgalandı. Yatak odaların birinden bir şey çıkıyordu.

Roma ve Juliette arkalarını döndüler. Titrek bir nefes sesi odayı doldurdu. Nefesleri kesildi.

Canavarın gün ışığına kavuşmasını yakaladılar; yavaş ve dengesizce hareket ediyor, kendi çabasıyla titriyordu. Qi Ren orada bir yerlerdeydi. Juliette canavarın omuzlarındaki yorgun kamburunda ve gözlerini kısmasında yaşlı adamı görebiliyordu; sanki yaşlı adamın gözlerinin bozukluğu şimdi canavara geçmişti. Ama bu kadardı. Benzerlik burada bitiyordu. Çünkü canavarın gözleri şimdi iyice bulanıklaşıp gümüşi bir renge dönmüştü, yosun gibi bir dokuya sahipti. Yukarıdan inmektense yanlardan kapanan, perdeler gibi göz kapakları vardı. Canavar baştan aşağı yeşilimtırak kaslara sahipti, göğsünde pullar vardı ve kollarında vantuzlar çıkmıştı.

Sarkık, gri dudaklarının arasından zorla çıkardığı bir tıslamayla acı çektiğini belli eden bir ses çıkardı. Perdeli elini karnına bastırıp iki büklüm oldu, nefes almaya çalışıyordu. Omurgası boyunca uzanan, boynuzlara benzeyen üçgen çıkıntılar korkunç bir şekilde titredi. Saniyeler içinde kayboldular, canavarın *içine* çekildiler ve yerlerinde elmas şeklinde delikler bıraktılar.

Juliette elinde Roma'nın elini hissetti. Onu geri çekme niyetiyle elini hafifçe sıkmıştı.

"Hayır," dedi Juliette, sesi neredeyse duyulmuyordu. "Hayır, sadece nehirde böcekleri serbest bırakabilir. Daha önce nehrin dışında böceklerini salmamıştı."

Değil mi?

Paul homurdandı. Juliette'in sesindeki tereddüdü duymuştu.

"Sorun şu ki Juliette," dedi Paul kollarını düzelterek, "Qi Ren'in böcekleri saldıktan hemen sonra kendi haline dönüşmesi biraz sinir bozucuydu. O yüzden birkaç oynama yaptım. Birkaç... değişiklik yaptım denebilir."

İkinci şırınga.

Canavarın omurgasından bir böcek düştü. Sonra bir tane daha. Yavaş yavaş, sanki su damlaları gibi çoğaldılar, sokağın asfaltına doğru yol alıyorlardı.

"Özgürsünüz!" Paul haykırdı. Ufak balkonun kapılarını açtı, içeriyi sokağın cümbüşüyle soğuk bir rüzgâr doldurdu ve canavar bir saniye daha kaybetmeden balkona öyle güçlü sıçradı ki duvarın alçısından bir parça kopardı, oturma odasının dışında duran bütün saksıları dağıttı.

Balkonun ucunda durmuş atlamaya hazırlanırken böcekler *dökülmeye* başladı.

"Hayır!" Juliette bir çığlıkla öne atıldı.

Çok geç kalmıştı. Canavar balkondan atladı ve aşağıdaki sokağa kondu; böcekler dökülmeye devam ediyor, yerlere düşüp sokaklara yayılıyorlardı. Böylesi bir salgının devasa etkileri olacaktı. Eğer canavar bu saatte sokaklara; kalabalıkların, *isyanların* arasına karışırsa kayıpların önünü almak imkânsız olurdu.

Juliette nişan alıp tekrar, tekrar ve tekrar canavarı öldürmek ya da *en azından* yavaşlatmak için ateş etti; ancak kurşunlar sanki metalden duvara çarpmış gibi sırtından sekip yere düştüler. Canavar saldırısına başladı.

"Hiçbir işe yaramaz Juliette."

Juliette korkunç bir çığlıkla arkasını döndü ve evin içinde ateş etmeye başladı. Öfkesinden nişan alamıyordu; Paul yere atlayıp kurtuldu. Kurşun yalnızca kolunu sıyırmıştı ama acıdan duvara gerileyip elini yarasına kapattı.

"Nasıl durduracağız?" diye sordu Roma. İki adımda bütün odayı arşınlamıştı ve şimdi Paul'u yakasından yakalamış sarsıyordu. "*Nasıl* durduracağız?"

"Durduramazsınız," dedi Paul sırtarak. "Canavarı durduramazsınız. *Beni de* durduramayacaksınız." Göz açıp kapayana kadar o da Roma'nın kolunu yakalamıştı ve Roma elinden kurtulana kadar çevirdi. Paul eğildi ve Juliette yine ateş etmesine rağmen kurtulabilecek kadar hızlı davrandı.

Arkasındaki duvarda üç kurşun deliği açıldı. Paul Dexter suyun içinden evrak çantasını çıkarıp göğsüne çekti ve daireden kaçtı.

"Lanet olsun, lanet olsun," diye mırıldandı Roma. "Peşinden gideceğim."

"Hayır!" Juliette yine balkondan aşağı baktı, nefes nefese kalmıştı. "Canavar... doğuya doğru gidiyor. Sanırım Huangpu Nehri'ne dönüyor."

Eğer canavar nehre gidiyorsa, önce Fransız İmtiyazları'ndan geçmek zorundaydı. Juliette boğazındaki yumruyu zar zor yutmuştu; gözlerinin ve burnunun arkasında bir acı oluşmuştu. Canavar, önlerinde çocukların kırmızı ekmeklerini kemirdikleri dükkânların oradan geçmek zorundaydı. Yaşlıların öğle yürüyüşüne çıktığı, öğrencilerin protestolara katılmak için sınıflarından ayrılıp yürüdüğü sokaklardan geçecekti.

Juliette balkondaki perdeyi çekip kopardı. "Git Roma," dedi. "Ondan önce nehre git. Oradaki insanları uyar."

"Ya sen?"

Juliette perdeyi ağırlığını taşıyabilecek bir ipe çevirene kadar büktü. Bu sırada sokaktaki isyanlar devam ediyor, kimin bölgesine ait olduğunu umursamadan her yere yayılıyordu. Böcekler üstlerine tırmanana kadar canavarın geldiğini anlayacak durumda değillerdi.

"Geçeceği yollardaki herkesi uyarmam lazım," dedi Juliette nefes nefese. Balkondaki kırık saksıların üzerine basıyordu. Omzundan aşağı baktı. "Bund'da buluşuruz."

Roma kafasını salladı. Daha fazlasını söylemek istedi ama zaman kaybetmemeleri gerekiyordu, o yüzden Juliette'e sanki sarılırmış gibi hissettiren bir bakış attı ve topuklarının üzerinde dönüp kapıdan çıktı.

Juliette dişlerini sıktı. "Pekâlâ," dedi. "Hadi bakalım."

Tam da balkonun köşesinden duvar boyunca inen bir su borusuna gözü takıldı. Tırabzanlara tırmanıp dengesini korumak için duvara yaslandı, bir yandan da sokaktaki canavarı gözlüyordu. Birkaç saniye içinde gözden kaybolacaktı. Acele etmek zorundaydı.

"Lütfen kopma," diye dua etti, perdeyi boruyla duvarın arasındaki dar boşluğa sıkıştırırken. "Lütfen, lütfen, lütfen..." Perdenin öteki ucunu çıkardı ve düğümlediği iki ucu sanki kravat bağlıyormuş gibi tuttu.

Juliette sıçradı. Hızlı ve sarsıntılı bir şekilde iniyordu; en sonunda sokakta, ayaklarının üstüne konduğunda perdenin yırtılmasına bir iki iplik kalmıştı ama önemi yoktu... Koşmaya başladı, silahını havaya doğrultmuştu.

"İçeri girin, içeri!" diye haykırdı. Ateş etti, bağırışlarını duyamayacak kadar uzakta olan insanları irkitti. Canavarı yakalamaya çalışırken kargaşa çoktan başlamıştı, tezgâhların üstüne böceklerini bırakıyordu ve sokaktaki insanlar boğazlarını parçalıyordu. Salgına yakalanmayanlarsa öylece donup kalmıştı, gün ortasında gördükleri bu manzaradan dolayı gözlerine inanamıyorlardı.

"Hadi!" Juliette bağırdı. "Hareket edin!"

Hareketsiz kalan insanlar aniden kendine geldi ve içeriye, evlerine koşuşturdular.

Juliette bağırıp çağırmaya devam etti, durmaksızın koşuyordu. Ciğerleri hem koşmaktan hem de bağırmaktan yanmaya başlamıştı. Koşabildiği kadar hızlı koşuyordu ama ne kadar hızlı koşarsa koşsun canavarı yakalayamazdı.

Dehşet içinde canavarın şehrin Çinlilerin olduğu tarafa girdiğini gördü. Toplaşan insanların tam da arasına, insanlar böcekler yüzünden düşmeye başlamadan önce kimsenin ne olduğunu fark etmediği protesto alanına girdiğini gördü. Protestocular yumruklarını havada sallamayı bırakmıştı. Sonra etraflarına baktılar ve Juliette'in elini kolunu sallayarak ona doğru geldiğini görüp çok geç kalmadılarsa korunacak yer aramak için kaçıştılar.

Şehir fazla büyüktü. Ne kadar yüksek sesle bağırırsa bağırsın, bir öte sokaktaki insanlar kafalarına yuvalanan böceklerle karşılaşana kadar bütün olanlardan habersiz kalıyordu. Ne kadar haykırırsa haykırsın, canavar yanlarından geçip de ellerini boğazlarına atmasını sağlayana kadar kırmızı bayraklarını sallayanların hiçbiri onu umursamıyordu. Hepsi ölecekti... teker teker. Yaşama haklarını savunmak için savaşıyorlardı, ancak bu şehir onlara *hayatta kalma* haklarını tanımaya dair bir söz vermemişti.

Çok insan vardı. Sokaklar çok kalabalıktı.

"Lütfen!" dedi Juliette. Hemen diğer sokağa daldı, neredeyse tramvay yoluna dalıyordu. "İçeri girin! Şimdi zamanı değil!"

İsyancılar dağılmadı. Zengin gangsterler onlara bu zamanı asla tanımayacaklardı... şimdi ya da başka zaman olmasının ne önemi vardı? Niye onu dinlemelilerdi ki?

Juliette onları suçlayamıyordu. Ama yine de bu ölüm fermanlarıydı. Sokakların cesetlerle dolup taşması, şehri kızıla çalması anlamına geliyordu.

Canavar hızla başka bir sokağa girdi. Sadece baksalar, birkaç adım atıp kafalarını kaldırsalar isyancılar yıkımın yaklaştığını, kıvranan ve deliliğin pençesine yaklaşan bedenleri, yere düşen bedenlere basa basa kaçışan insanları göreceklerdi.

Juliette yumruklarını sıktı, silahını iyice kavradı. Gözlerini doldurmakla tehdit eden, çıldırtıcı yaşları geri itti ve boğazını temizleyip içindeki boğukluğu uzaklaştırmaya çalıştı. Sonra tekrar havaya ateş etti ve bir kez daha canavarın peşine düştü.

Yaptıklarının hiçbir işe yaramadığını hissediyordu.

Ama ne olursa olsun denemek zorundaydı.

Roma bir araba çalmıştı.

Adil olmak gerekirse başka şansı yoktu. Beyaz Çiçekler'in vârisi de size silahınızı doğrultmuş, arabanızdan inmenizi istese, Bölgesel Yönetim Konseyi'nde hangi pozisyonda olursanız olun, o arabadan çıkmak zorundaydınız.

"Daha hızlı sür," dedi şoföre. "Gerçekten bayım, gidebildiğiniz kadar hızlı..."

"İnsanların üzerinden mi geçelim?" diye sordu şoför. "Bunu mu istiyorsun?"

Roma uzandı. Kornaya bastı ve elini çekmedi. İsyancılar ezilmemek için arabanın önünden çekilmek zorunda kaldı. "*Sür!*"

İmtiyazların içinden, mümkün olan en kısa yoldan geçtiler. Ne kadar zaman geçtiğini, dörtnala koşan canavara kıyasla ne kadar hızlı gittiklerini kestirmenin imkânı yoktu. Juliette'in yetişip yetişemeyeceğini de bilmiyordu.

Ama kaos başlıyordu.

Kollarına kırmızı kumaşlar bağlamış öfkeli işçiler yetmezmiş gibi, sıradan vatandaşlar da şehir Komünistlerin eline geçmeden önce kendilerine öteberi

toplamaya çalışıyordu. Ama nereye baksa aynı sahneyi görüyordu: İnsanlar hızla hareket ediyor, sevdiklerine koşuyor ve onlara acele etmelerini söylüyorlardı; çocuklarını bir köşeye çekiyor ve arkalarındaki tehlikeye göz gezdiriyorlardı. Esen rüzgâr bile yaklaşan felaketin haberini getiriyordu.

"Şuradan, şuradan," dedi Roma hızla. "Bund'ın köşesinden. Şu şeride gir."

Araba bankaların önünde durdu ve Roma hemen indi, canavarı arıyordu. Canavar da, isyancılar da daha buraya gelememişti.

İyi.

Roma silahını kaldırdı. Arka arkaya üç kere havaya ateş etti.

"Kaçın!" diye bağırdı nehrin kenarındaki işçiler, ağlarını toplayan balıkçılar ve gemilerinde ağzındaki kürdanla oynayan adamlar ona bakınca. "Yaşamak istiyorsanız, şimdi kaçın. Kuzeye gidin!"

"Hey hadi ama, bağırma artık!" Bir Beyaz Çiçekler yaklaştı. "Ne olabilir..."

Roma midesinde büyük bir acıyla nişan alıp ateş etti. Kurşun Beyaz Çiçek'in omzuna saplandı ve adam anca ağzındaki kürdanı tükürebildi, Roma'yı görünce ağzı beş karış açık kaldı. Roma asla hedefini kaçırmazdı.

"Ciddiyim," dedi soğuk bir sesle. "Bir hastaneye git. Kalan herkes... *uzaklaşın* yoksa hepinize hastaneye gitmek için bir sebep sağlarım."

Aceleyle hareket etmeye başladılar. Roma içinden daha hızlı olmalarını diliyordu. Şiddet göstermeden lafını dinletebilmiş olmayı diliyordu.

Bund'da bir çığlık koptu.

Roma arkasını döndü, hemen silahını kaldırdı. "Binalara girin!" diye bağırdı. Bund'da gezintiye çıkmış kadınlar, güneş şemsiyeleriyle yabancılar fal taşı olmuş, korku dolu gözlerle ona baktılar ama tereddüt etmediler. Çığlıklar gerçek bir tehlikenin habercisiydi. Roma'nın tavrı da bir şeylerin geldiğinin kanıtıydı. Kalabalık şehrin içine, nehirden uzağa doğru koşmaya başladılar ve Roma durduğu yerden çaresizce aranmaya başladı... Bund'a açılan bütün sokakları gözetliyor, canavarın gelişini bekliyordu.

"*Hadi! Hadi!*"

Juliette. Onun sesini nerede olsa tanırdı. Şimdi sokağın ucundan yükseliyordu.

Roma sokağın ortasına koştu ve arabalara geriye dönmelerini işaret etti. Çaldıkları kornaları ve neredeyse onu ezip geçmelerini umursamadı. Silahını salladı ve tehditkâr görünmeye çalıştı, en öndekiler hemen geri geri sürmeye koyulup arkalarındaki arabaları engellediler.

Trafiği kilitlemiş olmaktan tatmin olan Roma yürümeye başladı. Nehirle bu yolu kesen sokağın ağzı arasında yalnızca bir sokak daha kalmıştı. Sadece bir yol ve uzunca bir liman vardı. Canavarın ne tarafa doğru koşacağına, balıkçıların teknelerini demirlediği sığ sulara mı yoksa kıyının derin taraflarına mı dalacağına göre değişecekti bu. Sokağın sonunda, tramvay yolunun orada bir hareketlilik başladı ve bir cisim yaklaşıyor, geçtiği her yere siyah noktalar saçıyordu.

Canavar.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. Silahını kaldırdı. Nişan aldı. Kurşunlar sırtına işlemese de ön kısmı, insanlarınki gibi yumuşaktı. "Bu kadar yeter."

Roma tetiği çekti.

Silah hareket etti ancak içinden hiçbir şey çıkmadı.

Kurşunu bitmişti.

"Lanet olsun!"

Roma silahını bir köşeye attı. Yedek silahını çıkarmak için elini ceketine attı. Yan tarafında bir hareketlenme oldu. Ne olduğunu algılayamadan dönüp Paul Dexter'ın silahıyla burun buruna geldi.

Saf bir içgüdüyle eğilip kafasına kurşun yemekten kurtuldu. Ellerini yere yapıştırıp etrafına bakındı.

"Vazgeç artık," diye hırıldadı Paul. Bir elinde silahını, öteki elinde evrak çantasını tutuyordu.

Roma onu dinlemedi. Elinin altında duran tahta bir kutuyu alıp suratına fırlattı. Paul evrak çantasını düşürdü, az kalsın silahını da düşürüyordu. Kendini toparladığında Roma silahını çıkarmak için ceketine elini atmıştı bile.

Parmaklarını tetiğe yerleştirdi. Yer sarsılmaya başlamasaydı, etrafı bir anda topluca ona doğru yönelen ölümcül noktalarla dolmasaydı o an, tam orada Paul'u vurabilirdi.

"Hayır," diye fısıldadı Roma.

Canavar gelmişti.

"Çekilin! Çekilin!"

Juliette önündeki kadını ittirip sepetinden tırmanan böceklerden onu son anda kurtardı, nefes nefese kalmıştı. Üç adımdan fazla uzakta olmayan bir grup insan yere düştü. Kadın inledi, gözleri kocaman olmuştu.

"Orada kal," diye bağırdı Juliette. "Yere yakın yürü, gözlerini yerden ayırma ve böcekleri gördüğünde *kaç*, anladın mı?"

Kadın kafasını salladı, sersemlemişti. Juliette ayağa kalktı, yeniden canavarı aramaya koyuldu. Artık Huangpu Nehri'ne yaklaşmışlardı. Hemen önlerinde, bir sonraki kavşakta Bund uzanıyordu.

"*Olamaz.*" Juliette nehrin orada boğuşan iki kişiyi gördü. Gözleriyle canavarı takip etti; en yakın kurbanını arayan, arkasında bıraktığı böcekleri izledi.

"Roma!" Juliette haykırdı. "Roma, eğil!"

Roma döndü, gözlerini dört açmıştı. Hızlı davranıp canavar iskeleden son hızla geçmeden önce yolundan çekildi, üstünden dökülüp Paul'un ayaklarının arasından geçen böceklerden son anda kurtuldu. Paul'un kaçmasına gerek yoktu. Onun zaten bağışıklığı vardı.

Juliette, canavar nehre dalarken onun bu yüzden endişeli olmadığını düşündü.

Yüksek bir su sıçrama sesi, sessizliğe gömülmüş Bund'da yankılandı.

Roma'ya nehre önden gitmesi gerektiğini söylememeliydi. Bunu yapan kişi o olmalıydı.

"Roma, kaç!" diye bağırdı, bütün hızıyla ona doğru koşuyordu. "Patlayacak..."

Bir patlama. Juliette limana geldiği anda sudan metrelerce yükseğe kadar sıçrayan siyah noktalar bütün limanı sardı. Her yere yayıldılar, her çatlağa yerleştiler, nehrin kenarında saklanacak zaman bulamayan üç figürün üstüne yağmur gibi yağdılar.

Juliette hayatı boyunca bu kadar iğrendiğini hatırlamıyordu. Yüzlerce kıskaç teninde dolaşıyor, kıyafetinin aralarından süzülüyor ve konacakları yeri test etmek için her yerini ısırıyorlardı. Teni hiç bu kadar kaşınmamıştı, neredeyse onu kusturacak kadar yoğun bu tiksintiyi ömrü boyu duymamıştı.

Ama böcekler, onun üzerine konarlarken, saniyeler içinde kendilerini yere atıyorlardı. Onu uygun bir yer olarak bulmadılar. Sudan sıçrayan bütün bu böcekler Juliette'in ve Paul'un kollarından kayıp geçiyorlardı, çünkü aşı onları savuşturuyordu.

Son patlamayla gelen böcekler de yerlere döküldü. Hava temizlendi, böcekler gözün aldığı her yere dağıldılar.

Juliette, nefes nefese kollarını indirdi.

"*Roma,*" diye haykırdı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Roma ellerini boğazına götürdü.

KAKTÜS TEAM

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Delilik bulaşırken yalnızca bir böcek kapmış sıradan bir kurbanı bu kadar hızlı alamazdı. Zamanla o bir böcek ona, on böcek yüze, bir noktadan sonra da kurbanın kontrolünü tamamen ele geçirecek sayılara ulaşırdı. Ama Roma... Roma'nın üzerinde şimdi binlercesi dolaşıyor, aynı anda sinirlerini ele geçiriyor, kendi boğazını parçalatmaya çalışıyorlardı.

Juliette öfkeyle üstündeki birkaç inatçı böceği savurdu ve tabancasını sıkıca kavradı. Onu kurtarmanın yalnız bir yolu vardı, bütün bunları durdurmanın yalnız bir çaresi kalmıştı. İskelenin ucuna kadar koştu ve canavarı aradı, bu lanet şeyi *bulmaktan* başka bir şey düşünemiyordu ve...

Arkasındaki tehlikeye daha çok dikkat etmeliydi.

Kafasını limandaki ahşap tırabzanlara vurdu.

"Bunu yapmana gerçekten izin veremem Juliette," dedi Paul dişlerinin arasından. "Neden şöyle yapmıyoruz..."

Juliette daha kendini toparlayıp, yuvarlanarak ayağa kalkıp nişan almayı aklından bile geçirecek zamanı bulamadan, Paul karnına bütün gücüyle tekme attı. Juliette'i yuvarlanarak ana iskeleden alttaki daha ufak, su yüzeyindeki platforma düşürdü. Juliette'in nefesi kesildi. Silahını kaldırdı, başı dönüyordu, ama Paul yanına atladı ve silahı tuttuğu eline vurup suya düşürdü.

"Üzgünüm Juliette."

Saçını kavrayıp kafasını suya soktu.

Juliette neredeyse nefes alacaktı ancak ağzını açmak bu pis nehir suyu-

nu yutması anlamına gelirdi, o yüzden dudaklarını sıkı sıkı kapadı. Paul'un kavrayışından kurtulmaya, nehrin dibinde suya atlayıp duran böceklerin oluşturduğu simsiyah bulutun suyu çalkalamasına rağmen, kıskaçlar, gövdeler ve yaratıklar birbirlerine çarparak gözünün önünde korkunç bir girdap yaratırken gözlerini açık tutmaya çalıştı. Paul'un tutuşu çelimsiz görüntüsünün belli ettiğinden daha güçlüydü. Parmakları demirden bir pençe gibi kapanmıştı.

"En iyisi bu." Juliette onu suyun altından zorlukla duyuyordu. Kulakları acımasız böceklerle tıkanmıştı. "Sana zarar vermek istemiyorum ama bana başka seçenek bırakmadın. Seni *kurtarmaya* çalıştım Juliette. Bunu gerçekten denedim."

Juliette tepinip durdu ama bu hiçbir işe yaramadı. Paul'u hâlâ şansı varken vurmalıydı. Şimdi Paul onu yalnızca öldürmekle kalmıyor, Roma'yı kurtaramadığının bilincinde olarak ölsün diye *yavaşça* öldürüyordu. Roma güçlüydü, ama sonsuza kadar kendini kontrol edemezdi.

Belki de çoktan parmaklarını boğazına saplamıştı. Belki de çoktan ölmüştü.

Tepinmeleri beyhudeydi. Paul'un mavi ilacı onu delilikten korumuştu. Ama Paul şimdi bu nehri onun mezarı yapmayı tercih etmişti.

Mavi şişe, diye hatırladı ansızın Juliette. Paul'un cebinde bir tane daha vardı. Eğer mavi şişe yanındaysa, bir tane daha şırıngası da olabilir miydi?

Juliette arkasına doğru uzandı. Eli, üzerine eğilen Paul'un montunun köşesine çarpana kadar uzandı. Montunu yakaladı ve görmeden uzanıp kumaşın köşelerini, sonra bir düğmeyi, en sonunda da cebi buldu.

Telaşla, ciğerlerindeki nefes tükenmek üzereyken elini daldırdı ve şırıngayı kavradı. Sonra çıkarıp iğneyi Paul'un bileğine sapladı.

Paul acıyla haykırarak onu bıraktı. Juliette hemen doğruldu, derin bir nefes aldı ve kendini toparlayabilmek, Roma'nın kendi ellerini boğazına geçirmemek için debelendiğini görünce haykırmak için bir an durdu. Dizlerinin üzerinde sürünerek, Paul silahına uzanamadan üstüne atladı, belini kavrayıp suya çekti.

Nehir ona anlık bir şok yaşatmıştı ama şimdi kontrol onun elindeydi. Suya batarlarken Paul'un üzerindeydi; bir koluyla hâlâ belini, öteki eliyle de bileğini kavramıştı ve etraflarında kabaran köpükler kaybolunca Paul gözlerini açıp üstünde intikam arzusuyla yanıp tutuşan bir yarı tanrı gibi duran Juliette'i gördü. Juliette elinden silahını almıştı.

Hayır, dedi dudaklarını oynatarak. Gözlerinde korku vardı. *Juliette.*

Juliette göğsünü tekmeleyince Paul geriye doğru süzüldü. İki eliyle silahı kavrayıp alnına nişan aldı ve yalnızca bir karış uzaktan tetiği çekti.

Nehir silah sesinin çoğunu bastırdı. Ama akan kanı bastıramadı.

Paul Dexter kurşunun da yarattığı üçüncü gözü de açık bir haldeyken öldü. Su kızıla boyandı ve Juliette suyun yüzeyine çıktı, kafasını çıkarır çıkarmaz öksürmeye başladı.

Hemen canavarı buldu, çünkü limana geri tırmanmıştı.

Ama artık pek de canavarlık hali kalmamıştı. İnsan haline dönüyordu ama dönüşümü henüz tamamlanmamıştı: Yüzü eski halindeydi ama belinden aşağısı hâlâ tuhaf ve yeşildi. Yaşlı adam limanda dizlerinin üstüne çökmüştü, yüzünde çoktan pes etmiş bir ifade vardı.

Juliette kendini ufak platforma çekti. Sonra elinde tabancasıyla ana iskeleye tırmandı.

"Qi Ren," diye seslendi.

Şanghay'ın gönülsüz canavarı ona döndü. Yaşlı adamın yorgun suratından korku okunuyordu, ama bu korku Paul'u son anlarında felç eden korkudan farklıydı. Bu kendine duyduğu korkuydu: ona zorla yaptırılan, kurtulmak istediği bütün bu şeylere duyduğu korku. Qi Ren kabul edercesine kafasını salladı. Juliette silahını kaldırdı. Elleri titriyordu.

"Üzgünüm," dedi.

Tekrar tetiği çekti.

Kurşun kalbini buldu. Silahın patlaması dünyanın sonunda duyulacak patlama kadar gürültülüydü.

Ama Qi Ren hafifçe iç geçirdi. Kurşunu bir iltifat olarak kabul edermiş gibi elini yavaşça göğsüne götürdü. Kan parmaklarının arasından iskelenin zeminine süzüldü, etrafını kırmızıya buladı.

Juliette biraz yaklaştı. Qi Ren artık hareket etmiyordu, ama devrilmemişti. İçinde bir şeyler oluyordu. Bir şeyler *hareket ediyordu.*

Sol bileğinden bir yumru çıktı. Juliette, yumrunun adamın damarlarından koluna, sonra boynuna ve omuzlarına yürüyüşünü izledi. Ansızın adamın âdem elması gerçek bir elma kadar büyümüş, boynundaki kılcal damarların toplandığı ince deriyi ittiriyordu.

Qi Ren'in gırtlağı ortadan ikiye yarıldı. Ansızın, boynundan bir bıçak geçmiş gibi derisi aniden açıldı ve siyah-kızıl kanlar etrafa sıçradı. Qi Ren yere yığıldı. Gırtlağından, Juliette'in yumruğu kadar büyük bir böcek bağlı olduğu damarlar ve kaslardan koparak öne atıldı.

Juliette çığlık atarak silahını ateşledi... Önce bir kere, sonra bir daha, en son üçüncü kez. Aklını yaşadığı panikten dolayı kontrol edemiyor, hayati reflekslerinden şiddetle titriyordu. İlk iki kurşun isabet etmedi; son kurşun ise böceği

sıyırınca böcek suratının üstüne kapaklandı. Bir anlığına sırtı yuvarlak, karnı düzken gövdesi limanın ahşap yüzeyinde yapışacak herhangi bir şey aradı, ufak kıskaçları havada korkunç hareketlerle kıvranıyordu. Sonra böcek hareket etmeyi kesti ve en sonunda seğirmeleri de bitince sudaki böcekler de öldü.

Juliette bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordu. Sanki şehri etkisi altına alan ölüm bulutu gitmişti.

"Bitti," Juliette fısıldadı. "Gerçekten bitti."

Yavaşça arkasını döndü. Limanın öteki ucunda hayata dair bir şeyler aradı.

"Roma?"

Roma'nın cevap vermeyeceğinden, sorusunu yalnızca sessizliğin karşılayacağından korkmuştu. Ona bir daha bulamamaktan, çoktan şehrin kızıla çalınmış suları tarafından alınmış olmasından korkmuştu.

Ama en sonunda Roma'yı bıraktığı yerde, geniş yolun ortasında park etmiş bir aracın yanında iki büklüm olmuş halde buldu. Roma yavaşça elini boğazından çekti. Boğazından aşağı kanlar süzüldü.

Juliette, Roma'ya koştu. Omuzlarını yakaladığında bile zorlukla nefes alıyordu, bunun gerçek olduğuna, paramparça olmuş bir zihnin sanrıları olmadığına kendini inandırabilmek için onu sıkıca kavramıştı.

"İyiyim," dedi Roma, sesi titriyordu.

Neredeyse kendini öldürmeyi başaracaktı. Boynunda on tane delik vardı, derinin arkasındaki kasları gösterecek kadar derinlerdi.

Ama hayattaydı.

Juliette onu kendine çekip öyle sıkı sarıldı ki sırılsıklam kıyafetleri neredeyse kuruyacaktı.

"Canavar öldü," diye fısıldadı.

O zaman neden hâlâ içinde bir boşluk hissediyordu? Neden hâlâ rolleri bitmemiş gibi hissediyordu?

"Paul canını yaktı mı?" diye sordu Roma. Kafasını Juliette'ten kurtarıp yaralanmış mı diye baktı, sanki ellerinde hâlâ kendi kanı yokmuş gibi.

Juliette kafasını salladı ve Roma rahatlayarak iç geçirdi. Nehre baktı, sanki Paul'un yeşilimtırak dalgaların arasında ölü bir şekilde süzüldüğünü görebiliyordu.

"Seni sevdiğini sanıyordu."

"O sevgi değildi," diye fısıldadı Juliette.

Roma, Juliette'in şakağını öperken onun ıslak saçlarının dokunduğu gözlerini kapattı.

"Gidelim," dedi. "Gidip Alisa'yı uyandıralım."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Böcekler teker teker Alisa Montagova'dan kopup düştü.

Tutundukları beden ölmeye yüz tuttukça yerlerde kıvranıp tiz çığlıklar attılar, mikroskobik dişlerini birbirlerine geçirdiler. Her birine yaşam veren kalp atmayı bırakınca can çekişmeye, yapıştıkları derilerden düşmeye, dişlerini sapladıkları sinirleri bırakmaya başladılar. Son anlarında ortaya çıkmaya başladılar. Önceden tek görevleri kendilerini olabildiğince derinlere gömmek olan bu böcekler şimdi çaresizce dışarı çıkmaya, Alisa Montagova'nın en dıştaki derisinden ayrılmaya çalışıyorlardı. Soluk sarı saçların arasında çırpınıp durdular, en sonunda beyaz hastane çarşaflarının üzerine düşüp öldüler.

Alisa derin bir nefes alarak uyandı. Hemen dikeldi ve oksijeni alabilmek için debelendi, boğazından aşağı inen beslenme tüpünü çıkarana kadar öksürdü. Halihazırda ölmek üzere olan böcekleri dağıtacak kadar ayağa kalkmıştı. Daha fazla hareket etmeye cesaret edemiyordu. Derin bir nefes aldı ve bu sefer tuttu, alnına dayanmış silaha bakmaya çalışırken neredeyse şaşı olacaktı.

"Sakin ol Alisa," dedi odanın köşesinde duran biri.

Alisa konuşan kişiyi görmeye çalıştı. Görünce sakinlemek yerine iyice panikledi: Konuşan kişi kuzeni Benedikt'ti, elleri havadaydı ve şimdi ona da iki silah doğrultulmuştu; Marshall Seo da kapının yanında onunla aynı kaderi paylaşıyordu.

"Dünyaya yeniden hoş geldin Alisa Montagova," dedi Tyler Cai. Silahı alnına bastırdı. "Böyle olması gerektiği için üzgünüm."

Roma ve Juliette'in geçtikleri sokaklarda önceki isyan kargaşası devam ediyordu. Juliette nereye baksa, canavarın geçtiği yerlerde yatan cesetler görüyordu. Politik kargaşa da devam ediyordu... İsyancılar, yoldaşları yerde ölü yatarken bile kendilerini duyurmaya çalışıyorlardı. Hezeyan içindeyken birden fazla kez, yolu kapatan, devrilmiş el arabalarına çarpıyordu, her seferinde kendini yana atıp yaralanmaktan son anda kurtardı. Kaç defa bir isyancıyla çarpıştığını, az kalsın meşalelerini ya da rüzgârla dağılmaya yüz tutmuş tabelalarını sıyırdığını unuttu.

Ama Nanshi'ye geldiğinde etrafın sakin olduğunu fark ettiler.

"Yanlış mı döndük?" diye fısıldadı Juliette.

"Hayır," dedi Roma. "Doğru geldik."

Fabrikalar sessiz sakin duruyorlardı. Yollarda çekçek de, tezgâhlar da, çılgınca koşan çocukların kahkahaları da yoktu.

Bu beklendik bir şeydi... ama bugünün olaylarında asıl bekledikleri büyük bir curcunaydı, *sessizlik* değildi.

"İsyanlar daha buraya gelmedi mi?"

"Gelmemesi bizim işimize yarar," dedi Juliette. "Hastane nerede?"

Roma gösterdi. Koştular. Juliette'in attığı her adımda topuklarından bacaklarına kadar yükselen acı dalgaları hastanenin merdivenine kadar sürdü, baldırları zonkluyor ve dişleri takırdıyordu. Damarlarında dolaşan gerginliğin gidecek başka bir yeri yoktu.

"Kimse var mı?" Roma çifte kapıları ittirirken seslendi. Resepsiyonda kimse yoktu; ne hemşire ne doktor.

"Roma, dinle." Juliette fısıldadı. Koridorun girişinde sessizce beklediler. Bir ayak sesi. Alçak mırıldanmalar.

Öfkeli bir çığlık.

"Çekil üstümden!"

"Bu Marshall," dedi Roma. Var gücüyle koşmaya başladı. "Marshall!"

"Roma, bekle," diye bağırdı Juliette. "Roma!"

O da arkasından koştu, parmağı elindeki silahının tetiğindeydi. Ama silahını

doğrultmuş şekilde odaya girdiğinde çoktan avantajsız duruma düşmüşlerdi. Roma çoktan odaya girdiğinde pusuya düşmüş, üç Kızıl ona nişan almışken ellerini kafasının arkasında birleştirmek zorunda kalmıştı.

"Şu işe bir bakar mısınız?" Tyler dilini şaklattı. Alisa sızlandı. "En sonunda büyük balıklar da geldi."

"Tyler," diye tıslad Juliette.

Daha fazlasını söyleyemeden Tyler kafasını salladı. Yaptığı her hareket kontrollü bir ağırlıktaydı, öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu... Alisa'ya doğrulttuğu silahı tutan kolu dışında. "Söylesene tángjié. Kime nişan alıyorsun şu an?"

Bilmiyordu. Silahını sırf doğrultmuş olmak için, işler ters giderse yapabileceği bir şeyler olması için doğrultmuştu ama işlerin çoktan ters gittiğini, çok uzun zamandır ters gittiğini düşündü. Yavaşça silahını indirdi, elleri titriyordu.

Odadaki Kızıllar ona iğrenerek bakıyordu. Juliette anlamıştı. Tyler onun Beyaz Çiçeklerle olan gizli işbirliğini öğrenmiş ve intikam almaya gelmişti. Kızılları ona düşman etmiş, bir hain gibi sunmuştu. Roma'yla bakıştılar ve o anda, hemen hatasını fark etti. İnanmak onun suçuydu. Umut etmek...

Aşk, nefretle ikiye bölünmüş şehirde asla barınamazdı.

Hepsini ölüme götürecekti.

Tabii Juliette onları kurtarmazsa.

Nefes al. O yalnızca dedikodularla karikatürize edilmiş, kolaylıkla ikna edilebilecek, manipüle edilebilecek, istendiği zaman kalbiyle oynanabilecek, Batı'dan gelmiş vâris değildi.

Gülümse. O da kendince bir canavardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu Juliette. Sesi soğuk çıkmıştı.

"Hatalarını düzeltiyorum. Bize ihanet ettin Juliette. Bu kan davasında bizi geriye düşürdün." Kafasını salladı. "Her şeyi düzelteceğim. Sen merak etme."

Tetiği tutan parmağı gerildi.

"*Dur,*" diye bağırdı Juliette. "Seni aptal. İhanet ettiğimi mi sanıyorsun? Montagovları öldürerek iyi bir şey yapacağını mı sanıyorsun? Bu bir *oyun* Tyler. Yalnızca onlara karşılık verecek imkânı sağlayacaksın."

Tyler sertçe güldü. "Beni kandırarak bu işten yakayı sıyıracağını..."

"Sana *gerçeği* söylüyorum..."

"Ama sen oldun olası bir yalancıydın."

Odada ansızın bir silah patladı, Juliette kendini tutamayarak bir çığlık attı.

Ancak patlayan silah Tyler'ın değildi. Marshall'ın aniden Kızıllardan birinin elinden çekip aldığı silah patlamıştı, elinden çektiği kişiyi vurmuştu. Kızıl yere kapaklandı. Marshall, Alisa'yı kurtarmayı, Tyler'ı engellemeyi umarak öne atıldı.

Tyler silahını doğrultup ondan önce ateşledi. Marshall yere kapaklandı. Elini, şimdi aralarından kan sızan kaburgalarına attı.

"Mars!" Benedikt kükredi.

"Sakın deneme," diye hırıldadı Kızıllardan biri. Silahını Benedikt'in şakağına dayadı. Benedikt olduğu yerde donup kaldı, Marshall'a doğru bir adım dahi atamadı yoksa o da vurulacaktı. Kızıllar bir sebep arıyordu. Juliette fırsatı buldukları ilk anda tetiğe basacaklarını biliyordu.

"Hepiniz delirmişsiniz," dedi son gücüyle Marshall yattığı yerden. Yüzünü buruşturdu. Parmaklarının arasından akan kan yerlere damlamaya başladı. "Hepiniz lanetlenmişsiniz. Montagovlar da, Çailer de. İkinizin de evleri lanetlenmiş."

Tyler silahını yeniden doğrulttu.

"Dur," diye bağırdı Juliette. "Dur!"

Bir silah daha patladı. Bu sefer Roma'dan. Adamlardan birinin yanına atılmış, adamlar onu durduramadan tetiğe basmayı başarabilmişti. Kurşun Tyler'ın omzunu sıyırdı ve onu acıyla inleterek sendeletti.

"DURUN!"

Odadaki herkes durdu. Arka arkaya silah sesleri. Hep böyle olmuştu.

"Duyuyor musunuz?" diye tısladı Juliette. Parmağını kulağına attı, odadaki herkese *dinlemesini* emretti. Dışarıdan bağırtılar geliyordu. İnsanlar topluca ayaklarını yere vuruyor ve sloganlar atıyordu. Sesler gittikçe yaklaşıyordu.

"Buraya geldiklerinde," dedi Juliette öfke içinde, "hepimizi öldürecekler. Beyaz Çiçek ya da Kızıl ayırmadan. Onların makineli tüfekleri ve palaları var, bizim neyimiz var? *Para mı*?"

Yanına baktı. Marshall'ın vurduğu Kızıl yerde ölü yatıyordu. Kurşun boynuna girmişti. Bulanık gözlerle tavana bakıyordu. Juliette adını bile bilmiyordu.

Marshall'ın göğsü de kıpkırmızıydı. Tyler, Beyaz Çiçekler'in Marshall'ı kurtarmasına izin vermeyecekti. O kadar iyiliksever değildi. Tatmin olmak için en azından bir kurbana ihtiyaç duyacaktı. Beyaz Çiçekler'in kaçabilmesi için bir kurban gerekecekti. Alisa'nın yaşaması için.

Boğazı kuruyan Juliette elini cebine attı. İçinde bu durumu kurtarabilecek bir şey olmasını diledi ama hiçbir şey yoktu. Ellerinde sadece kan davası vardı.

"Çok geç olmadan kaçmalıyız."

"Senin onurun yok mu?" Tyler öfkeyle fısıldadı.

"Onur mu?" diye tekrarladı Juliette sertçe. Sesi boş hastaneden yankılanıp dönünce daha da korkunç çıkmıştı. "Biraz daha beklersek hepimiz öleceğiz, onur kimin umurunda?"

"Bu odadan ilk çıkan kişi ben olmayacağım Juliette," dedi Tyler soğukça. "Sırtımdan vurulmayacağım..."

"O zaman ilk onlar gidecek," Juliette teklif etti, omuzlarını kaldırarak. "Lex talionis, Tyler. Göze göz. Bu lanet kan davası tam da böyle işliyor." Parmağını Marshall'a doğrulttu. Elinin titrememesi için kendini zorladı. "Şu saçma intikam planından vazgeç. Yalnızca *onu* öldürürüz, ölen Kızıl için. Diğerleri gider."

"Hayır." Roma ve Benedikt aynı anda patladı.

Juliette, Roma'nın gözlerine bakınca karnına taş oturmuş gibi oldu. "Şu an pazarlık yapacak pozisyonda değilsiniz."

"Bu işe yaramayacak Juliette," dedi Roma sertçe. "Tyler adil bir savaş istiyorsa, adilce savaşalım. Kaçmamız için yalan söyleme."

Juliette'in onu kurtarmaya çalıştığını fark etmemiş miydi? Dışarıda silahlı isyanlar dönerken, insanların elit kesimden addettiği herkesi öldürmek istediklerini fark etmemiş miydi? Ancak aralarındaki bütün bağları koparmakla buradan tek parça çıkabileceklerini; eğer Tyler'ın sevgili olduklarına dair en ufak şüphesi oluşursa, şu an zaten yarı yarıya ölmüş olduğunu fark etmemiş miydi?

Farkında zaten, dedi kafasının arkasındaki ses fısıldayarak. *Senin için burada kalmak istiyor. Bir daha seni terk etmek istemiyor. İkinci kez olmaz. Ölmeyi yeğliyor.*

Juliette bu sefer arkasını dönme sırasının kendisinde olduğunu düşündü. Âşık ve yalancı; yalancı ve âşık. Bu rolü sanki bir oyunmuşçasına aralarında paslaşıyorlardı.

"Gerçeği söylüyorum." Juliette tekrar yalan söyledi. Ağzından çıkan her kelime bıçak gibi keskindi, teninden iki kat daha derine saplandığını hissediyordu. "Uyarı artık. İşbirliğimiz yalnızca bilgi almak içindi."

"Juliette, böyle şeyler söyleme..."

"Mybergh Yolu." Juliette lafını kesti.

Roma durdu. Yalnızca... durdu. Adresi tanıyordu. Annesinin saklandığı güvenli evdi. Kimselerin bilmediği.

Kan davası işte. Üstünde çok düşünme. Kurcalama. Senin suçun değil.

Ama onun suçuydu. Onun *suçuydu.*

Leydi Montagova, Juliette Şanghay'ı terk ettikten iki hafta sonra ölmüştü. Bütün hizmetçilerin öldüğü saldırıdan iki hafta sonra.

Öfkeyle patlayan Juliette'e, ebeveynleri bunu bile yapamayacak kadar meşgul oldukları için New York'a giden gemiye kadar eşlik eden iki Kızıl'dan biri onun bu şehirle alakalı hiçbir şey bilmediğini, burada ona ihtiyaçları olmadığını bağırdıktan iki hafta sonra.

Bu iki Kızıl'a sırf kendini kanıtlamak için çocukça bir sinir patlamasıyla Leydi Montagova'nın saklandığı yer dahil Beyaz Çiçeklerle alakalı bildiği her şeyi anlattıktan iki hafta sonra. Bu adresi yanlışlıkla, Roma'ya sürpriz yapmak için Beyaz Çiçekler'in bölgesine gizlice girip kuzeniyle konuşmasına kulak misafiri olduğunda öğrenmişti.

Kızıl adamlar bu bilgileri nereden öğrendiğini sormamışlardı. Göz ardı etmişlerdi. Juliette, adamların onu ciddiye almadığını düşünmüştü. Gemiye bindiğinde midesi bulanıyordu. Dalgalar ve kemiklerine kadar hissettiği korku Şanghay limanından ayrıldıktan saatler sonra bile onu tuvalette saatlerce iki büklüm bırakmıştı. Kendini, önce Roma'nın ona ihanet ettiğine, Kızıl Çete bu bilgiyle ne yaparsa yapsın bunu hak ettiğine ikna etmeye çalışmıştı.

Ama asla gidip annesini öldüreceklerini düşünmemişti.

"Biliyordum," dedi Juliette. "Hep biliyordum. Annenin ölümünün sorumlusu benim."

Alisa yatağında dehşetle titremeye başlamıştı. Juliette'e fal taşı olmuş gözlerle bakıyordu.

"Hayır," diyebildi Roma sadece. "Yapmadın."

Dışarıdan, işçilerin ilk teması duyuldu: Hastanenin duvarlarına öfkeli hezeyanlarla vuruyorlardı.

Roma nefes almakta zorlanıyordu. Gözleri bulanıklaştı, yalnızca renkleri ve bazı şekilleri, şu an ona doğru tükürürcesine konuşan insanı seçebiliyordu. "Ben nefretle büyüdüm Roma. Asla sevgilin olamam, yalnızca katilin olabilirim."

Juliette Cai, Marshall'a doğru yürüdü. Önünde eğildi, yarasını tuttuğu elini çekti, sanki çöpmüş gibi açılmış deliği inceledi.

"Göre gör," dedi Juliette.

Marshall'ın suratına vurdu. Marshall sendeledi ve bastonunun soğuk zeminine kapaklandı; kollarını kafasının üstüne kapatmış, elini de sanki kendini korumak istemiş gibi yüzüne götürmüştü. Kan. Yattığı yerde çok fazla kan vardı.

Juliette iki eliyle silahını kavradı. Silahı çevirerek avuçlarının içinde sabitledi. Sonra:

"Cana can."

Pat.

"Hayır!" diye kükredi Benedikt.

Marshall'ın kafası geriye düştü. Hareketsizdi.

Hareketsiz.

Roma nefes alamıyordu.

"Marshall, kalk," diye bağırdı Benedikt. "Kalk!"

Juliette, Benedikt'i tutan Kızıl'a elini salladı. "Bırak gitsin," dedi. "Kendi gözleriyle görsün."

Kızıl, Juliette'i dinledi. Silahını Benedikt'in uzaklaşacağı, ama dönüp arkadan saldıramayacağı kadar indirdi. Juliette yine en tepeye oturmuştu. Tyler'ın üstüne çıkmıştı ve bu kadar korkunç olabildiği sürece hep orada kalacaktı.

Benedikt, Marshall'a doğru yürüdü. Boş, bomboş gözlerle bakıyordu... Elini Marshall'ın boğazına attı ve bekledi.

Tüyler ürpertem bir çığlık attı. Roma bu çığlığı ölene kadar duyacaktı.

"Uyan." Benedikt sertçe seslendi. Marshall'ın omuzlarını salladı. Marshall cevap vermiyordu. Yalnızca bir cesetti, bir kukla gibiydi. "Uyan!"

Uyanmayacaktı.

Juliette önündeki sahneye tepki vermedi. Yerde yatan cesede ve başında ağlayana hiçbir önemleri yokmuş gibi baktı... Roma da onun için hiçbir önemleri olmadıklarını düşündü.

"Gidin," dedi Roma'ya. Silahını Alisa'ya doğrultu. "Hepinizi öldürmeden."

Roma'nın başka şansı yoktu. Alisa'ya doğru sendeleyerek yürüdü ve elini uzattı.

Beyaz Çiçekler kaçtılar.

• • •

Juliette arkalarından onları izledi. Bu sahneyi damarlarından akan rahatlık ve ağzındaki şekerleme gibi tat ile aklına kazıdı. Kendini bu anı aklında tutmaya zorladı. Canavarlığın getirisi işte buydu. Belki de Paul Dexter haklıydı. Belki de dehşette ve yalanlarda kıymetli bir şeyler vardı.

Hastaneyi bağırtılar doldurdu. Koridorları işçilerin birbirlerine yağdırdıkları emirlerin gürültüsü doldurdu; her yeri aramayı, yağmalamayı, hastanenin sahiplerine mümkün olan en büyük zararı verebilmek için ellerinden gelen bütün yıkımı emrediyorlardı.

"Bunu bana bırakın," dedi Juliette, üzerinde eğildiği cesedi göstererek. "Git Tyler. Adamlarını da al. Arka kapıdan çık."

Uzunca bir an için Tyler razı olmayacak gibi göründü. Sonra hastanenin içinden gelen metal seslerini duyunca kafasını salladı ve adamlarına onu takip etmesini işaret etti.

Yalnızca Juliette kaldı, elini soğuyan cesede koymuştu.

Yalnızca Juliette kaldı, günahlarının ağırlığı sırtındaydı.

KAKTÜS YAYINLARI

SONSÖZ

"İşçilerin grevi başarısız oldu," dedi hizmetçi, "ama bu zaten beklendik bir sonuçtu."

Juliette dişlerini sıktı, mutfak raflarından alıp sepetine koyduğu yemeği bıraktı. Hava kararmıştı ve günün başında ellerine bulaşmış kanı çoktan temizlemişti. Eve döndüğünde akrabaları nereye gittiğini bile bilmiyordu... İşçilerin kırıp geçirdiği Nanshi'deki isyanlara neredeyse yakalandığını bilmiyorlardı.

İsyanlar, Juliette kaçtıktan sonra çok sürmedi. Kısa sürede gangsterlerin yardım ettiği polisler toplandı ve hiç adil bir savaş olmadı. İşçiler ertesi gün fabrikalarına dönecekti. Patronlarını öldürenler de hapse girecekti.

Bu da böyle bitmişti.

Juliette'in içinden bir his Komünistlerin bu kadar çabuk vazgeçmeyeceğini söylüyordu. Bu yalnızca isyanlarının başlangıcıydı.

"Her neyse," dedi hizmetçi. "Ebeveynleriniz bu akşam yemeğine katılmanızı istiyor. Bayan Kathleen'le Bayan Rosalind'i de çağırdılar."

Juliette kafasını salladı. "Halletmem gereken bir iş var. Bir saate dönerim. Bizimkilere haber ver, olur mu?"

Hizmetçi iç geçirerek başıyla onayladı. "Peki ya kuzenleriniz?"

"Kathleen'i bir işe yolladım. O da gelemeyecek."

Belki de Juliette bu cümleyi hizmetçinin kafasını karıştıracak bir tonda

söylemişti ya da belki de cümlenin kendisi merak uyandırmıştı. Hizmetçi kafasını eğdi ve sordu: "Bayan Rosalind yok mu?"

Juliette omuz silkerek kafasını salladı. "Ben de bilmiyorum. Kathleen, Rosalind'in onunla gelmek istemediğini söyledi, o yüzden Rosalind hâlâ odasındadır. Ona kendin sorabilirsin."

"Pekâlâ." Hizmetçi başını eğip çıktı.

Juliette iç geçirerek sepeti sıkıca kapattı ve yola koyuldu.

Kathleen, Bund'ın son haline bakarken burnunu kırıştırdı. Cesetten, suyun üstünde yüzen böceklerden ve tuhaf yerlere saplanmış kurşunlardan haberdardı ama kendi gözleriyle görmek başka bir meseleydi. Ne *keşmekeşti* ama.

Kathleen yavaşça arkasını döndü, yerdeki ölü böcekleri görünce yüzünü ekşitti. Ayaklarının altında çıtırdıyorlardı. Dış iskeletleri sertti ama üzerlerine basılmasına dayanacak kadar değillerdi; böyle bir baskıya dayanamayıp patlıyorlardı. Kathleen sanki ölü böcek kıskaçlarıyla bezenmiş bir halıda yürüyordu.

"Juliette ölü adamın burada olacağını söylemişti," dedi Kathleen, onun yanına verdiği Kızıllara seslenerek. "Dağılın. Etrafa bakın."

Görevleri neydi peki? Juliette yumruk boyutunda bir böcek bulmasını istemiş, Huangpu Nehri'nin limanında olduğunu, Qi Ren'in gırtlağından çıktığını söylemişti. Bilimsel sebepler için demişti Juliette. Aslında, Kathleen onun gerçek, elle tutulur, bu deliliğin bittiğinin kanıtı olan ve Juliette'in yapmak zorunda kaldığı şeylerin işe yaradığını ortaya koyan bir şey istediğinden şüpheleniyordu.

"Şu cesedi... ah... taşısak mı önce?"

Kathleen yüzünü ekşitti. Şimdi insan ve oldukça, son derece ölü olan Qi Ren'in yığılıp kaldığı iskeleye göz gezdirdi.

"Şimdilik bırakın," dedi sessizce. "Aramaya başlayın."

Adamlar kafasını salladı. Kathleen de yardım etti, iskeleyi arşınladı ve ölü böcekleri ayağının ucuyla nehre attı. Böcekler suya batmadı. Bütün bu ufak cesetler ve iskeletler nehrin üstünde kümeleniyor, gruplar halinde süzülüyor, soğuk çorbaya dökülmüş yağı andırıyorlardı.

"Bayan Kathleen," dedi adamlardan biri. "Bu iskele olduğuna emin misiniz?"

Devasa bir böceği bulması bu kadar zor olmamalıydı. Ama ortalıkta görünmüyordu.

"Cesedin yanında olduğunu söylemişti," diye cevapladı Kathleen. "İskelede başka ceset göremiyorum."

"Belki de Bayan Juliette yanılmıştır?" Bir başka Kızıl şansını denedi.

"Devasa bir böcek konusunda nasıl yanılmış olabilir?" diye mırıldandı afallamış halde. Yine de daha fazla bakınmanın gereği yoktu. Belki de biri öyle ezmişti ki artık toza dönmüştü.

Kathleen iç geçirdi. "Boş verin o zaman," dedi. Cesedi gösterdi. "Şunu taşıyın madem."

Adamlar hemen itaat ettiler. Bir başına kalınca Kathleen son kez etrafa bakındı, limanın başladığı yerdeki kan izlerine baktı. Neredeyse gözden kaçıracaktı ama ters dönmüş bir tahta kutunun altında, ölü böceklerin üstünde bir evrak çantası buldu.

"Bir bakalım sana," diye mırıldandı Kathleen evrak çantasını çekip çıkarırken. Düşünmeden açtı ama ters tuttuğu için evrak çantası yere doğru açıldı ve her şey döküldü, çıkan ani sesten etraftaki birkaç Kızıl endişeyle bağrıştılar.

"Merak etmeyin!" diye seslendi Kathleen hemen. Eğilip dökülenleri toparladı. "Sakarım da biraz."

Kâğıtları rüzgârda uçuşmadan yakalayıp toparladı ve inceledi. Tam da hepsini evrak çantasına geri koyarken en üstteki, üzerinde KOPYA yazan bir mektup gözüne çarptı. Bu, mektubu Paul'un daha önce birine yolladığına işaret ediyordu. Üst köşesinde Fransız İmtiyazları'ndan bir adres alıcı olarak eklenmişti.

Kathleen kısa mektubu inceledi.

Hemen, sefil bir korkuyla, elindeki her şeyi yeniden düşürdü.

Juliette güvenli evinin kapısını çalarken omzundan üstünden etrafı gözetliyordu. Takip edilmediğinden emindi, her üç adımda bir her köşeyi kolaçan etmişti ama yine de dönüp bir baktı, işi şansa bırakmadı.

Evin içinden ayak sürüme sesleri geldi. Küçük, alçak tavanlı evin içinden yükselen ses gürültülüydü, adım seslerinden yürüyen kişinin Juliette'e doğru geldiği anlaşılıyordu.

"Acele et," diye seslendi Juliette, kapıya tekrar vurarak. "Çok zamanım yok."

Kapı açıldı. Marshall Seo kaşını kaldırdı. "Yok mu?"

"Meşgul bir insanım," dedi Juliette sertçe ve içeri girip kapıyı ardından kapatabilmesi için geri çekilmesini işaret etti. Burası, şehrin en yoksul mahallelerinden birinde olduğu için çok kullanılan bir güvenli ev değildi, öyle ki sular akmıyordu ve içinde yataktan başka hiçbir şey yoktu. Yine de kapısında bir kilit ve gerekirse atlanabilecek bir penceresi vardı. Kimsenin gelip bakmayacağı bir yerdi.

"Su getirdin mi?" diye sordu Marshall. "Çok susadım Juliette..."

Juliette kocaman su tenekesini kaldırıp masaya öyle bıraktı ki, sallanan metal kutu içindeki suya beraber tatsız bir ses çıkarıp onu susturdu. Marshall sırıttı.

"Yemek de getirdim," dedi Juliette. "Çünkü açlıktan ölmeni istemiyorum."

Marshall sepetin içine baktı, ufak torbaları inceledi. "Yalnızca portakal mı var? Elmayı daha çok severim."

Juliette iç geçirdi. "Ölü bir adam için," diye mırıldandı, "gerçekten sinir bozucusun."

"Bu arada," Marshall düşüncelere daldı, sonra da duvara yaslı duran köhnemiş sandalyeye oturdu. Kollarını kavuşturdu, yarasına dokununca belli belirsiz yüzünü buruşturdu. "Ne zaman yeniden dirilebilirim?"

Juliette tam anlamıyla kumar oynamıştı. Zamanlamayla, güvenle... Marshall'a duymak zorunda olduğu güvenle, ona yaptırmaya çalıştığı şeyi anlamasıyla ve Lourens'tan çaldığı büyülü serumun işe yaramasıyla. El çabukluğuyla Marshall'ın yarasına bakmak için elini ittirirken mat beyaz sıvı olan şişeyi avcuna sıkıştırmıştı. Sıvıyı içtiği belli olmasın diye kollarını yüzüne kapatarak düşmesi için ona vurmuştu. Yalnızca patlama sesi çıksın, Marshall'a sıkarken namluya ikinci bir kurşun sürmesin diye tabancasının kurşunlarını çıkarmıştı.

Sonrası işe şansa kalmıştı. Juliette'in ana ofise koşup, henüz çıkmamış, koridorda dolaşan işçileri umursamadan dosya dolabında bir şeyler arayan doktoru bulması şanstı. Kalp atışı olmamasına rağmen doktoru Marshall'ı ameliyat etmeye ikna edebilmesi, Marshall'ın bedenini işçiler onları hemen yanlarındaki koridorda bulmadan ameliyathaneye taşıyabilmesi ve işçiler yorulup bulundukları kanadı terk etmeden hemen önce kapıyı zincirleyebilmesi şanstı.

Tyler'ın attığı kurşun sadece kaburgalarının derisini zedelediğinden çabucak çıkmıştı. Sonra doktor yaraya dikiş atmıştı. Juliette doktora sessiz kalması için para teklif etmişti ancak doktor onun kim olduğunu dahi bilmediğinden suratını buruşturmuştu.

"Bana biraz zaman tanı," dedi Juliette sessizce. "Tyler'la ne yapacağımı bulana kadar saklanmaya devam et. Roma'yı kandırmak için oyun oynadığıma inanana kadar."

Marshall gözlerini kıstı. "Ne kadarı *gerçekten* oyundu peki?"

Juliette gözlerini kaçırdı. "Şu an silah arkadaşını savunmak için uygun bir zaman mı?"

"Ben ölü bir adamım tatlım. Sorumu cevaplamanın ne zararı olabilir?"

Ne zararı olabilirdi? Yalnızca şerefi zedelenirdi.

"Hiçbiri oyun değildi Marshall Seo," dedi Juliette. Hızlıca gözlerini sildi. "Seni kurtarmak zorunda değildim. Alnına da sıkabilirdim."

"Ama kurtardın," dedi Marshall. "Çünkü onu seviyorsun."

Juliette boğazından usandığını belirten bir ses çıkardı. "Öyle söyleme. Çok yüksek sesle konuşuyorsun."

Marshall sanki, *Kim dinliyor?* der gibi etrafına bakındı. Kimse. Kimse dinlemiyordu. Juliette'in itirafını bunu kimseye anlatamayacak ölü bir adamdan başka hiç kimse dinlemiyordu.

"Şimdi de sen, onun senden nefret etmesini kabullenebilecek kadar seviyorsun onu."

"Benden nefret *etmeli*," diye cevapladı Juliette bıkkınlıkla. "Annesini öldürdüm."

"Kendi elinle mi?" diye sordu Marshall ancak cevabı zaten biliyordu.

"Hayır." Juliette ellerine baktı. Bileğinin kenarında bir çizik vardı. Bunun nasıl olduğuna dair bir fikri yoktu. "Ama adresini kötü niyetle verdim. Bıçağı tutsam da olurdu."

Marshall uzun süre konuşmadan boşluğa baktı. Bakışlarında acıma vardı ama Juliette bunun onu pek rahatsız etmediğini fark etti. Marshall Seo'nun acıması tenine iğneler gibi batmıyordu. Biraz sıcak, biraz nazik hissettiriyordu.

"Bandajlarımdan hâlâ kan akarken davrandığın gibi aceleyle beni tekrar yalnız bırakmadan önce," dedi bir süre sonra Marshall, "senden bir ricam var."

Juliette'e öyle gelmiş olabilirdi ama sanki Marshall'ın sesi zayıflamış gibiydi. Juliette kaşlarını çattı.

"Devam et."

Marshall Seo bakışlarını uzağa çevirdi. "Benedikt."

"Yapamazsın," dedi Juliette hemen. Açıklama gerekmeksizin ne isteyeceğini anlamıştı. Juliette'e öyle gelmemişti demek. "Bir kişinin bile bu sırrı bilmesi bu durumu olduğundan yüz kat tehlikeli hale getirir."

Juliette, Tyler'ın onun hayatta olduğunu öğrendiğini düşündü. Marshall'ın nerede olacağını bulmak için vereceği savaşı, yerini söyleyebilecek herkese zarar verdiğini düşündü. Benedikt'in ondan hoşlandığını düşünmüyordu ancak yine de Tyler'ın Benedikt'e zarar vermesini istemezdi.

"Aylarca saklanmak zorunda kalabilirim," dedi Marshall, ellerini karnında birleştirerek. "*Aylarca öldüğümü düşünmek zorunda kalacak.*"

Juliette'in kalbi sızladı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ancak lütfen bana bir iyilik olarak bırak da Benedikt Montagov'un öldüğüne inanmasına izin ver. İnanmalı."

Yerdeki tahtalar gıcırdadı. Duvarlar ve tavan, rüzgârın etkisiyle çatırdadı. Marshall dudaklarını sıkıp kafasını sallayana dek Juliette sonsuz gibi gelen bir süre boyunca nefesini tuttu.

"Uzun sürmez," diye temin etti onu Juliette, yiyecek sepetini önüne iterek. "Söz veriyorum."

Marshall kafasını salladı. Bu kez Juliette'in verdiği sözü anladığını belli etmek içindi. Juliette kapıyı sessizce kapatıp onu tek başına bıraktığında, Marshall düşüncelere dalmış halde pencerenin önüne gelişigüzel çivilenmiş tahtaların arasındaki boşluktan dışarıyı izliyordu.

Juliette sokaklara, kalabalığın keşmekeşine ve gürültülü anarşiye döndü. Hava kararmıştı ve gün çok uzun sürmüştü; ama şehrin merkezi eski haline çoktan dönmüş, tezgâhtarlar eşyalarını satıyor ve tüccarlar sattıklarının ücretlerini haykırıyordu, sanki daha saatler önce bu sokaklardan bir canavar geçip her şeyi birbirine katmamış gibiydi.

Ayrıca gangsterler. Gangsterler yine sokak köşelerinde dikiliyordu, gözlerini önlerinden geçen Juliette'e dikmişlerdi.

"Bayan Cai! Bayan Cai!"

Juliette kaşlarını çatarak durdu ve arkasını dönüp ona doğru koşan ulağa baktı. Yaklaşırken sanki tanıdık olduğunu düşünmüştü, ancak dibine kadar gelip Kathleen'in elyazısıyla yazılmış bir notu ona uzatana kadar, Bund'daki suç

mahallini araştırması için onun yanında yolladığı adamlardan biri olduğunu tanıyamamıştı.

"İstediğim şeyi buldunuz mu?" diye sordu Juliette.

"Devasa bir böcek bulamadık," dedi ulak. "Ama Bayan Lang en kısa sürede bunu size ulaştırmamı söyledi."

Juliette somurtarak notu elinden aldı ve açıp okumaya başladı. Not Kathleen'in *kendisinden* değildi, ama sanki bir mektubun kopyasıydı; Paul Dexter tarafından, Juliette'in yalnızca Fransız İmtiyazları'ndan bir adres olduğunu anladığı, ama tam olarak bilmediği bir yere yollanmıştı.

Juliette tek satırlık mektubu okudu... Ancak Paul Dexter'a yakışacak, uzun ve cılız bir elyazısıyla yazılmıştı.

Neredeyse okumamış olmayı dileyecekti.

Eğer ölürsem, hepsini salın.

Vücudunu soğuk bir terin kaplaması uzun sürmedi. Parmak uçlarından omurgasına kadar her yerini kemiklerine kadar işleyen bir korku sarıp onu uyuşturdu.

"Nedir bu?" diye hesap sordu. "Ne *lan* bu?"

Ulak gözlerini kırpıştırdı. Donup kalmıştı. "Bayan Kathleen sadece bunu size vermemi..."

Juliette notu ona fırlattı. Ulak, not yere bir kelebek gibi konmadan onu yakalayacak kadar hızlı değildi. Juliette öne doğru bir adım attığında not da ayağının altında ezildi. İçine derin bir nefes çekti. Umutsuzca etrafına bakınıyor, düşünmek için çabalıyordu.

"Hayır," dedi Juliette dehşet içinde. "Hayır, bunu yapmış olamaz!"

Sokaklardan bir çan sesi yükseldi. Saat için yedi kez.

Ve şehir uzaklardan gelen çığlık sesleriyle yankılandı.

DEVAM EDECEK...